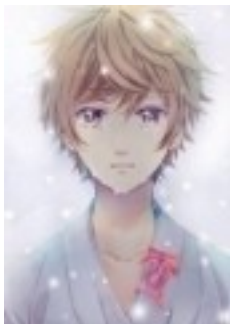

Sự Tái Sinh Của Curtis

Contents

Sự Tái Sinh Của Curtis	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5	16
6. Chương 6	22
7. Chương 7	27
8. Chương 8	34
9. Chương 9	39
10. Chương 10	45
11. Chương 11	45
12. Chương 12	50
13. Chương 13	54
14. Chương 14	62
15. Chương 15	63
16. Chương 16	69
17. Chương 17	70
18. Chương 18	75
19. Chương 19	80
20. Chương 20	81
21. Chương 21	88
22. Chương 22	93
23. Chương 23	98
24. Chương 24	102
25. Chương 25	109
26. Chương 26	113
27. Chương 27	118
28. Chương 28	119
29. Chương 29	122
30. Chương 30	126
31. Chương 31	129
32. Chương 32	135
33. Chương 33	139

Sự Tái Sinh Của Curtis

Giới thiệu

Title [Tựa đề]: The Curtis Reincarnation Genres [Thể loại]: Slash (male x male) Rating [Phân loại độ t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-tai-sinh-cua-curtis>

1. Chương 1

Một cảnh tượng hãi hùng loạn choạng lao xuống cầu thang với cái mặt nạ dày cộp bằng đất sét, cái áo phong nửa người, và cái quần lót có dây nịt ren hồng. Mái tóc đỏ của cô một bên vẫn xoắn tít trong khi bên còn lại thì thẳng tuột. Rít lên như nữ thần báo tử, cô vấp phải bậc thang cuối, ngã về phía trước, văng vào tường, bật ra, lấy lại thăng bằng và lao đến cái điện thoại đang đặt trên đùi Jordan. Thứ tiếp theo rơi xuống là cái laptop, được cứu bởi thần kinh phản xạ đầy gian truân của Jordan khi anh cố xoa dịu cơn đau gây ra do màn phi thân nhả tâm của đứa em gái.

“Trời đất ơi, Rebecca, làm cái trò quái quỷ gì thế?”

Cô phớt lờ tiếng kêu chói tai của anh và điên cuồng bấm số điện thoại. Đối mặt với khung cảnh hình-cái-mông, và thấy nhiều phần của Bec hơn những gì mình cần thấy, Jordan ra sức tẩy hình ảnh ấy ra khỏi đầu trước khi nó kịp lò dò in vào trí nhớ.

Cô đi qua đi lại dọc phòng khách trong cái quần lót gần-như-không-mặc, tiếp tục bấm số, gác máy, rồi lại bấm. Thỉnh thoảng, cơn điên của cô được gắn kèm với tiếng chửi, dậm chân, và la hét tức tối. Hành vi ấy diễn ra trong suốt mấy phút, khiến Jordan phải ngược mắt kên khỏi màn hình máy tính và cân nhắc các biện pháp trị liệu tâm lý cường độ cao.

Giữa những tiếng hú hét và chửi bới, Bec Braxton ré lên như heo. “Suyt! Ôi Chúa ơi, đồ chuông rồi này!”

“Anh có nói gì à?”

Cô phẩy những ngón tay sơn màu hồng chói như điên dại. “Đừng gõ nữa! Suyt!”

Cuối cùng rồi cũng có người trả lời máy, và tiếng ré được nâng cấp thành tiếng gào to đến nỗi có thể làm người chết hàng thế kỷ trước cũng phải bật dậy. Cô vỗ tay lên trán, run rẩy và cố nói tên mình giữa những câu rú lên sung sướng và dậm chân bình bịch. Cuộc gọi kết thúc và Bec chỉ còn là một đồng lộn xộn, lấy bầy và khóc sụt sùi. Cô biến lên tầng mà không nói lời nào.

Jordan nhòm xuống cái mặt màu da cam lông lá của con mèo bụi ngoại cỡ đang ngồi bên cạnh. “Và điều đó, Cục Lông à, là lý do tao gay!”

Hòa bình duy trì được thêm một giờ đồng hồ nữa. Khi Bec tái xuất hiện, cô đã thay đồ tử tế, mặt nạ đất sét được rửa sạch, và tóc được tết lại. Thay vì ngồi xuống ghế bành, cô thô lỗ gạt Cục Lông khỏi cái sofa và cười toe. “Anh sẽ không bao giờ đoán nổi đã xảy ra chuyện gì đâu!”

Cặp mắt xanh của anh vẫn dán chặt lấy trang web trước mặt. “Chắc là không.”

Cô rón rén ngồi lại gần. “Em muốn gì nhất thế giới?”

“Tóc thẳng?”

Vớ lấy cái laptop, cô sập nó lại và đặt sang bên.

Anh nhướn một bên lông mày. “Anh đang làm việc đấy.”

“Điều tuyệt vời nhất có thể xảy ra đã xảy ra rồi, ít nhất anh cũng phải nghe em nói chứ! Em muốn gì nhất thế giới hả?”

Jordan nhún vai, ***g các ngón tay vào nhau, giơ cánh tay lên quá đầu và duỗi người. “Phun ra nhanh để anh còn làm việc.”

Khi anh hạ tay xuống đùi, cô nắm chặt lấy chúng. “Tyler Curtis!”

Anh đảo mắt. “Cậu ta thì làm sao?”

“Em thắng được hai vé đi xem nhạc hội của cậu ấy vào tối mai.” Khi anh với laptop, cô đập tay anh ra. “Vì Chúa, Jordy, đây là khoảnh khắc hiếm hoi trong đời em!” Cô nâng cằm để anh quay lại nhìn thẳng vào cô. “Không phải vé cũ đâu, Jordan. Hàng ghế đầu tiên ở Sân vận động Wembley! Và... vé mời đến tiệc liên hoan đấy! Anh có biết thế nghĩa là gì không? Nghĩa là em sẽ lên giường với Tyler!”

Hai người họ nhìn nhau chằm chằm trong im lặng, vẻ mặt cô hoàn toàn nghiêm túc, và gật đầu mạnh mẽ như thể đang tuyên bố hòa bình thế giới.

“Vâng. Vâng, Jordy. Em biết anh không tin, nhưng thật đấy. Bao nhiêu lâu mới đến được ngày này, em sẽ gặp Tyler. Bọn em sẽ có một màn *** nóng bỏng. Trong phòng khách sạn của cậu ấy, trên giường của cậu ấy, suốt đêm.”

Jordan gãi đầu rồi nhún mày. “Curtis có biết không?”

“Nhìn thấy em thì cậu ấy sẽ biết ngay. Em chính là loại con gái mà cậu ấy muốn lên giường cùng.”

“Thằng nhóc đó sẽ ngủ với người khổng lồ thối mồm, một chân, miễn đó là đàn bà.”

Tyler Curtis là một thần tượng âm nhạc Australia hai mươi tuổi, lao vào làng giải trí từ năm mười tám và chưa hề giảm tốc từ đó đến giờ. Hình tượng Goth/Rock của một gã trai hư hỏng, khuôn mặt của thiên thần, và thái độ ngang hàng quỷ Satan trong những ngày kinh khủng nhất. Khét tiếng vì nghiện rượu, nghiện ma túy, nóng nảy, và mỗi đêm một cô gái khác nhau. Đám fan thì yêu việc được yêu cậu ta trong khi cánh truyền thông thì yêu việc được ghét cậu ta. Các buổi họp báo kết thúc bằng những chiếc bàn bị hất tung, ghế quảng linh tinh, và nổi cơn tam bành. Phi thường trên sân khấu, live show của cậu ta tràn ngập những tác phẩm phóng túng và bán hết vé chỉ trong vài phút. Không ai có thể nghi ngờ Curtis trong vai trò một nghệ sĩ: hình mẫu điển hình của tài năng rực rỡ đi đôi với tính tình cao ngạo, gắt gỏng, và khó ưa. Chỉ hơn hai năm mà cậu ta đã trở thành nỗi ám ảnh trong lòng Bec. Và nửa số con gái trên thế giới này. Ở tuổi hai mươi lăm, cô quay trở lại thành teen với những bức ảnh treo trong phòng ngủ và bật các ca khúc của cậu ta tại bất cứ chỗ nào cô tới. Bec thần tượng cậu ta, còn Jordan thì chịu không nổi.

Bec chọc một móng tay hồng vào cánh tay anh. “Em bảo Julie đi với em, nhưng em nghĩ lại rồi. Em sẽ đi cùng anh.”

Jordan bật ra tiếng cười không tin nổi. “Còn lâu!”

“Đưa anh đi là hợp lý rồi. Đi với Julie, lỡ cậu ấy thích nó hơn thì sao. Đúng là khó có chuyện đó lắm, vì nó chẳng có ngực nghiếc gì cả, nhưng ai mà biết được. Nếu Tyler say, cậu ta sẽ nghĩ cái lớp áo lót dầy cộp của nó là hàng thật mất. Em không dám liều đâu. Cơ hội này sẽ không có lần thứ hai, và nếu anh yêu em, anh sẽ giúp em.”

“Và em đang nói là, nếu anh thật lòng yêu em, anh sẽ tình nguyện đưa em tới bữa tiệc này và để em lên giường với một đứa con trai suốt ngày quan hệ tập thể, để em bị chà đạp, rồi đá ra khỏi cửa sáng hôm sau cùng với một đống chảy rịn ấy hả?”

Cô ngửa mặt lên trần rồi gật đầu. “Vâng, em nói thế đấy. Trừ việc Tyler không có chảy.”

“Gọi đứa bạn nào xấu đầu xấu đốn ấy. Anh không đi.”

Giật phăng cái laptop, và bản thân mình, ra khỏi vòng kim kẹp của Bec, Jordan chuồn vào phòng ngủ để làm việc suốt ba giờ sau đó. Cơn đói thuyết phục anh mạnh dạn xuống tầng và đi vào bếp. Anh vừa mới đặt chân lên lớp sàn trải thảm thì lại bị cô bám đuôi. Anh vẫn giữ thái độ thờ ơ khi cuộc nói chuyện của cô chuyển sang chiều hướng khác.

“Jordy, em lo cho anh mà. Anh đã hai mươi bảy, hai tháng nữa là hai mươi tám, và anh đã độc thân từ...” Cô ngừng lời và nhìn anh thương hại. “Chắc, từ nhỏ đến giờ. Tại sao?” Lôi ổ bánh mì ra khỏi tay anh, cô đẩy anh ngồi xuống ghế.

“Anh làm việc quá nhiều, chỉ một cái sandwich thì không đủ. Em sẽ làm bữa tối.” Cô lôi một khay đồ ăn ra khỏi tủ lạnh rồi quăng nó vào lò vi sóng. Xong xuôi, cô ngồi đối diện với anh. “Tại sao anh vẫn một thân một mình?”

Anh tì cằm lên lòng bàn tay. “Vì vẫn chưa gặp đúng người.”

Cô tì cằm lên lòng bàn tay. “Chẳng bao giờ gặp được đâu.”

Anh nhúu mày. “Ồ, cảm ơn nhé!”

“Nghe em nói đi.” Cô giơ ngón trỏ lên minh họa. “Đầu tiên, anh không đi chơi. Anh chỉ nghịch với cái vi tính ngu xuẩn suốt đêm. Thứ hai, vì anh lúc nào cũng tỏ ra là một gã đốn mạt.”

Cái nhúu mày hằn sâu thêm. “Cảm ơn lần nữa!”

Lò vi sóng kêu và Bec rời bàn để lấy đồ. Gỡ bỏ tấm nilon dán, cô rút một cái nĩa trong ngăn kéo và đặt bữa ăn nhàm chán đó trước mặt anh. Cô lôi lon bia trong tủ lạnh ra và đặt nó cạnh cái khay.

Jordan trả lại lon bia. “Anh uống hồi nào?”

“Cũng nên thử đi, nó sẽ khiến anh thấy nhẹ nhõm!”

Cô đưa anh một lon coca và giữ bia cho mình. Jordan lấy nĩa chọc đồng đồ ăn xám xám, không nhận ra là thứ gì, và đặt nĩa sang bên.

“Anh có ảo tưởng của anh, em cũng có chứ bộ.”

“Lại nữa!”

“Anh muốn có một chàng trai tốt để ôm ấp trên sofa khi cùng xem phim tình cảm và đút bỏng ngô cho nhau. Anh muốn kết hôn và dành các buổi sáng Chủ Nhật cùng giải ô chữ trên báo và chiều Chủ Nhật nắm tay đi dạo trong công viên để anh có thể hái hoa và tuyên bố tình yêu bất diệt. Thê thảm quá, Jordan! Anh làm việc thừa sống thiếu chết để xây dựng một tổ chim cúc cu vì chàng trai anh chưa gặp mặt, người mà có lẽ sẽ chẳng nhận lời đi chơi với anh vì nghĩ anh là một thằng khốn, và thậm chí chàng trai đó còn chẳng tồn tại nữa kia.”

Anh gạt cái khay nhựa ra khỏi tầm mắt. “Giờ anh là một gã đốn mạt kiêm một thằng khốn? Mà cùng nhau giải ô chữ thì có gì không được?”

“Chỉ có mấy thằng mọt sách, đầu to mắt cận mới chơi ô chữ thôi! Anh định tìm cái tình yêu của đời anh, người tuyệt vời, thích ô chữ, đi dạo công viên, hái hoa đó ở đâu nếu anh không bao giờ ra ngoài và với ai cũng tỏ ra lạnh phát khiếp như thế hả? Anh rất đẹp trai. Nếu không phải anh em, và nếu không phải gay, em sẽ đề anh ra ngay lập tức.”

Anh nhăn mặt, lại càng không muốn ăn cái gì nữa.

Mở lon bia kêu xì một tiếng, cô tu một hơi không có chút nữ tính nào và dùng cánh tay chùi miệng. “Anh có thể có bất cứ chàng trai nào anh muốn nếu anh không kén cá chọn canh quá đáng như thế! Anh có đôi mắt xanh đẹp tuyệt, cao ráo, dáng ngon lành, tóc nâu nhạt. Anh có thể hợp với tất cả các loại, bất kể người đó thích tóc vàng hay tóc đen. Ra ngoài mà giao lưu đi, Jordy. Nếu không anh sẽ thành một gã đàn ông sáu mươi tuổi chuyên thiết kế trang web vì lông vũ và một cái tổ không có lấy một con chim tí teo nào ở trong. Em muốn anh gặp chàng trai trong mơ của anh. Em muốn anh dành cả phần đời còn lại để mây mưa với một người.”

Vươn tay ngang mặt bàn, cô chạm lên tay anh. “Nếu em có thể biến ra Mr. Right cho anh, em sẽ làm. Nếu em muốn thấy những giấc mơ của anh trở thành hiện thực, anh cũng nên ước cho em như vậy, thế mới gọi là công bằng chứ?” Cô vỗ vỗ tay anh và phớt lờ cái nhếch mép khe khẽ của anh. “Em không cần một cái tổ. Em cũng không muốn ngủ với cùng một người suốt đời. Áo mộng của em là được *** cùng với Tyler Curtis. Rồi em sẽ tiến bước vì em biết Tyler và em sẽ chỉ như hai con thuyền lướt qua nhau trong đêm thôi.”

Jordan gục mặt xuống tay. “Bec ơi là Bec, em có thể lòi ra bao nhiêu thứ chỉ trong một lần ngồi nói chuyện?”

Cô dậm chân xuống sàn với một tiếng kêu tắc nghẹn. “Jordan! Chỉ một đêm thôi mà!”

Anh đứng lên để giải quyết cái sandwich mà lúc này chưa kịp ăn. “Kéo Julie theo ấy. Anh sẽ ở nhà để mơ về chàng trai không tồn tại, người mà sẽ không chịu nói chuyện với anh vì anh là một thằng khốn!”

Cầm một đĩa sandwich trong tay và cốc nước cam ở tay còn lại, Alec bước ra khỏi bếp trong bộ đồ ngủ bó quanh cổ chân. Cậu bật đèn bằng khuỷu tay và tiếp tục đi vào phòng ngủ. Cậu đặt đĩa và cốc xuống mặt bàn cạnh giường, mở ngăn kéo và lòi ra một quyển ô chữ. Vỗ cái gối cho phồng lên, cậu chui vào dưới chăn và mở quyển sách ra tìm một ô chữ mới. Sự im lặng trong căn phòng bị phá vỡ mỗi khi Alec lên tiếng lầm bầm với chính mình. Thỉnh thoảng cậu lại cầm sandwich lên, cắn một miếng, rồi đặt nó xuống đĩa.

Liếc mắt lên chiếc đồng hồ treo tường, cậu nhận ra đã một rưỡi sáng. Cậu ngáp và để cây bút trượt khỏi tay mình. Cảm giác thư giãn nhanh chóng biến mất, im ắng trở thành vũng cát lún của bồn chồn. Mọi thứ quanh cậu bị phóng to hơn thực tế và méo mó ở các góc cạnh. Loạng quạng mò mặt bàn cạnh giường, Alec cố gắng chống cự cảm giác cứ như cơn lốc nuốt lấy cậu và xoay sở tìm cách đặt cái cốc xuống. Nó lệch khỏi mép bàn và rơi xuống thảm. Tay, chân và cơ thể cậu run bần bật. Không thể đẩy cái đĩa đi, Alec nằm nghiêng, nhắm mắt, và chờ thứ sắp xảy ra. Sự tĩnh lặng của sáng sớm bị đâm thủng bởi tiếng ré sắc lẹm. Cái đĩa vỡ trên sàn, làm miếng sandwich còn nguyên bị văng lên mặt thảm.

Khi Alec thức dậy đã là hai giờ hai mươi phút sáng, dù bản thân cậu không nhận thức được bây giờ là mấy giờ, và cậu đang ở đâu. Chỉ có đau đớn khủng khiếp đang đè nghiêng giữa thái dương, ga giường ướt, và nhu cầu cơ bản nhất được ra khỏi giường để tắm rửa. Cậu ngã sang một bên với tiếng ‘thịch’, cuộn tròn như quả bóng, và biết cậu sẽ không làm được gì cả. Cường độ mạnh mẽ của cơn đau đầu như hòa với các cơ bắp nhúc nhích. Cậu sẽ không thể di chuyển đi đâu được. Cậu nhắm mắt vì ánh sáng trong phòng, nó làm mọi thứ trở nên tồi tệ hơn. Cậu run lên vì lạnh và đau. Cảm giác buồn nôn xộc lên. Chết bản trào xuống cảm và đọng thành vũng bên dưới mặt cậu.

Đó là chỗ Alec nằm trong suốt sáu tiếng sau, với sự hành hạ tột đỉnh mà không ai giúp đỡ, và chẳng ai quan tâm. Các lần lên cơn của cậu càng lúc càng nhiều, cậu sợ sệt và mắc kẹt trong sự cách ly. Cậu cô đơn cùng cực và cũng cùng cực ước có ai đó nhìn thấy cậu. Một mỗi đến mức muốn chết đi để thôi không phải chịu đựng nỗi đau tinh thần cứ liên tục tiếp diễn, còn tệ hơn cả nỗi đau thể xác mà cậu phải gánh chịu suốt sáu tiếng đồng hồ. Điều gì đó cần phải thay đổi, và phải thay đổi sớm, nếu không Alec sẽ từ bỏ trận chiến một phía này.

Tám giờ ba mươi phút sáng Chủ Nhật, Bec lao qua cửa phòng ngủ của Jordan, nhảy lên giường anh, và dùng gối đập anh bùm bụp. “Để em nói theo cách khác vậy.”

Anh quăn chặt chăn qua đầu và rên rỉ. Cô tìm cách kéo nó ra nhưng anh đã nắm cứng lấy. “Anh *** đấy, Bec!”

“Đêm nay em sẽ được *** với Tyler, chỉ cần anh ra về một ông anh hào phóng và giúp em gái anh một chuyện nhỏ tí teo đó thôi.”

“Biến đi, đừng có làm phiền anh nữa!”

Cô bĩu môi. “Em chỉ xin anh một đêm nhằm chán từ cuộc đời vô vị của anh thôi, Jordy! Suốt hai năm trời em đã cố kiếm vé xem nhạc hội và thất bại cả hai năm. Anh có biết cơ hội thắng ngày hôm qua là bao nhiêu không? Một phần tỷ tỷ tỷ đấy! Số phận đã định đoạt cho em lên giường với Tyler! Đó sẽ là đỉnh điểm cho cái tôi *** của em. Đừng cướp nó khỏi em mà. Đừng đập nát cái tôi *** của em!”

Jordan ôm đầu gối vào sát ngực và nhún mảy. “Cậu ta sẽ là trận đàn đúm tồi tệ nhất mà em từng có. Biết tại sao không? Vì đó sẽ là kiểu ‘bang, bang, cảm ơn nàng, cút xéo khỏi phòng ta, cô tiếp theo nào!’ Chẳng lẽ em không có đứa bạn nào xấu như chó để lôi theo sao?”

Đôi mắt xanh lục của cô đảo quanh khuôn mặt anh cứ như thể lời anh vừa nói hoàn toàn chẳng có ý nghĩa gì. “Em không quen với đám người xấu xí. Hồng hình tượng. Tại sao anh không thể vì em một chút?”

“Quay lưng lại và đừng nhìn.”

Làm như lời anh bảo, cô quay lại và che tay lên mắt. Jordan vung chân ra khỏi giường, với một cái quần thể thao, mặc vào rồi đi ra cửa, gõ nhẹ lên đầu Bec khi bước ngang qua.

Gạt công tắc ấm đun nước sang chế độ sôi, anh thoáng thấy bóng phản chiếu của cô em gái trên kính tủ bát.

“Em cứ như cút chó dính trên giày ấy!”

“Em sẽ không đi đâu cả, trừ phi anh chấp nhận đi với em.”

“Pha cả phê cho anh rồi anh sẽ nghĩ lại.”

Anh bỏ mặc cô trong bếp và thông dong sang phòng khách, thả mình trên ghế sofa để Cục Long đến bên cạnh ngay tức thì. Nhặt cái điều khiển lên, anh bật TV và cho nó chiếu bất cứ thứ gì đập vào mắt. Vài phút sau, Bec đem một cốc cà phê cho anh.

“Anh nghĩ rồi. Câu trả lời vẫn là không.”

Trận đấu chiến tiếp tục trong lúc Jordan uống cà phê và Bec đi qua đi lại trong phòng, im lặng khi chương trình thời sự buổi sáng chiếu trò hề mới nhất của Curtis vào đêm qua. Bec phóng tới cạnh TV và dán mắt vào màn hình. Đoạn phim quay cảnh một đám phóng viên cố chụp ảnh ngôi sao trẻ đang đi vào Sân vận động Wembley. Curtis chìa ngón giữa vào cái máy quay gần nhất, miệng vắn vẹo thành một cái nhếch mép tức tối cho đến khi cậu ta uốn thành hai từ ‘Fuck you!’ và biến khỏi màn hình. Hành động mà Jordan cho là thâm hại và đáng ghê tởm, Bec lại nghĩ thật hài hước. Cô cười khúc khích như một nữ sinh khi phát thanh viên kể lại cuộc ẩu đả vì say rượu của Curtis bên ngoài một câu lạc bộ đêm tại London lúc hai giờ sáng sau khi biểu diễn, kết thúc với việc phòng khách sạn một lần nữa bị lật tung.

Cô thở dài và cuộc tranh cãi lại bắt đầu. “Em mà ở trong phòng cậu ấy, em sẽ cho cậu ấy việc khác để làm.”

Jordan chậm rãi lắc đầu. “Cậu ta là thằng đàn độn! Mắc mớ gì mà em muốn lên giường với loại đó?”

“Thành thật nói em nghe, Jordy, anh cũng thấy Tyler hấp dẫn đấy chứ. Anh đã bao giờ gặp ai có đôi mắt đẹp như vậy chưa?”

Muốn đi khỏi phòng, nhưng biết rằng cô sẽ bám theo, Jordan đành ngồi yên ở đó. “Đẹp thế nào cũng không quan trọng, Rebecca, cậu ta là thằng khốn nạn! Cặp mắt đó là kính áp tròng thôi. Chẳng ai thật sự có mắt màu hổ phách, trừ mèo.”

“Người cũng có mắt màu đó chứ bộ. Hiếm nhưng vẫn có.”

“Người có mắt màu nâu nhạt, không ai có mắt màu vàng hổ phách. Kính sát tròng đấy.”

“Không phải! Jordy, nếu tối nay anh chịu đi với em, em hứa, em thề, sẽ không bao giờ xin xỏ anh cái gì nữa. Làm ơn nhé?”

“Không!”

2. Chương 2

“Ta tưởng đã bảo mụ luôn luôn phải dùng số di động cơ mà.”

“Đã giàu đâu, phải không?”

“Gửi thêm email chưa?”

“Năm phút trước.”

“Tốt. Nó sẽ trả lời. Ta hiểu nó hơn mụ.”

“Thì sao? Tôi đòi tiền và nó sẽ chuyển hả? Chúng ta phải có câu chuyện khác tử tế hơn một chút.”

“Chúng ta? Nhớ rõ ai là người chỉ đạo show diễn nhé, cưng, ta chứ không phải mụ.”

“Ông tự làm mà không cần tôi được chắc?”

“Mụ sắp giàu rồi, đừng có tự mãn, nếu không ta sẽ quay mụ dễ dàng như quay nó đấy.”

“Năm trăm ngàn so với phần của ông chỉ là mớ tiền còm.”

“Thế là quá ổn với bất cứ đứa nào trong cộng đồng toa xe rác rồi. Với chừng ấy tiền, mụ có thể nâng cấp nó thành toa xe có điện.”

“Vui gớm nhỉ.”

“Nếu nó không trả lời, gửi thêm email khác và bảo nó có một thằng em trai.”

3. Chương 3

“Không thể tin anh lại để em lôi kéo vào vụ này.”

Jordan ngồi xuống hàng ghế đầu hơi chếch về bên trái sân khấu, hồ hững lật qua lật lại tờ chương trình với tay Bec nắm chặt trên đùi.

“Chỗ này quá tuyệt! Em có thể nghĩ thấy hormone *** của cậu ấy từ đây!”

Mọi thước phim được trình chiếu ra công chúng đều tập trung vào cái nhếch mép nổi tiếng và đôi mắt màu hổ phách kia. Hầu hết video clip của cậu ta sử dụng kiểu trang điểm gothic, những họa tiết phức tạp và các hình thù lôi cuốn được tạo hình một cách sắc sảo, khiến cậu ta hiện ra như một thiên thần bóng tối mang bản chất vampire. Không phải lúc nào cũng trang điểm, Curtis để mặt mộc trong các đêm nhạc hội và khi họp báo.

Luôn mặc đồ đen với mái tóc đen như mun ngắn ngủn, đi kèm với đủ các loại đồ trang sức nhiều đến mức có thể mở một quầy hàng trong chợ. Ngoài những thứ đó, cậu ta có một gương mặt xinh đẹp, trẻ trung, làn da không tì vết và đôi môi đầy đặn hoàn hảo. Ngoại hình của cậu ta không phải là thứ khiến Jordan chịu không nổi, mà là thái độ. Anh gặp tờ chương trình vào và đưa mắt về phía đứa em gái đang cố lấy bình tĩnh.

“Trông ngực em đủ bự chưa? Cậu ấy là người thích ngực mà.”

“Bự thêm tí nào nữa là cặp mắt giả đó rớt ra liền.”

“Ngay khi đèn chiếu về hướng khán giả, điều đầu tiên cậu ấy thấy sẽ là ngực của em. Đến đây mà nhận nè cưng, của cưng cả đấy!”

Anh hạ mắt nhìn cô. “Tại sao em đeo nhẫn cưới?”

Khoác tay anh, cô tựa lại gần để giải thích. “Cậu ấy thích ngủ với phụ nữ có chồng. Cái nhẫn cưới giả này là chìa khóa đưa em lên giường Tyler. Ra về chồng em đi. Nắm tay em nè, khoác vai em nè, làm đủ thứ ấy.” Cô là Thống Soái của trung đoàn ‘ngủ với Tyler’. “Một khi Tyler nhìn em, sớm thôi, trông em quyến rũ tuyệt đỉnh như thế này mà, anh có thể đợi em. Tyler chưa từng để cô nào ở qua đêm. Nghe đồn thế. Biết đâu với người đẹp như em lại là trường hợp ngoại lệ.”

Càng nghe anh càng thấy kế hoạch mỗi lúc một tệ đi. “Vậy chứ anh sẽ làm gì? Ngồi ở quầy bar chờ em hàng giờ hả?”

“Ừ. Ai mà biết được, lũ chàng trai trong mơ của anh là bartender thì sao? Nếu đến năm giờ sáng mà em vẫn ở trong phòng Tyler, anh có thể về nhà.”

“Trời, cảm ơn nhé, Bec!”

Ánh sáng phụt tắt, đám đông vỡ ra trong tiếng vỗ tay diết tai, và Bec nhảy lên ghế như mọi người. Ban nhạc bắt đầu chơi. Tyler chỉ như một cái bóng bước ra sân khấu trước khi đèn bật sáng và cậu ta giơ tay lên trời như thể Chúa trên đỉnh Everest. Cậu ta chào khán giả bằng lời lẽ bậy bạ, hàm ý kích dục mà cậu ta tự cho là hay ho. Vũ công ở khắp nơi, hiệu ứng ánh sáng ngoạn mục và, dù rất đau lòng, Jordan vẫn phải thừa nhận, Curtis thật phi thường. Cậu ta nhếch mép với máy quay theo cái cách khiến đám con gái chết vì tim đánh lô tô trong ***g ngực. Tyler Curtis không cười bao giờ. Cậu ta lướt trên sân khấu như một con mèo đen, chiếm lĩnh tất cả và hiểu rõ điều đó.

Khách sạn lớn nhất London và bữa tiệc mừng đều hoành tráng hơn những gì Jordan tưởng. Phía cuối phòng khiêu vũ có một bức biểu diễn. Là một trong những người đến đầu tiên, Bec chiếm chỗ trực diện trước micro. Hai mươi phút tiếp theo, người người đổ vào phòng cho đến khi chật kín.

Không một lời giới thiệu, Curtis bước ra và đứng cuối bức biểu diễn giữa những tiếng gào thét cổ vũ. Cậu ta mặc quần vải đen buộc dây bên cạnh, từ cổ chân lên tới hông. Cái áo phong đen trơn được kéo lên để khoe cổ tay áo, và khóa thắt lưng là một chữ thập ngược bằng bạc. Bốt đã được thay sang giày đen. Jordan không muốn thừa nhận với bất cứ ai, ngay cả chính mình, rằng Curtis thật hấp dẫn.

Một lão ngoài năm mươi, trông chẳng khác con chó bun là mấy, mặc áo phong căng cứng vì cái bụng phệ đứng trước micro, làm Curtis trông nhỏ xíu.

Jordan huých cô em gái và nghiêng tới gần. “Em có nhận ra cậu ta thấp thế nào không?”

“Ai để ý? Đẳng nào cậu ấy chẳng nằm xuống cơ chứ!”

Lão chó bun giơ một tay lên và tự giới thiệu mình là Frank Brooks, quản lý của Curtis. Curtis đứng đó, không nói gì. Đôi mắt hổ phách đảo quanh khán giả đứng hàng đầu, dừng lại tại Bec trước, rồi nhìn Jordan, rồi lại quay về Bec.

“Ôi Chúa ơi, Jordy, cậu ấy nhìn em kìa! Ra về chồng em nào, nhanh, hôn em đi!”

“Anh không hôn con gái, đặc biệt là em gái anh.”

Frank hạ tay trái xuống và phất tay một cái. Curtis quay lưng và bỏ đi. Frank lại giơ tay để làm dịu đi sự đám đông đang thất vọng. “Cậu ta sẽ trở lại! Mọi người ổn định đi!”

Đám con gái ngay lập tức thay đổi thái độ.

“Khi quay lại, cậu ta sẽ ngồi trên bức này chụp ảnh với mọi người!” Frank mà bảo cậu ta sẽ trở lại để lột toàn bộ đồ trên người ra chắc lão sẽ nhận được phản ứng nhiệt tình hơn. “Có giá, đương nhiên. Cậu ta sẽ chẳng làm gì không công cả đâu! Năm mươi bảng, đóng dấu lên thẻ tham dự tiệc của các bạn, và quay về đây xếp hàng. Nhân viên an ninh sẽ dựng rào và nếu các bạn mà mất kiểm soát quá mức thì tôi dám khẳng định là cậu ta sẽ không chịu đựng được và nổi cáu cho xem.” Tiếng cười của lão nghe thật giả tạo. “Rồi tôi vẫn sẽ là người cố xoa dịu cậu ta và mất công giải thích tại sao lại có một cái TV nữa bị ném ra ngoài cửa sổ! Cậu ta sẽ quay lại sau bốn mươi lăm phút.”

Lão biến mất qua tấm màn mà Curtis vừa chui vào.

Jordan nhìn đứa em gái chen lấn với những cô gái khác vì một mục tiêu duy nhất là người đầu tiên có thể tham dự được đóng dấu. Chẳng phải mỗi mình cô nghĩ thế. Một trận chiến nảy lửa giữa cô và một cô nàng tóc vàng không kém phần quyết tâm nổ ra chỉ để đến được lối vào trước tất cả mọi người. Anh thông dong tiến đến quầy bar. Một chàng trai trẻ nhận order và quay lại đặt cốc nước cam lên mặt quầy với một nụ cười tươi rói. Jordan quay đi. Âm nhạc bùng lên nhấn chìm bớt vài tiếng hú hét và gào rú. Những giai điệu thập kỷ bảy mươi, tám mươi lênh lạch trong bữa tiệc của Curtis.

Mười phút sau, Bec phấn khích vung vẩy tấm vé chạy tới. “Ôi Chúa ơi! Em sẽ ở ngay bên cạnh cậu ấy! Chắc cậu ấy đang ở ngoài kia viết số phòng lên giấy để đưa cho em đó!”

Cô bật ngón tay. Cậu bartender trẻ nhận order champagne và vội vã biến mất để phục vụ quanh quầy bar đang nhanh chóng đầy lên vì khách.

Cô nốc một hơi sạch ly rượu và hất mái tóc đỏ dài ra sau vai. “Thiên hạ đồn đại là cậu ấy đã có sẵn hai con hàng rồi. Bọn nó đang chờ trong xe limo. Chỉ cần thấy em một lần nữa là cậu ấy quên bống bọn nó ngay.”

Jordan đổi chủ đề. Anh đã nghe về Curtis nhiều đến mức nhầm cả lỗ tai rồi. “Em không thấy lạ sao? Họ chơi nhạc của thập kỷ bảy mươi, tám mươi này.”

“Em có hỏi gã bảo vệ tại sao không chơi nhạc của Tyler. Gã bảo chắc vì nó sẽ khiến đám đông trở nên cuồng loạn. Người ta dùng loại nhạc như cục cứt để cho dịu bớt đi. Nếu thế mà vẫn không được, họ sẽ đem cả nhạc slow của đám nghệ sĩ chán nhất thế giới ra bật.”

Jordan bốc một nắm lạc từ cái bát pha lê nhỏ. “Không phải nhạc như cục cứt đâu, Bec, toàn bài kinh điển đấy.”

Cầm cái bát pha lê lên, cô nắm nó trong tay và vừa nói nhét lạc vào miệng. “Anh cũng thấy Tyler tia em mà. Cậu ấy đang tưởng tượng cảnh *** thác loạn với em đấy.”

“Em có kết nối siêu linh với suy nghĩ của cậu ta nữa à?”

“Em biết đàn ông muốn gì. Anh nghĩ làm thế nào mà vé của em được đóng dấu nhanh thế? Cho gã bảo vệ xem ngực đấy. Anh chịu khó học em thì còn có cơ hội được lên giường với người khác trước tuổi ba mươi.”

Anh đảo cặp mắt xanh chán chường và nhìn lơ đãng về phía trước. “Anh khoe ngực cho bảo vệ chắc cũng chẳng có hiệu quả đến mức đó đâu.”

Cô dùng cùi chỏ huých anh làm mấy hạt lạc văng khỏi bát rơi xuống thảm. “Anh có nhận ra cậu bartender cứ liếc anh mãi không?” Cô lại huých lần nữa. Lạc rớt trên sàn còn nhiều hơn lạc trong bát.

“Jordy? Nhận ra không? Cậu ta dễ thương lắm.”

“Và ý em là?”

“Em không đùa đâu, anh quả là tảng băng lạnh nhất thế giới. Nếu anh không chịu nói chuyện với ai thì làm sao biết được người đó của anh là người nào?”

Anh hờ hững nhún vai. “Cậu ta chẳng làm gì khiến anh thấy có hứng cả. Chỉ cần có hứng thì anh nói chuyện ngay.”

“Vậy chứ anh muốn cậu ta làm cái gì?”

“Chẳng biết. Anh sẽ nhận ra khi cậu ta làm thế.”

Bec vỗ vai anh. “Anh có đủ các ý tưởng lãng mạn nhưng bản thân thì lại ảm áp như tảng băng cầm trong móng gấu Bắc cực ấy! Nhìn cái cậu bartender đang dùng ánh mắt mời gọi với anh trong khi anh chẳng quan tâm chỉ vì cậu ta chưa làm cái gì để gây sự chú ý với anh. Cậu ta đang phục vụ trên bar mà, làm cái trò mèo gì mới được? Ăn lạc rồi ị ra kim cương chắc? Nếu anh không nhanh chóng đem cái thứ ở giữa hai chân kia ra sử dụng thì nó sẽ thu dọn hành lý để tự tìm trò chơi mới cho coi. Trò chơi mà bàn tay phải của anh không đáp ứng được ấy.”

Jordan chỉ lên bực biểu diễn. “Chẳng phải em nên ở đó thay vì đứng đây làm phiền anh sao?”

Cô ngoái qua vai và tụt khỏi ghế. “Jordan! Lẽ ra anh phải bảo em chứ!”

Jordan bắt gặp ánh mắt của cậu bartender và ra hiệu cho cậu ta đến gần bằng một cái hất đầu. Cậu chàng lập tức dừng việc đang làm và nở nụ cười lao tới.

Jordan phớt lờ lời chào và chỉ về tít cuối phòng. “Mấy cái bàn đằng sau sân khấu kia, có ngồi được không? Dây thừng của khu vực chặn khách không kéo tới tận đấy.”

Nụ cười của cậu bartender tan biến. “Tôi nghĩ nó trống vì không ai có thể thấy sân khấu từ chỗ đó. Nếu nó thuộc khu vực chặn khách, người ta đã căng dây hết rồi. Khi Tyler chụp ảnh xong, người ta sẽ di chuyển sân khấu đi và mở rộng cả phòng khiêu vũ.”

“Nếu tôi ra đó để tránh đám đông thì liệu có bị bảo vệ kéo ra ngoài không?”

Cậu ta nhún vai, rõ ràng chẳng khoái giọng điệu không mấy thiện cảm của Jordan. “Họ sẽ yêu cầu anh rời đi nếu có vấn đề.”

Jordan cầm cốc, đứng dậy, và bỏ đi.

Bước ngang sân khấu, Jordan nhận ra Bec đang xếp hàng với khoảng hai mươi cô gái khác ở hàng đầu. Cạnh ba nhân viên an ninh, lão quản lý chó bun đứng khoanh tay trên cái bụng phình ra của lão, đảm bảo rằng mọi chuyện diễn ra chuẩn xác theo ý lão. Jordan đi đến bên cái bàn gần tường và ngồi xuống. Anh có thể thấy đám đông nhưng không thấy sân khấu, và ngay trước mặt là khu vực treo màn đen mà Curtis lẩn bên trong. Mỗi một hộp nước, anh lại nhìn vào đồng hồ, cố dùng tư tưởng điều khiển cho kim đồng hồ chạy thật nhanh, vị cứu tinh duy nhất giúp anh thoát khỏi buồn chán là thứ âm nhạc bị người ta đánh giá là chán ngắt.

Một thân hình nhỏ bé mặc đồ đen xuất hiện từ phía sau khu vực màn treo khiến anh chú ý. Jordan thấy chàng trai bước ra, quay lưng và biến mất. Chỉ vài giây sau, Curtis lại đi ra, quay lưng, rồi đi vào. Cậu ta lượn qua lượn lại mà không hề biết Jordan ngồi đủ gần để thấy: ra, vào, ra, vào, với đôi tay chấp sau lưng và mắt dính xuống sàn. Cậu ta vào, đồng hồ tích tắc vài giây, và cậu ta ra lần nữa. Giờ thì cậu ta thả hai tay bên hông, đầu ngẩng lên, vai co lại, và cậu ta bước đi với cử chỉ mềm dẻo như mèo thường dùng trên sân khấu. Kiểu bước ‘nhìn tôi đây này’ với những sải chân đầy chủ ý. Cậu ta dừng lại, đứng trong tầm nhìn của Jordan, và ở yên đó. Rõ ràng là mù tịt chuyện mình có thể bị nhìn thấy.

Tyler bắt đầu nhịp ngón chân theo điệu nhạc. Lòng mảy Jordan nhướn lên khi nhịp chân chuyển sang nhịp xoay. Như thể bị một tia sét disco thập kỷ bảy mươi đánh trúng, Curtis quay vòng vòng và chuyển sang một loạt các bước nhảy đầy hông mua vui trên sân khấu. Bất kể Jordan có cười lẩn lộn thế nào, và cảnh ấy trông quái đản ra sao, không thể không thừa nhận Curtis rất biết cách lắc. Cậu ta nắm tay trái lại, hát vào nắm đấm như thể nó là micro trong khi tay phải giơ lên quá đầu làm động tác quăng dây thông lọng. Cậu ta nhảy như một đứa trẻ đứng trước gương chơi trò ngôi sao nhạc pop. Nếu có người nấp sau tấm rèm chắc cậu ta cũng chẳng để ý. Lúc giai điệu nhanh dần lên, màn nhảy múa được thêm vào bằng đủ các hành động đi kèm lời ca sĩ: chỉ tay, biểu cảm gương mặt, vẫy ngón tay, và chống nạnh. Đến khi bài hát kết thúc, Jordan cười đến đau cả mặt. Curtis hoàn thành phần biểu diễn với một cú xoay vòng và lướt vào sau rèm.

Jordan gạt nước mắt, thất vọng vì trò thú vị nhất anh từng thấy Curtis làm đã hết mất tiêu. “Chắc đang phê thuốc!”

Một ca khúc khác nổi lên, và, dựa theo nhịp điệu, rõ ràng nó được dùng để làm dịu đi dãy xếp hàng dài dằng dặc của các quý cô. Đó là một bản nhạc đẹp để được thể hiện bởi một nữ nghệ sĩ nổi tiếng bằng ca từ trầm thấp và gợi tình. Jordan xem giờ rồi ngẩng lên khi Curtis một lần nữa sải bước ra. Jordan chống khuỷu tay lên mặt bàn và đặt cằm lên tay, tự hỏi sẽ thế nào nếu Curtis phát hiện ra người khán giả lặng lẽ này.

Curtis bắt đầu xoay nhẹ, đắm đuối nhìn vào khoảng không trước mặt, miệng khê mấp máy theo lời hát. Đầu cậu ta hơi ngả ra sau, mắt nhắm, tay trái vẽ một vòng cung ở phía trước trong khi tay phải uốn thành đường tương tự ở trên đầu. Bàn chân trái duỗi thẳng, ngón chân chìa ra, đầu gối gấp vào, và động tác xoay tròn trên đầu ngón chân được biểu diễn một cách hoàn hảo. Mắt vẫn nhắm, chân tay di chuyển từ động tác này sang động tác khác không có chút tí vết, và gương mặt cậu ta vẫn như đang mơ màng. Mạch Jordan đập gấp gáp. Anh theo dõi tất cả, từ đôi môi khê hé mở của Tyler đến đôi tay tạo dáng hoàn hảo lướt trong không khí, duyên dáng và tinh tế. Kiểu bước như mèo của cậu ta không hề mang tính cao ngạo; đó là bước chân của một vũ công balê.

Đổi tư thế, Curtis quay sang trái, không mở mắt lấy một lần. Cậu đối diện Jordan bằng cái vẻ mặt mơ màng gợi tình hết như lời bài hát cậu đang minh họa. Hơi thở của Jordan gấp dần và mạch anh đập nhanh hơn. Curtis giống như chỉ biểu diễn cho riêng anh, hướng về phía anh bàn tay lơ lửng bất cứ khi nào lời ca khúc nhắc đến khát khao của người ca sĩ.

Jordan lẩm bẩm, “Trời đất... cậu đẹp tuyệt.”

Trong điệu nhảy xuất thần, với biểu cảm ngọt ngào như thiên sứ, Jordan không thể tin một người nổi tiếng vì tính khí thất thường như Curtis lại thể hiện được cảm xúc ám ảnh đến mức này. Khi bài hát đạt đến cao

trào, Jordan thầm khấn nó đừng kết thúc. Anh không thể hiểu, và cũng không biết tại sao, nhưng Curtis có moi tìm anh ra nắm trong tay cũng không thể khiến anh bị lôi cuốn như thế.

Tyler làm một động tác vung tay mềm mại, quay ba vòng chuẩn xác theo những nốt nhạc cuối cùng và dừng ở đúng chỗ cậu bắt đầu. Cánh tay phải giơ lưng chừng về phía bàn của Jordan, bàn tay ngửa lên, và cặp mắt vàng mở ra nhìn thẳng vào đôi mắt xanh đang mê mẩn của Jordan. Cơ sóng năng lượng vô hình dâng lên giữa hai mươi feet ngăn cách họ như có điện. Đầu Curtis quay ngoắt sang bên cạnh để trả lời ai đó đang lôi kéo sự chú ý của cậu từ đằng sau tấm màn. Cậu ngáp ngừng, lùi vài bước rồi biến mất.

Jordan gục xuống và chậm chạp vừa lắc đầu vừa lẩm bẩm. “Trời đất!”

Tránh xa đám đông đã không còn hấp dẫn đối với anh. Tiếng ồn nổ ra báo hiệu cho Jordan rằng Tyler đã bước lên sân khấu. Anh rời ghế và đi tới phía bên trái sân khấu gần như không có ai, trong khi đám con gái xếp hàng bên phải. Tyler ngồi trên một cái ghế bar, lão quản lý đứng sát bên, và các fan được đưa đến cạnh Curtis một cách nhanh chóng, máy ảnh nhá, rồi họ bị đẩy xuống nhanh chóng kém. Không có thời gian bắt chuyện với ngôi sao, cả hàng người được Brooks giải quyết chóng vánh hết sức có thể.

Mắt Jordan vẫn đang dán chặt vào cậu ca sĩ và chỉ nhìn đi chỗ khác khi chiếc điện thoại réo trong túi áo. Anh lôi nó ra, đặt lên tai, ngược lên, và bắt gặp cặp mắt vàng đang nhìn trước khi vội liếc đi chỗ khác. Tim Jordan lỡ mất hai nhịp.

“Gì thế Bec?”

Anh cố nghe cô nói giữa tiếng lầm rầm hào hứng của đám đông. “Anh ở đâu?”

“Nhìn sang bên kia sân khấu đi.”

Cô thấy anh và vẫy tay. “Anh làm gì vậy?”

“Cảm nhận Trái Đất quay.”

“Gì cũng được. Ôi Chúa ơi, Tyler đang ngắm em kìa!”

Quả nhiên, khi Jordan đảo mắt về hướng đó, Tyler đang nhìn Bec chăm chú. Một cô gái khác đứng bên cạnh cậu ta, Tyler tạo dáng bằng cái nhếch mép, và Brooks gần như xô cô ta khỏi bục.

“Jordy, giờ thì cậu ấy nhìn anh!”

Cổ họng Jordan nghẹn lại. “Ừ, đúng thế.”

“Cậu ấy biết anh là chồng em!”

“Anh trai chứ.”

Cô tô thêm son môi, chỉ còn ba cô gái xếp hàng phía trước. “Nhưng cậu ấy không biết! Nhìn mà coi, cậu ấy sẽ đưa em số phòng mình.”

Bec xếp hàng thứ hai, Jordan không nhìn chỗ nào khác, chờ đợi bất cứ dấu hiệu hành động nào. Rõ ràng Curtis có đưa mắt về hướng Bec vài lần, nhưng cậu ta cũng liếc anh một số lần tương ứng. Nhân viên an ninh dẫn cô sang bên phải Tyler, cô nở nụ cười rực rỡ nhất. Jordan gắng sức quan sát xem có cái gì được luồn cho cô không. Brooks đặt tay lên vai Bec và dắt cô đi. Mặc kệ khuôn mặt đỏ bừng vì thất vọng của Bec, Jordan thở phào nhẹ nhõm. Curtis mà muốn Bec có mặt trong phòng mình, chắc chắn đến tận lúc này cậu ta đã phải tìm cách để cô biết rồi.

4. Chương 4

Bỏ Bec tại quầy bar, Jordan chen qua biển người để ra khỏi phòng khiêu vũ. Anh lang thang từ đại sảnh này sang đại sảnh khác. Cố tập trung vào công trình nghệ thuật và chỉ thấy hình ảnh cuốn hút của Curtis cùng với khoảnh khắc chạm mắt mãnh liệt. Phía bên trái đại sảnh, một cánh cửa dẫn tới phòng hút thuốc hình chữ ‘L’ cổ điển. Jordan đi vòng qua và tiến vào trong.

Đã quá nửa đêm, ngoài phòng giải trí và phòng khiêu vũ, khách sạn chẳng có bóng người nào.

Thong dong ngắm hết tranh này đến tranh kia, Jordan tiến đến góc tường nối với khu vực bên phải. Một cái lò sưởi lớn đang cháy chậm rãi lôi kéo anh đến trước một bức vẽ khổng lồ, khó hiểu trên mặt lò sưởi. Anh tìm chữ ký ở cuối tranh, không thấy, nhún vai rồi quay lưng hướng tới bức khác ở bên kia tường.

Bước chân anh khựng lại đột ngột trên thảm và anh như đông cứng tại chỗ. Một cặp mắt hổ phách liếc lên qua miệng cốc. Có một khoảnh khắc khó xử khi hai người nhìn nhau chằm chằm mà không nói lời nào. Chẳng biết liệu đầu gối có đủ vững để đi chỗ khác hay không, Jordan vắt óc tìm thứ gì để nói và phá tan sự im lặng nặng nề này.

Tyler đặt cốc xuống mặt bàn và giải quyết vấn đề đó giùm anh. “Anh bám đuôi tôi đấy hả?”

Luống cuống, Jordan vừa lùi lại một bước vừa vội giải thích. “Không! Trời đất, không! Chỉ tại tôi cứ đi tới chỗ cậu đang ở!”

Bất kể về không thân thiện quá đỗi quen thuộc của Curtis, Jordan không nhắc được chân lên để đi khỏi đó.

“Biết mà. Tôi có cả tá vệ sĩ giải quyết đám bám đuôi.”

Gật đầu cộc lốc, Jordan mím chặt môi và vừa định mở miệng ra đáp lại thì Tyler thay đổi thái độ.

Cậu liếc sang hai bên, nhướn mày với Jordan. “Đâu cả rồi? Họ để tôi ở đây một mình với cốc nước táo này!” Cậu nở một nụ cười chưa-từng-thấy-ở-bất-cứ-đâu khiến đầu gối Jordan nhũn ra. “Xin lỗi, tôi không thật lòng nghĩ anh là kẻ bám đuôi đâu. Kiểu hài hước ngốc nghếch.”

Tyler khoác một cái áo vét đen vừa như in với hàng đồng khóa kéo trên cổ tay và ở giữa áo. Ngay cả khi ngồi, Jordan cũng có thể thấy nó được cắt tinh tế theo đường vai của Tyler và khoe vòng eo cân đối. Cậu ra hiệu về cái ghế đối diện. “Anh ngồi với tôi nhé?”

Ngạc nhiên vì câu hỏi, nhưng lại rất sẵn lòng nhận lời mời, Jordan tiến đến và ngồi xuống. Ngay lập tức, nụ cười rộng đến mang tai của Curtis chuyển thành một kiểu bẽn lèn, được tô điểm bằng hai gò má hồng rục.

Jordan chìa tay qua mặt bàn và Curtis nắm lấy. “Jordan Braxton.”

“Tyler Curtis. Tôi nghe giọng anh có âm hưởng Úc. Anh từ đâu đến?”

“New South Wales.”

“Âm điệu quen thuộc bao giờ cũng hay.”

Jordan chưa bao giờ thấy Curtis nói chuyện, trừ những lúc gào thét chửi bới và nhếch mép trong các đêm diễn, hay vài lời cục cằn đáp lại phóng viên trên TV. Anh đã không hề nhận ra Curtis ngọng ngay cả khi trực tiếp nghe cậu ta hát suốt hai tiếng. Cứ như người thể thân của Curtis: mặc đồ y hệt, nhưng khác hoàn toàn. Anh chàng bartender mà Bec muốn làm mối cho anh nhạt hân đi khi đem ra so sánh. Nhìn thấy nhau mà như có tia lửa lóe lên thì chưa đủ làm Jordan thỏa mãn, anh muốn thứ cảm xúc phun trào như núi lửa cơ. Curtis đã thiêu đốt được anh rồi.

“Lúc này tôi không có ý theo dõi cậu. Tôi chỉ ngồi đó để tránh đám đông thôi. Ai mà ngờ cậu lại bước ra khỏi tấm rèm chứ.”

Lẽ ra Jordan mới là người bị choáng ngợp trước ngôi sao, nhưng Curtis lại càng lúc càng tỏ ra hồi hộp, bối rối xoay chiếc nhẫn hình con rắn đeo trên ngón cái.

“À! Không sao. Tôi không được bước ra, nhưng tại trong ấy nóng quá. Tôi vén màn cho có chút không khí, rồi thấy vừa mát vừa thoải mái. Vốn chỉ định đi ra rồi vào ngay, tại quản lý bảo tôi phải đứng ở trong, nhưng nó nóng hết sức. Ông ta bận tổ chức vụ chụp hình nên tôi nghĩ nếu tôi có ra ngoài nơi mát mẻ chắc ông ta cũng không biết. Chỉ mỗi tôi đứng đây, sẽ chẳng có ai bảo với ông ta là tôi phá luật. Cho đến khi ông ta quay lại và tôi bị bắt quả tang!”

Suốt hai năm nhìn ảnh Curtis giăng khắp phòng ngủ của Bec, Jordan chưa từng liếc mắt tới chúng lần thứ hai. Giờ, thấy Tyler bằng xương bằng thịt ngồi bên kia chiếc bàn nhỏ, anh tự nhủ mình chưa từng thấy ai cuốn hút hơn thế. Tyler có gương mặt trái xoan với những nét lý tưởng. Lông mi vừa dài vừa đen nhánh, dày đến mức trông như cậu đang đeo vài lớp mi giả. Cái mũi sắc nét, nhưng vẫn uốn mềm mại. Cằm và gò

má cũng thế. Không có lấy một điểm thô kệch, và mọi thứ kết hợp lại tạo thành một kiệt tác của sự hoàn hảo. Làn da hơi xanh, giống như cậu vừa bước ra từ bìa tạp chí.

“Tôi biết cậu có thể nhảy. Nhưng không phải kiểu đó. Cậu thật đẹp.”

Chiếc nhẫn hình rắn vắng khỏi ngón cái của Tyler sang bên kia phòng. Jordan muốn tự vả mình một cái vì nói hớ, bảo “cậu” đẹp thay vì “điệu nhảy” đẹp. Nhưng làm món đồ trang sức biến mất tiêu thì kể cũng đáng. Mắt họ dán chặt vào nhau.

“Ai! Tôi ghét bị thế lắm!” Tyler mặt đỏ bừng, cúi đầu xuống vì tiếng cười giễu cợt của Jordan.

“Tôi lấy giúp nhé?”

Curtis lắc đầu, khua tay để che gương mặt đỏ. “Không, mặc nó. Tôi mà còn thích thì đã để anh lấy rồi.” Vừa dứt lời, cậu chuyển sang màu cà chua. Tyler cúi gầm, bỏ lỡ mất cảnh lông mày Jordan dựng ngược lên.

Quyết định không dùng lời lẽ trêu chọc đáp lại, Jordan đặt câu hỏi khác. “Tại sao cậu ngồi đây một mình?”

“Tôi đi tắm trước khi vào tiệc. Một cái vòi bật ra và đập trúng tôi.” Tyler chỉ vào phần thân ngay trên khóa thắt lưng. “Ồ đây này.”

Phần-trên-khóa-thắt-lưng không phải nơi ánh mắt Jordan đáp xuống, và anh nhanh chóng liếc lên chỗ tử tế hơn.

“Frank, quản lý của tôi ấy, bảo tôi ở đây đợi thợ sửa.”

Jordan chẳng hiểu nổi lý do cậu không thể vào phòng chỉ vì cái vòi hỏng.

“Cậu sẽ được an toàn khi ở cạnh thợ sửa chữa chứ hả?”

“Vâng, nhân viên ở đây đều tốt cả. Người phụ trách chăm sóc khách thì hơi cao ngạo. Làm như ai cũng nghĩ anh ta tự tay mình xây nên khách sạn này vậy. Lái xe của tôi, Isaac, cũng không thích anh ta, vì Gary, tên của người đó, đánh giá nhân viên theo cấp bậc. Trong mắt Gary thì người như lái xe hay quét dọn đều ở hạng thấp nhất. Anh sẽ không gặp được người nào tử tế hơn Isaac đâu. Ông ấy dễ thương lắm. Frank không thích để tôi ở lại với người khác vì tôi sẽ bắt chuyện với họ. Tôi nói với Isaac dù đáng ra là không được phép. Frank bảo tôi ngồi đây vì ông ta nghĩ giờ này sẽ chẳng ai đi đến tận cuối khách sạn hết.”

Jordan biết Frank đã đúng một việc: khi Tyler nói, cậu ta nói hết mình.

“Vợ anh đâu?”

“Cậu có sẵn soi em gái tôi hả?”

“Em gái?”

Bản năng người anh trời dấy để bảo vệ danh dự của Bec. “Ừ, Bec là em tôi.”

“Ồ! Không! Tôi nhìn anh mà.” Mắt Tyler trợn to như cái đĩa còn Jordan thì chớp chớp vì ngạc nhiên. Cậu ta vội vã phân bua. “Ý tôi là... tôi nhìn thấy nhẫn cưới nên tưởng cô ấy là vợ anh. Tôi cũng thấy anh ở nhạc hội. Khi đèn sáng, tôi nhìn xuống khán giả. Anh đang cầm tờ chương trình trong tay, mặt mũi như thể anh thà đi dự đám tang. Có lẽ là đám tang của tôi! Tôi đoán anh là gã bạn trai bị kéo đến. Rồi tôi nghĩ anh là chồng cô ấy.” Cậu ngậm miệng lại và với tay lấy cốc.

Mạch Jordan đập gấp gáp. Cậu ta để ý đến anh giữa một đám đông. “Không phải chồng, chỉ là một ông anh...” Anh ngừng lời tạo hiệu ứng, nóng lòng muốn biết phản ứng của Tyler. “...gay.”

Tyler phụt vào cốc khiến nước táo bắn lên mũi và nhỏ xuống cằm.

Tim Jordan động bình bịch. “Cậu có thấy phiền không?”

Tyler lắc đầu nhanh quá mức cần thiết, dùng ống tay áo lau mặt. “Không! Không, không hề. Không hề. Không. Không có. Không mà. Ý tôi là... ai mà chẳng cần... ờ... ai cũng cần hết, nhỉ?”

Jordan cố gắng không bật cười ha hả. Hóa ra Tyler Curtis nổi tiếng ngạo mạn lại dễ mất bình tĩnh và hậu quả là tuôn ra một tràng lấp bắp như thế này. Cậu càng lóng ngóng và ú ớ thì anh càng thấy cậu dễ thương.

Anh thử đổi chủ đề để giúp Tyler trấn tĩnh. “Sau cái này, lên giường luôn chứ hả?”

Giọng của Tyler cao hẳn lên một quãng tám, miệng há ra, và vẻ mặt thất kinh. “Anh bảo gì cơ?!”

Jordan gục mặt xuống tay, không nín cười thêm được nữa. “Không phải lên giường với tôi, Tyler! Tôi không đánh nhanh diệt gọn đến mức ấy đâu!” Phải khúc khích thêm một lúc nữa anh mới có thể đĩnh chính. “Tôi chỉ hỏi cậu định quay lại bữa tiệc hay đi ngủ thôi.”

Có đốt lửa trên má Tyler cũng không thể làm nó đỏ thêm chút nào nữa.

“À! Xin lỗi. Tôi nghĩ tôi sẽ gọi pizza.” Tyler vẫy tay cổ ra vẻ điềm tĩnh trong khi chặt vật tìm thứ gì khác để nói. “Từ sáng đến giờ tôi chưa ăn gì cả nên hơi đói. Đang có phim tài liệu về khủng long. Tôi thích phim tài liệu lắm. Thích cả khủng long nữa.”

Jordan chống cằm lên khuỷu tay đang tì trên thành ghế. Bị cuốn hút, anh ghi nhớ từng chi tiết nơi gương mặt hoàn hảo của Tyler. Một nụ cười ngơ ngẩn hiện ra trên môi khi anh lắng nghe tiếng nói liên thoảng bối rối ấy.

“Dĩ nhiên là vì tôi phải ngồi đây nên chắc khi vào phòng thì phim gần hết rồi. Khủng long bạo chúa khá oai, nhưng tôi thích khủng long săn mồi tốc độ (Velociraptors) hơn. Nói gì thì nói, may mà chúng tuyệt chủng hết rồi.”

Cậu phát âm nghe như ‘Velotherraptorth’. Kiểu ngọng của Curtis làm phân tâm Jordan theo một chiều hướng rất tốt. Cả sự vụng về bên lên của cậu, khuôn mặt đỏ lên đỏ xuống, và cuộc hội thoại tầm nham này cũng thế.

“Khủng long bay, tôi thích loại đó.”

“Bọn chúng cũng hay!”

Trước đó, ý tưởng ngồi nói chuyện mặt đối mặt với Tyler Curtis có lẽ phải được anh xếp trong danh sách những thứ sẽ không bao giờ trải qua trừ khi bị dí một khẩu súng cưa nòng vào đầu. Ngồi chung bàn để bầu bạn với cậu, tán nhảm, cười đùa, và cảm nhận sự lồi cuồn tràn qua như lũ có lẽ phải nằm trong danh sách những sự kiện bất khả thi của Jordan.

“Vậy ra anh không thích thú gì với bữa tiệc liên hoan tuyệt vời của tôi à?”

Jordan lắc đầu, cười toe toét vì giọng nhạo báng của Tyler. “Quá nhiều cô gái gào thét. Trông cậu cũng chẳng có vẻ hào hứng gì!”

“Tôi xuất hiện rồi rời đi ngay. Chẳng bao giờ ở đó.” Với cái nhẵn hình con rắn một đi không trở lại, Tyler bòn chòn vụn cái vòng đính hạt ở cổ tay. Cái vòng bật ra và rơi xuống sàn. Cậu vừa cúi xuống nhặt nó lên vừa nói. “Tiệc từng kiểu nào cũng như nhau. Tôi về phòng rồi hôm sau đọc được những việc tôi đã làm.”

“Như cuộc ẩu đả ở câu lạc bộ đêm và đập phá phòng mình ấy hả?”

“Chính xác!” Tyler bắt đầu hì hục cài vòng lại. “Chắc anh thắng được cặp vé đó, phải không?”

Jordan nhận ra mình đang nhìn không chớp mắt vào đôi môi đầy đặn của Tyler, mãi tưởng tượng một nụ hôn bốc khói đến mức không nghe được lời nào. “Xin lỗi, cậu vừa nói gì cơ?”

“Vé. Anh thắng được phải không. Bốn hàng ghế đầu dành riêng cho cánh báo chí và những người thắng các cuộc đấu.”

Nụ cười của Jordan toét đến tận mang tai. Cậu đó có quá nhiều chữ ‘s’, và kiểu ngọng đáng yêu của cậu nhấn vào toàn bộ chúng.

“Bec thắng đấy. Con bé nghĩ đêm nay nó sẽ mò lên được giường cậu. Nó không muốn đưa bạn theo đề phòng cậu chăm cô kia. Theo điều tra của nó thì cậu thích ngủ với phụ nữ có chồng, thế là cái nhẵn cười giả được ***g vào.”

Tyler đảo mắt. “Vớ vẩn. Lại một tin đồn ngốc nghếch nữa.”

“Chắc em gái tôi không phải người đầu tiên mua một cái nhẵn rẻ tiền để cưa cậu đâu nhỉ?”

“Chẳng phải kịch bản mới.”

Không thể ngăn mình nhận xét về lỗi phát âm dễ thương ấy, Jordan chọc. “Cậu nói ngọng, khi hát thì không nghe ra.”

Tyler không đáp và Jordan biết mình đã vô tình xúc phạm cậu. Chuyển sang chiều hướng tán tỉnh, anh giải thích. “Tôi luôn luôn có ‘sở thích’ đối với ngọng. Tôi thấy ***y lắm.”

“Thế nếu tôi nói, ‘Sally sells seashells on the seashore’ anh vẫn thấy ***y à?”

Đã lâu lắm rồi không có ai làm Jordan cười, hay khiến tim anh loạn nhịp dễ dàng như Tyler. “Ừ.”

Tyler đỏ như gấc, nhìn đi chỗ khác, rồi đáp. “Khi hát hay la hét thì khó nhận ra hơn. Vậy nên tôi mới phải gào mà không nói. Không thể để người ta biết tôi ngọng. Rõ ràng là không tốt cho hình tượng.”

Jordan có thể là phóng viên hay người sẵn sàng bán cuộc trò chuyện này lại cho giới truyền thông. Sự thành thật của Tyler tuy thoải mái, nhưng Jordan nghĩ nó có phần hơi ngây thơ.

Cái vòng kháng kháng không chịu để cho Tyler cài vào.

Jordan với tới và nắm lấy cổ tay cậu. “Vắt vả thế, để tôi giúp cho.”

Một cơn run khe khẽ truyền từ cánh tay Tyler sang anh. Dù Jordan đang dán mắt vào công việc, anh vẫn có thể nhận thấy đôi mắt vàng đang nhìn anh chăm chăm. Cài xong, anh vẫn nắm quanh cổ tay Tyler và ngược lên, lợi dụng cái nhìn còn đọng lại.

“Vừa chưa?”

Đôi mắt hổ phách chớp chớp khỏi cơn mơ màng. “Xin lỗi?”

Jordan cười, nắm tay Tyler chặt thêm chút nữa. “Tôi cài thế đã vừa chưa?”

“Ô! Rồi! Cảm ơn, Jordan.”

Lần đầu tiên Tyler gọi tên anh, và Jordan thấy như có một đàn bướm bay nhảy tứ tung trong bụng mình. Ảo mộng được vào phòng Tyler của Bec đã không trở thành hiện thực. Giờ anh mới là người đang nhắm tới một lời mời. Anh chẳng có thời gian để tìm hiểu những cảm xúc thay đổi như chong chóng của mình. Từ ghét cay ghét đắng tất tần tật những thứ dính tới Curtis sang mơ được thức dậy bên cạnh cậu ta; ghét những cái nhếch mép ghê tởm treo đầy trong phòng Bec mà giờ lại muốn ép đôi môi mình lên cái miệng đó. Tyler bảo cậu nhìn anh chứ không phải Bec. Đó có thể chỉ là lời bật ra vô ý. Nhưng theo phán đoán của Jordan, xu hướng *** của Tyler cũng đáng ngờ chẳng kém thanh danh mặt ngoài của cậu.

Điện thoại của Tyler đổ chuông, cậu nhanh tay nhấc nó khỏi mặt bàn. “A lô?” Cậu nghe, cứ liên tục liếc Jordan rồi lại quay đi. “Thế là... ừm... đại sảnh được chặn trong mười phút hả?” Giờ điện thoại xa khỏi tai để tránh tiếng rống đáp lại câu hỏi đơn giản đó, Tyler cúi đầu vì ngượng trong khi Jordan nhú mày.

Khi đầu dây bên kia thôi la hét, cậu lại đặt nó vào tai. “Tôi phải đi bây giờ à?”

Đến Jordan còn phải nhăn mặt trước tiếng thét ‘phải.’

“Vậy tôi...”

Đối phương đã dập máy.

Tyler ngại ngần cất điện thoại. “Ông ta dập máy vào mặt tôi. Quản lý của tôi ấy mà. Người ta đã chặn đại sảnh và tắt hết các máy quay an ninh trong mười phút để tôi có thể lên phòng.”

Jordan thấy thất vọng tràn trề. Tyler đứng dậy, bước ra khỏi bàn.

“Frank lại đi với một đám rồi. Nói mới nhớ, có lẽ vì thế mà ông ta bắt tôi ngồi đây. Chắc cô ta cũng đã cùng lên phòng.”

“Tốt nhất đó không phải là em gái tôi!”

“À! Tôi cũng hi vọng thế! Với lại, ông ta chỉ thích tóc vàng thôi.”

Khi Tyler cất bước, cậu ta tỏ thái độ mời Jordan đi bên cạnh.

“Ừm... họ chặn đại sảnh nên chắc anh chưa thể quay lại phòng khiêu vũ được.”

Tyler dừng trước cửa. “Anh định đi đâu?”

Nếu để lỡ cơ hội, Jordan sẽ không bao giờ được thấy Tyler nữa, ngoại trừ mấy cái ảnh trên tường Bec hay bìa CD. Chẳng có gì để ‘mất’, nhưng có thể có khối thứ ‘được’.

“Không chắc. Đáng tiếc là cậu phải về phòng. Tôi với cậu đang vui vẻ thế.”

Những ngón tay bồn chồn nghịch nghịch đám dây đen. “Thật à?”

“Thật. Giờ tôi vẫn thấy vui.”

“Anh có hứng với pizza không?”

Một nụ cười nhẹ nhõm giãn ra trên mặt Jordan. “Buồn cười ở chỗ, tôi thấy có hứng lắm!”

5. Chương 5

Dòng dõi hoàng tộc chắc cũng chẳng kiếm được phòng nghỉ xịn hơn phòng này. Từ chỗ đứng, Jordan thấy cái giường cỡ king size màu gỗ gụ trong phòng ngủ khổng lồ bên tay phải. Thẳng mặt là một căn phòng bụi tổ chẳng khác đặt chiếc đàn dương cầm và đủ các loại nhạc cụ đủ để mở một giàn nhạc giao hưởng. Đồ cổ lấp đầy không gian bằng sự xa hoa.

“Ngồi đi, Jordan. Tôi ăn chay, nhưng nếu anh không muốn ăn pizza rau thì chúng ta sẽ đặt hai cái.” Tyler đá văng giấy ra. “Nếu không thì chia đôi. Tùy anh.” Cậu bắt đầu tháo đồ trang sức, đặt nó lên mặt bàn cà phê rộng, chưa hề ngừng lời liên thoảng vì bối rối. “Tôi lấy đồ uống cho anh liền đây. Rượu thì không có, vì tôi không uống, nhưng nếu anh muốn, tôi sẽ gọi.”

Thêm một truyền thuyết nữa bị sập, Tyler Curtis suốt ngày say xỉn thực chất lại là một người kiêng rượu. Tyler tụt khóa áo khoác và bắt đầu tháo thắt lưng.

“Có gì uống nấy, Tyler, tôi cũng không nhậu nhẹt gì cả.”

Cậu rút thắt lưng ra khỏi quần và vứt nó lên ghế bành. Đến lúc đó cậu mới nhận ra việc đứng trước mặt Jordan mà cởi đồ thì trông mới thế nào.

Cậu chạm một bàn tay lên gò má đỏ bừng. “Tôi không... chỉ là... thắt lưng vướng víu lắm! Để tôi lấy nước cho anh.”

Cậu ba chân bốn cẳng đi pha nước trong khi Jordan cố nín cười, lăm bắm. “Cởi hết ra đi, cưng à, ngại ngừng gì chứ!”

Tyler quay lại với hai cái cốc trên tay, đưa một cái cho Jordan. Cậu đặt cốc của mình lên mặt bàn cà phê, và với điện thoại.

Cậu quay số rồi nói bằng một vẻ thân thiện cởi mở. “Xin chào! Tôi là Tyler Curtis đây, anh thế nào?” Cậu nghe rồi gật đầu. “Tốt, tốt! Tôi muốn đặt... à... xin chờ một chút.” Cậu dè ổng nghe vào ngực. “Cả cái toàn rau, hai cái riêng, hay mỗi loại nửa cái?”

“Rau cũng được.”

Tyler gật đầu rồi tiếp tục với cái điện thoại. “Xin lỗi. Cho tôi đặt một cái pizza rau cỡ lớn nhé?” Cậu ngồi trên tay vịn của cái ghế, chân phải đung đưa. “Đúng, cảm ơn.” Cậu đứng dậy, gác máy, ngần ngừ, rồi ngồi lên một cái đệm nhỏ đặt trên sàn. “Mười lăm phút.”

Jordan gật, mỉm cười và đảo mắt quanh phòng. “Phòng hoành tráng thật đấy!”

“Đợi đến khi anh thấy phòng ngủ đã!”

Jordan nhin cười còn Tyler thì đỏ như gấc.

Cậu vội vã phân bua. “Ý tôi là... nếu anh vào phòng tắm thì sẽ phải đi qua phòng ngủ, trừ khi dùng phòng tắm ở đằng kia, nghe hợp lý hơn.”

Mặt lại đỏ thêm một bậc. Trực giác bảo Jordan rằng Tyler hoàn toàn chẳng phải loại người trắng hoa, nhưng nhìn cậu xấu hổ như thế làm anh quá phân tâm để có thể đánh giá chính xác. Lý trí của Jordan chen chân vào đòi tìm cách giải câu đố này. Giữ cho Tyler nói luôn miệng trước khi cậu có cơ hội nghỉ ngơi, thêm vào vài cử chỉ khôn khéo, và dùng nó để nhận định.

Bắt đầu tác chiến, Jordan rời sofa và ngồi xuống sàn. Đủ xa để giữ khoảng cách nhưng vẫn đủ gần để ra tay nếu thấy cậu phát tín hiệu bật đèn xanh.

Tyler gập chân, ôm đầu gối và chỉ vào bàn chân đi tất. “Đừng lo, chân tôi không có mùi đâu. Kể ra cũng hơi kỳ. Anh có dí mũi vào giày của tôi cũng không thấy hôi.”

Cuộc hội thoại có mở đầu lạ lùng, nhưng Jordan lại thừa cơ lợi dụng. Tóm lấy cổ chân Tyler, anh đưa chân cậu lên mũi và nhận được một tràng cười rúc rích khi anh hít một hơi.

Jordan vừa xụ mặt vừa hạ chân Tyler xuống. “Đúng thật, kỳ quá. Cậu muốn gửi chân tôi không?”

Tiếng cười như nắc nẻ của Tyler cứ đứt quãng khi cậu lắc đầu quầy quậy. “Cám ơn, nhưng mà khỏi!”

“Thông minh đấy! Nhân tiện, cậu có cần góp tiền pizza không?” Bất kể Tyler có đứng trong danh sách những thần tượng giàu nhất thế giới, anh vẫn thấy để mặc cậu trả tiền là không đúng đắn.

“Có, nếu anh không phiền, dịch vụ phòng ở đây đắt lắm.”

Anh thò tay vào túi áo khoác và Tyler bật ra khúc khích. “Không! Tôi đùa đấy! Để tôi mời.” Cái nháy mắt đi kèm với nụ cười ranh mãnh. “Nhưng cảm ơn anh đã hỏi.”

Thay vào cảm giác hồi hộp ban đầu, Tyler đã thư giãn hơn, sẵn sàng trò chuyện thoải mái. “Thế, Jordan, ngoài việc vô cùng lịch lãm và bị hôi chân ra, kể cho tôi nghe về anh đi.”

Mồ mẫm lại gần hơn, Jordan để ý thấy Tyler không lùi lại dù chỉ một chút.

“À, mẹ tôi là người Anh, bố là người Úc, Bec với tôi có cả hai quốc tịch. Tôi là trai quê, sinh ra và lớn lên ở một đồn điền lúa mì. Tôi không hợp với nghề nông lắm. Mười bốn tháng trước, tôi và Bec quyết định đến đây vài năm. Sáu tháng trước bố tôi bán đồn điền, nghỉ hưu sớm, và cả nhà chuyển đến đây luôn. Tôi thiết kế web, làm cho một công ty lớn, nhận rất nhiều việc một mình và định mở công ty riêng trong tương lai gần. Hiện tại tôi đang nghỉ phép, Bec cũng thế. Tôi sống ở London nhưng thích chỗ nào đó yên tĩnh hơn. Ở... độc thân, cao sáu foot hai (188cm), chưa thấy dấu hiệu hói, và tóc tôi bẩm sinh đã có màu nâu nhạt mê hồn như vậy đấy. Tôi không muốn khai số cân, nhưng thật sự là toàn cơ bắp cả!”

Tyler khẽ cười, tì cằm lên đầu gối và ôm quanh ống chân. Jordan không chắc anh có thể hỏi được bao nhiêu thông tin đời tư, hay liệu Tyler có chịu tiết lộ gì không. Ngoài việc muốn khẳng định xu hướng *** của Tyler, Jordan còn muốn biết tại sao cậu phải tạo một hình tượng trái ngược trước công chúng khi mà Tyler trong thực tế lại lười cuốn, thân thiện và dễ xấu hổ như thế này.

“Tới cậu đấy, Tyler.”

“Ai mà chẳng biết tôi.”

“Không ai biết con người thật của cậu. Tôi muốn cái đó cơ.”

Tyler nghiêng đầu với một nụ cười tán thưởng. “Ok. Tôi dành rất nhiều thời gian rảnh để sáng tác nhạc.”

“Tại sao cậu không ghi âm?” Anh không nắm được nhiều như Bec, nhưng cả thế giới đều biết là Curtis không hát nhạc của mình.”

“Không được phép. Tôi hy vọng một ngày nào đó được ghi âm và sáng tác cho ca sĩ khác. Bây giờ tôi đang viết một bản giao hưởng. Vì không có đủ thời gian như mong muốn nên tôi viết mỗi lúc một ít, được mười tám tháng rồi. Cũng gần xong.”

Jordan không thể che giấu kinh ngạc. “Nhạc giao hưởng? Cậu soạn cho cả một dàn nhạc? Siêu thật! Cậu có... tôi không biết nữa... học hành hay đại loại thế không?”

“Không học để sáng tác. Người bố nghèo dùng phần lớn tiền kiếm được cho các lớp nhạc và nhảy của tôi, hầu hết là balê và thiết hài. Tôi được đào tạo một vài lĩnh vực cổ điển. Nói thẳng ra thì mục tiêu của tôi là opera. Từ đó mà tôi sáng tác.”

Nhất thời nói không nên lời, Jordan lắc đầu và cười lớn. “Cậu là ai vậy? Ca sĩ opera cổ điển? Soạn nhạc giao hưởng? Múa balê? Nhảy thiết hài? Đồng nhạc cụ trong phòng đăng kia cậu chơi được hết hả?”

Sự khiêm tốn của Tyler chỉ càng khiến Jordan á khẩu. “Vâng. Từ nhỏ tôi đã học nhiều thứ và học rất nhanh.”

“Người ta gọi đó là thiên tài!”

Rõ ràng chủ đề này khiến Tyler không thoải mái, và nó làm Jordan kinh ngạc. Không một ai nghi ngờ, hay dám nghi ngờ Tyler Curtis trong vai trò một ca sĩ, nghệ sĩ. Có vẻ như cậu đang ẩn giấu cả một kho tài năng chưa lộ diện với thế giới. Nhiều người ca ngợi cậu là giọng ca tuyệt nhất mọi thời đại, không chỉ vì chất giọng mạnh mẽ khi hát, mà còn vì âm vực phi thường của cậu. Cậu nổi tiếng vì có thể hát từ những bản rock cứng cáp, gai góc như sỏi đá đến rock ballad tông cao ngọt như đường. Tiếng hét của cậu luôn làm khán giả nín thở. Là vũ công, cậu khiến những người xung quanh trông như dân amatơ.

Tyler nhún vai rồi đổi sang chủ đề khác. “Quốc tịch Úc và cư trú ở Anh. Mọi thứ của tôi bắt đầu từ nơi này. Tôi muốn mua nhà ở một ngôi làng mà tôi có thể đi dạo và người ta sẽ không cầm máy ảnh nhảy ra. Có thể thêm một mảnh đất. Tôi yêu ngựa. Tôi yêu động vật. Tôi sinh ra và lớn lên ở Victoria. Tôi không có anh chị em gì cả. Đầu cũng chưa có dấu hiệu hói nhưng tóc tôi thì không phải bẩm sinh đã có màu xanh đen mê hồn thế này. Nhuộm đấy. Tóc thật màu nâu sậm cơ. Tôi chẳng biết mình nặng bao nhiêu. Độc thân, năm foot sáu (169,5cm). Tôi đọc ở đâu đó viết là cơ thể sẽ tiếp tục phát triển đến khi hai mươi một tuổi nên tôi hi vọng có thể vượt ngưỡng năm foot bảy (170cm)!” Cậu đáp lại nụ cười toe toét của Jordan.

“Trong video clip trông cậu cao hơn nhiều.”

“Máy quay cũng biết nói dối mà! Đủ các mảnh khoe luôn. Khi tuyển vũ công thì quảng cáo ghi ‘chỉ cần người nhỏ!’ Trong các buổi họp báo thì ghế của tôi cao hơn người khác. Lúc ở dưới lầu, tôi ngồi ghế quầy bar để chụp ảnh vì trông sẽ cao hơn. Tôi không bao giờ đi cạnh Frank trước mặt paparazzi, ông ta đi trước và tôi đi cách một quãng phía sau. Ai cũng nghĩ là để mở đường, thật ra là để tạo hiệu ứng khi lên ảnh. Hôm nay ông ta chỉ lôi tôi ra làm mẫu dụ đám đông mớic hẩu bao chụp ảnh rồi tổng khứ tôi càng nhanh càng tốt.”

Mỗi một khoảnh khắc ở bên Tyler, Jordan càng không muốn nói lời tạm biệt. Pizza đến, một giờ đồng hồ trôi đi trong chuyện trò và cười đùa. Thời gian vụt qua như cơn lốc. Anh không muốn rời khỏi đây khi chưa biết liệu mình có thể gặp lại Tyler không, và khi chưa khám phá được đôi môi hoàn mĩ kia nếm có ngon như khi nhìn không.

“Cậu phải mừng lắm khi thấy tour diễn kết thúc. Cậu có đi đâu nữa không?”

“Còn tối mai mới hết tour. Frank muốn giữ bí mật để kiếm chác từ những người điên cuồng vì muốn có vé. Truyền hình trực tiếp trên TV và thu lại vào CD. Thứ Bảy tuần sau sẽ có một buổi nhạc hội từ thiện, như Live Aid năm một chín tám lăm ấy. Tôi sẽ hát hai bài, còn phải ghi hình và thu âm cho album tiếp theo. Tôi sẽ ở London ít nhất là sáu tháng nữa. Sống ở khách sạn này luôn.”

“Cậu không cần nghỉ ngơi hả?”

“Nghỉ? À, không!” Câu trả lời của Tyler đáng ngất.

“Tôi tưởng cậu không biểu diễn từ thiện chứ.”

“Tôi muốn. Nhưng không được. Tôi chỉ biết là có người trả tiền để Frank đưa tôi đến đó. Nghĩa là đã phá hỏng ý nghĩa từ thiện rồi. Biểu diễn ở đâu, làm cái gì đều chẳng liên quan đến tôi. Không ai biết tôi sẽ hát, ngày mai họ sẽ tuyên bố trong show. Frank chỉ quan tâm đến việc thu hút công chúng. Và tiền. Những việc mà bình thường tôi không làm, ông ta đột ngột sắp đặt cho tôi. Chụp ảnh như vừa rồi cũng thế, vào thẳng túi Frank. Tôi không được phép ký tặng vì CD có chữ ký trên website bán với giá hai trăm bảng.”

Hàm Jordan rưng ra.

Tyler gật đầu, mắt mở lớn. “Điên hết mức! Tiền đó lại để Frank nuốt. Ông ta đưa tôi cả chồng đĩa, ký suốt vài giờ rồi hưởng lợi. Ông ta nghĩ tôi ngu đến mức không nhận ra ông ta ăn phần trăm. Tôi chưa từng phỏng vấn một đối tượng bao giờ, vậy mà phải tham dự phỏng vấn trực tiếp trong ba phút. Nghe thì ngắn ngủn, nhưng nếu anh chỉ có thể nhếch mép với găm gù thì sẽ như cả thế kỷ đấy! Toàn chuyện kỳ lạ. Quái dị hơn bình thường.”

Nhấc tay lên, Tyler vươn ra để lướt ngón tay dọc ve áo của Jordan, đá hormone của Jordan phụt thẳng qua trần nhà. “Tôi thích áo khoác của anh. Liệu Bec có thắc mắc anh đang ở đâu không?”

Jordan giở chiến thuật đặt tay lên đùi để che đi phản ứng mạnh mẽ của cơ thể chỉ vì hành động nhỏ nhặt ấy. “Nó đang bận chờ cậu, không rảnh để quan tâm tới tôi. Trước khi tôi gặp cậu bên dưới, nó nhắn tin báo nếu tóm được người đang ở cùng cậu, nó sẽ móc mắt ra!”

“Thế thì anh nên đi đi, kéo mù mắt.” Câu nhận xét buông kèm với một cái nhướn mày. Huyết áp của Jordan vọt lên như tên lửa; anh dám khẳng định đó là lời đùa cợt tán tỉnh đi kèm với vẻ mặt gạ gẫm ở mức ngang ngửa.

“Tôi có thể liệu nếu cậu thấy không có vấn đề gì.”

“Tôi đã liệu rồi. Vốn dĩ tôi không được phép đưa ai vào phòng. Từ trước đến nay chưa từng làm vậy. Tôi đang phá đủ mọi luật lệ đây.”

Ngọn lửa trong lò sưởi phản chiếu trên đôi mắt của Tyler và biến chúng thành màu vàng lấp lánh. Một cơ hội trong phút chốc mà Jordan tin là chỉ cần tiến lại gần và hôn Tyler, nhưng lại chần chừ để lỡ mất.

Tyler cúi đầu đứng dậy. “Anh uống cà phê không?”

Đã gần hai rưỡi sáng, và dù không muốn đi, Jordan vẫn cảm thấy có lỗi. Chắc Tyler mệt lắm rồi. “Có, cảm ơn, cho tôi một cốc. Không phải tại tôi khiến cậu thức khuya đấy chứ?”

Tyler đáp lại bằng một cú đá đùa vào chân Jordan. “Ừ, tại anh chứ à! Không phải đâu. Hôm nay tôi ngủ suốt cả ngày rồi.” Cậu dừng lại và chỉ vào giá đĩa bên cạnh TV. “Nếu anh muốn tắt TV đi và nghe nhạc thì tìm CD ở đằng kia kìa. Tôi quay lại liền.”

Cảm xúc mãnh liệt Jordan gặp ban đầu đã biến thành nhu cầu rõ rệt muốn tạo dựng cho mình một tương lai bền lâu. Anh tiếc khoảnh khắc vừa rồi và tức giận vì đã không nắm lấy. Anh đập vào trán mình rồi bắt đầu lục lại đồng hồ CD. Tìm thấy một đĩa nhạc cổ điển, anh rút nó ra với hi vọng lôi kéo lại bầu không khí lãng mạn để bù lại cơ hội vừa mất.

Tyler quay trở lại, đặt hai cốc cà phê lên mặt bàn và cầm lấy cái đĩa Jordan chọn. “Beethoven, nhà soạn nhạc tôi thích nhất. Lúc nào cũng có thể nghe thấy cảm phần và tức tối trong tất cả các tác phẩm của ông ấy. Dù bắt đầu dịu dàng đến đâu, cứ như thể soạn tới khúc giữa hoặc cuối, ông ấy lại nghĩ ‘kệ mẹ nó’ vậy!”

Ảo tưởng Tyler chìm đắm trong nhạc giao hưởng lãng mạn của Jordan sập tan tành.

Mùi dung dịch sau khi cạo râu của Tyler thoang thoảng như một liều tình dược đầy ma thuật. Những bức ảnh trong tạp chí, hay các đoạn video clip giả tạo được sắp đặt đều không nêu bật được sắc thái gương mặt hay ngôn ngữ cơ thể của Tyler. Từng thói quen nhỏ nhất đều được Jordan phát hiện trong buổi tối đã thổi sức sống vào biểu cảm của Tyler. Cái cách mà cậu vừa đẩy lưỡi vào răng vừa chun mũi khi thừa nhận điều gì đó cậu cảm thấy xấu hổ. Cái cách mà lông mày bên trái thỉnh thoảng lại nhướn lên đong đưa. Cái cách mà cậu miết ngón tay quanh vành cốc cà phê, trăm phần ngàn thơ, ngàn phần khiêu gợi. Mọi điều chưa ai từng thấy lại được một người – chỉ mới vài giờ trước vẫn còn ghét Tyler – mãi mê quan sát. Điểm lên ba tiếng, cái đồng hồ trong phòng trở thành kẻ thù của Jordan.

Tyler đặt cốc xuống, kim không ngưng, và đứng dậy. “Xin phép một chút, tôi cần vào nhà tắm.”

“Ừ.”

Bec tin rằng cô thắng được cặp vé vì số phận đã đưa cô đến gặp Tyler Curtis. Jordan tin rằng cô thắng vì đó là số phận của anh. Nghe thì thật không thể tin nổi, nhưng chàng trai trong mơ của Jordan, người mà đáng ra không tồn tại, đã ngự trên tường của Bec để nhìn vào anh hơn hai năm qua.

Bước ra từ phòng ngủ, Tyler đổi chỗ và ngồi lên sofa. Jordan không biết cậu làm thế là thận trọng tạo khoảng cách giữa họ, hay chỉ đơn thuần vì thoải mái. Vậy nên anh cũng không chắc mình có nên chuyển chỗ luôn không, hay cứ âm thầm tuân theo dấu hiệu đẩy lùi của cậu. Tệ hơn, đó có thể là gợi ý rằng đêm sắp hết. Nếu là thế, thì mặc cho Jordan có không muốn đi đến mức nào, anh vẫn không thể mặt dày mà ở lại.

Anh hắng giọng và nhìn vào cặp mắt hổ phách. “Chắc cậu mệt rồi.”

Tyler nhún vai và cười nhẹ. “Tôi vẫn chưa buồn ngủ.”

Anh đã cho Tyler cơ hội để kết thúc và cậu gạt nó sang bên. Anh ung dung tiến tới sofa và ngồi cách Tyler một quãng. Bắt chước hành động của Tyler, Jordan nghiêng người đặt tay dọc theo lưng ghế. Thời gian trôi như bay, anh quyết định tung càng nhiều mồi gọi tán tỉnh càng tốt và cầu trời khẩn phật cho Tyler cắn trúng một miếng mồi.

“Không phải kính sát trùng đấy chứ?”

“Không. Màu quái dị tự nhiên! Tôi thừa hưởng từ bố.”

“Không quái chút nào, đó là đôi mắt đẹp nhất mà tôi từng thấy.” Đột nhiên không khí trong phòng nóng lên.

“Họ chụp không chuẩn đâu. Trong ảnh chỉ thấy hổ phách, nhưng thực tế có ba màu cơ. Vàng quanh đồng tử, rồi đến hổ phách, rồi thêm một vòng nhỏ màu nâu ngoài cùng nữa.”

Jordan giơ ngón trỏ vẫy vẫy Tyler lại gần. “Để tôi xem xem.”

Tyler dùng đầu gối tiến tới. Khi Jordan nâng cằm cậu và nhìn chăm chăm vào mắt cậu, hai má Tyler đỏ rực. Jordan chỉ nhìn thật sâu mà không nói lời nào trong suốt mấy giây.

Rồi khi mở lời, bàn tay anh vẫn đặt nguyên chỗ cũ. “Cậu quên chưa kể đến màu xanh lục. Tôi phải thêm vào là nó khiến cặp mắt đẹp hơn nữa.”

“Có cả màu lục à?”

“Những đốm li ti trong màu vàng.”

“Tôi không biết đấy.”

Hơi thở vội vã của Tyler trở nên gấp gáp hơn. “Lúc nào tôi cũng thích mắt xanh lam. Mắt anh xanh như đá sa-phia vậy.”

Sẽ không còn thời cơ nào tốt hơn thế này. Jordan buông cằm Tyler ra, hít một hơi, rồi đánh liều hỏi. “Cơ hội cho tôi gặp cậu sau đêm nay là bao nhiêu?”

Tyler mím môi. “Anh nợ tôi một cái pizza. Cơ hội cao lắm.”

Nụ cười sáng rõ trên mặt Jordan rồi hơi nhạt đi khi anh tiếp tục đặt câu hỏi. “Nghĩa là không có hiểu lầm, cậu có nhận ra tôi bị cậu lôi cuốn vô cùng, phải không?”

“Phải.”

Bất kể má có đỏ lên đến thế nào, Tyler vẫn không quay đi hay cố kết thúc câu chuyện.

“Cậu là straight và chỉ tìm một người bạn? Hay cậu là gay và cũng có hứng với tôi?”

Tyler che mặt với một tiếng la tắc nghẹn vì bức tức và luống cuống lắc đầu. Một chân của cậu hạ xuống và dậm mạnh lên thảm.

Nghiến răng, và cảm thấy mình đã đi quá đà, Jordan cố xoa dịu tình hình. “Tôi không định ép cậu, Tyler. Nếu cậu muốn biết về tôi nhiều hơn trước khi kể những việc cá nhân thì...”

Dậm chân thêm một cái, Tyler đáp lại qua hai bàn tay. “Ôi trời ơi, Jordan! Tôi không... tôi phải là...” Cậu hạ tay xuống, nhìn chăm chăm lên trần như thể đang nhờ thần thánh can thiệp giúp. “Vâng! Đúng... được rồi... tôi nói rồi đấy! Phải! Anh nói đúng! Tôi là gay! Tôi là gay trăm phần trăm!”

Cặp mắt hổ phách to tròn nhìn vào đôi mắt màu lam đầy thích thú của Jordan và Tyler lại liến thoắng. “Tôi còn không biết đám con gái trông thế nào! Tôi là vũ công balê, nhảy thiết hài, chơi đàn hạc và thích nướng bánh! Đủ các loại, và... thì là... tôi thích nấu nướng!”

Jordan dùng hết tâm trí để kìm nén cho khỏi bật cười.

“Cái tử đằng kia...” Tyler chỉ ngón tay run rẩy và Jordan sốt sắng nhìn sang. “...tôi giữ toàn đồ thủ công ở trong ấy! Tôi làm đủ thứ! Lúc nào cũng làm! Vì bẩm sinh đã gay rồi!”

Nắm lấy bàn tay đang giơ trong không khí của Tyler, Jordan hôn vào nó với một nụ cười giấu cợt. “Hàng tỷ cô gái sẽ tan nát cõi lòng, trong khi tôi thấy vui mừng tột độ!”

Giờ thì mọi thứ đã vào guồng, Jordan rất tự tin ở chỗ anh đặt tay vào và hoàn toàn nhận thức được phản ứng của Tyler. Mắt cậu càng lúc càng to, hơi thở ngắt quãng, và giọng nói căng thẳng. Jordan vuốt ngón tay ngang cằm Tyler, đến cổ áo, rồi xuống bên dưới lớp vải cho đến cái khuy đầu tiên. Từ chỗ đó, anh đưa tay theo đường cong vai Tyler, xuống cánh tay. Jordan nâng lên môi và hôn mặt trong của cổ tay Tyler, đến lòng bàn tay.

“Anh sẽ không nói với ai đâu.”

Đôi mắt hổ phách suýt nữa lọt ra khỏi tròng. “Không được, Jordan! Anh không thể nói, nếu không em sẽ gặp rắc rối ghê lắm!”

Kéo tay áo Tyler lên, Jordan hôn dọc từ cánh tay lên tới khuỷu. “Không nói đâu mà.” Bỏ tay bên này chuyển sang bên kia, Jordan lại vén tay áo và bắt đầu hôn.

“Jordan? Em vẫn còn chuyện cần nói.”

Câu trả lời của Jordan phập phồng trên da cậu. “Hử?”

“Em không... là... anh với em, không thể... em không phải người lãng nhăng! Chúng ta sẽ không... anh biết đấy... làm chuyện đó ấy mà! Em biết là mình nhiều tiếng xấu, nhưng không phải đâu! Xin lỗi nếu em khiến anh nghĩ thế, nhưng...”

Jordan chắc chắn là Tyler mà run rẩy mạnh thêm chút nữa, cậu sẽ ngã khỏi sofa liền. Hầu hết những từ ngắc ngứ mà cậu nói đều được dùng bằng giọng nam cao nổi tiếng, và không có gì để nghi ngờ mức độ hồi hộp của cậu. Hồi hộp chuyển sang lo sợ, đến nỗi nước da hơi xanh của Tyler còn trở nên xám ngoét.

Jordan đưa một tay ra sau gáy Tyler và chăm chú tập trung vào đôi mắt vàng. “Suyt. Tyler. Bình tĩnh đi! Em không hề có cử chỉ nào khiến anh nghĩ em là người dễ dãi, và anh cũng không đặt hi vọng được quan hệ với em. Sau này vẫn còn khối thời gian. Anh sẽ không ép em làm bất cứ điều gì em không muốn. Được chứ?”

Một cái gật đầu nghi vấn đáp lại lời anh. “Anh hứa hả?”

“Anh hứa.”

Jordan đẩy Tyler ngã ra bằng một bàn tay đặt trên ngực cậu. Tyler cứng ngắc làm theo. Khi Jordan vén áo hôn vào phần giữa ngực và bụng cậu, Tyler lập tức lấy tay che mặt.

“Ồi!”

Một bàn tay rời khỏi công việc bịt mắt cậu để nắm áo Jordan khi nụ hôn tiếp theo được đặt ngay dưới rốn của Tyler và gần gần cặp quần đen của cậu.

“Jordan! Anh làm gì dưới đó thế?”

“Em muốn anh dừng không?”

“Có!” Anh khựng lại và Tyler liền đổi ý. “Ý em là, không! Em chẳng biết ý em là gì nữa!”

“Cưng à, tay, môi, và lưỡi của anh sẽ không chạy xuống dưới hông của em đâu.”

Tyler lấy tay trái quạt mặt. “Ồ! Nghe có vẻ... bậy quá!”

Cậu thôi không quạt nữa, bàn tay giờ lưng chừng, rồi đột ngột tóm lấy bắp tay của Jordan. “Ồi! Trời đất ơi! Toàn cơ bắp thôi à?”

Jordan hạ thấp người xuống đến khi mặt họ chỉ cách nhau vài xentimet. “Em đáng yêu lắm, Tyler. Đẹp mê hồn và cực kỳ đáng yêu.”

Ngón tay của Tyler bầu chặt lấy Jordan. “Em nghĩ anh nên nhanh chóng hôn em đi, Jordan!”

6. Chương 6

Ngay khi đôi môi của họ gặp nhau, Jordan lập tức thấy lâng lâng bay bổng, choáng váng trước những xúc cảm mạnh mẽ của chính mình. Khi Tyler hé môi để chạm hai đầu lưỡi, adrenalin bơm ồ ạt vào cơ thể của Jordan. Dự định về nụ hôn đầu mềm mại, dịu dàng nhảy vọt sang bên. Tyler đáp lại bằng nhiệt tình điên cuồng chẳng kém. Sự hồi hộp lúc này đã bay đi đâu mất.

Một tay đặt phía sau đầu Jordan, tay trái của Tyler quấn chặt quanh người anh. Đôi môi căng mọng hoàn hảo ấy mềm như lụa và khoang miệng của Tyler vừa ngon vừa đẹp mắt hết như toàn bộ cơ thể cậu. Hơi thở gấp gáp đi kèm với hai cái lưỡi cố sống cố chết hôn nhau sâu hơn, trong khi thỉnh thoảng vẫn đảo xuống cổ hoặc bất cứ phần da thịt nào có thể chạm được gần cổ áo.

Jordan vừa đấu tranh để giữ lời hứa không cho tay mình sờ mó xuống dưới hông, vừa cố tìm cách đổi tư thế để thân người nhỏ nhắn của Tyler không bị đè bẹp bên dưới. Anh di chuyển đến khi hai người nằm nghiêng mặt đối mặt. Cử động ấy làm nụ hôn cuồng nhiệt mất đà. Từ vội vã chuyển thành chậm chạp và đầy nhục dục. Bàn tay đang ôm đầu Jordan nới lỏng ra và luồn qua tóc anh bằng những cái vuốt ve khe khẽ. Sự thay đổi tốc độ chẳng những không làm giảm bớt lượng adrenalin mà còn đẩy nó lên thêm một bậc. Những nụ hôn từ tốn, những ngón tay mân mê kéo dài trong vài phút tưởng như bất tận. Một cảm giác run rẩy lạ lẫm len vào trong thân thể Jordan, phản ứng tương tự từ Tyler chỉ như thêm dầu vào lửa.

Tyler mò mẫm bên dưới áo Jordan, làm bùng lên một phản ứng tức thì. Từ chỗ lưng trần, tay Jordan lân lè xuống phần mông săn chắc của cậu.

Anh bứt ra khỏi nụ hôn để bật ra tiếng thì thầm khàn đục. “Đặt tay ở đó được chứ?”

Tyler nhanh chóng ‘ừ’ lại, rồi kéo Jordan xuống hôn tiếp. Jordan bám theo đường cong cơ thể của Tyler, vừa mới lần mò đến phía sau đùi. Tyler trả đòn bằng một cú đẩy dứt khoát vào vai Jordan khiến anh nằm ngửa ra sau, cùng lúc vùng chân trái qua để ngồi lên Jordan. Mặc dù tư thế mới thể hiện vẻ áp đảo, nhưng Tyler lại ngay lập tức hạ mình để tiếp tục với những nụ hôn chậm rãi, kích thích vừa bị ngắt quãng. Tay và chân gấp lại để giữ cơ thể ở trên, liên tục đưa đôi môi xuống cổ Jordan rồi dừng để nhận hành động ngược lại. Một vùng nhạy cảm bên dưới tai của Tyler đã sớm bị phát hiện, và Jordan biết chỗ mình cần mơn trớn để cậu phải buông những tiếng thở dài.

Tyler quay đầu đi, phá vỡ nụ hôn, và cậu ngừng mọi hành động để đối mặt với Jordan. Không nói lời nào, chỉ có đôi mắt hổ phách mãnh liệt chăm chú nhìn vào đôi mắt xanh trong vài khoảnh khắc dài lê thê, đến khi Tyler đặt mình hoàn toàn nằm trên Jordan, môi chạm môi.

Chưa một lần nào tay của Tyler sờ đến chỗ có thể khơi gợi rằng hai mươi phút ôm ấp trên sofa sẽ chuyển sang ***. Dù ngay khi Tyler nằm lên trên, cả hai đã thừa biết rằng Tyler cũng có hứng nhiều như Jordan. Nếu ‘đèn xanh’ được bật, luật nói-không-với-***-khi-mới-gặp của Jordan sẽ bị phá bỏ ngay tức khắc.

Jordan vuốt dọc sống lưng Tyler, qua cặp mông chắc nịch, đến chân, rồi lại ngược lên trong khi Tyler đưa tay lợi dụng phần da trần lộ ra vì cái áo xộc xệch của Jordan. Họ lạc lối trong hành trình khám phá đôi phương. Những nụ hôn càng lúc càng ngọt và kích thích hơn tất cả mọi điều Jordan từng trải qua.

Trong túi áo khoác vút chổng chơ của Jordan, chiếc điện thoại di động ré lên khiến Tyler giật mình đến nỗi suýt nữa thì rơi xuống bên cạnh cái áo. Jordan xiết chặt tay quanh hông Tyler, đặt tay lên má để xoay mặt cậu về khỏi thứ phá đám ấy và về với mình.

“Kệ đi! Nó sẽ gọi lại!”

“Biết đâu anh nên...”

Bị bịt miệng trước khi kịp nói hết câu, Tyler nhanh chóng quên cái điện thoại đang đổ chuông. Nó ngừng reng. Trong yên lặng, Tyler lấy lại vị thế bên trên Jordan đến khi nó lại ré lên và một lần nữa phá tan bầu không khí.

Không muốn buông ra vì bất cứ lý do gì, Jordan túm chặt lấy cái áo đen của Tyler. “Vì Chúa, làm ơn mặc xác nó đi!”

Tyler cười, tách ra và trượt khỏi Jordan để với cái di động.

Jordan vừa che mắt vừa kêu lên uất ức. “Anh sẽ giết nó!”

Anh ngồi dậy và cầm lấy điện thoại Tyler đưa.

Jordan kết thúc cuộc gọi sau khi ra lệnh cho cô em gái bắt taxi và không để cho cô kịp trả lời.

Jordan đảo mắt và lắc đầu bức bối. “Có vẻ như mọi người đang rời tiệc, nhưng mà nó chưa sẵn sàng bỏ cuộc chờ em quay lại. Đám tóc đỏ là vậy đấy.”

Tyler đặt cầm lên đầu gối. “Nghe quả quyết thật.”

“Nói thế là còn nhẹ!”

Ném điện thoại lên ghế bành, Jordan ngược lên đồng hồ treo tường rồi mới nhìn đến chỗ Tyler ngồi.

“Trông em mệt lắm rồi. Có lẽ anh nên đi để em ngủ.”

“Anh muốn đi à?”

Anh ngồi xuống tay vịn ghế sofa. “Muốn ở bên em hơn.”

“Chúng ta cùng ngủ ngoài này được không?”

Yêu cầu lạ lùng, nhưng Jordan chẳng hề định bàn cãi gì thêm, miễn sao có Tyler nằm bên cạnh.

“Chỉ là... ừm, ngốc nghếch lắm! Đêm qua em làm đổ nước cam ra giường. Thấm xuyên qua đệm, vẫn còn ẩm.”

Jordan ngấm ngọn lửa lách tách trong lò sưởi, nằm trên trường kỷ rộng rãi với đầu của Tyler đặt trên ngực, lắng nghe giọng cậu xuyên qua bóng đêm. Càng nghe, anh càng nhận thấy cuộc sống của một thần tượng hàng đầu không hề sung sướng như người ta vẫn tưởng. Anh mới chỉ thấy đỉnh của một tảng băng khổng lồ.

“Em không biết đi về đâu, hay thậm chí em có thể đi nổi không nữa. Frank chỉ biết là Tyler Curtis thuộc về ông ta và em chẳng là gì ngoài một thằng ngốc. Trong mắt Frank, sự thành công của Curtis đều do ông ta mang lại, còn em chẳng được tích sự gì cả.”

“Diên khùng!”

Jordan vừa phát hiện ra rằng Tyler nhắc đến Curtis với tư cách một người thứ ba, cứ như đó là một cá thể hoàn toàn khác.”

“Ông ta không thấy thế. Tất cả sắp kết thúc rồi, Jordan, đó là điều Frank không thể thấy. Em thích việc em đang làm, em thích biểu diễn cho công chúng, em thích hát, thích nhảy, thích âm nhạc, và em biết thế. Em không muốn Curtis kéo em cùng chìm nhưng chuyện đó sắp sửa xảy ra. Càng lúc Frank càng quá đáng và phi lý. Curtis đã chuyển từ thô lỗ sang điên loạn. Đối xử độc ác với mọi người khiến em chết dần chết mòn. Em không có lựa chọn nào khác. Em muốn Frank hiểu rằng chỉ cần bớt đi vài ngàn lời mắng nhiếc là cậu ta có thể thu hút được một lượng khán giả đông đảo hơn nữa. Hợp đồng còn trói em thêm ba năm, nhưng Curtis sẽ không tồn tại lâu đến thế. Curtis sẽ đưa em xuống mộ trong mười hai tháng nếu vẫn cứ bị ép theo cách Frank muốn. Khi cậu ta rút dài, với em thế là hết. Em sẽ không còn làm gì được vì cả đời cũng không thể thoát khỏi cái bóng của chính mình. Hình tượng goth/rock, tốt thôi, có hiệu quả. Tính tình khó chịu, không còn tác dụng nữa đâu. Chỉ dùng được lúc đầu làm cái cớ cho người ta bàn tán, quảng cáo xấu cũng có thể thành quảng cáo tốt. Nhưng giờ cậu ta tệ quá mức, tồi hơn bao giờ hết, và công chúng bắt đầu phát

ngán rồi. CD vẫn bán được, show vẫn bán được, tất cả đều còn giá trị, nhưng giới giải trí bất ổn lắm. Một ngày Curtis muốn nói gì đó, hay phóng viên bảo cậu ta muốn nói gì đó, và mọi chuyện sẽ trở nên lộn xộn trong tay Frank. Phong cách chẳng ra gì, rồi thêm vào đó là sự kinh khủng. Curtis là kẻ kinh khủng. Thay vì đẩy người hâm mộ và báo giới ra, tại sao không mời họ lại gần? Đó là những gì em muốn Frank thấy.”

Vì sao quản lý của Tyler không muốn thừa nhận luận điểm đó là điều Jordan không thể hiểu. Nói gì thì nói, anh nhớ lại khi Frank xua Tyler khỏi sân khấu chỉ với một cái hất tay, trông lão chẳng hề giống một người sẵn sàng lắng nghe người khác. Một kẻ khát tiền chỉ để tâm đến tài khoản ngân hàng của mình, bán CD có chữ ký siêu đắt và dùng Tyler như một cục nam chân hút tiền chụp ảnh.

“Frank ra lệnh cho em, mắng mỗ, chửi bới, bắt em ngồi trong phòng khách sạn một mình, thậm chí còn không được nói chuyện với ai, để phòng có người nhận ra Curtis chỉ là vỏ bọc.”

Tyler trở mình, khoanh tay đặt lên ngực Jordan và rê ngón trỏ dọc theo xương hàm, qua miệng, rồi dừng lại trên cằm anh. Mỗi cử động đều khiến tim Jordan đập thình thịch.

“Điều gì đó cần phải thay đổi, Jordan. Em không chịu đựng nổi nữa rồi. Em là thằng ngu đã ký vào bản hợp đồng. Em tin tưởng Frank và phạm một sai lầm khủng khiếp. Nếu ba còn sống, ba sẽ không bao giờ để em ký đâu. Lúc nào em cũng cả tin và ngây thơ. Ba qua đời vì tai nạn xe trước sinh nhật em ba tháng. Nhà chỉ có hai người. Nanna, bà nội, mất khi em mới mười hai. Mẹ bỏ đi khi em tám tuổi.”

Jordan hôn lên đỉnh đầu cậu. Rõ ràng Tyler đang rất nhập tâm, và Jordan vất óc tìm cách gợi ý để cậu kể ra mọi thứ. Đây là lần đầu tiên anh nghe về người bố đã qua đời và bà mẹ bỏ nhà ra đi.

“Xin lỗi Jordan, em làm nhầm mất rồi.”

“Không hề.”

Tyler thở dài, ngần ngừ, rồi tiếp tục. “Em nhớ ba nhiều lắm. Đến giờ vẫn nhớ vô cùng. Ngày em tròn mười tám tuổi, Frank đưa em hợp đồng để ký và, thề có Chúa, vừa hạ bút là ông ta trở mặt luôn. Em còn không đọc lấy một chữ! Em tin lời ông ta và ông ta nói rất đúng, chỉ có mấy thằng nhãi con mới làm như thế.”

Tay Jordan chuyển từ lưng lên đầu Tyler và chạm vào má cậu. “Lão ta lợi dụng khi em đang ở giai đoạn yếu đuối nhất. Nếu có thể nói chuyện với luật sư, nhất định luật sư sẽ có cách chứng minh rằng khoảng thời gian đó em vẫn chưa đủ khả năng quyết định những chuyện lớn liên quan đến luật pháp. Lão ta chơi em một vỏ đau điếng.”

“Nghe thì thật thảm hại, nhưng ông ta làm em sợ.”

Jordan gạt lọn tóc thừa ra khỏi thái dương của Tyler, nhìn đôi mắt như mèo theo dõi từng cử chỉ của anh.

“Em muốn rời khách sạn và đi đâu đó. Em muốn được là em. Lúc nào cũng là Curtis! Có cảm giác em không còn tồn tại kể từ khi sang tuổi mười tám. Cứ như em đã ký vào bản hợp đồng để từ bỏ cuộc đời vậy. Em đang nói gì thế này? Đúng là từ bỏ cuộc đời còn gì. Em đã chán ngán phải sống dối trá rồi. Em muốn được bình thường! Em muốn kết bạn. Muốn có bạn trai. Làm những việc bình thường!”

Đánh hơi thấy cơ hội chín mùi, Jordan nhướn lông mày rồi nhếch mép. “Vụ ‘bạn trai’ anh sẵn sàng giúp em giải quyết.”

Nỗi buồn chuyển thành tiếng cười, kèm với hai gò má đỏ ửng. “Anh muốn làm bạn trai của em à?”

“Chứ lại!”

Bên lên, Tyler đáp. “Em cũng muốn làm bạn trai của anh.”

Họ vừa hôn vừa cười.

Vẫn giữ môi mình khê chạm môi Jordan, Tyler bứt ra đủ để hỏi: “Em nhờ anh một việc được không?”

“Em muốn gì anh cũng chiều.”

“Anh gọi em bằng tên thật nhé? Là Alec.”

Jordan áp môi họ vào nhau. “Anh thích tên đó hơn. Vậy là Alec Curtis à?”

“Tyler.”

Nhìn lông mày của Jordan nhíu lại, Alec bật cười khúc khích. Cậu hôn anh một cái thật nhanh trước khi giải thích.

“Tên đầy đủ của em là Alec Tyler.”

“À! Anh có một đề nghị, Alec Tyler.”

“Ồ?”

“Trước khi đề nghị, anh muốn đưa ra đề nghị khác.”

“Muộn rồi, đừng làm loạn đầu óc của em!”

Anh vỗ lên hông cậu. “Không đâu. Anh chỉ muốn đề nghị chúng ta sẽ luôn nói chuyện khi môi dính chặt vào nhau.”

Alec ngửa đầu ra sau cười lớn và Jordan giật giật áo cậu. “Này! Đưa môi lại đây ngay!”

Cậu nín bật rồi hôn Jordan. “Được chưa?”

“Được lắm rồi! Anh định đưa ra đề nghị về vấn đề của em với Frank. Em bảo lão ta chưa từng làm cái gì không công. Nếu kiện em, lão sẽ chẳng được xu nào.”

Alec thì lại gần đề nghe rõ hơn.

“Anh không tin là lão thắng kiện, tuy nhiên, nếu xảy ra thật thì lão sẽ có một khoản bồi thường, nhưng còn sau đó? Lão muốn đảm bảo rằng Curtis còn kiếm tiền cho lão trong ba năm tới. Lão đào đâu ra người thay nổi em. Anh không hiểu Frank bằng em, nhưng nếu lão ta ích kỷ như thế, lão sẽ chọn cách tự bảo toàn. Bảo toàn nghĩa là bám chặt lấy em. Lỡ như em bước ra sân khấu và diễn theo ý mình thì sao? Lão không thể chạy theo để cản em, phải không? Cơ hội hoàn hảo đấy, Alec, đó là truyền hình trực tiếp. Nếu em vững dạ hơn một chút, cưng à, em sẽ thắng cuộc chiến này. Mọi thứ Frank có đều dính tới Tyler Curtis, mà Tyler Curtis không thể tồn tại khi không có em.”

Ngủ mê mệt cả đêm đến tận chiều hôm sau, Alec thức dậy, hưởng thụ cảm giác thư thái và yên bình đã lâu không thấy. Bảo với Alec rằng mình có việc cần ra ngoài nửa giờ, Jordan rời đi trước khi Alec kịp uống xong cốc cà phê và tắm rửa. Biết rằng Frank luôn đưa các cô gái về phòng mình, hứa hẹn được gặp Tyler Curtis để đổi lấy ***, cậu chắc chắn rằng Frank sẽ không xuất hiện cho tới tận chiều muộn. Jordan cầm theo thẻ khóa phòng của Alec. An toàn và dễ dàng hơn việc mở cửa và phát hiện ra vì lý do nào đó mà Frank thay đổi thói quen của lão. Cậu đi giày thể thao vào rồi liếc mắt nhìn mình trong gương. Cậu mặc quần bò, áo xanh nhạt, áo khoác đơn giản, mái tóc đen được chải xuôi xuống.

Thong thả ra khỏi phòng tắm, Alec thấy Jordan đang ngồi trên ghế sofa, ung dung xem TV.

Cậu nhanh nhanh chóng chóng bước tới, vòng tay quanh cổ Jordan từ đằng sau. “Chào anh!” Bóng cậu phản chiếu trên chiếc gương cổ to dùng.

“Wow, dễ thương chưa này!” Jordan đứng dậy, đi vòng sang, và luồn tay xuống dưới áo khoác của Tyler.

“Em chỉ theo phong cách gothic trước công chúng thôi.”

Jordan kéo cậu lại gần cho một nụ hôn vừa sâu vừa chậm, rồi nổi gai ốc khi Alec đưa tay vuốt sau gáy. Ngừng lại, Jordan lắc đầu thở dài. “Chết tiệt, nếu hôn em mà còn tuyệt hơn được nữa thì phải coi là chuyện phạm pháp!”

Tay Alec di chuyển ngang qua vùng râu ram ráp trên mặt Jordan. Cậu lần theo xương gò má của anh.

“Dù có cổ em cũng không để râu được. Chỉ lún phún thôi.”

“Đợi lớn lên là có râu ngay.”

Cậu rúc rích rồi vỗ lên tay Jordan. “Im đi! Lúc này trong phòng tắm em chợt nghĩ ra một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Jordan tiến tới nhà bếp, Alec đi bên cạnh.

“Có lẽ em nên biết bạn trai mình bao nhiêu tuổi.”

“Anh chưa nói à?”

“Chưa.”

Jordan cười đáp. “Hai mươi bảy. Đến mười lăm tháng Sáu là hai mươi tám. Không quá già đối với em chứ?”

“Không! Hai mươi bảy là số ưa thích của em đấy!”

“Sinh nhật em vào ngày nào?”

“Giáng sinh. Tên đệm của anh?”

“Anthony. Em?”

“Không có. Chỉ là Alec Tyler thôi. Số ưa thích?”

“Bốn.”

“Màu ưa thích?”

“Tím.”

“Em cũng thế!”

Jordan với tay lấy hai cái cốc trên chạn.

“Anh đã đi đâu?”

Jordan đặt cốc xuống mặt bếp và quay sang tủ lạnh. “Phải đi bảo cậu bạn trai kia là lát nữa anh mới đến được.” Lấy chai sữa khỏi cánh cửa, anh xoay người lại.

Alec dùng ngón trỏ chọc chọc vào cánh tay anh. “Chưa gì đã cấm sừng em rồi à?”

“Không đâu cưng à! Anh cấm sừng cậu ta cơ!”

Alec lè lưỡi và chun mũi. “Anh phải đến chỗ nào?”

“Em dai quá nhỉ?”

“Ừ!”

Jordan bỏ hai thìa đường vào một cốc. “Vậy thì em nên đi xem chỗ cái đàn piano.”

Không cần nói thêm lời nào, Alec chạy như bay vào phòng nhạc. Cậu đứng khựng lại một giây, rồi cười hào hứng trước khi chạy ra với bàn tay đang bịt miệng. Khi tới gần bếp, cậu bật lên nhẹ như mèo, quần chặt tay quanh cổ Jordan và khóa chân ngang hông anh.

“Ôi! Jordan! Cảm ơn anh!” Cậu áp môi hai người vào nhau. “Đẹp lắm! Em chưa bao giờ được tặng hoa hồng cả! Còn chưa từng được nhận hoa nữa kia!”

“Anh cũng chưa từng tặng ai hoa hồng hết!”

Alec leo xuống. “Em sẽ cấm chúng vào nước!”

Cậu lại ba chân bốn cẳng lao về phía phòng nhạc, để Jordan đứng một mình khẽ cười.

Khi bó hoa đã an toàn trong bình, Jordan lẳng xăng chuẩn bị bữa sáng còn Alec thì ngồi đợi ở bàn với tờ báo buổi sáng trên tay. Cậu mở đến trang có trò ô chữ rồi gặm gặm cuống bút. Cậu điền các câu trả lời và chỉ dừng lại khi Jordan mang một cái khay tới.

Alec tròn trĩnh mắt. “Hoa hồng và bữa sáng? Em hư mất!”

Jordan ngồi xuống cái ghế bên cạnh và nhún vai. “Không ai quét bơ vào bánh mì nướng giòn như anh đâu, cưng à.”

Họ vừa ăn sáng vừa cùng nhau giải ô chữ Chủ Nhật cho đến khi trả lời hết tất cả các câu. Ngụm cà phê cuối cùng biến mất khỏi cốc của Alec, và cậu đặt nó xuống mặt bàn. Bộ dạng của cậu chuyển từ thư giãn sang cứng ngắc.

“Sao thế?”

Alec đảo ánh nhìn sang đôi mắt xanh, tỉ mỉ lên tay, và nhún vai thờ dãi. “Em cần lời khuyên. Anh đã nghe chuyện mẹ bỏ đi khi em mới tám tuổi phải không?”

Jordan gật.

“Tuần trước bà ta gửi e-mail cho em. Tổng cộng bốn lần rồi.”

“Bà ta bảo gì?”

“Anh đọc cũng được. Em đã in ra.”

Khi Alec rời bàn, Jordan chuyển chỗ ra phòng khách và ngồi xuống ghế. Mười hai năm trời không liên lạc và đột nhiên gửi bốn e-mail trong một tuần. Với Jordan, như thế rõ là có vấn đề.

Alec cầm thư tới và đưa chúng cho anh. Lá thứ nhất kể một câu chuyện để đoán về những hối hận và ước muốn rằng mọi thứ đã có thể đổi khác, liên tục nói đến việc bà ta tự hào đến mức nào vì đứa con trai này và bà ta đã theo dõi từng bước tiến trong sự nghiệp của cậu. Cả việc bà ta vô cùng thương tiếc cái chết của Seth Tyler và đã muốn về bên cạnh Alec nhưng phải kìm lòng, nghĩ rằng Alec sẽ xóa đi những cố gắng ấy. Lá thứ hai củng cố cho lá thứ nhất. Lá thứ ba kể về giấc mơ được đoàn tụ cùng Alec và việc bà ta chưa hề ngừng yêu thương cậu. Lá thứ tư nhấn mạnh vào thứ gọi là ‘tình yêu’ và ‘đoàn tụ’ một cách mạnh mẽ. Mỗi lá thư đều được ký là ‘Mẹ yêu’.

“Làm thế nào bà ta có địa chỉ của em?”

“Em không cho.”

“Đã hồi âm chưa?”

“Chưa.”

Đây là một vấn đề nhạy cảm và Jordan biết thế. “Anh không chắc, nhưng có vẻ đáng nghi lắm.”

Cầm lại những lá thư, Alec nhìn chằm chằm vào chúng hồi lâu. “Em cũng thấy đáng nghi.”

Tay Jordan vuốt dọc cổ Alec, xuống cột sống, rồi dừng ngay dưới thắt lưng quần. “Em có nghĩ bà ta muốn kiểm soát không?”

“Có. Tất cả những gì bà ta biết về em khi trưởng thành chỉ là Curtis. Làm sao bà ta lại cố dùng lời đường mật để liên lạc với em nếu bà ta tưởng em lớn lên thành một thằng khùng như thế? Không hợp lý. Chẳng ai nghĩ Curtis có thể bị thuyết phục bằng cách nói ngọt cả.”

Anh lấy mấy tờ giấy từ tay Alec. “Chính xác. Nghe có vẻ như bà ta đang cố trò chuyện với Alec Tyler, và như thế lại dẫn đến câu hỏi khác, làm thế nào bà ta biết Tyler Curtis không có thật?”

7. Chương 7

Tiếng TV vang vọng khắp sảnh và tràn ngập tầng dưới của ngôi nhà. Jordan đặt chùm chìa khóa và ví xuống mặt bàn bếp, lấy một chai coca trong tủ lạnh và đi vào phòng khách. Bec đang mặc pajama nằm ngả ngón trên sofa, chân đi một đôi dép bự chẳng hình thù màu hồng.

Cô nhướn một bên lông mày đỏ lên và cười đều. “Gần bốn giờ rồi.”

Jordan ngồi xuống và bật nắp lon. “Em học xem giờ từ hồi nào vậy? Ăn mặc hợp thời gian quá nhỉ?”

Cô nhìn anh tu vãi ngum lớn, nụ cười rộng đến mang tai. “Lên giường với ai không?” Cô nghiêng mình và sầm soi khi Jordan xem TV.

“Em đã biết đêm nay Curtis có thêm một buổi diễn chưa?”

Anh chỉ có thể xoay cuộc nói chuyện về Tyler Curtis để cô thôi không bàn về chủ đề này nữa. Hiệu quả tức thì. Cô ngồi bật dậy và khoanh chân ra đằng trước. Ngủ nướng tới quá trưa, có vẻ như Bec đã bỏ lỡ thông báo và cơ hội mong manh mua được một trong những tấm vé bán hết veo trong năm phút. Cứu tinh duy nhất giúp cô thoát khỏi thất vọng ê chề là chương trình truyền hình trực tiếp – chuyện mà trước giờ Curtis chưa từng làm.

Với tay lấy cốc cà phê trên bàn, cô gật đầu rồi chỉ một ngón tay hồng về phía ông anh. “Rồi! Và mặc anh nói gì thì nói, em nhất định phải xem.”

“Ngủ với cậu ta chưa?”

Cô túm lấy một cái gối và ném thật mạnh. Anh đỡ được, rồi thả cho nó tuột xuống sàn.

“Được thế thì em đã khoe với anh! Đừng đánh trống lảng, anh lên giường với ai à?”

Dù có đổi hướng bao nhiêu lần, anh biết cô sẽ lại hỏi câu đó. “Anh đã có buổi tối phi thường với một người con trai đáng yêu. Em chỉ cần biết vậy thôi.”

Cô lấy tay ôm mặt và trợn tròn cặp mắt xanh. Tóc đuôi gà buộc sau đầu bỗng bung ra như một đám mây bão đỏ rực. “Ôi, Chúa ơi! Em không tin! Có thật là anh tìm nổi một người xứng với mình không?”

Cục Long nhảy vào lòng anh, sung sướng thấy chủ nhân nó yêu quý đã về nhà. Jordan chẳng kịp đáp, bị ngắt lời bởi tiếng di động trong túi áo khoác.

Anh liếc màn hình, nhìn Bec, rồi nhấc máy. “Chào em!”

Giọng trả lời của Alec nghe nghiêm túc một cách khôi hài. “Em vừa phát hiện ra một thứ và đang tự hỏi là trước khi rời khỏi đây anh có nhận ra hay không.”

Biết chính xác điều Alec muốn nói, Jordan cúi mặt xuống và cười lớn. “Anh mà nói không thì em sẽ tin chắc?”

“Không tin! Em soi gương, suýt nữa ngắt xiul!”

Bec nhìn ông anh với vẻ tò mò.

“Em sắp tham gia truyền hình trực tiếp với một dấu hôn to ngang sân vận động Wembley!”

“Tại anh mãi mê quá đấy mà. Nói em nghe nè, cưng, đêm nay em cứ việc trả thù.”

Hàm Bec chút nữa là rụng xuống tới đầu gối. Chưa bao giờ Jordan gọi ai thân mật như thế. Đi đôi với cách nói chuyện tự nhiên, vẻ mặt, và tiếng cười dễ dãi, cô có thể thấy rõ rằng người nào đó đang cặp kè với anh đã gây được sức ảnh hưởng chưa từng có. Kiểu đối thoại lạnh lùng, xa cách và nhiều khi thô lỗ trắng trợn của Jordan với người anh không quen, hay với những anh chàng cố thu hút sự chú ý của anh đã biến mất khi nói với người con trai bí ẩn kia.

Mười phút sau, Jordan kết thúc cuộc điện thoại bằng câu nói rất nhỏ để cô không nghe thấy.

Anh ôm Cục Long dưới cánh tay và đứng dậy. “Anh đi thay đồ đây.”

Cô lao tới trước mặt anh, giang tay chặn lại. “Đừng có hòng! Chi tiết! Em muốn nghe chi tiết! Anh gọi ai là ‘cưng’? Anh không hề gọi bọn con trai là ‘cưng’! Mẹ kiếp, được anh gọi bằng từ gì đó đã đáng coi là may mắn lắm rồi!”

Anh bước ngang sang một bên và đi lên cầu thang. Cô túm chặt áo anh, bị kéo lê từng bước như một cái cây bọc đồ ngủ.

“Cậu ấy tên Alec.”

Cô nhảy phốc lên lưng anh, quấn chặt tay quanh cổ anh ngay giữa chừng cầu thang. Cục Long bị thả khỏi cái ôm của Jordan và phi thẳng xuống tầng.

“Bố khỉ! Anh nhớ tên cơ à? Nghiêm trọng rồi đây!”

Anh bắt đầu dĩ phải công cô vào phòng. Cuối cùng cô cũng chịu buông ra, nhưng nhất quyết không từ bỏ việc chất vấn.

“Trẻ hơn hay già hơn?”

“Trẻ hơn.”

“Tóc đen hay tóc vàng?”

Lục lọi tủ đồ, anh lôi ra quần áo sạch và chỉ về phía cửa. “Tóc đen. Biến ra, anh phải thay đồ.”

Cô ngồi phịch lên giường. “Đẹp không?”

“Mê hồn. Biến ra, anh phải thay đồ!”

Cô nằm vật ra. “Cậu ta có biết anh là một thằng khốn chẳng bao giờ mua quà cho con trai vì nghĩ là phí tiền, trừ khi họ hoàn hảo với anh không?”

“Cậu ấy không nghĩ anh là thằng khốn, cậu ấy hoàn hảo, và cậu ấy cũng thích hai tá hoa hồng anh mua tặng.”

Cô bật ngay dậy. “Mẹ kiếp! Hai tá hồng? Chắc chắn kỹ thuật trên giường phải pờ-rò lắm!”

“Ai mà biết được.”

“Anh chưa chén à? Cả đêm mà chưa xơi mồi gì hết ư? Bất thường quá đấy, Jordy. Cậu ta có vấn đề rồi. Anh có vấn đề rồi!”

Anh cứ tiếp tục quay lưng lại để lấy quần áo. “Không phải ai cũng nhảy ngay lên giường khi mới gặp nhau có vài giờ.”

“Người bình thường toàn thế cả! Ít nhất cũng hôn cậu ta chứ?”

Vắt đồ trên tay, anh quay lại và nhếch mép. “Nhiều lần là đằng khác. Còn cùng nhau giải ô chữ Chủ Nhật nữa kìa.”

Bò lồm ngồm trên giường, cô quỳ trên đầu gối để nhìn chăm chăm vào mặt ông anh trai. “Ôi Chúa ơi! Thật là anh đã tìm được một chú chim để mời về tổ rồi đấy à?”

Biết rằng cô sẽ không rời khỏi phòng, anh hướng tới phòng tắm. “Ừ, tìm được rồi.”

Frank theo dõi Alec khởi động ở góc phòng thay đồ. Bên ngoài vọng lại tiếng rì rào của đám ký giả muốn chụp được hình của cậu ca sĩ trẻ, ao ước có được tin độc quyền nào đó trước khi cậu lên sân khấu. Bước bốn bước dài và Frank rút gọn khoảng cách, thô bạo tóm cánh tay Alec và ấn cậu xuống cái ghế gần nhất.

Lão giật đôi bốt từ sàn lên và thả chúng cạnh chân Alec. “Mười phút, đi cái đôi bốt quái quỷ ấy vào, thằng nhãi!”

Những lời hạ nhục của Frank càng lúc càng thêm gai góc. Chẳng bao giờ đủ tốt, chưa bao giờ nói câu tử tế. Hơn hai năm ghi âm và biểu diễn đã vắt kiệt cả sức lực lẫn tinh thần của Alec.

“Mày đừng có cả gan phá hoại buổi truyền hình trực tiếp này nghe chưa?! Diễn thế nào thì người ta thấy thế ấy.”

Alec vừa xỏ chân vào bốt vừa lăm bắm. “Tôi biết trực tiếp nghĩa là gì mà.”

“Làm tao ngạc nhiên quá cơ!”

Cặp mắt nhỏ xíu, lệch lạc của lão nheo lại. Lão nắm cầm Alec bằng bàn tay béo múp và hất đầu cậu sang bên. “Cái khỉ gì thế hả?”

Thuật lại chứng cứ giả, Alec giữ giọng bình thản hết mức có thể. “À, lên cơn. Ồ, chắc là đập vào bàn nên bị tím.”

Miệng Frank méo xẹo. Lão tin lý do đó hơn là việc ôm ấp một gã đàn ông khác.

“Nhớ nhắc tao cảm ơn cái bàn. Thế là báo chí có cái để nói.”

Alec chìa tay ra. “Thuốc?”

Không dám mạo hiểm để Curtis bị phát hiện có thuốc động kinh bên mình, Frank luôn là người giữ nó khi ra ngoài khách sạn, và để trong phòng Alec một chai nhựa không nhãn mác. Frank thò tay vào túi, lôi ra một viên thuốc và đưa nó cho Alec.

Alec vẫn ngửa tay lên. “Viên còn lại đâu?”

“Chắc rơi mất rồi.”

Tay Alec khựng lại giữa không khí. “Tôi cần hai viên! Một thì không đủ!”

Gầm gè một tiếng đáp hờ hững, Frank soi cái dáng vẻ vừa phì nộn vừa lùn tịt của mình trong gương, vuốt thẳng vạt áo và ấn bẹp nhúm tóc tí teo trên đầu. “Đằng nào chẳng hết tác dụng rồi! Mày lên cơn thường xuyên còn gì. Thế có Chúa, nếu mày mà bị thế trên sân khấu đêm nay...”

“Không phải cố tình phát bệnh đâu đấy!”

Frank vói tay mở cửa và rít lên. “Bỏ cái thái độ ấy ngay, thằng đàn độn!”

Bỗng ngô, đồ uống, và mọi thứ cần thiết khác cho hai giờ đồng hồ toàn Tyler Curtis được đặt trên mặt thảm xung quanh Bec. Khi Jordan ngồi xuống cạnh cô, cô bật cười khó tin.

“Trời đất ơi! Em hoan nghênh cái cậu Alex đó ngủ với anh bất cứ khi nào cậu ta muốn, miễn là sau đó anh tử tế thế này! Khi nào em mới được gặp cậu ta?”

Anh thò tay vào bát bỗng ngô. “Alec có chữ ‘C’ cơ. Anh vẫn chưa ngủ với cậu ấy. Cậu ấy không *** đàng như em.”

“Em không *** đàng, Jordy. Em thích tự coi mình là có xu hướng hơi nghiêng về *** hơn.”

Điện thoại đổ chuông và anh nhúu mày ngạc nhiên khi thấy tên Alec trên màn hình. Chưa đến năm phút nữa là cậu lên sân khấu rồi.

“Chào cưng, sao thế?”

“Không nói lâu được. Anh đoán đúng. Chuyện anh bảo đêm qua ấy, anh đúng rồi. Nhìn nhé. Em sẽ gọi anh khi biểu diễn xong. Phải đi rồi.”

Cậu đập máy mà không để Jordan có cơ hội nói bất cứ lời nào.

Phần giới thiệu bắt đầu. Những hình ảnh của Alec vụt qua TV và tìm Jordan nhảy vọt lên miệng. Từng đoạn video clip được cắt ghép cùng với giọng hát được chiếu lên màn hình. Jordan lắng nghe chăm chú chẳng kém gì cô em gái. ‘Hãy sẵn sàng cho buổi biểu diễn thế kỷ! Ba album, toàn bộ đều chiếm vị trí đầu bảng xếp hạng và mười lăm ca khúc đơn đứng hạng nhất. Nền công nghiệp âm nhạc trong hai năm qua đã bị chi phối bởi một và chỉ một cái tên. Tyler Curtis. Không thể ngăn cản, phi thường, xác xược và đúng với ý nghĩa của làng giải trí.’

Jordan dùng cùi chỏ huých Bec. “Được những mười lăm ca khúc hạng nhất trong hai năm à?”

Cô khoác tay anh. “Tuyệt vời quá phải không? Gần như mọi ca khúc trong cả ba CD đều đứng đầu.”

“Không thể tin nổi! Trời, thảo nào cậu ấy mệt mỗi thế!” Ngay khi phát ngôn, anh vội vã vợ một nắm bỗng ngô, thâm cầu nguyện Bec không để tâm đến.

“Làm sao anh biết Tyler mệt mỗi?”

Anh nói với một miệng đầy bóng, nhún vai. “Ai mà chẳng vậy. Suyt, sắp bắt đầu kìa.”

Chẳng mấy chốc, Alec bước ra sân khấu, dáng vẻ nổi loạn của cậu lập tức được thể hiện rõ rệt. Những đêm trước, cậu nhìn xuống camera và gào lên, ‘Các người có vé đến buổi biểu diễn đỉnh nhất đời! Đây là Tyler Curtis và các người có đủ thứ lý do khốn kiếp để tôn sùng ta!’ Trong bài mở màn lần này, cậu hét, ‘Chào buổi tối và cảm ơn các bạn đã đến đây hôm nay! Tôi là Tyler Curtis, show này được truyền hình trực tiếp nên chúc mọi người có một khoảng thời gian vui vẻ!’ Kết thúc bằng nụ cười tươi rói và cái nháy mắt với camera. Tất cả khán giả đều hò reo cổ vũ lời hoan nghênh thân mật từ ngôi sao lúc nào cũng tỏ ra thô lỗ và độc địa.

Miệng Bec rưng ra và cô bấu thật chặt tay Jordan. “Jordy, cậu ấy cười kìa! Anh thấy chưa? Chúa ơi! Cười đẹp diên đảo!”

Jordan hạ thấp giọng, vừa nhe răng vừa đáp. “Được lắm, Tyler.”

Đôi mắt xanh lục soi mói anh. “Anh bị dính tình được rồi.”

Khi quay lại với màn hình, cô hét toáng lên và đập tay xuống thảm, trúng miệng bát khiến bóng ngô đổ tung tóe.

“Trời đất ơi! Không! Không, không, không! Con chó cái nào đó để lại dấu hôn kìa!”

Jordan nghiêng đầu. “To phét. Rõ là có nghề.”

“Im ngay, Jordan! Con chó! Đáng ra em mới là người cần yêu cậu ấy chứ!”

Alec vừa cất lời hát, camera đã phóng đến cặp mắt vàng nổi tiếng thế giới, rồi chuyển sang cảnh bên hông.

Jordan nhìn không chớp mắt và thở dài. “Chết tiệt, quả nhiên là người đẹp.”

Một miếng bóng ngô bắn khỏi tay Bec, đập trúng thái dương Jordan.

“Dở hơi à? Anh biết khen chỗ nào đó của Tyler đẹp từ bao giờ?” Cô chẳng thèm đợi câu trả lời, ngay lập tức quay lại với màn hình TV. “Nhìn đôi môi kìa. Chắc chắn con chó đấy phải hôn được rồi.”

“Hôn qua hôn lại ấy chứ.”

“Im ngay, Jordan!”

Ngoài ca từ bình thường, tất cả những lời tục tĩu đã bị xóa khỏi tiết mục. Sau ba bài, Alec ung dung bước đến phía trước. Cậu không hét, chỉ nói ở mức bình thường. Lần đầu tiên khán giả được diện kiến một Tyler Curtis vừa cười vừa đi dọc mép sân khấu, chào hỏi tất cả, nhìn vào camera mà không hề có một cái nhếch mép nào. Có một sự tách biệt rõ rệt giữa những bài hát được biểu diễn và phản ứng của đám đông khi không phải liên tục nghe về ***, thuốc, hay rượu. Bất kể Frank có đồng tình hay không, hàng ngàn người xem vẫn ủng hộ.

Được nửa buổi, Alec thông thả đi ra rìa sân khấu. Cậu nhận một cái khăn trắng từ trợ lý và lau mặt. Xong xuôi, cậu nhìn chăm chăm vào chữ ‘TC’ thêu bằng chỉ đen ở góc khăn.

Cậu giơ nó lên trước máy quay. “Tôi chưa từng nhận ra cái này đâu! Có tên viết tắt của tôi trên ấy. Làm tôi thấy mình quan trọng quá đi, như thể nổi tiếng lắm vậy!”

Alec thống trị sân khấu bằng tài năng của mình, kiểm soát tất cả nhưng lại thiếu tự tin. Đám nhà báo đưa mắt nhìn nhau với biểu cảm ngơ ngác. Khán giả thì hò reo cổ vũ.

Alec quay khỏi camera và hướng tới những người hâm mộ đang la hét ở hàng đầu. “Mọi người vẫy tay làm gì thế?”

Cái khăn trắng đột nhiên trở thành vật vô cùng hấp dẫn.

Cậu giơ nó lên. “Muốn cái này à?”

Cả đám vừa gào vừa gật.

“Tại sao? Đắm mồ hôi của tôi rồi mà.”

Thiên hạ càng rú to hơn.

Alec thở dài vào micro và đi hẳn ra mép. “Không thể ném cái này xuống được đâu, nếu làm thế, mọi người sẽ đâm đạp lên nhau như một đám ranh con mất nết.”

Sự thất vọng tràn qua những fan ở gần nhất.

Alec đưa cái khăn ra sau lưng và bồn cọt đáp. “Ai da, cái thằng Tyler Curtis thật là ác!” Cậu tiến sang bên trái. “Tôi không ác đâu, chỉ tin tưởng vào trao đổi công bằng thôi.”

Có một cô gái ngồi hàng đầu đang cầm chai nước trong tay.

Alec dừng lại và cười. “Chào!”

Sung sướng tốt độ, cô vẫy tay điên cuồng.

“Tôi đang tự hỏi là liệu em có muốn đổi cái khăn đầy mồ hôi này lấy một ngụm nước không?”

Cô gái gật lên gật xuống. Đám đông đứng bật khỏi ghế và la hét.

“Muốn hả? Thế thì tiến lại đây nào, tình yêu, tôi không với xa đến thế nổi đâu.”

Cô loạng choạng bước tới trên đôi chân run lẩy bẩy.

Alec gặp người với tay lấy chai nước. “Lên trên này thì ai cũng phải thành lạc đà hết! Cảm ơn. Đây, cái khăn toàn mồ hôi. Em tên gì?” Cậu cố gắng nghe giữa tiếng ồn ào của đám đông. “Jenny?”

Cô lắc đầu và nhắc lại trong khi Alec tu vài ngụm nước lớn.

“Penny?”

Lần này cô vừa gật đầu vừa cười toe.

“À! A penny for your thoughts, Penny?” (Mãi nghĩ gì thế, Penny?)

Nụ cười của cô vẫn không đổi.

Alec dùng cánh tay đang ôm chai nước huých cô. “Bao nhiêu lần em nghe người ta nói câu đó và muốn bộp họ một cái?” Alec để cô nói vài chữ vào micro rồi giật nó đi nữa chừng. “Câu hỏi tu từ thôi, tôi chẳng hứng nghe em nói đâu.”

Vẻ mặt Penny chùng xuống khiến đám đông phải thốt lên ‘ô’ với ‘a’.

Alec cắn vành môi dưới, bật cười và đặt tay lên vai Penny. “Đùa đấy, tình yêu! Tôi còn chẳng biết ‘tu từ’ là cái gì nữa cơ!”

Cả khán giả và Penny đều cười vang. Cậu đưa trả chai nước và cô đánh bạo xin được hôn cậu. Mọi người rống lên thúc giục.

Alec tựa lại gần. “Đừng đưa lưỡi vào nhé, em chẳng biết tôi đã làm những trò gì đâu!”

Cậu tiến tới, Penny tiến tới, và nụ hôn chóng vánh suýt nữa khiến sân vận động nổ tung.

Gần cuối buổi diễn, ánh sáng chiếu về phía người hâm mộ, và Alec lại đứng sát mép sân khấu để trò chuyện.

“Mọi người có một khoảng thời gian thú vị chứ hả?”

Khắp nơi vang tiếng reo hò, tiếng đập chân, và tiếng vỗ tay.

“Tuyệt vời! Tôi cũng thế! Chương trình TV chắc đang thăm than, ‘Vì Chúa, Tyler, im dìm đi, quá hai mươi phút rồi.’ Tệ quá! Chúng ta đang vui mà, nhỉ?”

Sân vận động Wembley rung chuyển.

“Thấy chưa? Tôi cũng nói được vài từ liền một lúc đấy chứ. Câu có thể vô nghĩa, nhưng mà các bạn biết đấy, từng bước nhỏ một. Tôi đẹp chứ có thông minh đâu!”

Alec nắm khán giả trong lòng bàn tay. Báo giới hồi hã ghi ghi chép chép, cười cùng với những người khác và háo hức tìm hiểu tại sao Tyler Curtis lại biến thành một người lôi cuốn đến thế.

“Trong khi có được sự chú ý toàn phần của mọi người, tôi muốn nhắc đến buổi biểu diễn từ thiện vào Thứ Bảy tới. Bên truyền hình chắc đã biết rồi, nhưng tôi muốn tự mình chia sẻ với các bạn rằng tôi sẽ đến đó.”

Tiếng vỗ tay như sấm vang lên thể hiện rằng đám đông đánh giá cao lời thổ lộ ấy.

“Chúng ta đều biết đây là một buổi diễn vì lý do vô cùng tốt đẹp và tất cả tiền quyền được sẽ dành cho trẻ em thiếu thốn. Có khoảng một trăm ngàn người ở đây đêm nay, và nếu mỗi người ủng hộ dù chỉ một pound, số tiền sẽ lên tới...”

Cậu ngừng lại với biểu cảm vắt óc suy nghĩ, đếm trên đầu ngón tay trong khi khán giả cười lớn.

Alec nhăn nhó, lắc đầu, và vẫy tay về phía camera. “Nói gì thì nói, số tiền sẽ rất lớn! Nếu những người đang theo dõi chương trình này góp một bảng hay một đô la... chắc... tôi chẳng dám thử tính con số ấy đâu! Giúp tôi một việc nhé, ai có ý định trả hai trăm bảng cho một cái CD có chữ ký siêu đắt trên website của tôi, thì, dừng! Hãy ủng hộ số tiền đó, và tôi sẽ thấy hạnh phúc hơn nhiều.”

Bốn bài hát tiếp theo, tính cả phần encore, và khi Alec nói lời tạm biệt cuối cùng, sân vận động gần như vỡ ra. Buổi diễn vượt quá thời lượng ba mươi phút nhưng không một ai muốn nó kết thúc, gào thét đòi nghe thêm khi Alec rời sân khấu.

Một chai nước được ấn vào tay cậu. Cậu bị đẩy qua hàng đồng người và vệ sĩ. Frank nắm lấy khuỷu tay và kéo cậu vào phòng thay đồ. Cánh cửa im lặng đóng lại sau lưng họ.

“Ngồi đi, Alec.”

Làm theo lời Frank, và lo lắng khi thấy lão bình tĩnh như thế, Alec nhìn chăm chăm xuống tay mình.

Frank hạ cái thân người to lớn của lão xuống ghế đối diện. “Bên ngoài có rất nhiều nhà báo. Sẽ hơi mất thời gian để đưa mày ra xe.” Giọng Frank không những thản nhiên, mà còn rất kỳ quái. “Show hay đấy.”

Alec vẫn yên lặng. Cậu hiểu Frank quá rõ.

“Alec? Tao đang nói chuyện với mày, và tao sẽ thích hơn nếu mày nhìn vào tao.”

Alec ngước lên.

Frank tiếp tục, một nụ cười kiểu cách trên mặt. “Làm gì đây, làm gì đây, làm gì với mày đây!?” Từng lời được nhả ra chậm rãi, như thể Alec sẽ không hiểu nếu nói với tốc độ bình thường. “Mày đẩy tao vào thế khó xử. Có giải thích cho mày cũng vô ích, vì rõ ràng là mày chẳng hiểu nổi đâu. Tế bào não teo tóp hết rồi à?”

Một thằng nhóc đa cảm thiếu tự tin quá mức, Frank biết chính xác cách tổn thương nó sâu nhất.

Lão chọc ngón tay to đùng vào giữa trán Alec. “Lên cơn nhiều quá chẳng?”

Khi lão cười, cái cằm ngắn ngủn của lão bạnh ra. Lão vung tay trái lên nhanh đến mức Alec không kịp nhìn. Một cái tát nẩy lửa trúng vào hàm, má, và thái dương của Alec, mạnh đến mức hất cậu văng khỏi ghế và đổ nhào vào cái bàn cạnh đó, kéo theo mọi thứ đặt trên bàn.

Frank lừng lững tiến tới. “Chơi tao một lần nữa xem, tao sẽ cho mày một phát học máu!”

Trạng thái cảm xúc của Alec trở nên loạn choạng, có thể đứt như cái chun cũ bất cứ lúc nào. Cậu chẳng hề nhận ra mình đã làm gì trên sân khấu. Giống như cầm một khẩu súng dí vào đầu Tyler Curtis và bắn tung não hắn ra trước mặt toàn thể giới. Giết đi thân phận thứ hai, và nhờ đó, cậu đã gỡ đôi tay của chính mình lên như một nghệ sĩ không có đối thủ. Tyler Curtis của Alec đã được sinh ra và trở thành bá chủ. Khi một Curtis mới xuất hiện, cậu sẽ chiếm được hàng triệu trái tim và cả sự tôn trọng, từ cả những người không hề nghĩ mình có lòng tôn trọng dành cho ai đó khác. Đến cuối tuần, cậu sẽ khiến họ phải sốc toàn tập, phải tan nát cõi lòng và khóc lóc trên đường phố.

8. Chương 8

Khi cánh cửa được mở ra, Alec đứng đó với những mảnh vụn còn sót lại của Tyler Curtis bám vào trang phục bình thường. Tóc vẫn đang vuốt dựng ngược lên cho buổi diễn, và trang sức bạc đeo trên tai vẫn chưa gỡ ra. Jordan đóng cửa lại, cúi xuống và đặt lên môi Alec một nụ hôn.

“Frank nổi điên! Vừa rời khỏi đó là ông ta mắng em thậm tệ. Em nghĩ ông ta sẽ không đi trước khi anh đến. Vậy nên trông em mới thế này, nhảy vọt vào nhà tắm, còn không kịp thay đồ tử tế.”

Jordan lê ngón tay dọc theo gương mặt cậu và Alec nhắm mắt lại.

“Ngồi cạnh lò sưởi nghỉ ngơi đi. Anh sẽ pha cà phê.”

Alec lui về phía lò sưởi, dừng bước cạnh sofa để nhặt mấy cái đệm bị cậu vứt tung tóe trên sàn. Ở bên Jordan mang lại cảm giác yên bình, che đi những căng thẳng dồn nén hơn hai năm rưỡi qua, làm dịu đi cơn lốc xoáy của stress, dù chỉ trong thoáng chốc.

Jordan mang tới hai cốc cà phê, đưa cho cậu một cốc rồi ngồi xuống giữa đồng đệm lộn xộn.

Alec nắm chặt cốc trong hai bàn tay và nhìn chăm chăm vào chất lỏng bên trong. “Nếu chúng ta chỉ có thể gặp nhau trong những lúc như thế này, anh sẽ phát ngán rồi bỏ đi thôi. Em sắp phát điên rồi!” Bị mẹ bỏ rơi khi còn là một đứa trẻ, và cái chết đột ngột của người bố, Alec phải gánh chịu những vấn đề tâm lý nặng nề về việc bị bỏ rơi.

“Cùng à, không ai có thể nhốt mình trong phòng khách sạn suốt hai năm, chẳng được thấy gì khác ngoài nội thất của cái xe limo, sân khấu, với phòng thu âm mà vẫn hi vọng giữ nổi tỉnh táo đâu.”

Alec lúng túng vung vẩy tay trước mặt. “Em ký hợp đồng. Em chẳng biết làm gì nữa.”

Jordan chìa lòng bàn tay lên để Alec đặt tay của mình vào. “Đó không phải là một giao dịch trung thực, em yêu. Frank có thể đã thuyết phục em tin thế, nhưng không phải. Chẳng ai có thể đem người khác giấu đi và từ chối những quyền con người cơ bản nhất của họ. Đó mới là điều lão ta làm với em. Em không thể cầu cứu vì lão ta tìm cách để không cho em tiếp xúc với ai.”

Tay Alec cứng lại. “Nhưng lỗi là tại em, Jordan, em không đọc.”

“Lão luôn miệng bảo em thế chứ gì?”

Alec lảng ánh mắt từ chỗ nọ sang chỗ kia.

“Cùng ơi, không phải đâu! Mười lăm đĩa đơn và ba album trong hơn hai năm ư? Điên khủng! Không ai có thể bắt kịp. Đến nhà anh đi. Chúng ta sẽ tìm cách giải quyết Bec. Em không thể ở mãi trong cái phòng khách sạn này được.” Jordan đưa tay Alec lên miệng hôn. “Đêm nay em thật tuyệt vời. Em ra sân khấu rồi thống trị tất cả và làm sân vận động nổ tung. Phải có gan lắm mới làm được đến thế. Frank bị chơi một vố rồi. Mọi người đều muốn thấy em nhiều hơn, vì đó mới là người làm họ thoải mái. Không đời nào người ta chịu quay lại với tính cách cũ.”

Jordan kéo đến khi cậu dịch chuyển và sà vào lòng anh. Ngay lập tức, sự căng thẳng thoát khỏi người cậu như thủy triều rút khỏi bờ biển. Thế giới thấy một Curtis không thể khuất phục đã trở thành ‘hiện tượng’, Jordan chỉ thấy sự kiệt sức đến đau đớn.

“Ngày mai, sau khi phỏng vấn xong, hãy về nhà với anh. Kệ mẹ lão Frank. Em có thể nằm lung tung, xem TV, ăn uống tử tế, ngủ tử tế, chỉ cần thư giãn thôi.”

“Em không muốn làm phiền.”

Jordan chờ Alec ngược mắt lên trước khi trả lời. “Làm phiền? Đến lúc thú nhận rồi đây, Alec. Anh chưa hề thôi nghĩ về em. Anh không thể ngừng nghĩ về em. Anh không muốn dừng nghĩ về em!” Những nụ cười cứ nối tiếp nhau. “Anh đánh liều với việc dọa em sợ chết khiếp, nhưng anh phải nói rằng anh đã yêu em điên cuồng mất rồi.”

Alec hít vội một hơi. “Yêu em ư?”

“Phải. Tin anh đi, cưng, anh không dễ yêu ai đâu. Thật ra, em là người đầu tiên.”

Má Alec đỏ rực. “Em cũng lỡ yêu anh rồi.”

Đồng đệm vút bừa bãi được dùng khi họ nằm xuống giữa chúng và xem một tập phim chiếu muộn. Nửa giờ đồng hồ dán mắt vào màn hình, những ngón tay của Alec mò mẫm nghịch khuy áo Jordan rồi lần xuống khóa quần. Jordan đoán Alec chẳng hề nhận ra việc mình đang làm, cũng không biết rằng chỉ cần quay đầu lại là thấy mười mười hậu quả do hành động ấy gây ra. Quyết định rằng không nên để tay Alec đi lang thang một mình, Jordan gỡ cánh tay khỏi vai Alec và ve vuốt quanh phần dưới lưng của cậu, ngay trên cặp quần. Chẳng mấy chốc sự chú ý đã bị di dời khỏi cái TV.

Dứt ra khỏi phim là quên nó luôn. Nụ hôn chậm rãi, tình tứ chuyển sang màn Jordan nắm lấy quyền kiểm soát và đè Alec xuống dưới. Khi Alec luồn tay vào áo Jordan, anh bắt chước, và làn da ấm áp anh cảm nhận được dưới đầu ngón tay đáp lại anh bằng nhiệt huyết. Chân Alec quấn quanh đùi Jordan, đủ mạnh để lôi Jordan lại gần hơn nữa. Luyện tập trong gym mang tới cho Jordan một cơ thể cường tráng. Những năm nhảy múa đồng nghĩa với việc Alec sở hữu một thân hình mảnh mai, hoàn hảo, và lực chân mạnh tới mức có thể ép vỡ một quả dừa giữa hai đầu gối. Càng âu yếm lâu, càng mò mẫm nhiều, Jordan càng xa vạch “quay đầu là bờ.”

Anh rời miệng khỏi môi Alec đến vùng nhạy cảm sau tai. Có tiếng khẽ thở hắt ra hưởng ứng, kèm với những ngón tay trườn trên sống lưng và trượt vào trong cặp quần của Jordan.

Jordan dứt ra khỏi cổ Alec và xoay xổ bật ra tiếng thì thầm khàn đục. “Ok, cưng à, chúng ta định đi đến đâu đây?”

“Em rất, rất nóng!”

Tiếng cười bị chặn lại trên vai Alec. “Đương nhiên!”

“Không! Ý em là, ở đây nóng thật đấy!”

“Em muốn dừng chưa?” Nói thì nói thế, nhưng Jordan vẫn tiếp tục lần la tới miệng của Alec để khơi mào một nụ hôn vừa chậm vừa sâu, với hi vọng sẽ đẩy cán cân nghiêng về bên có lợi cho mình một vài phần. Khi anh tách ra, ngón tay Alec xoắn lại trên tóc anh, hơi thở hỗn hển.

“Ừm... Jordan?” Bàn tay vẫn bấu chặt tóc Jordan. “Em... ừm... em sẽ cố hết sức, nhưng mà... à thì... trước giờ chưa từng làm chuyện này.”

Dùng đá đập giữa trán Jordan chắc còn không sốc bằng.

“Em là trai tân à?”

Cặp mắt vàng hoang mang nhìn vào đôi mắt xanh sẫm. “Xin lỗi. Vâng.” Bỗng nhiên thái độ bồn chồn lo lắng của Alec đêm hôm trước trở nên dễ hiểu.

“Wow! Ok! Ngạc nhiên quá! Thật à? Em là trai tân á?”

Alec bẽn lèn gật. “Vâng.”

Dần vặt giữa một bên là cảm giác kích thích chưa từng thấy, và một bên là cơn buồn cười đến đau cả ruột vì cái nhìn nai vàng thơ ngây của Alec, Jordan vất óc tìm cách tốt nhất để đón nhận tin tức hết sức bất ngờ này.

Anh thì thầm vào tai Alec. “Làm gì thì em thấy thoải mái?”

Alec lấy tay phải quẹt mặt. “Chẳng biết nữa! Anh nghĩ sao?”

Jordan mừng rỡ tưởng một loạt câu hỏi và đề nghị hướng dẫn chạy qua chạy lại trước mặt.

“Anh nghĩ chúng ta tạm thời đừng làm hết. Nhưng có thể thử vài thứ khác.”

Gật, lắc, rồi nhún vai. Alec hực hơi đáp. “Như thế nào cơ?”

Jordan nheo mắt. “Ok, chính xác là em đang nói đến ‘tân-tân’ hay là ‘tân-chưa từng quan hệ’?”

“‘Tân-tân’. Em chưa từng làm gì hết. Không gì cả. Chỉ đem qua với anh thôi. Nhưng, anh biết đấy, mình còn chưa đụng chạm đến mấy chỗ ấy ấy.”

Không thể nhịn cười vì vẻ mặt nghiêm túc của Alec, vai Jordan run rẩy khi anh vùi mặt thật sâu vào đám gối. Anh cảm nhận ngón tay Alec chọc chọc giữa hai bả vai.

“Jordan! Đừng có cười em!”

Cố nín, anh nhắc mình dậy để nhìn thẳng vào Alec. “Anh không cười em, cưng à, anh cười cái đoạn ‘mấy chỗ ấy ấy’ cơ!” Jordan gạt lọn tóc đen nhánh đang vương trên lông mi ra. “Vây...” Anh hôn Alec rồi nhếch mép. “Có muốn anh tặng em màn blowjob đầu tiên không?”

Một màu đỏ rực tràn từ má Alec lên hết nửa mặt cậu, và cậu quạt nhanh hơn. “Ôi! Trời đất ơi, không! Em không chắc là mình đã sẵn sàng cho loại hành vi ấy.”

“Hành vi? Em yêu, một giây trước em còn sẵn sàng làm tới bên mà!”

“Vâng... nhưng... Chúa ơi, em chẳng biết mình đang làm gì nữa! Jordan, em đang làm gì thế?”

Jordan cân nhắc xem liệu mình có nên dừng toàn bộ để giảng cho Alec một bài giáo dục giới tính không nữa. Anh chỉ biết cười ha ha.

“Thế này thì sao?” Vẫn dán mắt vào cặp mắt hổ phách, anh đặt tay vào giữa hai chân Alec. Trong khi anh xoa nhẹ, cặp mắt ấy đảo lên trần, và các ngón tay cậu bấu chặt vào lưng Jordan.

“Ôiiii! Em nghĩ... cũng được đấy! Thế em phải làm gì với anh?”

“Y hết việc em hay làm với mình là được.”

Alec bắn khoản đáp. “Em làm gì với mình cơ?”

Vài giây im lặng.

“Em tự sướng bao giờ chưa?”

“Ô! Cái đó... ừ... ừ... dĩ nhiên! Ai mà chẳng thế?” Giọng cười gượng gạo chói tai đi kèm với biểu cảm xấu hổ. “Chưa. Em không... chạm vào mình... kiểu đó. Có vẻ... kinh kinh.”

Jordan muốn hỏi có phải Alec đùa không, nhưng lại ngay lập tức nhận ra cậu nói thật. Anh không thể hiểu làm thế nào mà cậu đạt đến tuổi hai mươi mà chẳng có lấy một kinh nghiệm *** nào cả. Tyler Curtis thậm chí đâm mọi thứ bằng ngón từ *** dục, vậy mà Alec thực tế lại chẳng biết gì.

“Em đạt cực khoái bao giờ chưa?”

Alec quay đi ngượng ngùng. “À thì... rồi.”

Cổ họng Jordan khô rát vì nhịn cười. “Em có muốn lên đến đỉnh khi đang thức không?”

Trông Alec đỏ như thể cậu tắm nắng cả tuần dưới lỗ thủng tầng ozone. “Anh dừng cái việc đang làm dưới đó một giây được không? Em nghĩ không nổi!”

Jordan ngừng lại, và giữ tay ở yên một chỗ.

“Cám ơn. Em xin lỗi. Mọi thứ đều mới mẻ với em. Anh khiến em rạo rực trong khi em chẳng biết mình đang làm cái gì.”

“Đem qua em năng động lắm mà, cưng!”

Alec túm tay áo Jordan. “Vâng, nhưng ý em là vậy đó! Anh làm em nóng bừng, và ray rứt, và em muốn làm những chuyện chưa từng làm. Đem qua em hiểu rằng chúng ta sẽ không... anh biết mà... đụng chạm những chỗ đó đó. Em không lo về vấn đề phải làm gì với... anh biết mà... của anh. Cũng không phải lo là anh sẽ... rồi tự nhiên sau đó em trào lên trên, rồi em...”

Không cưỡng được, Jordan nháy mắt. “Nóng, cương, nứng?”

Anh nhận được một cái tát vào cánh tay, và màu đỏ càng rực hơn trước.

“Jordan! Em sẽ không đời nào dùng mấy từ như thế!” Buông tay áo Jordan ra, Alec bịt mắt lại. “Ừ thì, là vậy đấy.” Jordan hứng thêm một cái tát nữa. “Jordan, làm ơn đi, ngừng cười xem nào.”

Biểu cảm của Alec thật ngây thơ. Jordan đột ngột im bặt.

“Em biết là mình quá cả thẹn. Thừa nhận! Em chưa từng có bạn trai, thậm chí còn chẳng xem phim hay ảnh đồi trụy.”

Sự trong trắng thể hiện hết lên mặt cậu, và Jordan chuyển từ cảm thấy thú vị sang ngưỡng mộ tăng dần. Thêm vào đó là thái độ thành khẩn cố giải thích tất cả của Alec, khiến anh càng yêu cậu hơn.

“Không phải là em không muốn chuyện như thế, Jordan. Em muốn. Với anh thì em muốn. Nhưng em thật lòng chẳng biết làm thế nào. Ý em là, ừ thì, em có biết làm thế nào, nhưng không biết làm sao mới đúng. Anh thấy em kém cỏi quá phải không?”

Jordan hôn lên môi Alec rồi lắc đầu. “Không, anh thấy em rất đáng yêu. Em tin anh chứ?”

Alec chỉ gật đầu.

Mỗi lần cởi thêm một cái khuy quần của Alec là mỗi lần cặp mắt hổ phách mở to hơn. Bàn tay anh biến mất bên dưới cặp quần, và Alec suýt nữa thì bứt nguyên một mảng tóc trên đầu Jordan.

“Ôi! Ôi... Chúa ơi!”

Jordan nhăn mặt. “Em yêu, bỏ tóc anh ra coi!”

Alec buông tay và gấp rút lao tới cái áo với nỗ lực điên cuồng muốn lột nó khỏi đầu Jordan.

Jordan giúp cậu trong tiếng cười nghèn nghẹn. “Vây là em vẫn muốn tiếp tục?”

Câu trả lời hỗn hờ của Alec bật lên như ra lệnh làm Jordan nghĩ mình sắp xỉu tới nơi. “Đặt tay lại chỗ cũ ngay!”

“Ở đây hả?”

“Aaa... đúng rồi! Em phải đợi hay chúng ta có thể làm cùng lúc?”

Nhiệt độ trong phòng đột ngột tăng gấp đôi.

“Cùng lúc cũng được.”

“Thế thì anh phải đổi tư thế. Em thuận tay trái.”

Anh di động đủ để Alec dịch chuyển cánh tay. Khi cậu mò tới thứ nằm dưới cặp quần, Jordan rên khẽ.

Alec phớt lờ. “Ôi! Jordan! Trời đất!”

Jordan quay lại với vùng nhạy cảm và thì thầm vào tai Alec. “Em đang tạo kỳ tích đấy!”

“Làm đúng rồi à?”

Sau vài cố gắng mở miệng, Jordan chỉ có thể gật. “Ừ. Ừ... thế... tốt lắm. Em học nhanh thật!”

Nếu có kỷ lục cho thành tích một người có thể nói bao nhiêu từ trong khi quan hệ ***, Jordan biết Alec sẽ dễ dàng chiến thắng. Mỗi câu nói đều bị cắt ngang bởi hơi thở nặng nhọc và tiếng rên rỉ, nhưng có vẻ vẫn không đủ để cậu ngậm miệng hoàn toàn. Và những yêu cầu hướng dẫn nối tiếp nhau của cậu càng lúc càng khó cho Jordan trả lời trong khi tay trái của Alec thì ngày càng khéo léo.

Alec dùng tay phải luồn qua tóc Jordan rồi hậu thuẫn cho tiếng rên bằng một câu hỏi khác. “Ô! Hình như em sắp ngất! Lỡ em ngất thì sao?”

Jordan gầm gừ bên tai cậu. “Em không ngất đâu.”

Alec đáp ré lên. “Không, em sắp ngất thật đấy! Em thấy... nóng quá!”

“Bình thường thôi. Cứ thư giãn rồi tận hưởng đi em.”

Jordan làm dịu một tràng câu hỏi bằng nụ hôn cho đến khi hai người họ không thể tiếp tục dính môi vào nhau vì thở dốc. Jordan vùi mặt vào cổ Alec và móng tay Alec cắm vào lưng anh.

“Ôi! Jordan! Chuyện gì đang xảy ra thế này?”

Jordan nặn ra được lời đáp tắc nghẽn. “Em sắp xuất ra, cưng à, tới đi.”

Anh vừa dứt lời thì Alec cong lưng lên, ngửa đầu ra, và kêu một tiếng. Jordan theo sau cậu một giây.

Jordan nằm trên, tay Alec vẫn đang quấn quanh cổ anh, cậu nhìn chăm chăm trần nhà trong khi cả hai chờ cho mạch mình đập chậm lại.

Alec rời mắt quan sát ngọn lửa trong lò sưởi, và cậu khẽ háng giọng. “Bình thường vẫn nhanh như thế à?”

Jordan bật cười vào cổ Alec, đôi bờ vai run rẩy. Anh đặt một chuỗi những nụ hôn nhỏ sau tai Alec rồi nâng người nhìn cậu. “Đó là cái người ta vẫn hay bảo: cương quá nên mất sức bền!”

“Ồ!”

Jordan cúi đầu đặt môi mình lên Alec. “Anh yêu em, Alec Tyler.”

“Em cũng yêu anh, Jordan Anthony Braxton!”

Họ chuyển từ vị trí nằm trước lò sưởi vào phòng ngủ sau khi màn *** khô hạn kết thúc được một tiếng. Jordan áp mình vào lưng Alec, và Alec nhìn vào bóng tối. Hai mươi phút trôi qua trước khi cậu phá vỡ im lặng bằng lời thì thầm.

“Anh ngủ chưa?”

Jordan xiết chặt hơn và anh nắm lấy tay Alec bên dưới tấm chăn. “Chưa.”

“Em có một đứa em trai.”

Ngồi bật dậy, Jordan vươn người qua Alec để bật đèn. Nó thấp sáng căn phòng bằng thứ ánh sáng nhạt nhẽo, lơ mơ. Đủ để làm hiện ra bao nhiêu cảm xúc lẫn lộn trên gương mặt Alec.

“Bà ta lại email cho em à?”

“Em đọc trước khi đi. Nó mười hai tuổi.” Cậu ngồi lên, ôm lấy hai đầu gối và tì trán xuống cổ tay. “Nó tên Jamie. Em làm gì bây giờ?”

Jordan nhanh chóng tính toán. “Mười hai? Nghĩa là bà ta...”

“Vâng. Khi bỏ đi bà ta đang mang thai. Nhưng vài tháng sau bà ta mới biết. Nó là em ruột của em. Điều đó thay đổi tất cả. Em có thể phớt lờ bà ta, nhưng không thể phớt lờ em trai mình. Nó là con Ba!”

Mùi tổng tiền tỏa ra nồng nặc, dù Leanne Tyler chẳng hề nhắc tới. Bảo Alec cậu có một thằng em trai nghĩa là đòi tiền bằng tình cảm theo kiểu đơn thuần nhất. Nó cũng đồng thời nêu lên một loạt câu hỏi. Liệu đứa em này có tồn tại thật không? Leanne tấn công Alec ở chính xác chỗ bà ta nắm chắc sẽ khiến cậu sụp đổ. Làm sao bà ta biết điểm yếu của cậu khi Curtis chẳng hề có thứ ấy? Nếu đích thực Jamie có tồn tại, thì Alec đúng, điều đó thay đổi tất cả. Cậu có quyền được biết em mình và nó có quyền được biết cậu.

“Em trả lời rồi à?”

“Không, em muốn bàn với anh trước. Chuyện còn tệ hơn cơ. Hóa ra Jamie đã biết em là anh trai nó. Bà ta bảo trông thằng bé rất giống em. Bà ta bảo không thể chối được. Họ của nó là Tyler. Nó dựa vào đó mà phát hiện. Bà ta bảo nó chỉ cười trừ khi người ta khen nó giống em, và chẳng hề kể sự thật với ai.” Một tiếng cười vọng ra từ phía sau tay Alec. “Bà ta nói nó sẽ không tìm cách liên lạc vì sợ em. Sợ Curtis.”

“Em in email ra không?”

“Có.”

Jordan gật đầu rồi hôn lên má Alec. “Tốt. Anh nghĩ em nên gửi email đòi bà ta cho số di động. Chỉ thế thôi. Đừng ghi tên hay gì hết. Anh biết nói chuyện với bà ta trên điện thoại là rất khó khăn với em, nhưng vấn đề là bà ta có thể in bất cứ email nào em gửi, dễ dàng cũng hệt như em. Nếu thế, chỉ Chúa mới biết

bà ta sẽ làm gì với chúng. Em cần yêu cầu bà ta gửi ảnh Jamie chụp với mình. Đó là cách duy nhất chúng ta xác định rằng thằng bé tồn tại, rằng nó giống em, và rằng bà ta có quan hệ với nó thật chứ không bỏ rơi nó như đã bỏ rơi em. Ngay khi có ảnh, chúng ta sẽ tính bước tiếp theo.”

9. Chương 9

Nằm trên ghế xem TV, Bec hét lên ngay khi nghe tiếng Jordan bước qua cửa. “Ê! Máy tình!”

Anh vừa ném chùm chìa khóa lên mặt bàn vừa cười nhăn nhở rồi vào phòng khách cùng cô.

“Em định mặc nguyên bộ đồ ngủ đó suốt ba tuần tới đây à?”

Chỉ vào cái ghế bành ưa thích của Jordan, cô gật. “Chẳng có thằng nào để vờn, nên chắc là thế! Bao giờ em mới được gặp cậu ta?”

Anh ngồi xuống và Cục Long lập tức nhảy lên lòng. “Hi vọng là sớm thôi. Anh đã mời cậu ấy đến đây vài ngày.” Làm thế nào để thổ lộ thân phận của Alec mới là vấn đề.

Bec chậm rãi lắc đầu, tay đặt trên ngực. “Ôi, Chúa ơi, nghiêm túc thật rồi! Anh chưa bao giờ cho người khác ở lại. Thực tế, anh còn chẳng thêm nói với họ nhà anh ở đâu nữa kia.”

“Rất nghiêm túc.”

“Tại sao anh chàng trong mộng Alex lại đến ở đây vài ngày?”

Thái độ sỗ sàng của anh chẳng bao giờ cản được Bec bởi mớ thông tin. “Alec, ‘C’ chứ không phải ‘X’. Anh mời.”

“Kệ đi. Tại sao?”

“Cậu ấy mệt mỏi, làm việc quá sức, và cần nghỉ ngơi.”

Rút một tờ giấy ăn trong hộp, cô chăm chăm vào đôi mắt khô cong. “Anh quả là con cú si tình đấy nhỉ? Cậu chàng kia có chỗ nào tuyệt vời đến thế? Làm được cái trò ăn lạc ị kim cương à?” Cô ngồi dậy, với bát hạch bọc chocolate. Bec có hệ tiêu hóa như một con ngựa đua nòi thuần chủng, và chẳng bao giờ lên cân.

“Em biết hôm nay có buổi phóng vấn Tyler Curtis trực tiếp không?” Nhắc tới Tyler Curtis luôn đánh lạc hướng sự chú ý của cô.

“Đương nhiên! Chứ anh nghĩ em ngồi đây làm cái khỉ gì?”

“Vì em là con lợn lười. Hai tiếng nữa mới bắt đầu cơ mà.” Anh nhận ra rằng mình mang tiếng ghét Curtis mà lại biết nhiều thế, và hi vọng cô không phát hiện.

“Bộ gần đây anh mang lịch làm việc của Tyler trong ví à? Nhắc đến ví, anh nên kiểm tra hạn sử dụng của bao cao su trước khi đề cái cậu siêu nhân Alex ăn lạc ị kim cương ấy nhé. Hay là anh chơi cậu ta rồi?”

“Alec. Có chữ ‘C’.”

Cô với cái hộp bánh chỉ còn một nửa. “Kệ đi. Bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi.”

Vụn bánh rơi lả tả, cô phớt lờ và cười hềnh hếch. “Hai mươi? Chuyện gì xảy ra với cái lý lẽ ‘người dưới hai mươi lăm là quá con nít đối với anh’ thế?”

“Thay đổi quan niệm.”

Cô hấp háy lông mi. “Yêu à?”

“Rõ ràng!”

Alec liên tục ngóng ra ngoài cửa sổ kính đen của chiếc limosine. Màn ngăn cách hai khoang đã tách Isaac khỏi hành khách trong xe, và Frank lợi dụng triệt để sự riêng tư ấy bằng những lời nhieếc móc không ngừng nghỉ. Tâm trạng Alec chuyển từ thờ ơ sang phản kháng, đến mức Frank thấy lo ngại. Nó thể hiện một phần danh thép, lãnh đạm của Alec mà lão chưa từng thấy.

Gặp gỡ Jordan đã khuấy động thứ sức mạnh tiềm tàng và cảm giác trân trọng bản thân mà Alec bị tước mất vào ngày cha cậu qua đời. Từng chút một, cậu bị chà đạp đến khi tất cả những gì còn lại chỉ là linh hồn không mong muốn lẫn trốn khỏi tầm mắt. Bên Jordan, cậu cảm nhận sự an toàn, cảm nhận sự thức tỉnh. Cậu đã tìm được một người bạn, và một người tình. Con khủng hoảng mà Alec đang sắp lao vào vẫn chưa giảm đi, mà còn tăng mạnh lên sau khi mẹ cậu liên lạc và báo tin về đứa em trai. Nhưng thay vào đó, cậu đã nhìn thấy ngã tư để đặt chân mình lên bàn đạp ga và lao sang hướng khác. Cậu tồn tại trong một cái nôi áp suất. Nhiệt độ tăng vùn vụt chỉ trong bốn mươi tám giờ đồng hồ. Áp lực đè nén đã sẵn sàng bùng nổ bằng một sức tàn phá mà ngay cả Alec còn không lường nổi.

Frank nắm khuỷu tay để hộ tống cậu khỏi chiếc limosine, qua cửa sau vào khách sạn, và đến một phòng nhỏ có hai cái ghế, một nữ phóng viên, một nhà quay phim, và vài nhân viên đài truyền hình. Frank dặn Alec không được nói gì cả, còn nếu muốn nói, hãy chờ thật nhiều để họ phải cắt đoạn phim đi. Đến tối qua, Frank vẫn còn thấy có thể tin Alec sẽ làm hết như những gì lão sai bảo. Giờ thì lão không mấy tự tin.

Họ đứng ngoài cửa, Frank nắm chặt cánh tay Alec. “Đừng có mà chơi tao! Trực tiếp đấy!”

“Bỏ cái trò nhận hối lộ để tôi tham dự đi, rồi ông sẽ không phải lo nữa.”

Cậu hất tay Frank ra và vào phòng. Một người phụ nữ tuổi chừng ba mươi lăm đang ngồi trên ghế, hồi hộp ôm ghì cái bìa kẹp giấy. Tyler Curtis chẳng phải là loại sao mà người ta muốn đụng phải.

Chị nhìn cậu bước lại gần, đầu cúi và tay nhét túi quần. Cậu ngồi xuống rồi ngẩng mặt lên, chẳng có chút biểu cảm. Không ai nói lời nào trong khi thành viên đài truyền hình đếm ngược năm giây cuối trước khi phát hình.

“Tên tôi là Taylor Mason. Tyler, cảm ơn cậu đã nhận lời phỏng vấn.”

Cậu gác cổ chân nọ lên đầu gối chân kia. “Chị tên Taylor?”

Chị nuốt nước bọt luống cuống trước đôi mắt vàng mãnh liệt. “Phải.”

“Taylor nghe hơi giống Tyler, tôi dễ nhầm lẫn.” Cậu đưa mắt nhìn camera. “Chẳng ai vừa đẹp vừa khôn được! Quy luật tự nhiên không cho phép!”

Cậu nhìn thẳng vào chị và miệng chị nhếch lên. Frank đứng ở cửa với hai nắm tay cuộn chặt.

“Đúng rồi, chị Tyler, chúng ta đang nói gì ấy nhỉ? Ý tôi là, Taylor.”

Chị đã lo lắng về khoảnh khắc này cả đêm, và hiện thực tốt hơn chị tưởng tượng nhiều.

“Địa đơn mới của cậu.”

Alec bật rồi lại đóng cái khóa trên đôi bốt. “Chỉ thế thôi hả?”

Biết thừa mục đích của buổi phỏng vấn, Alec muốn đổi chủ đề và để Frank giải thích tại sao lão chưa chuyển hàng quyền góp đi.

“Người hâm mộ đang rất nóng lòng muốn thấy video mới của cậu.”

“Vì những lý do tốt đẹp, clip của tôi lúc nào cũng tuyệt vời.” Cách nói của cậu, cùng với cái gật đầu thông cảm khiến Taylor cười toét miệng. “Trừ hai cái đầu tiên, như cục cứt, lại còn không cho quần chúng thấy bước chân nhẹ như bay của tôi.”

Đằng sau máy quay vọng lại tiếng cười ghen.

Alec thần nhiên vừa đung đưa trên ghế vừa trò chuyện. “Đằng nào thì video cũng chưa quay, còn bài hát thì ở trong đĩa, nên chẳng phải là người ta chưa được nghe. Thử câu hỏi khác xem nào, Taylor. Cái gì đó... ờ thì, tôi cũng không rõ... cái gì đó khiến tôi sốc rụng bốt luôn ấy!”

Vốn không phải loại người nghe thách thức mà lùi bước, Taylor gõ bút lên tấm bia. “Đã vậy thì, Mr Curtis. Ai để lại cái dấu hôn hào phóng ấy thế?”

Alec khựng lại, nhìn chị chăm chăm. Quên bém mắt chuyện đó. Cậu cúi mặt, cắn môi dưới và cười.

Taylor cũng tham gia, tì lại gần để đối mặt với cậu. “Mr Curtis, cậu đang đỏ mặt đấy à?”

Cậu vừa lắc đầu quây quây vừa vẫy tay. “Không! Không! Tôi bị hội chứng cao huyết áp dữ dội. Thất thường lắm, kiểm soát không nổi.” Cả đám nhân viên không thể che dấu được sự thích thú của mình.

“Cậu nên thử dùng kem đánh răng.”

Cậu nhướn một bên lông mày và nhìn chị từ đầu tới chân. “Chị bảo miệng tôi có mùi à?”

“Không! Kem đánh răng làm nhạt dấu hôn đấy.”

“Truyền đạt kinh nghiệm à? Cố biến tôi thành thằng đồi bại trong khi chị là một ả lăng lơ chuyên dùng kem đánh răng!”

Tiếng trò chuyện cười đùa của Tyler Curtis còn đáng giá hơn hàng tỉ buổi phỏng vấn đĩa đơn mới. Thay vì kết thúc cuộc đối thoại thân mật và chuyển sang hướng khác, Taylor tiếp tục bám lấy sự hài hước.

“Cậu không thể bước ra sân khấu với dấu hôn như thế và hi vọng mọi người không nhận thấy.”

“Tôi là Tyler Curtis, muốn làm cái quái gì thì làm chứ!” Cậu nghiêng người về phía trước, vẻ mặt nghiêm nghị. “Tôi phải nói là, chị Taylor Mason, khi tôi gợi ý loại câu hỏi làm tôi sốc rụng bất ấy, tôi chẳng hề ngờ tới cái mảnh khõe khiêu *** như thế đâu.”

Những giọt nước mắt vì cười đọng lại trên đôi mắt nâu của chị, và tiếng khúc khích vọng tới từ các nhân viên.

“So với danh tiếng của cậu thì một cái dấu hôn còn là quá nhỏ để bàn tới!”

Alec tựa ra ghế, tỏ vẻ vô cùng tự ái. “Đấy! Lại nữa!” Cậu giơ ngón trỏ và ngón cái lên cách nhau một khoảng ngắn. “Chị thể hiện sự tôn trọng tôi có chừng này thôi này!” Cậu dừng lời, nhìn ngón tay, và lại thu nhỏ khoảng cách giữa chúng. “Không, chờ chút, chị tôn trọng tôi chỉ chừng này thôi! Ấy thế mà...” Alec giang tay. “...Tôi đến đây với trái tim rộng mở, mà chị lấy dao xuyên thủng nó luôn!”

Không một chút nào trong cách nói năng hay dáng vẻ của Tyler Curtis khẳng định rằng nhận định ban đầu của Taylor về cậu là chính xác. Đôi mắt sáng, tư tế thư giãn, và thái độ thân thiện, dễ dãi hết như cái đêm diễn trực tiếp lần trước.

Chị rút một mẫu giấy ăn từ dưới ống tay áo rồi chấm vào đuôi mắt. “Thế tôi có thể hỏi về buổi diễn đêm qua của cậu không?”

Lông mày đen nhánh nhướn lên. “Hừm, tôi biết trò này rồi. Chị nghĩ rằng nếu hỏi tôi về bản thân, tôi sẽ quên mấy lời buộc tội hèn hạ của chị. Chị đang giả định là tôi có thói tự yêu mình đến mức dễ dàng gạt bỏ cảm xúc tổn thương chứ gì?” Chạm các ngón trên hai bàn tay vào nhau thành hình tam giác, Alec cong môi lên, trong khi Taylor vật lộn để nín cười. “Chắc, đoán coi, Miss Mason? Chị đúng rồi đó! Tôi là thế đấy!”

Frank tựa vào thành cửa, úp mặt vào tay, rõ là người duy nhất trong phòng không thấy thú vị gì sất.

“Cô bé cậu hôn đã trở thành một ngôi sao nhí.”

“Penny.”

Bị ấn tượng, Taylor nghiêng đầu. “Cậu nhớ tên cô bé?”

“Đương nhiên, tôi có phải cá vàng đâu!” Vẻ mặt trách móc giả tạo chuyển sang buồn rười rượi. “Mặc dù con cá vàng của tôi còn không có nổi ba giây ký ức. Buồn cười thật. Loài thủy sinh trong thần thoại thành phố.”

Có thể hỏi Curtis về bất cứ thứ gì liên quan đến thời thơ ấu hay quá khứ của cậu là loại cơ hội chị không bao giờ bỏ qua.

“Con cá vàng trong ký ức siêu phàm đó tên gì?”

Alec đảo mắt khắp mặt chị trước khi trả lời. “Dù câu hỏi của chị chỉ để pha trò, nó tên là Andre.”

Chị cười, cả đám cười, và Frank tụt dần xuống khung cửa.

“Andre thì sao? Tên cá hay thế còn gì! Chúng tôi đã có khoảng thời gian vui vẻ suốt xuân, hạ, thu năm ấy cho tới khi nó qua đời hồi mùa đông. Tôi vẫn còn ôm trong lòng bao nhiêu cảm xúc tội lỗi mãnh liệt vì cái chết của nó nữa kìa.”

Trên cả sự thu hút và hài hước, Taylor còn nhận ra khả năng diễn thuyết lưu loát của Tyler Curtis, bất kể cậu luôn tự nhận xét đùa rằng mình là người kém thông minh. Khả năng diễn thuyết mà chị chưa từng tán dương, càng làm bùng lên sự bí ẩn.

Mạo hiểm đẩy mức thân mật lên một bậc, Taylor vươn tay vỗ vỗ đầu gối Alec.

“Cậu không nên thấy tội lỗi làm gì. Cá vàng hay có thói quen bơi ngửa lắm.”

Cậu nắm lấy tay chị. “Không, tôi đã giết hại nó. Có lẽ không đến mức nghiêm trọng như sát nhân, hay có thể nói là, sát-cá. Tôi kể có được không? Coi như trút bớt nỗi lòng.”

Chị cố thi đua với vẻ nghiêm túc của cậu. “Cứ tự nhiên.”

“Cám ơn. Như tôi nói, hồi đó là mùa đông, rất lạnh, rét căm căm ấy chứ. Tôi nghĩ biết đâu Andre bị lạnh thì sao? Vậy nên tôi đổ nước sôi vào bể của nó.” Chờ cho tiếng cười xung quanh lắng xuống, Alec vừa lắc đầu vừa giơ tay lên không. “Chẳng cần nói, Andre... không qua nổi.”

Tưởng tượng cảnh con cá vàng xấu số, bất hạnh bị luộc sống trong bể, vai Taylor run lên vì nín cười. “Trẻ con có thể làm những chuyện không may!”

“Lúc đó tôi mười chín rồi!”

Frank đứng ở lối vào, tay ra hiệu kết thúc trước ba phút bằng cách cắt ngang cổ họng mình. Lão tiến vài bước vào trong, mặt đỏ bừng và điên cuồng muốn dừng cuộc phỏng vấn.

Taylor ngược lên nhìn, lấy lại vẻ điềm tĩnh. “Quản lý của cậu bảo chúng ta đã hết giờ. Cám ơn cậu rất nhiều, Tyler, quả là một khoảng thời gian vô cùng thú vị.”

Một nụ cười rộng mở trên môi Alec. “Tôi cũng thế. Đó là điều tối thiểu tôi có thể làm vì chị...” Cậu quay sang camera, chỉ vào vết hôn trên cổ, chỉ tới Taylor, rồi nháy mắt.

Đóng máy quay. Alec bắt tay mọi người. Cũng như mọi thành viên báo giới khác, Taylor muốn biết câu trả lời cho việc chàng nghệ sĩ khó gần, hay nổi nóng lại trở thành cậu hàng xóm chỉ trong vòng hai mươi tư tiếng. Tại sao những lời đáp gần giọng ngu xuẩn trước phòng viên và người hâm mộ lại bị thay thế bởi sự thân thiện và tinh ranh. Khác biệt quá lớn để coi là đổi tính đơn thuần, và ai cũng muốn đào bới thông tin. Khi Alec giang tay ra, chị đưa mắt nhìn đám đồng nghiệp dò hỏi trước khi bước vào vòng ôm ấp.

“Cám ơn, Taylor. Hôm nay thật vui.”

Chị vừa ôm cậu vừa lắc đầu lúng túng. “Hoan nghênh. Có thật là cậu đổ nước sôi vào bể của Andre không?”

Alec lùi lại và gật đầu. “Đáng buồn cho Andre, đúng thế! Giết nó vì lòng tốt, nhưng khi ấy tôi mới bảy tuổi chứ không phải mười chín.”

Tóm lấy tay cậu ngay khi có thể, Frank không nói lời nào, chỉ đẩy Alec dọc hành lang, tới phòng hội nghị. Họ dừng bên ngoài cánh cửa, Frank buông cậu ra, giật cổ áo khoác và ấn cậu vào tường.

“Lý do duy nhất tao không tát vào mồm mày vì tao không muốn mày chảy máu trước ống kính! Tao thề có Chúa toàn năng, Alec! Đi vào và cầm con mẹ nó đi!”

Frank thả tay, mở cửa, và Alec bước đến cái bàn dài. Cậu ngồi xuống ghế, chấp tay lại, và nói vào cái mic nhỏ.

“Chúc một buổi chiều vô cùng tốt lành đến các bạn paparazzi của tôi!”

Frank ném một cái nhìn nảy lửa vào cậu rồi ngồi xuống bên cạnh. Một loạt ánh mắt thăm dò từ đám nhà báo đi kèm với tiếng lời rì rầm đáp lại và những nụ cười ngạo nhiên.

Frank hắng giọng trong mic. “Nếu được thì chúng ta nên nhanh lên, Tyler kín lịch rồi, còn có buổi chụp hình cần tiến hành nữa.”

Alec phản ứng bằng một nụ cười tươi rói với Frank, rồi quay sang đám ký giả. “Không phải đâu. Frank nói dối đấy.”

Mọi người bật cười trong khi máy ảnh nháy lia lịa trước một Tyler Curtis mới đang cười nói niềm nở.

“Muốn chụp bao nhiêu thì chụp, hôm nay tóc tôi đẹp lắm.”

Frank gục đầu vào tay. Phóng viên bắn ra hàng tá câu hỏi cùng lúc.

“Làm ơn từng câu một thôi. Được rồi, ừm...” Alec lướt mắt quanh phòng. “Mời anh có cái cà vạt siêu sắc sảo những vẫn vô cùng thời trang kia.”

“Gavin Smyth. Tyler, có rất nhiều bàn tán về buổi phát sóng trực tiếp của cậu. Những nhận xét hay nhất từ trước đến nay. Có lý do nào cho sự thay đổi đó không?”

“Tôi vẫn chưa xem các bài phê bình. Tốt phải không?”

“Không có chỗ chê!”

Cậu dùng cùi chỏ huých Frank. “Vậy mà ông bảo toàn chữ bôi!”

Phóng viên ngay lập tức chú ý thái độ xa cách, Tyler và Frank lườm nhau như hai con rắn hổ mang thách thức đối phương tấn công trước. Sự hợp tác giữa họ cũng được coi là huyền thoại như chính Tyler Curtis. Frank Brooks có vẻ là người duy nhất luôn đứng cùng chiến tuyến với tính khí thất thường của Curtis. Giờ lão có vẻ là người duy nhất đứng ở phía bên kia.

Alec quay lại đám nhà báo. “Nói gì thì nói, Gavin, chắc chắn cũng có lúc anh phải tự bảo mình, ‘Tyler, mày là thằng óc bả đậu!’ chứ.”

Alec định hạ hình ảnh xuống trong khi giữ cho Tyler Curtis sống, để thay đổi từ thô bạo và *** loạn sang thư thái, tươi tắn. Hẳn vẫn sẽ là một nhân vật do Alec thủ vai, nhưng hoàn toàn do Alec tự tay điều khiển.

“Câu hỏi tiếp theo. À, để xem...” Cậu chớp mắt liên hồi trước một gương mặt quen thuộc. “Xin chào Taylor Mason!”

Chị nhướn mày. “Chào Tyler Curtis!”

“Chị có muốn hỏi tôi câu nào nữa không? Tại vừa nãy chị bị Frank cắt đứt như thế?”

Cậu biết đám ký giả có thể nhận ra chắc chắn có gì đó không ổn giữa cậu và lão quản lý. Họ chớp mắt ngay.

“Đương nhiên! Có một sự xáo động vì buổi diễn từ thiện hôm thứ Bảy của cậu. Liệu chúng tôi có nên chuẩn bị tư tưởng cho sự tái xuất hiện của Tyler Curtis cũ hay không?”

Alec vừa gãi đầu vừa nhăn mặt. “Tái xuất hiện? Đừng dùng mấy từ khó, tình yêu ạ, chỉ số IQ của tôi đạt ba mươi thôi.”

Cả phòng cười vang.

Chị khúc khích rồi trả lời. “Nó có nghĩa là quay lại.”

“Ồ! Tôi vừa định ừ ừ, rồi phát hiện ra là biết đâu mình gặt đầu với những thứ có trời mới biết là gì. Giờ thì tôi mới hiểu nghĩa, và câu trả lời là không. Không tái... xuất hiện. Tôi đã quá mệt mỏi làm một thằng óc bả đậu. Thiết nghĩ ai cũng phát ngán rồi.”

Từ khóe mắt, Alec thấy mồ hôi chảy dọc má Frank. Gân tay, cổ, và trán lão nổi lên. Huyết áp của lão chắc đang tăng vù vù. Cảm thấy hơi ngạo nghễ vì biến Frank thành lão già căng thẳng tột độ. Alec lướt ngón trỏ trong không khí để chọn phóng viên tiếp theo. Cậu để ý một người đàn ông đầy đặn, nghiêm trang mặc bộ vét không may đo cẩn thận.

“Mời anh, anh muốn...”

Lời cậu khựng lại đột ngột trong khi cặp mắt vàng của Alec vẫn dán vào người phóng viên. Cậu chậm chạp cúi đầu. Cả phòng im lặng. Trong một khoảnh khắc quái đản, cậu thấy mình như món đồ chơi rách nát sắp hỏng. Người Alec cúi về phía trước, đôi vai trùng xuống, cùng lúc đầu ngửa ra, mắt trợn lên. Cậu vươn tay trái mù quáng cố tóm lấy Frank.

Điều xảy ra tiếp theo không ai biết ngoài Alec. Máy ảnh nhá liên hồi giữa sự im lặng nặng nề. Frank rời ghế, giật mình nhìn chăm chăm. Ngày trước, việc không để tâm lắng nghe đã khiến lão mù tịt trước các triệu chứng khi chuẩn bị lên cơn của Alec. Không tìm được điểm tựa ở căn phòng đang quay cuồng xung quanh, Alec gục xuống. Cái mic trên mặt bàn dễ dàng thu được tiếng thở dốc và những từ lắp bắp.

“Phải rời khỏi đây.”

Khủng hoảng muốn tránh khỏi camera, Alec đẩy ghế ra định đứng dậy. Tất cả chỉ diễn ra vồn vồn vài giây. Hình ảnh méo mó làm cậu mất thăng bằng. Biết rằng mình chỉ có khoảng ba mươi giây để thoát khỏi paparazzi, càng mất thời gian thì hiện tượng thoáng qua càng thu hẹp. Cánh tay không chống được sức nặng cơ thể, trượt xuống. Cậu đập má xuống mặt bàn, làm đổ cốc nước xuống sàn. Cậu sục trên ghế với hai chân vắt sang bên phải. Vẫn hoàn toàn tỉnh táo, nỗi sợ hãi hoảng loạn của Alec chuyển thành những hình ảnh kinh khủng của tuyệt vọng thâm thẳm, mất phương hướng, và nước mắt hãi hùng.

Chen qua những người chỉ biết đứng nhìn như tượng, Taylor chạy đến bên Alec. Ai đó cần phải làm gì đó, vậy mà chẳng người nào nhúc nhích. Tyler nằm vắt ngang mặt bàn như thể đột nhiên say bí tỉ. Để ý tư thế kỳ quặc của Alec, Taylor bước qua chân rồi quàng một tay ngang hông, cố kéo cậu ra khỏi ghế. Thân thể nhỏ bé nhưng lại nặng như chì, chị gần như không nhúc nhích cậu nổi lấy một milimet.

“Tyler? Nghe thấy không?”

Cậu đáp bằng những từ líu ríu lẫn với tiếng khóc. Chị không thể ghép câu trả lời vào nhau.

Chị gào tướng lên. “Vì Chúa, ai đó giúp tôi đỡ cậu ấy xuống sàn đi!”

Bốn người đàn ông lao tới và ngay lập tức Alec được đưa khỏi ghế để nằm nghiêng với cái áo khoác cuộn lại làm gối đầu. Chị lại tiếp tục hét ai đó gọi xe cấp cứu. Chỉ đến lúc đó, Frank mới nhảy vào vừa rống vừa vẩy tay.

“Không! Không thằng đeo nào gọi xe cấp cứu hết! Đưa nó ra khỏi đây là được!”

Alec bật ra một tiếng khò khè, nghe cao vút khi hơi thở hít vào qua thanh quản khép chặt, và toàn thân cậu cứng lại.

Taylor la hét về phía Frank. “Cậu ấy cần giúp đỡ!”

Cả phòng tràn ngập kinh hoàng khi Alec bắt đầu co giật dữ dội. Taylor lại gào lên yêu cầu Frank làm gì đó đến khi lão phải tiến tới, xiết chặt cánh tay và giật chị đứng lên khỏi Alec.

Lão dí mặt vào chị và rít. “Nó đeo cần cái xe cấp cứu nào hết. Vài phút là xong! Cầm mồm đi, nó giở chứng ở đây đã đủ tệ rồi, chẳng cần cô la ó như mấy con mụ hàng tôm hàng cá đâu!”

Taylor đẩy mạnh lão ra. “Đồ khốn nạn!”

Chị lại quỳ xuống cạnh Alec và đặt tay lên cánh tay cậu. Chỉ có một lý do duy nhất để giải thích vì sao Frank Brooks biết rằng có gọi cứu thương cũng vô ích. Khiến chị tức giận hơn chính là thái độ bàng quan với sức khỏe của Tyler Curtis, trách cứ cậu vì dám phát bệnh. Lão chỉ quan tâm tới tiêu đề trên báo chí.

Cơn co giật kéo dài hai phút, rồi có tiếng thở dài, và Alec thả lỏng người. Nước bọt sùi lên khỏi miệng, chảy xuống cằm. Đứng quần cậu ướt đầm. Taylor vẫn ở đó, quỳ gần đầu cậu và dùng giấy ăn lau mặt cho cậu. Đây là tin sốt dẻo cả đời mới có một, và mọi phóng viên lẫn nhiếp ảnh gia đều muốn có câu chuyện hay ho nhất cùng những bức ảnh hấp dẫn nhất.

Hai gã nhân viên an ninh lực lưỡng xông tới, đẩy Taylor sang bên cạnh nhằm đưa Alec tránh khỏi báo giới. Một gã luồn tay dưới chân Alec, gã kia đỡ dưới vai, rồi nhấc cậu khỏi sàn. Một mực muốn ở cạnh cậu, Taylor không chịu lùi bước mà bám theo trong khi Frank vẫn còn ở đằng sau. Brooks biết rằng Alec sẽ có ngày lên cơn trước mặt thiên hạ; đó là một trận chiến may rủi không thể tránh khỏi. Lão cũng biết cách giải thích khi nó xảy ra và ở lại với đám nhà báo để biến kế hoạch của mình thành hành động.

10. Chương 10

“Có biết mấy giờ rồi không?”

“Đéo quan tâm, Leanne! Nó trả lời chưa?”

“Sớm bảnh mắt thế này ai đọc email làm gì.”

“Kiểm tra đi!”

“Trời đất! Đợi chút.”

“...”

“Còn đó không thế?”

“Tổ cha mẹ, đương nhiên còn!”

“Trông. Chẳng có gì cả.”

“Mẹ kiếp! Có lẽ nó chưa đọc. Ta biết nó mà, nó sẽ không từ chối liên lạc với em trai đâu.”

“Ông biết thế nào được? Gần đây nó hay cãi lảm. Giờ tôi ngủ tiếp được chưa?”

“Nhớ xem hòm thư và báo cho ta ngay khi nó trả lời.”

“Rồi. À, nhân tiện, tôi không sống trong toa xe rác ở công viên đâu nhé, tôi sống trong nhà thuê của chính phủ, khác nhau đấy.”

“Thế hả? Ngạc nhiên là mẹ còn có máy tính nữa cơ.”

“Không ngạc nhiên bằng chuyện hóa ra ông cũng biết dùng! Làm gì mà cuống lên thế?”

“Nó vừa lên cơn trước mặt phóng viên khoảng hai tiếng trước. Ngay trên bục phỏng vấn, sùi bọt mép, đá ra quần trước mấy ảnh với phóng viên!”

“Sớm hay muộn mà chẳng bị.”

“Mẹ chẳng biết gì cả, phải không?”

“Tôi ngủ tiếp được chưa?”

“Gọi ta ngay khi nó hồi âm.”

“Nếu nó hồi âm.”

Mẹ gõ số điện thoại nhà và ấn nút gửi.

11. Chương 11

Jordan vòng tay quanh hông Alec và nhấc bổng cậu khỏi mặt đất, vùi những nụ hôn vào cổ cậu trong khi vội vã nói một hơi. “Anh lo quá! Em có sao không?”

Anh đứng thẳng, chân Alec đứng đưa thò ra khỏi cái quần ngủ.

“Em xin lỗi, Jordan! Em đã định nói với anh rồi! Thật đấy! Chỉ không biết bắt đầu thế nào.”

Jordan hôn dần lên môi và mặt cậu. “Em ổn chứ?”

“Vâng. Em ổn.”

Anh dừng lại để nhìn vào đôi mắt hổ phách đỏ quạch của Alec. “Động kinh phải không?”

“Vâng.”

Tiến bước với Alec vẫn đang ôm trong tay, Jordan đi ngang phòng và đặt cậu xuống ghế bành. Anh thì lại để hôn cậu lần nữa.

Tay Alec quấn quanh cổ anh. “Anh không đáng biết theo cách đó. Em thấy thật kinh khủng. Em xin lỗi.”

“Em yêu, không phải lỗi của em. Anh biết em sẽ nói khi thấy thoải mái.”

Jordan ngồi xuống và Alec lập tức bò vào lòng anh. “Em không biết làm gì nữa. Phát đây trên TV; sắp sửa lên khắp các mặt báo. Em muốn chui xuống dưới tầng đá nào đấy rồi biến mất luôn. Cứ như quay lại hồi còn đi học, chỉ tội là tệ hơn cả tỷ lần.”

Thế là quá đủ! Jordan muốn Alec tránh xa khỏi áp lực để nghỉ ngơi và hồi phục đoàn hoàn.

“Cưng à, về nhà với anh đi. Kệ xác Frank; để lão chịu đựng một thời gian. Quan trọng nhất chính là em. Báo chí, tất cả, chúng ta sẽ giải quyết sau. Mình sẽ cho Bec biết, nó sẽ giận nhưng chắc chắn sẽ không kể với bất cứ ai rằng em ở đó. Anh biết em gái anh mà. Chuyện quan trọng có thể tin ở nó. Làm ơn nhé?”

“Được rồi. Em sẽ để lại lời nhắn cho Frank. Em mà đột ngột biến mất, ông ta dễ báo cảnh sát lắm. Chẳng ai muốn thế cả.”

Jordan tách ra để với tập giấy nhắn và cái bút trên mặt bàn cà phê. Anh đưa cho Alec, cậu lập tức viết một câu cụt lủn: ‘Đi vài ngày’. Cậu đặt tập giấy xuống và trả lời trước khi Jordan kịp hỏi.

“Ông ta sẽ bảo Gary mở cửa nếu em không trả lời.” Alec đứng dậy, chìa tay về phía Jordan, rồi vừa nói vừa kéo anh vào phòng ngủ. “Chỉ cần bảo Gary rằng ông ta lo cho sức khỏe của em là được. Cả thế giới đã thấy chuyện xảy ra hôm nay rồi, chắc chắn chìa khóa sẽ được giao ra dễ dàng.”

Từ trong phòng đựng quần áo to tổ chảng, Alec lôi ra một cái va li và bắt đầu gấp gọn đồ để nhét vào. Cậu tới phòng tắm lấy mấy thứ trong tủ. Rồi cậu quay lại, chọn một cái quần, một cái áo, và một cái áo khoác. Bộ pajama được cởi bỏ, và lần đầu tiên Jordan thấy Alec hoàn toàn ***. Mắt anh ngầu nghiến mọi chi tiết. Không có lấy một gram mỡ thừa trên người Alec, người yêu của anh nhỏ nhắn như mèo. Alec không có vẻ lực lưỡng nhờ luyện tập trong gym, nhưng mọi cơ bắp đều rất rõ ràng, từ cánh tay, tới ngực, tới cơ bụng phẳng lì, xuống đùi và bắp chân.

Kéo khóa quần lên, Alec cúi người nhặt áo. Cậu bắt gặp Jordan đang há miệng nhìn mình. “Sao thế?”

Jordan quan sát cậu mặc áo vừa lắc đầu. “Chẳng có cái gì cả! Em thật tuyệt vời!”

Alec vớ một đôi giày đi vào chân, nhếch mép cười. “Anh soi em đấy à?”

“Chứ gì nữa! Có khúc gỗ cứng quèo ở bên dưới để làm bằng chứng đây này!”

Alec khúc khích, nhìn quanh phòng lần nữa rồi đóng va li đưa cho Jordan. Alec xách cái túi ngủ, tóm tay Jordan, và đi về phía cửa.

Thấy hành lang vắng tanh, Alec tiến tới lối thoát cứu hỏa, vẫn nắm chặt tay Jordan.

“Anh đỗ xe ở đâu?”

“Ở một con phố nhỏ sau khách sạn.”

“Cầu thang này không có máy quay an ninh.”

“Thế có máy quay ở hành lang không?”

Alec bước xuống cầu thang, Jordan kéo đồ đạc bám theo. “Chẳng bao giờ bật lên cả. Khách hạng sang thường phàn nàn vì thiếu tính riêng tư.”

Cánh cửa thoát hiểm dẫn ra một con ngách thông tới con phố chính náo nhiệt của London. Văng bóng người, nó chỉ còn là một hẻm núi nội thị bao bọc bởi những tòa nhà chọc trời, lạnh lẽo, ẩm ướt. Khác hẳn với vẻ suy đồi nhìn thấy trước tiền sảnh khách sạn. Từ cửa thoát hiểm, Alec giữ chặt tay Jordan và im lặng bước. Dù đã quen chịu hậu dư chấn – như cậu đã làm bao năm qua – cơ bắp của cậu vẫn thấy mệt mỏi và nhức nhối. Tuy may mắn không bị chứng đau nửa đầu sau khi phát bệnh, nhưng giữa hai thái dương vẫn cứ nhói từng cơn.

Jordan ra hiệu về hướng con phố. “Xe đỗ khoảng giữa phố, là loại thể thao màu đỏ.”

“Ồ là la, người đàn ông của em lái xe thể thao cơ đấy! Anh can đảm lắm mới dám đỗ xe ở đó, rất dễ bị ăn trộm. Trông chỗ này chẳng nhẽ nhận gì cho cam.”

Jordan liếc quanh. “Em can đảm lắm mới dám nắm tay anh. Trông chỗ này chẳng có vẻ thân thiện với gay gì cả. Nói thể thôi, chứ mấy người vật vờ ở đây đều quá say xỉn để nhận ra cái gì.”

Khi họ tới bên cái xe, Jordan rút chìa khóa từ túi quần. Anh mở cốp cất hành lý. Cửa hông được giải quyết, Alec chui vào. Jordan ngồi sau tay lái, khởi động và họ rời đi.

Jordan đưa mắt nhìn Alec rồi nhướn mày. “Em cho anh xem tất cả bên dưới mớ quần áo ấy rồi, đầu óc anh sẽ chỉ biết đi theo một đường thôi.”

Khuỷu tay chống lên cửa sổ và bàn tay che mặt để tránh xe khác, Alec cũng nhướn lông mày. Rời khỏi khách sạn rồi, đột nhiên cậu cũng muốn nổi loạn một tẹo.

“Em cho anh thấy hết rồi, anh phải cho em thấy lại chứ.”

“Em muốn chúng mình *** bao nhiêu lần cũng được hết!”

Phần lớn sự nghiệp của Alec được gầy dựng tại London, nhưng khi Jordan lái về nhà mình, anh mới nhận ra sự thật rằng Alec đã bị giam hãm đến mức nào. Cậu chỉ trở vào tất cả mọi thứ; nhà cửa, người dật chớ đi dạo, cây cối, thậm chí cả hình thù các đám mây. Cứ như thể đây là lần đầu tiên cậu thấy thành phố đời thường, và cứ liến thoắng luôn miệng từ lúc bước lên xe.

Vào nhà, TV tắt ngúm, một cái cốc trống rỗng đặt cạnh cuốn tạp chí trên mặt bàn.

“Cà phê không?”

Alec nhét tay vào túi và quan sát phòng bếp. “Có, anh yêu ạ.”

Lần đầu tiên được thay tên bằng cách gọi thân mật khiến Jordan cười rộng đến tận mang tai.

Alec đi đến phòng khách và nhòm vào. “Ai thiết kế nội thất thế, anh hay Bec?”

“Anh.”

“Ấn tượng thật!”

Bật ra một tiếng thích thú, Alec quỳ bệt xuống sàn bếp. “Ồi! Trời đất ơi, ai thế này?”

Jordan vừa lòi cà phê ra khỏi tủ vừa cười. “Cục Lông đấy.”

Alec chìa tay đỡ con mèo lông đỏ tiến lại gần hơn. “Tới đây nào, Cục Lông. Tao không làm mày đau đâu. Ôi! Mắt tao với mày giống nhau đấy! Mắt giống màu thì phải làm bạn với nhau chứ nhỉ.”

Cậu ngoắc ngoắc ngón tay đến khi con mèo không nhịn nổi và nhảy phóc lên.

Alec bế Cục Lông trong tay rồi đứng dậy. “Wow! Chú mày nặng cả tấn! Anh yêu ơi, anh cho mèo ăn gì thế? Bò à?”

Jordan cầm cốc cà phê lên, lắc đầu. “Mỗi ngày chỉ nửa con thôi, đang ăn kiêng mà. Vào phòng khách nào, cưng.”

Alec ngồi xuống sofa quan sát những bức ảnh gia đình, để Cục Lông quần quýt quanh chân. Jordan đi qua TV, đến giá để CD. Anh không muốn mạo hiểm để Alec xem tin tức phát lại buổi họp báo tối tệ kia.

Jordan rút một đĩa CD và giơ lên. “Cái này nhé?”

Một bên lông mày của Alec nhướn lên. “Không!”

“Sao không? Em phải nhìn cậu ta *** cơ!”

“Em thấy đầy lần rồi.”

Jordan trợn mắt rồi đặt lại CD Tyler Curtis lên kệ. “Thật là! Thế cái này thì sao?”

Anh chìa ra một CD nhạc cổ điển, Alec gật đầu tán đồng.

Jordan thoải mái ngồi xuống cạnh Alec và nhấp một ngụm cà phê. “Anh hỏi em chuyện này được không?”

Cả hai đặt cốc xuống mặt bàn, Alec đã chuẩn bị để trả lời bất cứ điều gì Jordan muốn biết.

“Về chứng động kinh của em?”

“Không. À thì, ừ, nhưng khi nào em sẵn sàng đã. Thật ra anh định hỏi về mẹ em. Em nhớ gì về bà ta không?”

“Cũng đủ.”

Cậu không nói thêm gì nữa, và Jordan nắm chặt tay Alec. “Lẽ ra anh không nên hỏi.”

Alec lắc đầu thờ dãi. “Không phải đâu, anh yêu. Em chưa từng nhắc tới bà ta từ khi bỏ đi. Bố em là ông bố tốt nhất mà người ta có thể cầu được, nhưng ông chẳng bao giờ nói về mẹ. Bố không hề thay đổi câu chuyện của bố, cho đến ngày ông mất. Mỗi khi em hỏi về mẹ, bố nhất định sẽ bảo bà ta bỏ đi vì không yêu bố nữa.

“Em không tin à?”

Alec cởi giày, quay người trên sofa và khoanh chân trước mặt. “Bố chỉ nói thế để bảo vệ em. Em sẽ làm bố đau lòng nếu em bảo rằng em đã biết sự thật. Ông bảo vệ em, em bảo vệ ông, và không ai nói gì cả.”

“Sự thật là thế nào?”

Mắt cậu ngập nước. “Em bám bố. Em yêu mẹ, nhưng em tôn thờ bố.”

Khi Alec lục túi tìm khăn giấy mà không thấy, Jordan với cái hộp trên bàn cà phê và đặt nó ở giữa hai người. Làm Alec buồn không phải là chủ ý của anh, nhưng Jordan cần phải biết Leanne nghĩ gì trong đầu, phải hiểu bà ta là loại phụ nữ nào.

“Rồi em phát bệnh, lúc nào cũng lên cơn, vài lần một ngày, ra vào bệnh viện như cơm bữa. Mẹ phải nghỉ việc để ở nhà chăm sóc. Em nhớ mình đã rất sợ hãi vì không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Em nhớ ngồi trên đùi bố và ông bảo khi nào thuốc tác động là em sẽ khỏe ngay. Dù cả đời phải phụ thuộc vào thuốc cũng không sao. Mẹ? Bà luôn miệng bảo em biến đi. Ngay cả lúc em chẳng làm gì sai cả. Rồi em bắt đầu nghe hai người cãi nhau.”

Từng mảnh khăn giấy biến mất khỏi hộp. Jordan vẫn giữ chặt tay Alec.

“Em chỉ biết đó là lỗi của mình, vì em ốm. Em nghĩ nếu có thể làm mẹ hết giận thì mọi chuyện sẽ đâu vào đấy. Ngày mẹ bỏ đi, em ra vườn hái hoa tặng bà, dành cả đồng thời gian ngồi trong phòng làm thiệp.”

Mặc dù đang khóc, Alec vẫn đảo mắt và đỏ mặt, như thể xấu hổ vì thừa nhận đã chuẩn bị quà cho mẹ khi mới tám tuổi.

“Lúc đó em thấy tự hào lắm. Em tưởng thiệp mình làm đẹp lộng lẫy, và hoa mình hái thật lung linh. Nhất định mẹ sẽ thấy hạnh phúc.” Alec cười gượng gạo. “Quá ngốc nghếch.”

Vuốt ngón tay trên mặt Alec, Jordan nhẹ nhàng đáp. “Không ngốc nghếch chút nào, cưng à. Em chỉ là một đứa bé cố gắng làm mọi thứ tốt đẹp hơn.”

Khăn giấy bị rút mỗi lúc một nhiều khi Alec vô phương ngăn nước mắt. Jordan có thể nhìn thấy những kỷ niệm tràn qua cậu, thấy chúng hòa cùng nỗi căm giận và chán ghét được ấp ủ bấy lâu. Alec vo tờ giấy trong tay và hắng giọng để nói tiếp.

“Em có cả một thùng toàn đồ thủ công. Từ giấy màu đến giấy nhũ, bút chì, bút mực, nơ, con dấu và hộp mực, cả hoa khô mà em ép trong sách nữa. Em nghĩ tấm thiệp em làm là đỉnh cao nghệ thuật cơ đấy. Tất cả những gì em có đều được dùng trong ấy! Em đục lỗ xuyên qua, luồn nơ vào, rồi buộc quanh bó hoa, đặt trong cái bình to nhất em tìm thấy. Bà ta nghĩ em là đồ đàn bà.”

Những giọt nước mắt lăn xuống hàng mi đen lầy. “Bà ta quát em vì ngắt hoa trong vườn rồi ném nó vào sọt rác.”

Từ ‘chó cái’ lớn vồn trong đầu Jordan. Không có gì để nghi ngờ động thái của bà ta. Bà ta không liên lạc với con trai để nói lại tình xưa. Không đời nào Jordan tin lý do ấy.

Alec vừa nói trong hơi thở ngắt quãng. “Đêm đó em tỉnh dậy khi nghe tiếng cãi vã, và em biết là lại vì em. Em lên khỏi giường và áp tai lên cửa phòng ngủ của bố mẹ. Bố phát hiện những bông hoa và tấm thiệp trong thùng giắc. Ông rất tức giận. Bà ta nói đã phát ngáy việc bị giam hãm trong nhà lắm rồi. Phát ngáy việc em suốt ngày lên cơn. Phát ngáy việc lúc nào cũng phải dọn dẹp hậu quả. Rồi bà ta nói, và em còn nhớ từng từ một. ‘Tôi không thể điều khiển được cảm xúc của tôi. Tôi không yêu thương gì nó. Hoặc đưa nó đi cho người ta chăm sóc, hoặc cuộc hôn nhân của chúng ta chấm dứt từ đây.’ Em không hiểu đưa cho người ta chăm sóc là ý gì, nhưng sau đó em biết. Bố không chần chừ lấy một giây. Ông bảo, ‘Coi như hôn nhân của chúng ta chấm hết rồi, Leanne.’ Em không biết sau đó thế nào. Em về phòng, và sáng hôm sau bà ta bỏ đi.”

Cậu vo giấy trong tay, quan sát ngọn lửa tức tối bùng lên trong mắt Jordan, rồi nhún vai. “Em biết khi bà ta gửi email là bà ta nói dối. Nếu em không giàu, chắc chẳng bao giờ nghe thấy bà ta nữa. Em không trả lời, vì...” Cậu rít. “...Vì em ghét bà ta!”

Giơ ngón trở lên, biểu cảm và thái độ của Alec hoàn toàn chuyển sang vẻ bức xúc thuần Curtis.

“Bốn tuần, Jordan! Bốn tuần sau khi khám bệnh và bà ta lặn mất. Chỉ chừng đó thời gian để bà ta phát ngáy với bệnh của em. Bố nghỉ việc để trông nom em. Khi em quay lại trường học, ông tìm việc làm ít thời gian hơn để luôn ở nhà khi em về. Tất cả những gì ông có, ông đều dành hết cho em. Tất cả những khóa học nhảy và nhạc, đều do bố làm việc hết sức để trả, và ông hy sinh cuộc đời cho em! Mẹ đòi bố một nửa tài sản. Bọn em mất nhà. Tất cả. Giờ thì bà ta muốn viết email kể lể rằng bà ta chưa hề ngừng yêu thương em? Vì em có hàng triệu đô trong tài khoản! Anh có biết điều gì làm em điên nhất không, Jordan?”

Alec không hạ ngón tay xuống dù chỉ một chút, và nó rung lên vì giận dữ.

“Gi?”

“Bà ta nghĩ em quá ngu xuẩn để phát hiện ra bà ta muốn em viết séc! Như thế em sẽ nói, ‘Chào mẹ! Đây, cứ lấy vài triệu của con đi!’”

Cơn giận của Alec bùng nổ, giọng cậu càng lúc càng lớn. Cả người cậu run rẩy, hai má nóng bừng vì căm tức. Lo lắng vì buổi họp báo và hàng năm trời oán hận vì rối loạn đã khiến cậu chịu quá nhiều áp lực. Nếu Alec muốn ngồi la hét, hay đứng kêu gào như điên dại, Jordan sẽ để cậu làm. Bộc lộ ra ngoài còn tốt hơn là đè nén bên trong, và có thể giải tỏa bên cạnh một người yêu cậu, một người không phán xét cậu là điều tốt nhất.

Alec lấy hai tay bịt tai. “Bà ta phát ngáy vì em ốm. Còn em thì sao chứ? Bà ta có bao giờ bỏ chút thời gian tự hỏi xem lúc nào cũng sợ lên cơn co giật ở đâu đó thì thế nào chưa? Em ghét kinh khủng! Sau hai năm lo lắng, giờ thì nó xảy ra rồi. Em phát bệnh cho cả thế giới thấy!”

Alec khóc nhiều đến mức không thể phân biệt là vì giận hay vì xấu hổ.

“Anh bảo em phải đối diện với người ta thế quái nào đây? Chẳng cần bật TV cũng biết cảnh đó được chiếu đi chiếu lại! Em biết thiên hạ có thể độc ác thế nào, Jordan. Em đã nghe đủ các câu trêu chọc động kinh trên đời và lần nào nó cũng khiến em đau khổ! Sẽ chẳng vui vẻ gì nếu nó xảy ra với anh cả! Em cực kỳ muốn ở bên anh. Ý em là một cách đàng hoàng cơ. Em sợ lắm, Jordan! Sợ em sẽ lên cơn giữa chừng. Anh có hiểu không? Nó ảnh hưởng mọi thứ! Em muốn được lên sân khấu, xuất hiện trước phóng viên mà không phải luôn luôn e ngại rằng nó sắp xảy ra. Em muốn ngủ cạnh anh mà không phải lo lắng rằng em sẽ tỉnh lại và thấy anh đang thay ga giường, đang thay đồ cho em! Em muốn ở bên anh mà không phải sợ hãi! Anh

nghĩ xem! Nghĩ đến chuyện chúng ta đang ở giữa một viễn cảnh đáng ra phải thật tươi đẹp, nhưng lại kết thúc bằng việc em co giật, đái dầm ra giường, và nôn khắp nơi?”

Jordan dịu dàng nắm lấy cổ tay Alec. Anh hôn lên những ngón tay và trả lời bằng thái độ bình thản ngược hẳn với vẻ luống cuống của Alec.

“Dù là đang làm tình, hay đang ăn tối, hay đang giải ô chữ, anh cũng sẽ làm đúng một điều, đó là chăm sóc em. Em không cần sợ hãi việc ở bên anh, cưng à. Trước khi em phát bệnh, em có triệu chứng, phải không?”

Alec gật đầu, và Jordan bọc tay mình bên ngoài tay cậu.

“Lúc nào cũng có à?”

Alec lại gật đầu rồi lấy khăn lau mắt.

“Được rồi, vậy thì tất cả những gì em cần làm khi thấy triệu chứng trước khi phát bệnh là báo với anh. Chúng ta sẽ dừng lại, anh sẽ ở cạnh em khi nó xảy ra, anh sẽ ở đó khi em tỉnh dậy, anh sẽ lau dọn cho em, và rồi anh sẽ ôm em khi em chìm vào giấc ngủ.”

12. Chương 12

Cuộc đời Frank đang nổ tung trước mặt lão như thể lão vùi đầu vào hố ga rồi dùng răng đánh lửa. Hai năm rưỡi qua, Alec đã chịu đựng mọi lời nhiếc móc từ Frank mà không hề đáp lại. Kế hoạch ban đầu của Frank cho Tyler Curtis xoay quanh một nhân vật tên Caleb Curtis mà Frank đã phác họa sẵn những chi tiết trong đầu để lựa chọn người thủ vai. Khi lắng nghe cuốn băng ghi âm tiếng hát của Alec, Frank biết lão đã tìm thấy giọng ca lão cần. Lão muốn một người có thể hát với chất giọng sỏi đá, một người có thể đứng đằng sau micro và làm nó bật khỏi giá đỡ chỉ bằng âm vực đơn thuần. Alec Tyler trong băng đã làm được như thế, đến độ cần phải hạ mức xuống để khỏi đè bẹp những đoạn xương âm chính.

Khi Frank gặp Alec Tyler, lão nghĩ đã có đứa chơi xỏ. Chất giọng bùng nổ làm mờ đi mọi thứ xung quanh lại thuộc về một thằng nhóc mười bảy tuổi có thân hình gầy nhẳng như chó đua. Hai tay nó ***g vào nhau, gương mặt cúi gằm, và nếu nó có chút tự tin nào, Frank cũng cho là nó đã làm rơi mất trên đường đến đây rồi. Bất kể giọng hát có tốt đến mấy, Frank biết thằng nhóc này không phải Caleb Curtis của lão. Alec Tyler quá trẻ, quá rụt rè, quá thấp, và quá gầy. Frank tính nói vài lời, cảm ơn Alec đã dành thời gian, rồi cho thằng nhóc lên đường. Đến khi Alec ngừng đầu và đôi mắt hổ phách có một không hai kia nhìn thẳng vào Frank lần đầu tiên. Gương mặt chứa đôi mắt ấy là gương mặt có thể dán kín tường phòng ngủ của đám con gái. Chẳng phải là đáng vẻ thô ráp Frank muốn thấy, nhưng vẫn có tính thị trường cao. Caleb Curtis có thể tạo dáng trong chủ đề ‘thiên thần sa ngã’. Một gương mặt xinh đẹp, thoát tục bao bọc bởi bóng tối của trường phái Gothic.

Khi được hỏi làm thế nào mà nó có thể đạt đến một giọng hát mạnh mẽ và kỹ thuật đến thế, Alec đã trả lời rằng nó được đào tạo opera cổ điển. Phỏng vấn thêm mới phát hiện ra nó nhảy thiết hài và có thể chơi nhiều loại nhạc cụ hơn những gì Frank có thể mơ thấy, bao gồm cả vài loại lão chẳng hề biết có tồn tại. Caleb Curtis mà hát opera, nhảy thiết hài, múa ba lê thì thật là lệch hẳn kế hoạch.

Frank đã dựa lưng vào cái ghế quay, vắt tay sau đầu, vừa cười vừa nói. “Nhảy tap với ba lê á? Trời đất! Gay hả, con trai?”

Đôi mắt hổ phách rơi xuống hai bàn tay khép chặt, và tiếng cười của Frank tắt lịm.

“Chúa ơi, chú mày gay phải không?”

Lão bắt tay Alec, nói lời ‘cảm ơn đã dành thời gian’, rồi cho nó lên đường.

Hai tuần sau, Frank trở mặt. Bất kể những chương ngại rõ rệt, Alec Tyler có tư chất ngôi sao mà mọi công ty quản lý đều muốn. Đáng vẻ của nó, giọng hát của nó.

Frank muốn nghe Alec ghi âm vài bài hát lão tự chọn cho đĩa CD đầu tiên của Caleb Curtis. Lão muốn biết liệu Alec có thể tiếp thu hướng thể hiện ca khúc và hát như thể hay không. Alec được đưa vào phòng thu, nhạc đệm bắt đầu phát, và Caleb Curtis bùng sống mãnh liệt hơn cả mơ ước của Frank.

Với bản ghi âm vội vã đọng lại sâu thẳm trong tâm can, Frank đợi chờ để nhìn thấy dáng vẻ của Curtis. Đội tạo hình đưa Alec đi sau khi nghe chỉ dẫn cách ăn mặc. Mái tóc nâu dài được nhuộm màu xanh đen và tạo lại thành kiểu ngắn ở xung quanh, hơi hất lên trên đỉnh đầu. Cái quần jean tầm thường được thay bằng quần da bóng loáng với thắt lưng đầy đinh. Giày thể thao được đổi sang đôi boot kiểu Gothic cài khóa. Áo sơ mi đơn giản sang áo phong hầm hố, áo khoác mỏng sang áo măng tô da dài tới bắp chân. Tai và lông mày được gắn khuyên giả – mà về sau đổi thành thật. Và lông mi dày được nhuộm đen nhánh để càng làm nổi bật lên đôi mắt màu hổ phách. Rồi nó bị quăng đến trước mặt thợ ảnh, bị yêu cầu nhếch môi và tạo dáng. Những bức ảnh được chuyển qua Internet đến cái máy tính đang nóng lòng chờ đợi của Frank Brooks. Khi chúng hiện lên màn hình, giấc mơ của Frank đã trở thành hiện thực. Từ một Alec Tyler rụt rè, Caleb Curtis thò tay ra khỏi màn hình để xiết chặt cổ lão. Alec có thể không hoàn hảo, nhưng chân dung của nó thì có.

Frank cần giải quyết vấn đề tuổi tác của Alec. Lão muốn Caleb Curtis không dưới hai mươi ba và không quá hai mươi bảy. Alec mới mười bảy.

Frank chọn một nhà hàng cao cấp để hẹn gặp ăn trưa. Alec rón rén đi vào với thái độ tự tin như một con gà rón rén đi vào KFC. Nó ngồi xuống, và khi được bảo gọi món, nó nói không đủ khả năng gọi gì cả. Frank lập tức nhận ra sự thành khẩn không giấu giếm trong mọi lời nó nói. Hỏi, nó trả lời không ngập ngừng. Đã chuẩn bị trước cho bữa trưa, Frank bảo nó cứ gọi món nào nó thích. Alec chọn món rẻ nhất trong thực đơn.

Alec chưa đến mười tám tuổi nghĩa là hợp đồng sẽ không có chữ ký. Trừ khi có cha mẹ ký cùng. Khi Alec tiết lộ rằng sinh nhật của nó vào đêm Noel, chưa đầy một tháng rưỡi nữa, Frank lại thấy một mảnh ghép được lắp vào vị trí. Vì phép lịch sự, dù chẳng mấy may quan tâm, Frank vẫn hỏi xem Alec định tổ chức sinh nhật mười tám tuổi như thế nào. Đó là lúc Frank phát hiện thêm một cơ hội ngàn vàng. Alec Tyler chỉ có một mình. Bố nó bị giết trong một tai nạn xe cộ ba tháng trước, và theo cái cách mà Alec nói, nó đang vô cùng đau khổ. Frank cố moi thêm chi tiết, và sự thành thật của Alec đã cung cấp hết cho lão. Nó không có mẹ, cũng chẳng có gia đình. Mọi thứ đều đã bị bán đi để trả cho đám tang. Alec chuyển từ nhà thuê của hai bố con sang khu nhà ở cho trẻ thành niên đơn thân. Nó nghỉ học đi hát để kiếm tiền. Không có bạn bè gì cả. Alec hoàn toàn đơn độc và đang vùng vẫy cả về tâm lý lẫn tài chính. Nếu không phải giả vờ thương cảm, chắc hẳn mặt Frank đã toét ra như mèo thấy mỡ. Sự cô đơn của Alec càng trầm trọng hơn khi mùa Giáng Sinh đến, và cả sự thật rằng Alec chẳng có ai để gặp và chỗ nào để đi. Mọi thứ đều hoàn hảo, và Frank biết Alec không có cơ hội trốn thoát.

Alec sẽ thu âm đĩa đơn đầu tiên cùng với bản video, kết thúc đúng vào ngày sinh nhật mười tám tuổi. Bản hợp đồng sẽ được ký và giao kèo được thành lập. Thích họ của Alec bên cạnh Curtis, Frank quyết định dùng Tyler thay cho Caleb. Alec đồng ý.

Frank xoa tay vào nhau khi thấy ngôi sao tương lai của lão dễ bảo đến thế nào. Frank chỉ thấy tiền, Alec lại thấy cơ hội được bảo vệ và chấp nhận. Frank muốn Tyler Curtis thu về hàng triệu đô, Alec lại muốn Tyler Curtis mang đến cho nó một ngôi nhà, một cách thức thanh toán hóa đơn, và ai đó trong cuộc đời của nó. Frank biết Mr. Tyler quá cố đã nuôi nấng một đứa con trai rất lịch thiệp và ngoan ngoãn. Ông ta cũng nuôi nấng một đứa con trai vô cùng cả tin.

Alec thu single đầu tiên theo kế hoạch và ghi video như dân chuyên nghiệp. Càng quan sát, Frank càng khẳng định lão đã vớ được vàng nguyên chất. Alec không chỉ có giọng hát vượt trội bất cứ người nào Frank từng nghe, nó còn có thể nhập vai và thể hiện như diễn viên thực thụ. Nó chưa bao giờ cần phải chỉ đạo tới lần thứ hai, và có phong cách chuyên nghiệp ngược hẳn với bản tính dửng dưng của nó. Alec muốn mọi thứ nó làm đều đem đến sự hài lòng. Frank biết cách để dụ dỗ Alec chính là lợi dụng tính cách ngọt ngào và càng phải lợi dụng sự cô đơn.

Frank nhanh chóng bước vào vai trò của một người cha, dùng lời động viên để khích lệ Alec, đưa tiền để nó trả nợ, mời đến nhà, ôm ấp vỗ về. Mọi thứ để khiến Alec tin rằng đối với Frank, nó có ý nghĩa nhiều hơn là một người diễn vai Curtis. Frank kéo Alec đến nhà để mừng Giáng Sinh với lão và gia đình. Một lời mời mà Alec lấy làm biết ơn. Frank có hai con trai, một đứa bằng tuổi Alec, một đứa lớn hơn hai tuổi. Lần đầu tiên Alec có – hoặc nghĩ nó có – bạn bè cùng trang lứa. Sinh nhật mười tám là sự kiện Frank đảm bảo rằng lão có thể giải quyết. Lão bảo Alec rằng lão và vợ đã dự định đưa nó đi ăn mừng sự kiện trọng đại ấy với cả nhà. Sau mỗi lời tuyên bố hứa hẹn của Frank, Alec lại càng thêm tin tưởng.

Bản hợp đồng gốc được chìa ra cho Alec một tuần trước sinh nhật. Các trang được giở qua nhanh chóng và chỉ đánh dấu vài phần. Mọi thứ khác đều được giải thích bằng lời, và Alec lắng nghe không hỏi han. Giữa những lần thảo luận về hợp đồng, Frank lại đổi chủ đề sang sinh nhật Alec và Giáng Sinh. Những điều lão biết sẽ làm lạc chú ý của Alec khỏi bản hợp đồng.

Khốn khổ cho Frank, hai tuần trước sinh nhật, lão phát hiện Alec mắc chứng động kinh – loại bệnh không thể kiểm soát hoàn toàn bằng thuốc thang. Frank mà biết trước thì Alec Tyler đã bị xóa sổ khỏi bức tranh Curtis. Nhưng lão đã bỏ quá nhiều thời gian vào đây, và dù lúc đầu Alec không hợp với hình tượng, bây giờ Frank lại không thể thấy người nào diễn nổi vai Curtis. Alec cũng thổ lộ rằng chứng động kinh đã không cho nó cơ hội kết bạn khi còn đi học. Nó đã bị cô lập ngay từ đầu, và loại rối loạn mà Frank từng cho là tin tức tồi tệ nhất lại hóa thành một cây đinh để lão tiếp tục đóng lên quan tài của Alec. Cả đời Alec bị người ta đẩy ra bất kể nỗ lực muốn hòa nhập của nó. Lên cơn trước mặt cả lớp để rồi sau đó bị đối xử như thằng hủi. Alec có thể làm bất cứ thứ gì để kết bạn và mọi cố gắng đều thất bại chỉ vì căn bệnh kia. Một con người của cộng đồng theo đúng nghĩa đen của cụm từ ấy, Alec cần có bạn. Nó lớn lên nhờ giao tiếp. Nó sẵn sàng nhường đôi giày đang đi cho người khác nếu nó nghĩ điều đó có thể làm họ vui và mang đến cho nó tình bạn. Mỗi tội điều đó không bao giờ xảy ra. Hậu phương vững chắc nhất đời nó chính là ông bố, người đàn ông yêu thương con hết mực và cố sức làm việc, dành cho Alec những thứ nó cần để theo đuổi ước mơ. Chưa lần nào ông ám chỉ bệnh của nó là thứ cản đường và đảm bảo rằng Alec tin tưởng điều ông nói. Đó là cột chống của Alec, người nó yêu, nó thần tượng. Ngày bố chết, một nửa Alec chết cùng ông. Với Frank, đó là điều lý tưởng.

Frank chuyển Alec từ nhà tình thương sang một căn hộ khiêm tốn. Không phải vì Alec, mà là vì lão. Lão cần Alec tách biệt khỏi mọi người, khỏi tất cả. Nhà tình thương có quá nhiều người mà Frank thì không thể mạo hiểm để Alec kết bạn với ai đó ở mức thân thiết hơn. Alec tưởng thủ đoạn cô lập nó là hành động quan tâm muốn mang đến cho nó một mái nhà.

Ngày sinh nhật mười tám tuổi của Alec, Frank đến như đã hứa để đưa Alec đi ăn tối với lão và gia đình. Lão lôi bản hợp đồng từ trong cặp táp. Nó không phải bản mà Frank đã chia cho Alec xem tuần trước. Frank đã thay đổi vài chỗ mà thêm vào bao nhiêu điều khoản mà không hề thông báo cho Alec. Lão cầu trời khấn phật để Alec không đọc hợp đồng như lão đã dự tính. Thay vì đưa ra sớm, Frank đợi tới lúc Alec hoàn toàn tập trung vào bữa tiệc sinh nhật. Lão lấy bút từ trong túi và chìa cho Alec, cố tình nhìn đồng hồ ra vẻ cả đám cần phải đến nhà hàng đúng giờ để giữ chỗ. Alec ký không ngần ngại.

Frank kiểm tra hai lần, đứng dậy rồi nói. “Lần đầu tiên gặp mày, tao đã nghĩ mày là thằng ranh con, Alec. Giờ thì tao buộc phải thừa nhận là mày còn ngu xuẩn hơn tao nghĩ nữa kìa!”

Lão còn chẳng có chút ăn năn nào khi Alec tái mặt. Lão rút một bản hợp đồng nữa từ trong cặp rồi vút lên mặt bàn.

“Mày vừa bán đời cho tao trong năm năm. Đọc đi, học đi, rồi ngoan ngoãn làm theo, và đừng có phá hỏng nó nếu không tao sẽ kiện cả tổ tiên nhà mày lên, nhanh đến mức mày xây xẩm luôn!”

Lão nhét bút và nhét vào túi. Lão thu tay lại, tát Alec mạnh đến mức suýt nữa ngã khỏi ghế. Sợ hãi và choáng váng, Alec áp tay lên mặt cho bớt đau rồi bật khóc.

Frank cười. Người đàn ông Alec tin tưởng đã hóa thành ác quỷ.

“Cảnh cáo đấy, Alec. Làm theo lời tao thì sẽ không bị thế nữa. Chơi tao thử xem, tao sẽ dùng thất lưng vựt cho đến khi mày thấy sướng thì thôi. Chúc mừng sinh nhật, thằng ngu, Giáng Sinh vui vẻ!”

Từ ngày đó, Frank quay Alec trong lòng bàn tay của lão. Lão ra khỏi căn hộ, để Alec mừng sinh nhật một mình. Lão đi ăn Giáng Sinh với gia đình, biết rằng Alec đang đau đớn trong sự cô đơn. Lần tiếp theo gặp mặt, Alec im lặng ngồi trên ghế trong khi lão kể với mọi người Giáng Sinh của lão tuyệt vời đến thế nào, và yêu cầu tất cả kể cho lão nghe ngày lễ của họ ra sao. Mọi thứ đều được sắp đặt để khoe khoang trước mặt Alec, cho đến khi chẳng còn lại gì; khoan vào đầu óc nó cái suy nghĩ rằng chẳng có lấy một linh hồn đang sống nào quan tâm tới nó. Từ lúc bố chết, Alec chỉ có Frank Brooks, vợ lão, và hai đứa con trai. Nó đã cắn câu, đã chìm vào ý tưởng của sự bảo hộ và tình bạn, để rồi bị thu lại tất cả. Mất đi những thứ mà nó nghĩ nó đã tìm thấy càng làm nhiễm trùng thêm vết thương do cái chết của bố và sự bỏ rơi của mẹ. Từ một thằng bé thân thiện hay xấu hổ, Alec trở thành một thằng bé luôn cho rằng mình chẳng có giá trị gì.

Nó làm như Frank bảo và chịu đựng mọi lời nhiếc móc như sự trừng phạt cho hành động ngu ngốc của bản thân. Frank càng chửi thì Alec càng thu mình sâu hơn vào vỏ ốc buồng xuôi. Chân dung Tyler Curtis quá tuyệt vời, trong khi đời tư của Alec bị phá hủy.

Single đầu tiên nhảy vọt lên đầu bảng ngay trong tuần đầu tiên phát hành và Tyler Curtis bùng nổ như một nhà máy pháo hoa. Đám con gái gào thét mỗi lần thấy ảnh nó trên tạp chí, trên video hay TV. Mọi đánh giá đều hết lời ngợi khen.

Đĩa đơn thứ hai cũng nối tiếp đĩa đơn thứ nhất ở vị trí số một, đám con gái vẫn gào thét, nhưng đánh giá thì nhạt dần. Có những câu hỏi đặt ra, liệu cái thằng Tyler Curtis ồn ã kia có thể đứng trên sân khấu suốt hai tiếng và làm gì đó khác ngoài việc ôm lấy micro và cười khinh bỉ hay không. Cả những nghi hoặc rằng nó có thể hát như trong CD không, biết đâu đã có hỗ trợ kỹ thuật để giọng của nó đạt được như thế.

Alec chính là người đã đề nghị để nó nhảy khi video thứ ba vội vã khởi quay. Frank chẳng hề muốn tính toán đến đề nghị đó cho đến khi các phản hồi càng lúc càng tụt dốc. Một bài hát nhộn nhịp được chọn, và video được bấm máy. Frank ngồi một mình với bản ghi hình, một cốc rượu scotch, và những cơn ác mộng về giày nhảy tap với vảy xòe. Thay vào đó, lão thấy một cục vàng chuyển hóa thành bạch kim. Alec, không có gì để nghi ngờ, là nghệ sĩ tài năng nhất mà lão từng chứng kiến.

Tyler Curtis trong video thứ ba không chỉ nhảy, mà làm nó nổ tung. Đĩa đơn lại bắn thẳng lên hàng đầu và những lời bình ca tụng tràn vào như vỡ đê. Bắt lấy cơ hội khi còn nóng, buổi biểu diễn trực tiếp được dựng tại talk show nổi tiếng vào buổi tối. Alec đã đập tan mọi lời đồn đại rằng giọng nó không phải là thật. Tyler Curtis chính là giấc mơ thành hiện thực. Ai cũng muốn lại gần nó, và mọi người tung hô nó là ngôi sao sáng nhất của nền công nghiệp giải trí trong một thời gian dài. Frank đã có được Curtis như ước nguyện, còn Alec thì sống một cuộc đời yên lặng, đau khổ.

Chuyện vẫn tiếp tục như thế cho đến khi Alec, từng chút từng chút, tìm lại được bản thân mình. Hai năm toàn tâm toàn ý diễn trọn vai Curtis. Nó không nói chuyện với ai, ở lý trong phòng khách sạn, trừ lúc nói với Frank, còn lại mọi thứ đều được lên kịch bản. Rồi tự nhiên Alec không còn tuân theo luật lệ đặt ra nữa. Thay vì khoác cái vỏ Curtis mọi lúc mọi nơi, Alec bắt đầu là 'Alec'.

Frank quay lại xe và phát hiện ra nó đang trò chuyện với tài xế. Lão thấy nó tán gẫu với người hầu phòng về con mèo của bà ta, hay gọi món một cách lịch thiệp với đám dịch vụ phòng. Thay vì phá banh phòng khách như thể vừa có tiệc tùng, Alec giữ nó ngăn nắp từng ly từng tí. Có vẻ như mỗi khi Frank quay lưng, Alec lại bắt chuyện với bất cứ ai ở gần nó. Frank dần mất Alec nghiêm khắc hơn, nhiếc móc bằng miệng chuyển sang vũ lực, với ý định đe dọa Alec. Kết quả đạt được là nước mắt và nỗi sợ, nhưng vẫn không thể ngăn được thói lảm nhảm của Alec. Alec đang bị nghiền dưới sức ép của sự cách ly. Cơn giận của Frank sẽ đảm bảo nó sụp đổ nhanh hơn. Càng tấn công thì Alec càng tuyệt vọng muốn níu kéo ai đó, bất cứ ai có thể coi nó là một con người, dù là tài xế hay phục vụ phòng.

Rồi Alec đột ngột dám trực diện thách thức Frank. Nó tự biên tự diễn buổi truyền hình trực tiếp và quay Tyler Curtis một trăm tám mươi độ. Trước giờ chưa hề mở miệng nói xen vào, vậy mà giờ nó dám cãi lại Frank. Nó bước ra trước báo giới và hoàn toàn nắm quyền chủ động. Frank biết Alec không thể ngăn mình phát bệnh, nhưng điều đó chỉ làm tăng thêm những vấn đề nan giải cho Frank. Lỡ người ta biết nó lên cơn không phải vì nghiện, và lỡ họ biết chứng rối loạn của Alec khó khăn với nó đến thế nào, thì những lời đồn có thể thay đổi. Từ 'cho đáng đời Curtis' sang 'Curtis là diễn hình tuyệt vời của một người không để bệnh tật cản đường đến ước mơ'. Tyler Curtis sẽ trở nên gần gũi, trở nên đáng được yêu thương, trở nên khiếm khuyết, và trở thành một con người; thành Alec.

Frank vẫn chưa tìm hiểu được điều gì đã mang đến cho Alec sự tự tin, từ bắt chuyện với tài xế sang tự đứng vững trên hai chân như thế. Chứng minh mình không phải là thằng ngu, Alec đã trốn khỏi khách sạn mà không để lại dấu vết nào trên băng ghi hình của hệ thống an ninh. Điện thoại của nó tắt ngúm. Chỉ vài ngày nữa là đến buổi biểu diễn từ thiện hoành tráng mà Frank không dám chắc Alec sẽ xuất hiện. Nếu nó không đến, Frank sẽ không nhận được một khoản tiền lớn thu được từ sự có mặt của Curtis. Thông báo biểu diễn của nó là tin sốt dẻo trong lĩnh vực từ thiện. Nếu Alec lặn mất tăm, Frank sẽ phải đối mặt với những bài báo vô cùng tiêu cực. Cần phải tìm ra Alec và đưa nó lên sân khấu vào đêm thứ Bảy.

Frank không thể mất Alec Tyler, nếu không lão sẽ mất tất cả. Lão sẽ không bao giờ tìm nổi một nhân vật

như Curtis hay một nghệ sĩ như Alec. Bất kể bao nhiêu lần lão xỉ vả Alec, lão biết rằng nó là một tài năng hiếm hoi. Lão cũng biết một khi Alec tìm thấy can đảm để thách thức lão, thì mọi thứ sẽ sụp đổ. Lão cần Alec; Alec không cần lão. Không còn cần nữa. Frank biết lúc Alec phát hiện ra sự thật ấy, cả thế giới sẽ do một mình nó chinh phục. Alec đã tìm thấy điểm tựa, và Frank biết chỉ có phép màu mới gỡ nổi tay nó ra khỏi nơi bầu vịu ấy.

Với một cốc rượu scotch to dùng trên tay trái, đơn ly hôn chưa ký trên mặt bàn, và các món nợ cờ bạc lãi mẹ đẻ lãi con, tài chính của Frank Brooks đã tiêu tủng. Khoản tiền kiếm được từ buổi từ thiện chẳng đủ dính răng. Còn ba buổi diễn trực tiếp đang xếp hàng từ giờ đến thứ Bảy, tất cả sẽ bị hủy và phải hoàn lại tiền trừ khi lão tóm được Alec. Không biết nó đã chuẩn đi đường nào, hay chuẩn bằng cách nào, túi tiền của Frank đau tê tái.

Leanne là chìa khóa duy nhất. Giơ củ cà rốt mang tên ‘người thân’ ra trước mắt Alec là hành động khôn ngoan. Tuy nhiên, Leanne lại chứng tỏ mình tham lam hơn đứa con trai ngây thơ của mẹ ta nhiều, và chẳng hề e ngại tỏ thái độ cho lão thấy. Hai triệu rưỡi đô la Mĩ cần phải được rút khỏi tài khoản của Alec trước thứ Hai. Nếu Leanne không được ăn phần, mẹ sẽ quay móng đi luôn. Nếu Frank không được ăn phần, có người sẽ đưa đầu lão lên thớt.

13. Chương 13

Jordan bước xuống cầu thang vào phòng khách, thám thính Bec đang sôi nổi hào hứng nấu cháo điện thoại với bạn. Vừa trông thấy anh, cô lập tức chuyển tông sang nói hai bên một lúc mà không thêm nghĩ lấy hơi.

“Alec có chữ ‘C’ của anh đã tới chưa? Đẹp mày đi Julie, ngực mày lép đâu phải tại tao. Jordan, quay lại đây đây! Rồi sao? Thì cứ độn ngực như các bà các cô đi.”

Trong lúc Jordan loay hoay đặt cái ấm đun nước lên bếp, Bec đã lon ton chạy theo sau lưng anh. Dù Jordan có muốn trả lời, cô cũng chẳng chừa cho anh lấy một giây để mở mồm. Anh mở tủ lấy hai cái cốc trong khi mắt Bec trợn lên.

“Ồ ồ, hai người lên giường với nhau rồi à? Thôi, mày mặc quần đen đi Julie, che cặp đùi mày lại. Jordy, pha cho em ly cà phê. Đừng ca cẩm nữa Jules, chừng nào mày biết mấy giờ Amanda đến đón thì gọi tao.”

Cô cúp máy rồi lượn thẳng vào bếp, di di ngón trỏ và ngón giữa dọc theo cánh tay Jordan lên vai anh rồi nhéo mạnh vào má anh, cười toe toét.

“Lên bảo cậu bé tuyệt vời của anh ăn mặc cho bánh vào rồi xuống trình diện quý cô xinh đẹp này đi.”

“Cậu ấy bảo không ưa bọn tóc đỏ tục tũ.” Jordan bỏ qua cà phê để với lấy trà.

“Cậu ta là loại thông thái ngạo mạn đấy à? Anh hiểu không? Smart aleck[1]? Với Alec?”

“Rồi rồi. Hài ra phết đấy, Bec.”

“Chứ còn không à? Mà anh nghe chuyện của Tyler chưa? TV nói cậu ấy chơi thuốc quá liều đến nổi lên cơn đấy. Trông ghê lắm!”

Jordan rùng mình.

“Cậu ấy khỏe lại rồi, tối nay sẽ tham dự buổi khai trương một câu lạc bộ mới. Em cũng đi. Lần này nhìn thấy em đảm bảo cậu ấy lôi em lên giường ngay.”

Jordan khuấy khuấy cái cốc, đảo tròn mắt sang một bên. Cuối cùng anh cũng tìm được cơ hội đáp lời.

“Em sẽ không gặp được cậu ta đâu.”

“Anh đúng là đồ quỷ tiêu cực! Nên nhớ, không có Tyler thì làm thế nào anh gặp nhà thông thái ngạo mạn của anh được.”

Jordan cầm cốc lên, bước qua chỗ Bec nhưng cô đã lôi giật chúng lại rồi đặt lên bệ.

“Có thật là Alec kia tồn tại trên đời không đấy? Hay là anh tự tưởng tượng ra cậu bé tuyệt vời ấy hở?”

“Đương nhiên là tồn tại.”

“Vậy cho em gặp coi.”

Anh với lấy hai cái cốc. Cô giang tay ra chắn lối anh.

“Giờ Amanda đang đi đón lũ con gái. Câu lạc bộ chỉ mở cửa lúc nửa đêm, và phải 2 giờ Tyler mới có mặt. Bọn em sẽ tụ tập bù khú ở đây rồi gọi taxi đi.”

Sáu fan hâm mộ của Tyler Curtis ngồi nhậu nhẹt dưới cùng một mái nhà với thần tượng của họ, viễn cảnh thật hãi hùng. Alec đã ngủ ngon lành trong tay Jordan sau cuộc trò chuyện cảm động trên ghế sofa và chỉ vừa mới tỉnh giấc. Anh chẳng muốn cậu bị nhốt trong phòng đến nửa đêm, không thể vào nhà vệ sinh được.

Cố suy nghĩ tìm một cái kế khả thi, Jordan cảm thấy tốt nhất nên nói thật cho Bec rồi bảo cô hủy ‘đêm gái Curtis’ trước khi cả đám kia xộc đến. “Bec, họ không được đến đây.”

Đầu cô lắc qua lắc lại, miệng buông lời mỉa trịch thượng. “Xin lỗi nhé? Em trả một nửa tiền nhà đấy, em muốn bọn nó đến thì bọn nó sẽ được đến.”

“Thực ra, Rebecca này, ba tháng nay chỉ một mình anh trả thôi.” Anh cầm lên một cái cốc.

“Anh mang cho Alec đây. Em đã biết tối nay cậu ấy đến mà lại còn tổ chức tiệc tùng với cái hội Tyler của em, chẳng thêm hời ý ai.”

“Em không biết! Anh chỉ nói cậu ấy có thể sẽ đến. Có thể thôi! Có phải khẳng định đâu chứ? Anh thành ông tướng của cái nhà này từ khi nào thế?”

“Từ khi trả ba tháng tiền nhà.”

Jordan mở cửa phòng ngủ, Alec ngược lên khỏi cái laptop nhìn anh và gật đầu. “Có thư này. Bà ta gửi em số điện thoại nhà.”

“Bà ta còn nói gì nữa không?” Anh đặt cái cốc xuống bàn rồi leo vào giường với cậu.

“Không, chỉ cho số thôi.”

Cậu đẩy cái laptop sang một bên rồi đổi chủ đề. “Bec về nhà chưa?”

“Có chút vấn đề.” Jordan thở dài khi ánh mắt họ chạm nhau. “Không biết Bec moi tin vẹt ở đâu ra mà nghĩ là tối nay em sẽ xuất hiện tại một câu lạc bộ. Nó rủ thêm năm đứa bạn nữa đến đây nhậu quắc cần câu trước khi đi. Nghĩa là, bọn nó sẽ ở nhà đến tận sau nửa đêm.”

Alec không nói gì, nhưng gương mặt cậu đã thể hiện hết rồi.

“Anh bảo nó hủy hẹn rồi. Chỉ cần nói em đang ngồi trong phòng anh là nó làm ngay.”

“Mình nói luôn với chị ấy bây giờ sao?”

“Không thì em sẽ bị nhốt ở đây cả đêm.”

Jordan liếc nhìn một mảnh giấy khác trên tay Alec, chưa kịp hỏi thì cậu đã trả lời. “Đài truyền hình chỗ Taylor Mason làm việc. Em muốn gọi cảm ơn chị ấy.”

Jordan nắm lấy cằm Alec, cúi xuống, và trong phút chốc mọi thứ khác đều biến mất khỏi tâm trí họ. Mỗi lần môi Jordan chạm vào cậu, anh cảm giác cả người cậu thả lỏng như đang phê morphine. Anh biết, sự xáo trộn cảm xúc khi tiết lộ ra những chi tiết bí mật về người mẹ và việc phải che giấu chứng động kinh suốt một thời gian dài đã làm áp lực của Alec ngày càng tăng thêm. Sau khi nói ra tất cả với Jordan rồi, cậu không còn phải một mình mang gánh nặng trên vai nữa.

Nụ hôn kết thúc bằng những cái nhảy cấn lên cổ Alec. Jordan thì thâm vào tai cậu trước khi đứng lên. “Anh nghĩ mình nên báo cho con bé trước khi em ra mặt.”

“Hay ta làm thế này? Anh nói anh quen Tyler Curtis, rằng anh đã gặp em, kiểu kiểu thế. Chị ấy sẽ không tin, nhưng lúc anh nói xong hãy gọi đến di động của em, để em cầm máy. Nếu em tự giới thiệu về mình hoặc về Curtis qua điện thoại, có lẽ màn làm quen cá nhân kiểu này sẽ bớt... Anh biết đấy...”

“Mang tính ‘ham hố cặp kè với thần tượng’?”

Miệng xoắn sang một bên, Alec gật đầu. “Ừ. Chỉ cần bọn em nói chuyện đôi chút, mọi thứ sẽ suôn sẻ hơn.”

Khi Jordan trở lại phòng khách, cặp mắt xanh lá cây trừng về phía anh như mắt bò sát. Anh làm ngơ, đến ngồi vào cái ghế bành.

“Em hủy hẹn chưa?”

“Không! Đồ khốn, anh có thèm hỏi ý em khi mời Alec đến đây đâu? Tiêu chuẩn gấp đôi ấy chứ, nhỉ?”

“Anh nói rồi, anh trả tiền nhà.”

Tâm tính thuộc dạng tóc đỏ điển hình, mỗi khi nghĩ mình bị qua mặt, Bec sẽ phát hỏa như lửa địa ngục.

“Anh đúng là đồ khốn! Em cứ gọi bạn em đến đây, đừng hòng can.”

“Tyler Curtis không đến câu lạc bộ đó đâu, Bec.”

Cô dậm chân bình bịch lên thảm. “Có đến! Jacqui nói với Susan, rồi Susan kể với Emma, Emma truyền lại cho Amanda!”

“Đêm nay Curtis không đi đâu hết.” Mắt Jordan đảo tròn.

“Jordan anh cut đi! Làm như anh biết Tyler sẽ ở đâu ấy!”

“Từ khi gặp Alec, anh biết tất cả về Tyler.”

Bec vụt đổi thái độ, cô lão đảo bước tới trước, mở to cặp mắt nham hiểm. “Ôi trời đất ơi! Alec biết Tyler á? Cậu ta biết, đúng không? Vậy nên bọn anh mới gặp được nhau ở khách sạn. Trời ơi, sao lúc trước anh không chịu nói?”

“Thì bây giờ nói.” Cục Long nhảy lên đùi Jordan, anh để mặc nó làm mấy trò nhào lộn quen thuộc.

“Rồi sao? Cậu ta làm việc trong chương trình phải không? Cậu ta có biết Tyler không? Giới thiệu em với Tyler được không?”

“Có, có, có hết.”

Cô nhảy khỏi sofa, hét tướng lên làm Cục Long lăn xuống dưới ghế. “Suyt!! Ngồi xuống! Ngậm mồm vào!”

Cô thả phịch người xuống.

“Nếu anh nói anh có thể giới thiệu em với Tyler Curtis... nhanh thôi, em có chịu hủy hẹn tối nay, và thề là sẽ không hé răng nửa lời?”

Bec lao tới cái điện thoại, nhấn phím gọi tắt: “Tối nay hủy. Gọi bọn mày sau!”, cô nhanh chóng cúp máy rồi ném nó sang bên, chụm ngón cái với ngón trỏ làm động tác kéo khóa miệng. “Em sẽ ôm bí mật xuống mồ! Alec ở trên lầu chứ gì? Bảo cậu ấy xuống gọi cho Tyler đi. Em phải sẵn sàng ngay, đêm nay cậu ấy sẽ lên giường với em.”

Jordan chậm chậm hít vào thở ra rồi mới trả lời. “Em không ngủ với Curtis được đâu.”

“Sao không?”

“Cậu ấy không khỏe.”

“Ô, ừ, chơi thuốc quá liều.” Cô bĩu môi.

“Không phải chơi thuốc, Rebecca, cậu ấy bị động kinh.”

Cái bĩu môi biến mất và cằm cô rớt ra. “Không thể nào! Anh thấy chuyện đó chưa? Không chỉ ngã lộn nhào và ngất xỉu, trước đó cậu ấy trở nên rất khác thường và lơ mơ như phê thuốc.”

“Trạng thái lơ mơ chỉ là hiện tượng thoáng qua thôi. Lâu nay cậu ấy đã không khỏe rồi, giờ thì càng tệ hơn.”

“Khổ thân tình yêu! Alec kể với anh hả? Thôi được rồi, chuyện lên giường dời sang ngày mai.”

Một trong hai lông mày của Jordan nhếch lên, anh nhìn cô hiểu kỳ. “Biết được mấy cái ưu tiên của em nằm đâu cũng hay thật.”

Còn Bec, đôi mắt xanh lá trơn tròn của cô bây giờ càng tròn hơn. Cô siết cái gối ôm vào ngực, gần như muốn làm đám bông dộn trong đó tung tóe ra ngoài. Chính xác là Jordan thực sự chưa nghĩ ra làm thế nào để báo cho Bec biết. Thôi thì cứ làm liều, đến đâu hay đến đó.

“Ôi trời ơi, không biết cậu ấy ra sao nhỉ? Giận dữ cái gì như bình thường hay thân thiện như dạo gần đây? Anh có xem phỏng vấn không? Em thì ‘Ai đây?’, Julie thì ‘Cậu ấy dễ thương kinh khủng!’ còn Amanda thì ‘Cậu ấy có nụ cười chết người!’”

Bây giờ hoặc không bao giờ. Jordan biết sẽ chẳng hay ho gì. “Anh có thể nói cậu ấy là người thân thiện nhất mình từng gặp.”

“Anh gặp Tyler rồi sao?” Bec tái mặt.

“Rồi.”

“Em không tin. Toàn bộ là anh lừa em để khỏi mang bạn tới chứ gì?” Mặt cô không còn chút khí sắc nào ngoại trừ đồng phần hồng trên hai gò má.

“Không hề.”

“Vớ vẩn! Bảo Alec xuống đây gọi cho cậu ấy.”

“Anh sẽ làm cho em một việc ngon lành hơn, để anh tự gọi.”

“Ừ, chắc rồi, phải mà. Anh có số của Tyler cơ đấy. Anh là đồ chó má, Jordan!” Cô ném cái gối sang một bên, mím môi, khinh khỉnh gật đầu.

Jordan cười tự mãn, bấm số của Alec. Cậu nhấc máy sau ba hồi chuông. Anh nghe, cười, rồi trả lời. “Em sẵn sàng chưa? Anh bảo đang gọi em mà nó không tin.”

Cặp mắt xanh đảo lên trần nhà.

“Ok, anh chuyển máy đây. Cố nhé!”

Anh chìa tay phải ra, nhưng Bec vẫn ngồi bất động trên sofa, khẳng khăng không để bị cuốn vào trò chơi của ông anh khiến cô thấy mình chẳng khác nào đang bị gài.

“Thế em có muốn nói chuyện với Tyler hay là không? Cậu ấy không rảnh cả đêm đâu nhé.” Anh tung tủy cái điện thoại trên tay.

Cô giật lấy nó, hất mái tóc qua vai rồi nói với giọng giễu cợt. “Nói cho mà biết, dù cậu là ai, tôi biết giọng của Tyler ra sao nhé. Tôi đã nghe cậu ấy nói rồi đấy.”

“Ừm, tôi cũng thế. Cậu ta có cái tật nói ngọng rất khó chịu. Làm tôi phát điên.”

Âm lượng bật to đến nỗi Jordan nghe thấy giọng Alec ở đầu dây bên kia. Bec đông cứng trên sofa, bàn tay cầm điện thoại của cô run rẩy.

“Beccy, chị có nghe không?”

“Có!”

“Tối nay chị có rủ bạn đến nữa không?”

“Không!” Nước da tái nhợt của Bec bây giờ nếu dùng từ trắng chắc cũng không diễn tả nổi nữa.

“Phải rồi, à thì, tối thứ bảy tôi gặp Jordan. Đừng giận anh ấy vì đã giấu chị, tại tôi dạn thế. Chắc chị cũng thấy chuyện của tôi trên TV rồi chứ?”

Cuối cùng Bec cũng tìm thấy nhiều hơn một chữ trong vốn từ của mình. “Ừ thấy. Cậu khỏe hơn chưa?”

“Đỡ rồi, nhưng còn mệt lắm. Cảm ơn chị đã quan tâm. Ừm, Jordan mời tôi đến nhà anh chị một thời gian để nghỉ ngơi. Tôi đồng ý.”

Mắt Bec mà tròn hơn chút nữa chắc dùng làm cái lỗ gôn được luôn. “Cậu đến ở với chúng tôi sao? Với Alec bạn cậu à?”

“Ừ, đại loại thế. Chị có phiền không? Chỉ đến thứ bảy tuần này thôi, nhưng tôi cũng phải cẩn thận không để cho ai biết, nếu báo chí mò ra thì...”

Đầu Bec lắc nhanh đến nỗi gương mặt cô nhòe đi. “Tôi không nói đâu! Tôi hứa! Cậu cứ tin tôi, Tyler!”

“Tôi rất cảm kích. Đừng lo, tôi có được đào tạo sinh hoạt trong nhà rồi, sẽ không phá hoại gì đâu.”

“Không tin nổi là cậu sẽ ở đây! Limo sắp đưa cậu đến à?” Cô cười khúc khích đầy nữ tính.

“Limo thì hơi bị lộ liễu.”

Nụ cười kia lại càng nữ tính hơn. “A, đúng thật, tôi ngốc quá! Đêm nay cậu sẽ đến sao?”

“Tôi đã đến rồi, Beccy. Chị nhìn lên đầu cầu thang đi.”

Ngước lên chậm rãi như sên bò, bàn tay đang cầm điện thoại của Bec rơi oạt lên đùi. Ngay khi nhìn thấy Alec, cô nhảy dựng khỏi sofa, hét lên chói tai đến mức rung cả cửa kính. Chiếc điện thoại bay cái vèo từ tay cô sang bên kia căn phòng, Alec nghiêng rặng cơ rúm người lại, Jordan bịt chặt tai, và Bec ngã xuống sàn ngất xỉu.

Phóng lệ xuống cầu thang, Alec nhào đến cạnh Jordan đang lom khom bên Bec. “Ôi thôi! Jordan! Suôn sẽ quá!”

Jordan gần như chẳng lo lắng gì, anh chỉ cười ngặt nghẽo nhìn Alec loay hoay đặt một cái gối dưới đầu Bec. “Anh yêu! Anh nâng chân chị ấy lên được không?”

Mọi lời nói hay hành động của cậu lúc này đều không ngăn nổi Jordan, anh vẫn ôm bụng cười ngặt, để mặc cậu một mình chạy qua chạy lại. Cậu nhấc chân Bec đặt lên cái ghế nệm dài gần bộ sofa. Vẫn ở sau cái ghế với Bec đang nằm trước mặt, cậu liếc nhanh sang chỗ Jordan rồi lắc đầu.

“Trời ạ, Jordan, hi vọng anh sẽ không làm thế nếu lần sau em xỉu!”

Câu nói của Alec chỉ làm Jordan cười to hơn. Cái vòng thắt quanh cổ Bec bây giờ đang làm chính xác nhiệm vụ như cái tên của nó “vòng thắt cổ”. Biết chẳng trông cậy gì được vào người yêu, Alec đành chen vào giữa cái sofa và cái bàn cà phê nơi Bec đang nằm, leo lên người cô cố gắng gỡ cái vòng ra. Ý định của cậu là cúi gần xuống để tháo chốt cài, nhưng khi tay cậu vừa động thì Bec bất ngờ mở mắt, chứng kiến ngay cảnh thần tượng trong mơ đang ngồi ngay trên người mình với hai bàn tay đặt gần vùng ngực. Alec khựng tay lại, buông lơ lửng trên Bec, cặp mắt vàng trợn to kinh hãi. Một tiếng thét chói tai nữa đập vỡ hàng rào âm thanh và Bec lại ngất lịm.

Alec giơ hai tay lên trời, nhìn Jordan đang vật vã trên sàn nhà cười như điên dại. “Hay quá! Giờ chị ấy nghĩ em là một thằng *** đang... giả trò... lúc con gái nhà người ta bất tỉnh!”

Cậu cố gắng với cái vòng cổ lần nữa, cuối cùng cũng thở phào khi tháo được nó trên tay. Cậu ném nó sang bên và bò lại phía Jordan, kẻ vẫn đang lăn lộn trên sàn nhà.

“Này! Anh nghe đây! Chuyện này làm em sợ cái tay nghề y tá của anh rồi đấy! Em làm em gái anh xỉu những hai lần!”

Nước mắt ràn rụa trên mặt Jordan, anh cười đến nỗi mắt cả tiếng mà vẫn không có cách nào ngừng được. Alec vòng chân qua người anh, túm áo anh. “Dậy ngay! Có gì mà cười! Anh không thấy mọi chuyện tệ lắm rồi sao?”

“Tệ gì? Kinh điển mà!” Jordan thôi không ôm bụng nữa, đặt tay lên hông Alec, líu lưỡi trả lời.

Trong tầm nhìn của Alec có thứ gì đó vừa chuyển động, báo cho cậu biết rằng Bec đã tỉnh lại lần nữa. Cậu đảo mắt lên trần nhà, méo miệng, “Chết tôi!”, rồi chậm chậm quay lại để nhìn Bec hét lên và xỉu lần thứ ba.

“Tuyệt quá nhỉ? Em vừa giới thiệu bản thân xong, đã cười lên Bec, giờ là cười anh trai chị ấy.”

Jordan cười đến mức không ra tiếng. Alec đành chịu thua, ngồi lên hông anh lắc đầu tuyệt vọng. “Có chúa mới biết em sẽ làm gì khi gặp ba mẹ anh.”

Anh ngồi dậy vòng tay quanh Alec, cố gắng bảo cậu đừng chống cự với trò khôi hài này nữa. Cả hai ôm nhau cười như nắc nẻ trước phản ứng của Bec. Cơn cười dịu xuống, Alec nhìn vào đôi mắt xanh trong như thủy tinh.

“Em yêu anh. Thật lòng. Hôm nay em đã sợ chết khiếp khi nghĩ đến việc anh chứng kiến bệnh của em rồi không muốn bên em nữa.”

“Anh lúc nào cũng muốn được bên em. Lúc nào cũng thế. Với anh em là hoàn hảo, vô cùng hoàn hảo. Và anh cũng yêu em thật lòng.” Bàn tay Jordan mơn trớn phía sau đầu Alec.

“Ôi trời ơi!”

Hai người vội dừng nụ hôn chưa kịp bắt đầu, quay lại nhìn Bec đang ngồi đập tay lên trán. Cảm thấy tư thế của mình kỳ cục, Alec bèn lên leo xuống khỏi người Jordan, đứng dậy.

Lúc Jordan vội cúi đứng theo là lúc Bec rít lên một tiếng chói tai nữa, kết thúc màn rối loạn tâm lý này giờ.

“Jordan, anh đúng là cái đồ chó chết!”

Cô chìa một ngón tay sơn hồng về phía Alec. “Thánh thần ơi, Tyler ơi, có cái gì trên đời mà cậu không dè ra hở? Anh ta có bạn trai rồi đấy! Là Alec bạn cậu đấy! Alec có biết cậu chơi luôn gã đàn ông của hắn không hả?”

“Tôi là Alec.”

“Cậu là Tyler Curtis! Đừng có diễn trò, tôi lại còn không biết Tyler trông thế nào à!? Cậu không đợi tôi tỉnh dậy nổi sao?”

“Không!”

“Không á? Ôi lạy Chúa, cậu nứng đến độ nào vậy hả?”

“Không không! Ý tôi là tôi không phải Tyler Curtis! Ờ thì, đúng là tôi, nhưng tôi cũng là Alec Tyler!” Cậu giơ hai tay lên trời mà lắc đầu nguầy nguậy.

Ngón tay Bec đưa lên che miệng, lớp sơn bóng màu hồng làm cô trông chẳng khác nào hồn ma. “Cậu bị chứng đa nhân cách hay cái của quỷ nào thế? Tyler là nhân cách straight[2] còn Alec là nhân cách gay[3] à? Định giải thích vậy chắc? Tyler, hầu hết người ta gọi đó là BI[4]! Không cần thiết phải đặt ra hai cái tên để ngủ với hai giới đâu! Thế còn cái người đáng yêu trên TV là sao? Barry Curtis? Eugene Tyler? Tyler-con-mẹ-nó-Eduardo Vĩ Đại[5]?”

Chuyển cơn giận dữ khỏi Alec, cô quay sang ông anh đang cười khì khì mà nã đạn. “Còn anh nữa! Anh... đồ đạo đức giả! Vậy là anh hết nghĩ cậu ta có rận rồi đấy hở?”

Jordan nhún vai nhăn nhó khi thấy lông mày Alec nhướng lên. “Cái đó là trước khi anh gặp em!”

Bec ném một cái gối vào đầu Jordan. “Giờ thì em đồng ý với anh đấy, Jordan! Cậu ta sẽ ngủ với người khổng lồ thối mồm, chột mắt, một chân!”

Mày Alec nhướng cao hơn làm biểu hiện nhăn nhó của Jordan càng khổ sở hơn. “Cái đó anh cũng nói trước khi gặp em!”

Thay vì cảm thấy bị xúc phạm, Alec cười nói với Bec. “Tôi biết chuyện này rất sốc.”

“Phát hiện cậu bị quả đúng ‘sốc’! Nhưng cậu chơi luôn Jordan thì khác mẹ nào đánh bom hạt nhân!” Cô ôm mặt, từ chối không cho giọng của Alec lọt vào tai.

“Tôi không phải bị, Bec. Tôi gay.”

Một cái gối nữa bay khỏi tay cô và lần này nó phóng thẳng vào đầu Alec.

“Xin chào? Cho tôi gặp Tyler Curtis được không, Alec Tyler?”

“Tyler Curtis là nghệ danh. Tên thật của tôi là Alec Tyler.”

“Cậu đưa bằng lái xe tôi xem!”

“Tôi không có!”

Đầu Bec đảo qua đảo lại, cô quát tướng lên câu tiết.

“Thằng nào mà chả có bằng lái xe, Eduardo!”

Ngay lập tức cô xịu xuống khi cảm nhận giọng nói dịu dàng của cậu chuyển tông. Kiên nhẫn của cậu đã đến giới hạn, đột nhiên Bec cảm thấy những lần mình bật cười khi chứng kiến cảnh người khác bị thiêu rụi dưới lửa giận của Curtis không còn đáng cười chút nào. Bec không biết điều đó, cô đã nói sai lời, và giờ thì những cấp độ căng thẳng làm tâm trạng dồn nén bấy lâu trong cậu bùng ra.

Cậu hướng về phía Bec, chìa ngón tay trở thẳng mặt cô, nhếch miệng câu tiết và gào lên đáp trả.

“Tôi bị động kinh bất kiểm soát, Bec, tôi không thể lái xe! Đừng có mà hét vào mặt tôi vì tôi hét lại còn to hơn cả khối lùn chị! Chị nghĩ rằng phát hiện ra tôi không phải straight là hôm nay chị xui xẻo lắm chắc? Hở?! Thử co giật rồi dãi dầm trước toàn thể giới đi rồi hăng quay lại bảo tôi là chị xui cỡ nào!!!”

Cô nhìn anh trai khấn thiết, rõ ràng là đợi anh can thiệp. Nhưng Jordan chỉ ngồi bất động trên sofa, để mặc Alec tiếp tục trận công kích bằng miệng kịch liệt của mình.

“Tôi gay, tôi gặp Jordan, tôi yêu anh ấy, và anh ấy cũng yêu tôi. Chấp nhận đi!”

Alec thả ngón tay xuống, đứng thẳng người, trừng mắt với Bec rồi lao xông xộc lên lầu.

Vừa đầu vào bên dưới gối, Alec nghe tiếng cửa phòng bật mở, cảm nhận sức nặng của Jordan trên nệm.

Cậu lằm bằm, không rút đầu khỏi gối.

“Em xin lỗi. Giờ chị ấy ghét em rồi.”

“Em đã giải quyết rất tuyệt vời! Con bé đang khóc trong phòng vì nghĩ em ghét nó. Nó xét cho cùng thì sẵn sàng chọn làm bạn với em mà.” Jordan lấy cái gối ra và cười.

Alec ngồi dậy, tìm kiếm đôi mắt xanh của anh. “Em kiệt sức rồi.”

Jordan cúi xuống hôn lên lông mày cậu. “Em phải suy nghĩ nhiều thứ quá. Cho dù không bị lên cơn, riêng việc mẹ em và Jamie cũng đủ khiến em vất vả xoay sở rồi. Em làm tốt lắm.”

“Em phải gọi cho bà ta. Giờ ở Melbourne là mấy giờ?”

“Khoảng 7 giờ sáng.”

“Càng đợi em càng không chịu nổi. Ở lại với em nhé?”

“Tất nhiên rồi.”

Định với lấy cái di động, Alec bỗng đổi ý rút tay lại. “Em dùng máy nhà được không? Như thế anh cũng nghe cùng được. Tiền hóa đơn em sẽ trả.”

“Trả hóa đơn làm gì! Em có chắc là để anh nghe không đấy?”

“Chắc.”

Dây điện thoại nối đến hai máy, một trong phòng khách và một trong phòng Bec. Lúc Jordan quay lại, Alec đang đi tới đi lui trong phòng, một lớp mồ hôi bám trên lông mày. Jordan đưa điện thoại ra, hôn cậu trấn an.

Alec ngồi xuống giường, lôi trong túi quần jean ra tờ ghi số điện thoại “Bắt đầu nào.” Cậu hít một hơi dài, nói bằng giọng run run hồi hộp.

“Có phải Leanne Tyler đấy không?”

“Alec? Là con hả con trai?”

“Ừ là tôi.” Cậu hừ mũi, bực mình cười khẩy.

“Gặp con thật tốt quá. Mẹ thấy con lên cơn trên TV, mẹ lo chết mất. Khỏe chưa con yêu?”

Kiểu nói chuyện âu yếm của mẹ làm huyết áp Alec tăng cao đến mức Jordan có thể thấy hai má cậu đỏ bừng lên.

“Đừng có gọi tôi con trai con yêu gì hết! Tôi không gọi để nói chuyện lên cơn, tôi muốn bàn về Jamie.”

“Ừ, đúng rồi, mẹ xin lỗi. Mẹ cũng định để con gặp thằng bé nhưng nó vẫn còn ngủ. Tha lỗi cho mẹ vì quá khích nhé, Alec. Hay mẹ nên gọi con là Tyler?”

Jordan bỏ tay Alec ra, anh vòng tay quanh hông cậu.

“Tôi muốn bà gửi ảnh Jamie cho tôi. Ảnh có bà chụp chung với em ấy.”

“Kiểm tra thư đi con yêu. Khoảng 15 phút trước mẹ gửi ảnh cho con rồi. Mẹ tưởng con xem ảnh nên mới gọi mẹ đấy chứ.”

Jordan chụp vội cái laptop. “Tôi xem đây. Giữ máy.” Cậu nhấn phím yên lặng.

Máy bật, Jordan để Alec gõ mật khẩu. Ngón tay cậu run rẩy trên bàn phím. Hai người nín thở chờ, khi bức thư được mở ra với ba tấm ảnh kèm trong đó, Alec giơ tay lên che miệng, đổ người về phía Jordan.

Jordan nhìn vào màn hình: “Quý thần ơi!”

Bức ảnh đầu tiên chụp ở trường. Mái tóc nâu tối của Jamie Tyler không được nhuộm đen như Alec, đôi mắt hổ phách đậm màu hơn chút đỉnh. Đó chính là hai điểm đặc trưng của Alec, tuy cậu so với Jamie thì hoàn thiện hơn, mềm mại và ít góc cạnh hơn. Bức ảnh tiếp theo chụp chung với Leanne và bức thứ ba là cảnh Jamie bên một con chó nâu bù xù.

Ngón tay Alec đặt gần miệng run rẩy theo giọng nói của cậu.

“Lạy Chúa! Em có em trai thật này! Phải làm gì bây giờ?”

Cũng sốc đến á khẩu như Alec, Jordan chỉ biết nhún vai kinh ngạc. Anh vẫn đoán chắc rằng Jamie chẳng hề có thật.

“Mẹ kiếp! Kiểu này thì phải sắp xếp nói chuyện với thằng bé.”

“Nó sợ em!”

Nổi máy in vào, Jordan ấn nút, in bức thư và mấy tấm ảnh ra giấy. “Chỉ cần nói chuyện với em là nó sẽ hết sợ.”

Alec nhấn tắt nút yên lặng, đưa điện thoại vào tai. “Bà còn không?”

“Ừ, mẹ đây cưng.”

Alec siết chặt cái điện thoại. Mẹ vẫn tiếp tục âu yếm ngọt sớt dù đã bị cảnh cáo.

“Tôi muốn nói chuyện với thằng bé. Bà hãy bảo nó là tôi không hề đáng sợ, rồi để tôi nói chuyện với nó.”

“Đương nhiên. Ngay khi nó thức giấc hôm nay, mẹ sẽ bảo nó ngồi xuống, bảo rằng con muốn nói chuyện với nó. Không phải nó ngại gì con đâu. Nó lúc nào cũng muốn gặp con. Trẻ con cũng khoái danh tiếng của Tyler mà. Mẹ biết trên TV không phải là bản chất thật của con nhưng Jamie thì không hiểu được. Chỉ cần biết con muốn gặp nó là nó sướng điên lên rồi.”

“Bà thì biết cút gì về tôi!” Mối trên của Alec cong lên.

Jordan có thể thấy Alec đang bắt đầu biến thành Curtis. Đôi lớp mặt nạ của cái tôi giả tạo, sự giận dữ của Alec sẽ dễ dàng phát tiết hơn.

“Mẹ nhớ lúc còn nhỏ con như thế nào mà, con yêu. Lớn lên con người ta đâu thay đổi đột ngột như vậy được.”

“Có loại phụ huynh như bà thì đứa nào chẳng thay đổi!”

Vòng tay Jordan quanh hông cậu siết chặt hơn.

“Dù giận dữ cỡ nào thì con cũng không phủ nhận được, ngày trước con là một đứa trẻ rất im lặng, ngoan ngoãn và ngọt ngào. Mẹ cũng biết con không đời nào uống rượu hay dùng thuốc vì động kinh mà. Mẹ là mẹ con đấy, cưng ạ.”

“Bà chỉ là kẻ cho trứng!”

Jordan chùn tay.

“Khi nào tôi gặp Jamie được đây?”

“Con cho mẹ số nhé? Để nó gọi con.”

Jordan lắc đầu, nhưng Alec quá quen với trò ấy rồi. “Đừng có hòng! Sao bà mò được địa chỉ mail của tôi?”

“Mẹ thuê thám tử đấy. Mẹ muốn số của con cơ, nhưng ông ta chỉ kiếm được địa chỉ mail là hết mức rồi.”

“Sáng mai tôi sẽ gọi. Nhớ trước đó phải nói chuyện với Jamie.”

“Rồi mà. Mẹ hy vọng nếu con biết nó, cầu nối giữa mẹ con ta có thể hàn gắn. Mẹ biết con chỉ luôn có một mình từ ngày bố mất. Chắc con cô độc lắm.”

Ngón tay Alec bấu vào đùi Jordan. “Cảm ơn bà đã quan tâm bằng cách bỏ mặc tôi khi bố mất! Mà nữa, sao tự đứng bậy giờ bà nhảy vào âu yếm tôi trong khi bà đã định quăng tôi vào cái trung tâm quái quỷ nào đó năm tám tuổi?”

Jordan dám chắc Leanne không lường được điều này, sự im lặng của mẹ làm Alec cười khẩy.

“Bố nói với con thế sao?”

“Không! Đó là tôi nghe chính bà nói, cái đêm bà bỏ đi, tôi đã đứng ngoài cửa phòng và nghe thấy! Không có hàn gắn hay cầu nối gì hết! Nếu được tôi chỉ muốn đánh bom cho nổ tung cái cầu quỷ mà bà đang đứng rồi ấy!”

Alec cúp máy không nói thêm lời nào nữa.

[1] Ở đây Beccy chơi chữ. “Smart aleck” nghĩa là kẻ thông thái ngạo mạn. “Aleck” đọc gần với tên của Alec.

[2] Straight (từ lóng): Dị tính luyến ái, chỉ yêu người khác giới (hetero).

[3] Gay: Đồng tính luyến ái nam.

[4] Bi***ual: Lưỡng tính luyến ái, có thể yêu được cả hai giới.

[5] Tất cả đều là tên cầu thủ bóng đá: Barry Sanders, Eugene Robinson và Eduardo da Silva.

14. Chương 14

“Frank, không thấy nó liên lạc.”

“Thằng nhãi chuồn mẹ rồi còn đâu!”

“Ồ, coi bộ ông đang khổ sở nhỉ? Sao cũng được, tôi biến đây. Chuyện cần làm, kẻ cần tổng tiền, ông biết ra sao rồi đấy. Mà nhân tiện, quên luôn cái thỏa thuận này đi, tôi rút.”

“Mụ nói gì?”

“Nghe rồi đấy. Ông tự đi mà kiếm cách khác moi lấy hai triệu bảng của nó.”

15. Chương 15

“Chúng ta nói chuyện được không?”

Alec ngồi xuống một bên mép nệm, kéo kéo tấm ga đợi Bec ngừng thút thít. Đám mascara trên cặp mắt xanh lá của cô nhoe nhoẹt thành viền quanh mắt, đầu tóc quần tự tung tự tác, những vệt nước mắt in lên lớp phấn trang điểm, và son môi dính bết sang một bên mép. Alec vờ như không thấy đồng rữ rượi đó.

“Cậu đâu cần phải hét vào mặt tôi!”

“Là chị to tiếng trước mà! Cho tôi xin đi, Bec, ngày hôm nay của tôi đủ tệ lắm rồi.”

Cô sụt sịt, nghe như thể có một đồng nhầy chạy xuống khoang mũi. “Sao cậu gặp được Jordan? Cậu bỏ bữa tiệc để vào limo chơi hai đứa con gái mà!” Trông cô chẳng khác nào một thiếu nữ bị người ta ức hiếp.

“Bec, những chuyện kiểu đó hoàn toàn chỉ là tin đồn thất thiệt thôi. Đúng là tôi có rời bữa tiệc, nhưng tôi chỉ ngồi ở một khu khác của khách sạn trong khi đội bảo dưỡng sửa chữa cái gì đó trong phòng tôi. Rồi tình cờ Jordan vào đó, tôi rủ anh ấy lên phòng, và...”

“Cậu dụ anh ấy lên phòng để mây mưa chứ gì!”

Alec lắc đầu dứt khoát. “Không hề! Tôi làm vậy vì muốn làm quen với anh ấy.”

Bec bịt chặt tai. “Ôi lạy chúa! Làm quen á? Có phải là ẩn dụ của Curtis cho câu ‘Trò chuyện vài giây rồi chúng tôi lên giường nói tiếp’ không đấy?” Cô bỏ hai tai ra, túm lấy con gấu Teddy màu hồng bụi chẳng. “Làm thế nào anh ấy biết cậu gay? Rồi làm sao cậu biết anh ấy gay?”

“Anh ấy nói. Cũng như anh ấy tự nhận ra tôi là gay không mấy khó khăn.”

“Anh ấy là tác giả cái dấu hôn kia phải không?”

Alec thực sự muốn kết thúc cuộc trò chuyện này lắm rồi. “Nghe này, với tất cả kính trọng, tôi xin chị, những gì tôi và Jordan đã làm, hay sẽ làm, hoàn toàn không liên quan đến chị. Tôi thực sự không muốn bàn đến những chi tiết riêng tư kiểu này.”

Cô kẹp chặt con gấu bông trong vòng tay. “Ha! Thôi cái vẻ kiêu ngạo tự đại chết tiệt đó đi, Tyler Curtis! Cái dấu hôn kia là bằng chứng cậu làm trò với anh trai tôi! Mà như thế thì hai người chả đề nhau ra làm tới nơi tới chốn rồi còn gì nữa!”

Alec đứng dậy bước khỏi giường của Bec. Một lần nữa thái độ dịu dàng của cậu thay đổi, cậu trừng mắt nhìn cô, khoanh tay trước ngực, cười nhếch mép.

“Chị làm như thể tôi cấm chừng chị không bằng! Người lớn chút đi! Tôi chả phải cái người chị dán trên tường, Rebecca! Cậu ta không thật, tôi mới là thật! Hôm nay tôi gặp phiền phức đủ rồi, chẳng việc gì tôi phải chịu đựng thêm việc này nữa. Tôi đã cố tỏ ra thiện chí nhưng chị chẳng thèm hợp tác. Được thôi! Tôi bó tay đây! Chúng tôi đang định gọi đồ ăn ngoài, chị thích thì tham gia. Tôi chẳng hơi đâu tranh cãi với chị nữa. Tôi chỉ muốn thư giãn bên bạn trai của mình và quên hết mọi thứ đã xảy ra hôm nay!”

Quyết định dẹp bỏ tự ái, Bec nhận lời ăn tối với Alec và Jordan. Trong lúc dùng bữa cô với lấy cái điều khiển TV. Jordan ra hiệu cho cô ngừng lại bằng một ám hiệu khá vụng về. Vì vậy, ám hiệu ‘cứ tiếp tục’ của Alec đã thắng thế. Cậu biết dù mình có bịt mắt che tai trước chuyện xảy ra ở buổi họp báo cũng chẳng giúp được gì. Lúc 8 giờ, bản tin nhanh quen thuộc mỗi tối lôi kéo sự chú ý của ba người. Nhưng ngạc nhiên là chẳng có cái nào liên quan đến Tyler Curtis. Alec chồm tới trước, nghe thật kỹ, và rồi kinh hãi giật ngược trở lại khi cuối cùng cũng xem được cảnh cần xem. Một bài bình luận tập trung vào báo cáo của Frank, trong đó nói rằng biểu hiện lơ đãng của Curtis là do uống rượu và chơi thuốc. Vì quá liều nên hậu quả là lên cơn. Alec ngồi siết chặt nắm đấm, đôi mắt hổ phách của cậu cháy ngùn ngụt. Những người chẳng mấy thiện cảm với Tyler Curtis đã kết tội cậu là mẫu thần tượng hư hỏng đồi trụy và cơn tai biến kia là hậu quả xứng đáng.

Bản tin nhanh kết thúc, Alec quay sang Jordan đồng thời lục lọi trong túi. “Đây rồi!” Cậu lôi ra mảnh giấy ghi số điện thoại của đài truyền hình và nhìn về phía Bec. “Chị ném giúp điện thoại qua đây được không? Tôi để di động trên lầu rồi.”

Cô liệng nó một quãng ngắn và Alec khéo léo chụp lấy bằng tay trái. “Cảm ơn, Beccy. Đã đến lúc gọi điện kể sự thật.”

Bec ngồi, rõ ràng là đang ngất ngây trước việc thần tượng Tyler Curtis ở ngay trong nhà mình mà nói chuyện với ký giả, làm tất cả những việc người nổi tiếng vẫn làm.

“Xin chào! Cho tôi gặp phóng viên Taylor Mason.”

“Tôi e là chị ấy đã về rồi.”

Alec không nao núng. “Tôi cũng nghĩ thế. Cô có thể cho tôi số điện thoại của chị ấy được không?”

“Chúng tôi không cung cấp thông tin cá nhân. Ngày mai cậu hãy gọi lại.”

Thay vì lập tức xưng tên để phô trương thanh thế, Alec khôn khéo hơn một chút, cậu muốn đảm bảo nữ tiếp tân sẽ hợp tác và bản thân cậu không có vẻ quá ngạo mạn.

“Ôi, đúng rồi. Xấu hổ quá. Không sao, phiền cô nhắn với chị ấy rằng tôi đã gọi. Tên tôi là Tyler Curtis.”

Giờ cậu xưng tên, và biết rằng cô ta sẽ nhận ra giọng nói qua điện thoại này giống với giọng nói cô ta đã được nghe trong vài ngày gần đây.

“Xin đợi một chút, cậu Curtis. Tôi sẽ đọc số của chị ấy cho cậu.”

Alec cầm viết sẵn sàng trên mặt giấy, đợi ghi số. Cậu chép nó vào sổ tay, cảm ơn nữ tiếp tân và kết thúc cuộc gọi.

Cậu không chậm trễ gọi ngay một cuộc khác. Sau vài hồi chuông reo, một giọng nữ vui vẻ hòa nhã vang lên ở đầu dây bên kia.

“Xin chào, Taylor Mason nghe!”

“Chào chị, Taylor Mason. Tôi là Tyler Curtis!”

Chị nhận ra giọng cậu ngay lập tức. “Chào cậu Curtis! Cậu thế nào?”

“Không thu âm nhé?”

“Tất nhiên rồi.”

Mắt Bec mở to hào hứng. Không thu âm, cứ y như trên phim ấy.

“Đen bỏ mẹ!”

Biết ý tứ của cậu, Taylor vẫn cười. “Tôi giúp gì được không?”

Alec rời sofa và đi lòng vòng quanh căn phòng. “Thực ra là, có. Trước hết tôi muốn cảm ơn chị đã giúp tôi.”

“May mà tôi có ở đó, quản lý của cậu còn không động một ngón tay. Lão ta là tên khốn!”

Alec nhắm mắt lại, gật đầu. “Chị nói đúng đấy! Taylor này, tôi muốn nói thật với chị một chuyện. Tôi không chơi thuốc, mà là động kinh.”

“Tôi biết. Lúc Frank ngăn người gọi xe cứu thương, rồi bảo chỉ vài phút là qua, tôi đã nhìn ra rồi.”

Cảm thấy thoải mái hơn với cuộc gọi vào lúc này, Alec ngồi xuống cạnh Jordan và để anh vòng tay ôm cậu.

“Chỉ là đề nghị thôi, Tyler, nhưng chúng ta có thể thực hiện một cuộc gọi video nếu cậu muốn chiếu lên TV. Cậu có PC và web cam chứ?”

“Đợi một chút.” Alec quay sang Jordan. “Anh có web cam không?”

“Có. Làm sao?”

“Taylor đề nghị một cuộc gọi video. Em cũng không hiểu nó được chiếu lên TV kiểu gì nữa.”

Cậu nghe một tiếng cười kín đáo khi Jordan giải thích cho cậu.

“Sau khi em trình bày trên web came, cô ấy sẽ lưu lại, rồi mail bản thu ấy đến đài truyền hình. Cũng có thể chúng ta sẽ tự lưu rồi gửi cho cô ấy. Thế có khi là hay nhất, vì em có thể xem lại để duyệt trước khi nó rời khỏi tay em.”

Cậu đặt lại ống nghe vào tai. “Có chút vấn đề, Taylor. Tôi không ở khách sạn nên giờ tôi đang mặc thường phục.”

“Mọi người sẽ chỉ thấy đầu và vai cậu thôi. Cậu không có sơ mi đen à?”

“Ai da, không.”

“Bạn cậu thì sao?”

“Anh ấy bị con hơn tôi. Làm ơn giữ máy, một phút thôi.” Cậu quay sang Bec bên cạnh. “Chị có cái sơ mi đen nào mà tôi mượn được không?”

“Có vài cái!”

“Ở đây có keo xịt tóc không?”

Bec nhảy ra khỏi ghế, dường như đã hoàn toàn sẵn sàng để trang điểm cho thần tượng của mình vào một bản thu video.

“Không có, nhưng dùng Vaseline vẫn tốt.”

“Được đấy.” Chú ý của cậu chuyển lại bên Taylor. “Tôi muốn làm theo đề nghị của Jordan. Chị nói chuyện với anh ấy và lựa chọn phương tiện kỹ thuật trong khi tôi chuẩn bị nhé?”

“Tất nhiên rồi. Cậu chuyển máy đi.”

Ngay khi Alec đưa điện thoại cho Jordan, Bec đã tóm lấy tay cậu chạy lên cầu thang. Cô lôi cậu vào phòng, ấn cậu ngồi xuống cái ghế đầu phủ lông mịn màu hồng chỗ bàn trang điểm và bắt đầu lục lọi tủ quần áo. Cô giật hết áo này đến áo khác ra khỏi móc rồi ném sang bên.

Cuối cùng cô giơ một cái lên cho cậu xem. “Cái này thế nào?”

Một bên lông mày Alec hạ xuống, bên kia lại nhướng lên. “Tôi biết là mình đang cố đánh bóng hình ảnh Curtis, nhưng tôi không chắc khán giả đã sẵn sàng xem đồng khuy bạc trên cổ áo hay chưa.”

“Tôi không thấy.” Cái áo rơi trên sàn cùng với một cái khác trong khi Bec đang lôi ra một cái khác nữa.

“Lại nữa, Beccy, đám lông thú này làm sao ấy.”

Bước lên đóng quần áo, Bec đến chỗ bàn trang điểm, đẩy Alec sang bên và ngồi xuống cạnh cậu. Cô mở ngăn kéo, lục lọi vật dụng bên trong rồi lôi ra một đồng đồ lót ren nịt và ném lên đùi cậu.

“Giữ lấy.”

“Tôi có nhất thiết phải làm không?”

Cô bới cái ngăn kéo như con thỏ đào hang. “Chẳng qua là mấy cái nịt ngực thôi, Alec, động vào chúng có biến cậu thành straight được đâu! Thề có Chúa là tôi muốn thế lắm.” Đám quần áo lót bị giật lại và ném vào ngăn kéo, trong khi một chiếc áo phong được giơ ra. “Mặc vào đi. Tôi có một cái áo vest đen cậu có thể khoác lên được.”

Đi đến tủ quần áo thứ hai, cô lục lọi giữa đám móc treo và tìm thấy cái vest đen cần dùng. Lúc cô xoay lại, cậu vẫn đang ngồi đực ra đấy với chiếc áo phong trên tay.

“Cậu còn chờ gì nữa?”

“Tôi không cởi áo trước mặt chị đâu!”

Cô vắt cái áo vest qua cánh tay. “Sao không?”

“Bởi vì! Chị cũng đâu thể cởi áo trước mặt tôi!”

“Tôi sẽ lột sạch quần áo cho cậu xem nếu cậu đồng ý!”

Bất chấp màn khởi đầu trắc trở, bầu không khí bạn bè nhanh chóng nảy nở giữa hai người. Cô lôi cậu vào phòng tắm rồi mở tủ. Cô lấy một lọ Vaseline đặt lên ghế dài. “Chờng nào thay xong gọi tôi nhé, tôi muốn xem cậu làm tóc.”

Cửa phòng tắm đóng lại, Alec nhanh chóng cởi cái áo đang mặc ra để tròng cái áo phong vào người. Cậu nhìn chăm chăm vào bộ dạng của mình trong gương, mãi đến lúc này cậu mới nhận ra hai ống tay áo cụt ngắn và một viền ren ngang cơ hoành. Cậu dụi dụi mắt rồi gọi cô vào. Họ đứng nhìn nhau trân trối cho đến khi Bec bật cười khúc khích.

“Mặc vest vào rồi không ai thấy nữa đâu.”

Lúc quay sang mở nắp lọ Vaseline, Alec để ý thấy Bec đang nhìn đắm đuối thân hình cậu, lúc này đang được chiếc áo phong bó sát – người mảnh khảnh, ngực phẳng và phần bụng rắn chắc.

“Chết tiệt, hình thể cậu còn nóng bỏng hơn tôi tưởng tượng nữa cơ!”

Cậu trút Vaseline ra và bắt đầu tạo nếp tóc. “Đừng nhìn nữa.”

“Không thể không nhìn! Cậu ít lông, nhỉ?”

Cứ nghĩ những nhánh tóc sẽ như vậy mãi, cô ngạc nhiên quan sát cậu nhanh chóng thay đổi được chúng.

“Ừ. Tôi không rậm rạp.”

“Cậu là thằng con trai duy nhất tôi biết có thể khiến phần đỉnh đó trông quyến rũ vậy đấy.”

“Đừng sẫm soi tôi nữa!”

Cô thả mình xuống chiếc ghế dài, mắt vẫn dính vào thân hình và cánh tay của cậu. “Này! Cậu ‘làm cỏ’ dưới cánh tay đấy à?”

“Nếu chị nhể nhại mồ hôi hai giờ liền trên sân khấu, lông dưới cánh tay sẽ làm chị bốc mùi kinh dị.”

Cô hình hỉnh mũi. “Tôi tưởng cậu có lý do quyến rũ để làm vậy.”

“Cách hạn chế mùi cơ thể cổ điển và đơn giản.”

Alec hỏi cái áo vest, và cô chỉ về phía nó đang được vắt trên bồn rửa. Cậu nhặt lên mặc vào. Trong lúc đó cậu hiếng mắt lên và thấy cô cười rúc rích.

“Tốt hơn là cậu nên ngồi, sẽ không ai thấy đám tua rua ấy đâu.”

“Jordan sẽ cho rằng tôi đã biến thành một thằng bóng đường phố mất!”

Lúc Alec trở lại phòng Jordan, cậu giơ vệt tay lên điểm chỉ trước khi anh kịp mở miệng. “Đừng nói gì hết!”

Jordan không thể giấu được cái cười toe toét và rồi bật lên thành tiếng. “Trông em cứ như gái nhảy Las Vegas ấy!”

“Đã bảo anh không được nói gì rồi mà!”

Jordan khum cầm Alec vào lòng bàn tay. “Nếu có điều an ủi thì đó là, em đẹp hơn bất kỳ vũ công nào.”

Ba cặp mắt dính chặt vào màn hình, chờ đợi phần tin tức cắt ngang giữa bộ phim. Lúc đó là mười một giờ.

Taylor ngồi cạnh người phát ngôn viên, trước mặt cô là một mảnh giấy. “Tối nay tôi nhận được một cuộc gọi từ Tyler Curtis, cậu ấy có chuyện muốn tuyên bố với mọi người. Đoạn phim bằng web cam sắp được chiếu sau đây chưa hề qua bất kỳ chỉnh sửa nào.”

Dù sự chuẩn bị diễn ra khá vội vã, nhưng nhờ vào khung hình chỉ thấy đầu và vai, hình ảnh Curtis trông vẫn ổn. Tyler Curtis nhìn chăm chú vào màn hình và nói bằng một giọng chân thành dịu dàng.

“Tôi muốn một lần cải chính và chấm dứt tất cả tin đồn. Biểu hiện bị cho là ‘say thuốc’ của tôi thực chất là không khí trước cơn động kinh. Các bạn có thể thấy rõ, tôi đã cố cầu xin sự giúp đỡ từ quản lý nhưng ông ta vẫn ngoảnh mặt làm ngơ. Tôi lao đảo vì tầm nhìn bị mờ đi và mất thăng bằng. Rồi tôi ngất trên bàn phỏng vấn, biết mình sắp lên cơn động kinh. Tôi không xấu hổ khi thừa nhận rằng mình đã sợ hãi.

“Khi nhìn chính bản thân trên TV đến tôi còn thấy sốc. Nghĩ đến việc cả thế giới xem đi xem lại cảnh đó, tôi cảm thấy nhục nhã vô cùng. Tôi có tự tôn của bản thân. Tôi không đáng phải gánh chịu những chuyện đã xảy ra. Không hề có chuyện tôi chơi thuốc quá liều hoặc say rượu. Bởi tôi không dùng thuốc, không bia rượu, và sẽ chẳng bao giờ tôi làm những chuyện đó. Tôi biết những gì báo chí đăng tải đều giả dối, chưa bao giờ là thật, và sẽ không bao giờ là thật. Tôi mệt mỏi, căng thẳng, và lần này tôi khẩn cầu một sự nghỉ ngơi. Làm ơn.”

Việc nói ra được những khúc mắc trong lòng có tác dụng đối với Alec như thuốc an thần. Ngày hôm nay đã có quá nhiều chuyện xảy ra, cậu gần như không có giây nào để thở. Hai mươi phút sau bản tin, cậu nằm xuống bên cạnh Jordan trên sofa, chìm vào giấc ngủ say.

Jordan nghiêng đầu đưa mắt nhìn em gái. “Anh nên mang người này về giường rồi.”

Jordan dám cá cô đã trở nên kinh hãi từ giây phút anh và Alec lui về phòng ngủ, thậm chí anh có thể tưởng tượng được cảnh cô vui mừng trong căn phòng dăng đầy tranh ảnh Tyler Curtis với chiếc gối quần chặt hai tai để không phải nghe thấy anh và Alec quần quai cuồng nhiệt với nhau. Đó không phải việc của anh.

Anh đặt Alec ngồi một bên mép giường, kéo chăn ra và để cậu nằm xuống. Anh tuột vớ Alec rồi tiến đến quần jean của cậu.

Có tiếng gấp to mỗi một. “Em không có quần trong đâu, Jordan. Vội quá nên không kịp mặc.” Alec nằm trên giường, uể oải nói, không động đến cả một thớ cơ.

“Thoải mái đi, chẳng nào anh cũng ngủ *** mà.”

“Trước giờ có khi nào anh ngủ với em như vậy đâu.”

Jordan kéo chăn đắp lên mình Alec. “Vì anh nghĩ tốt nhất nên đợi vài ngày trước khi lột sạch phụ tùng của mình.”

Đèn phòng ngủ tắt đi và ánh sáng xanh nhẹ từ chiếc bể cá nhiệt đới sáu foot giữ cho căn phòng không chìm hoàn toàn vào bóng tối. Alec không nói gì nữa, mắt cậu nhắm lại khiến Jordan nghĩ rằng cậu đã ngủ. Anh cởi quần áo và leo vào trong chăn.

“Jordan? Anh cởi áo của em ra được không? Em cũng muốn ***.”

Jordan không hề có ý định tranh cãi, lập tức cởi khuy và tuột chiếc áo ra khỏi người Alec. Vứt nó xuống sàn cùng với chiếc quần jean, anh dựa sát vào lưng Alec, vòng tay quanh ngực cậu, bàn tay hai người đan vào nhau.

Alec thở ra một hơi ngái ngủ. “Ôi. Thế này thích thật.”

Đúng là rất thoải mái. Da thịt trần trụi ấm áp tiếp xúc nhau, hơi thở nhẹ nhàng của Alec và mùi dung dịch cạo râu nhàn nhạt còn vương quanh cổ cậu. Sức mạnh của những rung động đang chạy qua cơ thể, trái tim và tâm hồn Jordan càng mãnh liệt hơn sau những tiếp xúc thể xác. Anh nằm yên lặng, nhắm mắt, lắng nghe từng nhịp thở của Alec, chìm đắm hơn nữa vào thời khắc gọi tình khoái lạc nhất mình từng trải qua từ trước đến nay. Việc hai người chưa thực sự quan hệ với nhau khiến những tiếp xúc thân mật này càng trở nên kích thích. Khi nhịp thở của Alec trở nên chậm rãi, an tâm rằng cậu đã ngủ, Jordan bèn nhân cơ hội nói ra những lời anh sẽ không bao giờ nói nếu cậu còn thức. Thanh âm thì thảo trầm thấp, môi Jordan kề sát bên tai Alec, và anh nắm lấy tay cậu.

“Tất cả những chuyện này xảy đến quá nhanh, nhưng mọi thứ đều ổn cả. Anh vốn là một kẻ vô cùng lãnh đạm, nhưng khi ở bên em anh không muốn mình như thế. Anh không thích bị nói rằng chuyện của chúng ta quá chóng vánh hay rằng anh chưa hiểu thấu con người em. Kiểu gì anh cũng không nghe đâu. Anh có cảm giác như mình đã quen em cả cuộc đời, chỉ là chưa từng có được niềm vui sướng khi gặp gỡ em cho đến

tận bây giờ. Hai năm qua anh thấy Curtis khắp mọi nơi và hoàn toàn thờ ơ. Cho đến giây phút anh bắt gặp con người thật của em, có gì đó trong tim anh tuyên bố rằng ‘em chính là người ấy’, và tất cả những gì anh nghĩ được đó là ‘Tôi biết. Tôi đã biết rồi.’

“Nếu anh định làm một kẻ hời hợt, theo thói thường anh sẽ đợi sáu tháng để hỏi cưới em. Anh không muốn đợi sáu tháng. Anh không muốn đợi sáu tuần. Anh gặp em vào thứ bảy và anh đang cầu hôn em vào thứ hai khi em đang ngủ. Anh yêu em. Anh sẽ mãi yêu em. Điều này sẽ không thay đổi cho dù là sáu tháng hay sáu năm. Tất cả những gì anh cần lúc này là thu hết can đảm để nói ra khi em đang tỉnh táo, và cầu nguyện ở em một lời đồng ý.”

Jordan ngừng lời, vòng tay anh quanh ngực Alec siết chặt lại và thanh âm duy nhất nghe được trong phòng lúc này là tiếng ùng ục nhẹ nhàng phát ra từ chiếc bể cá và những nhịp thở điềm lặng.

Mắt Alec mở long lanh và cậu nhìn chăm chăm lên trần nhà. Chuyện ngày hôm nay không thể đoán được điều gì. Từ thứ bảy đến hôm nay không thể đoán được điều gì.

“Em không ngủ.”

Cậu cảm cơ thể Jordan cứng lại. Cậu đợi giây lát chờ anh trả lời nhưng không nghe thấy gì.

Bàn tay cậu rời khỏi tay Jordan và vuốt ve dọc theo cánh tay anh. “Anh có biết em từng diễn bao nhiêu live-show không? Nhiều đến mức em không nhớ được. Mỗi show diễn, ánh đèn sân khấu chiếu xuống đám đông và em nhìn thấy những gương mặt. Chỉ là những gương mặt. Nhưng đêm thứ bảy ấy em đã thấy anh. Chỉ mình anh. Em sẽ không bao giờ nhìn thấy ai khác; em sẽ chỉ biết đến mỗi mình anh. Khi ánh đèn tắt đi, em biết mình đã yêu anh. Điều đó cũng sẽ không thay đổi dù là sáu năm sau. Dù nhìn đi đâu em cũng chỉ thấy một mình anh, và em biết chuyện này không chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên. Nếu anh cầu hôn em, câu trả lời của em sẽ là ‘đồng ý’.”

“Quay lại đối diện với anh được không, em yêu?”

Lúc Alec quay người lại, bàn tay Jordan trượt lên làn da mềm bóng mịn bao phủ thân hình rắn rỏi của cậu: dọc xuống theo sống lưng, lướt qua chỗ hõm nơi thắt lưng, và kết thúc ở cặp mông tròn sần chắc. Jordan vẫn để tay ở đấy, đợi khi Alec đã đối mặt với anh hoàn toàn, miệng cả hai liền tiếp nhập, hai cơ thể dựa sát vào nhau. Niềm khoái lạc khi da thịt trần trụi động chạm nhau vừa nhục dục lại vừa thiêng liêng, hoàn hảo như vốn phải thế. Jordan muốn giữ mãi sự hưởng thụ đầy kích thích này, muốn tiếp tục mãi những tiếp xúc thể xác này. Anh biết Alec cũng thế và hai người họ không ai cử động, sợ rằng những hưng phấn khêu gợi kia sẽ thực sự biến thành một cuộc mây mưa.

Lần đầu tiên họ nằm cạnh nhau mà không còn bất cứ thứ gì ngăn trở. Lần đầu tiên tất cả giác quan của hai người được giải phóng tự do. Cơ thể không còn bị quần áo che đậy, tầm chắn đắp bị đẩy sang bên, và đôi mắt họ bám lấy từng đường cong trên cơ thể đối phương. Những động chạm không còn ngập ngừng lúng túng, ngón tay cả hai tìm đến những nơi khiến người kia phải rên lên, những nơi khiến người đó run rẩy thân mình. Mùi hương trở nên nồng đậm hơn khi Jordan tự cho phép mình hưởng thụ hương vị của Alec, khi Alec cũng hưởng thụ Jordan, khi cả hai hòa quyện vào nhau thành một hương thơm nồng nàn. Đôi môi ngọt ngào hơn bất cứ thứ gì họ từng nếm qua và khi chạm lên làn da trần, nó mang một ý vị mỏng manh nào đó khiến cả hai càng hưng phấn. Thính giác tỉnh táo lên, nhấn chìm mọi thanh âm xung quanh cho đến khi tất cả những gì tai họ nghe được là tiếng hít thở, là tiếng môi chạm môi, là tiếng bàn tay mơn trớn trên da thịt. Vừa trần tục vừa thanh khiết, một bên là sự thúc đẩy mãnh liệt của những kích thích thể xác muốn họ vượt qua lần ranh đi đến *** thực sự, một bên là cảm xúc đắm say chân thành muốn giữ cho tất cả vẫn thuần khiết.

Tay Jordan vuốt dọc theo rìa ngoài của hai chân Alec, băng qua đầu gối, tiến vào trong đùi, đến rốn, tại nơi ấy anh rời bỏ bụng Alec và trượt ra phía sau cậu.

Anh hôn lên yết hầu Alec, dần lên cằm, nơi đó anh tìm kiếm bờ môi cậu bằng một nụ hôn dài, sâu và thật chậm rãi. Tay Alec di chuyển quanh bề rộng của đôi vai Jordan, đến bắp tay anh, Jordan có thể cảm nhận

được phần dưới của mình đang cứng lên chạm vào đùi Alec, có thể thấy nó khiến cho Alec dấy lên một khát khao xác thịt mạnh mẽ và cầu khẩn.

Môi Jordan rời bỏ Alec, giọng anh khàn khàn. “Em sẽ lấy anh chứ?”

Alec đáp trả bằng một thanh âm khàn khàn không kém. “Ôi lạy chúa! Vâng! Em không thể đợi thêm được nữa. Làm với em đi. Xin anh.”

16. Chương 16

Frank nằm dài trên chiếc giường king-size, cánh tay che ngang mắt với nửa ly rượu scotch trong tay. Thứ bảy đang đến gần kề, nếu không tìm được Alec và đưa cậu lên sân khấu đúng hẹn, lão sẽ mất toi một triệu bảng Anh. Đoạn video tường trình của Alec trước báo chí đã bác bỏ mọi lý lẽ giả hiệu mà Frank đã dựng lên, và càng lúc càng chiếm được sự ủng hộ của khán giả. Tyler Curtis đối với truyền thông bây giờ đã không còn là một kẻ nghiện ngập đáng bị nhận hậu quả nữa, mà đã thành một ví dụ sáng ngời cho lòng quả cảm và sự kiên quyết, thậm chí còn là một hình mẫu lý tưởng hơn cho tinh thần đấu tranh vượt qua bệnh tật. Với Alec, mọi thứ bây giờ là tốt không thể tốt hơn. Còn với Frank, là tệ không thể tệ hơn.

Có thể nói Alec đang lên như điều gặp gió, còn Frank tuột xuống như điều đứt dây. Leanne đã làm một cú lộn mào và rút chân khỏi thỏa thuận. Càng nghĩ, Frank càng thấy mù nói đúng. Alec không phải đồ ngu, việc này chỉ chứng tỏ Frank đã tuyệt vọng cỡ nào khi lão đã nhất thời hồ đồ cho rằng Alec sẽ dâng lên hai triệu rưỡi đô cho một bà mẹ biệt tích mười hai năm. Câu chuyện mà Frank dựng nên, nói rằng Leanne giờ như con tàu mắc cạn bởi một ông chồng phá sản, nghe cũng viển vông cũng ngang ngửa với việc tìm thấy chiếc cúp vàng ở phía cuối cầu vồng.[1] Vào những lúc tuyệt vọng con người sẽ nghĩ ra những biện pháp vô vọng, và Frank đã thành công, không gì hơn là trong việc tự lão đi đè nặng thêm cho gánh nặng tài chính của lão.

Duy nhất một thứ lão có thể lợi dụng, đó là bản tính thương người của Alec. Cậu sẽ không từ chối đến buổi diễn từ thiện để ủng hộ cho trẻ em cơ nhỡ trên thế giới. Alec đã biến mất khỏi khách sạn không một dấu vết, và Frank biết cậu sẽ tái xuất hiện cùng với bao nhiêu hoành tráng và bấy nhiêu khôn ngoan. Lão bỏ đến cái điện thoại và quay số, vừa chờ đợi vừa tu luôn một hơi hết nửa ly scotch còn lại. Lão quẳng cái ly rỗng xuống nền thảm.

“Hai triệu rưỡi, hoặc là tôi sẽ rút cậu ta khỏi buổi diễn.”

Robert Groves, trưởng ban tổ chức, muốn ghen trên trước cái giá một triệu rưỡi đột nhiên thêm vào của Tyler Curtis. “Làm sao mà tôi trả cho nổi!”

“Vậy thì cứ việc tuyên bố là Tyler Curtis sẽ không có mặt!”

“Tất cả quảng cáo của chúng tôi từ hôm chủ nhật đều đã tập trung vào Tyler Curtis! Cậu ta mà không xuất hiện thì sẽ mất hàng triệu bảng! Chúng ta đã thỏa thuận rồi cơ mà!”

Frank đi lại chỗ chai rượu scotch ở góc xa đằng kia căn phòng. “Tôi có thể dễ dàng thông báo cậu ta đang ốm, không diễn được.”

Sự im lặng kế tiếp làm Frank nhếch lên một cái cười lúc lão đổ scotch vào một cốc rượu pha soda.

“Để giải thích cho đám đông và nhà tài trợ chấp nhận chuyện này, cậu ta phải hát nhiều hơn hai bài. Sáu bài, không kém, rồi tôi đảm bảo ngài sẽ nhận được tiền.”

Cái nhếch miệng của Frank biến thành một cái cười khẩy. “Làm ăn với ngài thật tốt, Robert ạ.”

Lão mang ly scotch lại sofa ngồi xuống. Lão gọi một cuộc nữa, lần này tự tin đã có được số tiền mình cần. Một giọng nam cộc cằn trả lời.

“A, tôi Frank đây. Trước thứ hai tôi sẽ chuyển vào tài khoản ngài hai triệu rưỡi.”

“Tốt đấy. Phần còn lại thì sao?”

Mồ hôi muốn trào ra khỏi lỗ chân lông của Frank Brook. “Trong vòng một tuần.”

“Hy vọng thế. Ta cũng chẳng muốn lãng phí đạn vì ông.”

[1] Nguyên văn: “A pot of gold at the end of the rainbow.” Đây là một tích cũ của châu Âu trước kia. Ở Silesia, một khu vực hẻo lánh thuộc Đông Âu, người ta cho rằng các thiên thần đã đặt một chiếc cúp vàng ở phía cuối cầu vồng. Tích này ám chỉ sự viển vông xa vời, bởi vì chưa ai có thể đi được đến cuối cầu vồng. Cầu vồng được tạo ra bởi sự khúc xạ ánh sáng sau cơn mưa, khoảng cách của cầu vồng có thể được coi là từ hạt mưa gần nhất đến hạt mưa xa nhất, nhưng ai có thể biết được chúng cách nhau bao xa? Nhất là khi những cơn mây mưa luôn liên tục di chuyển trên bầu trời.

17. Chương 17

Sáng thứ Hai. Alec thở ra nhẹ nhõm rồi bấm số.

“Bà đã nói chuyện với em ấy chưa?”

Đúng như Jordan dự đoán, giọng trả lời của Leanne ngọt nị như kẹo đường. “Chào con yêu! Con khỏe không?”

Nắm tay Alec đang cầm điện thoại trở nên trắng bệch. “Tôi không gọi để nói nhảm, Leanne, bà đã nói chuyện với em tôi chưa?”

“Rồi. Nhưng mẹ e là con gọi hơi không đúng lúc, nó đang tắm, không lâu đâu.”

Alec gật đầu, nhìn nhanh sang Jordan rồi trả lời gãy gọn. “Tôi sẽ gọi sau.”

“Không cần đâu. Nó hồi hộp mà, mẹ đã bảo con rồi.”

Điều này có thể hiểu được – chính Alec cũng cảm thấy bồn chồn khi nghĩ đến việc lần đầu tiên được nói chuyện với em trai.

“Tôi không nghĩ em ấy sẽ căng thẳng mãi. Tôi cũng chẳng phải lưu manh côn đồ.”

Ngoài giọng điệu ngọt sớt của Leanne, Jordan chẳng thể tìm ra được lý do chính xác khiến anh cảm thấy không thoải mái như thế này. Việc Jamie căng thẳng khi sắp được trò chuyện với người anh trai nổi tiếng hay việc Leanne che giấu sự tồn tại của Jamie nghe đều có vẻ hợp lý. Nhưng Leanne đã từng xử tệ với Alec trước khi bỏ rơi cậu và không hề liên lạc gì từ đó, vậy thì tại sao tự dưng mẹ lại có hảo tâm nghĩ đến việc Alec có quyền được biết rằng cậu có một người em trai? Hay là, có thể nào chính Jamie mới là người thúc ép mẹ liên lạc với Alec? Mọi khả năng đều có thể xảy ra, nhưng Jordan nghĩ thế nào cũng không tìm thấy câu trả lời thỏa đáng.

Leanne cười khê. “Con vẫn còn ngong à?”

Jordan thấy cậu xù lông lên với mỗi lời mẹ nói.

“Ừ đấy, thì sao?”

“Mẹ từng định đưa con đi chữa nhưng Seth không chịu nghe.”

Mặt Alec căng lên vì giận. “Cái thứ chữa trị đó chắc là một môn học trong trại mồ côi bà định quảng tôi vào chứ gì?”

“Lúc đó mẹ nghĩ cho con mà, Alec. Con còn nhỏ, đâu thể thấy được quan điểm của người lớn.”

Sống mũi Alec nhăn lại và môi cậu nhếch lên thành một cái cười mỉa. “Tôi chỉ thấy đúng bản chất sự việc, đó là bà muốn vứt bỏ tôi!”

Mẹ thở dài, Jordan nghe giả dối vô cùng.

“Mẹ không thể thay đổi quá khứ, con yêu à. Có nhiều vấn đề lắm. Những thứ con chưa từng nghĩ đến. Ngay từ đầu con đã cần một sự nuôi dạy đặc biệt rồi, thậm chí trước khi con bị động kinh kia.”

Mặt Alec đỏ bừng vì cảm thấy bị xúc phạm nghiêm trọng. “Nuôi dạy đặc biệt á? Tôi có sao!”

“Có đấy con yêu. Con khiến mẹ bị áp lực về nhiều phương diện lắm. Mẹ rất xấu hổ khi phải thú nhận, nhưng đúng là như vậy. Con đã luôn khiến mọi người xung quanh cảm thấy áp lực, và sẽ luôn thế. Mẹ chưa từng được chuẩn bị để nuôi lớn một thiên tài. Mẹ không biết phải làm sao cả.”

Alec thường khéo léo từ chối nhắc đến khả năng chơi nhạc cụ của mình, nên lúc này Jordan rất hứng thú lắng nghe.

“Tôi chưa từng đòi hỏi thứ gì đặc biệt hết!”

“Có đấy, Alec ạ. Dù con không nói ra lời nào, vẫn có đấy. Mẹ có một đứa con trai biết chơi nhạc Mozart bằng piano khi chỉ mới bảy tuổi!”

Miệng Jordan ngoác ra, và mi mắt Alec hạ xuống.

“Mẹ có một đứa con túm lấy bất cứ nhạc cụ nào người ta đưa cho nó, và học cách chơi còn dễ hơn dạy nó học đi xe đạp. Một đứa con có giọng hát thiên thần và đi học nhảy cùng với đám thanh thiếu niên. Để nuôi được con, tài chính của Seth và mẹ bị dồn đến cực hạn. Chúng ta không thể làm ngơ tài năng của con, nhưng chúng ta cũng không đủ tiền chi trả cho con ăn học. Hôn nhân của chúng ta rạn nứt, tài khoản ngân hàng kiệt quệ, và khi con bị bệnh, mẹ đã không thể chịu nổi. Mẹ có một cậu con trai tám tuổi lên cơn động kinh liên tục, túi mẹ không có một xu, và mẹ không có cách nào xoay sở. Mẹ không muốn làm người mẹ đầu tiên trên thế giới kiệt sức chỉ vì có một đứa trẻ thiên tài hay một đứa trẻ bệnh tật. Seth xoay sở được, mẹ thì không. Ngay từ đầu mẹ đã dỗi theo sự nghiệp của con, và mẹ rất tự hào về con. Lần cuối mẹ nghe là con đã chơi được tám nhạc cụ rồi. Tám! Đúng không?”

“Mười bảy nhạc cụ và một số biến thể khác của chúng. Tất nhiên, nếu bà chịu quan sát thì bà đã biết! Ai bảo bà là tôi chỉ chơi được có tám hả?”

Hai chân Jordan muốn sụm xuống.

Lời mỉa mai của Alec bóc mẽ Leanne, nhưng mục đích đi thăm vấn của cậu. “Con là một đứa trẻ thiên tài. Dù con tin hay không, mẹ vẫn rất tự hào về con. Mẹ yêu con Alec à. Lúc nào cũng thế.”

Tay Alec muốn bóp nát cái điện thoại. “Bà đúng là đồ...! Em tôi tám xong chưa? Tôi phát ốm phải nghe giọng bà rồi, phát ốm với mớ lý do lý lẽ đó rồi. Đưa máy cho nó ngay!”

“Con chờ tí.”

Cơn giận của Alec với Leanne khiến cậu không thể chú ý được những chi tiết mà Jordan đã nhận thấy. Leanne nhấn mạnh vào niềm tự hào của mẹ với con trai, rằng mẹ đã ngưỡng mộ theo dõi sự nghiệp của nó ngay từ lúc bắt đầu như thế nào. Lại nữa, có gì đó không đúng. Mẹ có thể thừa nhận tài năng không ai chối cãi được của cậu, nhưng chẳng lẽ mẹ cũng tự hào luôn về một đứa con nổi tiếng nghiện rượu, chơi thuốc và tính tình thô lỗ như Curtis đã từng thể hiện?

“Sao bà ta tốt tính thế. Anh thấy em nói gì bà ta cũng chẳng mấy may phật ý. Có gì đó không đúng.”

Alec gật đầu, ngón tay cậu day day hàng lông mày. “Em biết! Nghe bà ta nói, Jordan ạ, cứ như tiếng phẩn rít trên mặt băng ấy!” Cậu nhại lại cái giọng của mẹ đầy châm biếm. “Mẹ yêu con, Alec à. Lúc nào cũng thế.” Rồi giọng cậu trở lại bình thường. “Ừ, đúng thế! Lúc em còn nhỏ thì chửi em, đánh em suốt vì em bệnh! Cầu chúa để bà ta đừng yêu Jamie như cái kiểu bà ta yêu em! Với cả, nó không đồng tính hay động kinh thì chắc cũng hơn em được hai điểm rồi.”

Mẹ lại nhắc ông nghe và Jordan chăm chú trở lại.

“Mẹ xin lỗi con yêu, con đã kiên nhẫn đợi vậy mà em nó nhất quá.”

Bộ dạng Alec hoàn toàn thất vọng, còn Jordan thì nheo nheo hai mắt.

“Con gọi lại sau được không? Mẹ sẽ nói chuyện với thằng bé để thuyết phục nó yên tâm lần nữa.”

“Sao tôi biết bà không kiểm soát hả, Leanne? Sao tôi biết liệu Jamie có đấy thật không và bà có cố tình lảng tránh chuyện này không? Bảo với em là tôi chỉ muốn chào em thôi. Bảo rằng tôi không đòi hỏi phải trò chuyện hàng giờ với nó, mà chỉ muốn nói với nó rằng...” Cặp mắt màu hổ phách nhìn về phía bề cá trước khi đầu Alec gục hẳn xuống. “... rằng tôi không hề đáng sợ và tôi chỉ muốn biết về em trai mình.”

“Cùng à, mẹ không cố ý ngăn trở gì đâu. Con phải nhớ rằng em nó chỉ là thằng bé mười hai tuổi bình thường có một ông anh là siêu sao nhạc rock thế giới. Phải mất vài lần gọi điện đấy, Alec à. Mẹ đâu thể dồn ép nó hay bắt buộc nó nói chuyện với con được. Mẹ chỉ có thể trấn an nó rằng mọi thứ sẽ ổn cả thôi. Nhớ này, con càng kiên quyết, càng gọi đến nhiều, thì thằng bé sẽ càng nhận ra sự chân thành của con.”

Dù Jordan có muốn phản bác mẹ như thế nào, dù anh có cảm giác mẹ đang cố tình trì hoãn đến mức nào, thì cái lý do mẹ đưa ra cũng quá mức hợp lý.

“Trước hết, thằng bé có cần gì không? Học phí, quần áo, đại loại thế? Hay là, tôi không biết nữa, chung quy là tiền bạc?” Alec nháy mắt và Jordan nín thở.

“Không đâu con yêu, mẹ đã nói với em rồi, dù con giàu có và nổi tiếng thế nào đi nữa thì nó cũng không được đòi hỏi. Dù mẹ biết là nó muốn lắm! Tối nay con gọi lại nhé? Biết đâu mẹ có thể thuyết phục nó nói vài lời với con trước khi nó đi học cũng nên.”

Hai bàn tay Alec vòng quanh chiếc cốc, mắt cậu nhìn mông lung qua bàn bếp. “Em cố tình hỏi thằng bé cần gì để thử xem mẹ có cần câu không. Vậy mà không. Có thể chuyện này đúng là chỉ về Jamie thật.”

“Em cũng có tin thế đâu.”

“Ừ, em không tin. Hai lần em gọi, hai lần nó không nghe máy. Em nửa thấy nghi ngờ, nửa lại thấy thật, vì nếu em là nó, em cũng sợ bản thân mình chết khiếp ấy chứ!”

Tay trái cậu buông chiếc cốc ra, vươn tới và siết lấy tay những ngón tay Jordan. “Em nên gọi cảm ơn Taylor chuyện tối hôm qua.”

Cả hai đứng dậy.

“Vậy chắc anh đi tắm, chỉ tại em cứ không chịu tắm chung với anh.”

“Tại phòng tắm nhỏ quá chứ, em chẳng đứng được dưới vòi sen.”

“Còn chỗ nào ngồi tốt hơn trong lòng anh nào?”

“Jordan!”

Họ tách nhau ra, Jordan lên lầu còn Alec vào phòng khách. Bec đang ngồi gác một chân lên bàn café với công cuộc sơn móng chân màu hồng tươi của cô nàng. Alec cầm điện thoại lại ngồi cạnh cô. Bec càng cố gắng coi cậu như vị hôn phu của anh trai chứ không phải thần tượng Tyler Curtis thì Alec lại càng cảm thấy adrenalin của cô tăng lên mỗi khi cậu nói chuyện hay ngồi cạnh cô.

Cậu móc số điện thoại của Taylor khỏi túi áo. “Chị là con gái mà chân to nhỉ.”

Cô ngừng sơn móng, trừng mắt với cậu. “Xéo ngay— Chân tôi thon! Chân thon!”

Lúc Taylor nghe máy và chưa kịp hỏi là ai đã xin chờ một phút, Alec đồng ý và lại trở về với đề tài chân của Bec.

“Nếu chị cao sáu foot thì chúng đúng là chân thon.”

Cô dẹt vào bắp tay cậu. “Bọn con trai bảo là chân tôi rất đẹp đấy nhé!”

“Nhiều gã cái gì mà chẳng phun được, Beccy. Chỉ cần họ có thể đưa chị đi từ A đến H là ok hết.”

Cô lại đánh cậu, lần này mạnh tay hơn. “Tôi mang giày cỡ sáu rưỡi theo chuẩn Anh, bảy theo chuẩn Úc, ba chín theo chuẩn châu Âu và tám rưỡi theo chuẩn Hoa Kỳ. Tôi cao năm foot năm và như thế nghĩa là chân tôi thon!”

“Thế nghĩa là chị ép chân mình vào những đôi giày bé tí!”

Đoạn nói chuyện của họ bị một tiếng cười gián đoạn, Taylor chen vào và lôi kéo sự chú ý của Alec về với cái điện thoại.

“Cậu Curtis, để yên cho cái chân của cô gái đi!”

Alec cười khúc khích vì bị nghe thấy, cậu nháy mắt với Bec và cười toe toét trên tức.

“Tôi thấy chân chị mà nhỏ hơn thì chỉ cần để lộ hai mắt cá chân to bự của chị thôi.”

Taylor bật cười, Beccy cũng cười khúc khích.

“Im ngay, Tyler Curtis, coi chừng cái chân to của tôi đập cậu đến mức chọc luôn ngón chân vào mông đấy nhé!”

Ba người bọn họ phá lên cười.

“Rồi rồi, nói nhảm về cái chân của Beccy cũng đủ rồi. Tôi gọi để cảm ơn chị chuyện tối qua.”

“Không có gì. Cảm ơn cậu, hoa rất đẹp.”

Vì sợ có người nhận ra giọng mình nên Alec đã phải nhờ Jordan thay mặt cậu gọi điện đặt gửi hoa cho Taylor.

“Chuyển đến rồi sao! Quả nhiên là dịch vụ! Tôi chỉ có thể làm được đến thế thôi. Hôm nay tôi cũng chưa coi TV hay xem báo, có chuyện gì xảy ra sau đó không?”

“Tyler, trên tất cả các phương tiện ngôn luận bây giờ đều là Tyler! Lúc này thì những kẻ vẫn còn tin cậu chơi thuốc chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay! Sáng nay đài truyền hình phát lại đoạn băng ấy những hai lần, và cho đến giờ tôi cũng chưa nghe nói có đài nào chiếu lại cảnh cậu lên cơn nữa. Tất nhiên không phải là toàn bộ. Theo tin tức thì cậu sẽ hát sáu bài ở buổi diễn từ thiện và...”

Alec lắc đầu nguây nguây, vội vã chen ngang. “Sáu bài một lúc á! Làm gì có, tôi chỉ hát có hai bài thôi!” Đây là lần đầu tiên cậu nghe đến con số sáu này.

“Quảng cáo bảo là cậu đã đồng ý hát sáu bài.”

“Khốn kiếp! Chị làm ơn chờ tôi một lát.”

Alec điên tiết bắn ra khỏi sofa và chạy thình thịch lên lầu. Nếu cậu không kịp diễn tập cho bốn bài hát vừa mới thêm vào thì coi như xong đời. Bị quảng lên sân khấu, đối mặt với lượng khán giả lớn nhất từ trước đến nay và phá hỏng luôn.

Bỏ vào phòng tắm, Alec giật phăng cái màn che sang bên để thông báo với Jordan.

“Frank lại giở trò nữa rồi! Taylor vừa mới bảo em là thứ bảy em phải diễn sáu bài chứ không phải hai! Em còn chẳng biết mình phải hát cái quái gì nữa! Quảng cáo giờ đã giăng đầy cả rồi, em không thể từ chối được. Làm vậy sẽ chẳng khác nào thăng ngu. Để đưa em lên sân khấu, hấn đã đòi thù lao không dưới một triệu rồi. Giờ mà em hát sáu bài thì anh nghĩ coi hấn còn được trả bao nhiêu nữa? Là biểu diễn từ thiện đó, Jordan! Em có cảm giác như mình đang rút hết ruột của ban tổ chức dù em chẳng nói được tiếng nào. Một nửa tiền bọn họ thu được sẽ chảy vào túi lão Frank mất!”

Liếc nhìn cái điện thoại, Jordan hỏi về nó trước khi nói gì khác.

“Em đã nhấn tắt âm chưa?”

Alec với lấy cái khăn tắm. “Rồi. Giờ em biết chuẩn bị thế nào cho bốn bài còn lại vào thứ bảy đây?”

Jordan tắt vòi sen và bước ra ngoài, nhận lấy cái khăn tắm trên tay Alec. Không phải rắc rối này xảy ra thì là rắc rối khác. Có được vài ngày nghỉ lễ ra là để Alec thư thái chuẩn bị tinh thần, ai ngờ lại hóa thành đòn bẫy cho áp lực tăng lên.

“Để anh gặp Frank trong vòng mười phút thôi, anh thề với em là sẽ khiến lão phải liệu hồn trước khi dám chơi em lần nữa!”

“Anh yêu! Bốn bài nữa đấy! Sẽ mất nửa giờ, có thể là bốn mươi phút chương trình đấy! Giờ chương mặt ra đã đủ khó khăn cho em rồi, thêm bốn bài không chuẩn bị gì nữa thì em thành thẳng ngốc sao?”

Jordan lau lau người, trông anh như muốn giết Frank đến nơi. “Có cùng ban nhạc khi em đi tour không?”

Alec treo lại chiếc khăn lên giá. “Ừ.”

“Chắc chắn là em chỉ có thể hát lại mấy bài lúc đi tour. Đừng thay đổi gì hết, cứ diễn y như lúc đó là được. Như thế thì ít ra em cũng biết mình đang hát gì và ban nhạc đang chơi gì. Em sẽ không làm mình mất mặt trên sân khấu đâu, cưng à, em rất thành thạo cơ mà.”

“Em yêu anh. Anh là lý do để em hát.”

“Anh cũng yêu em. Ít nhất bây giờ biết chuyện vẫn tốt hơn là thứ bảy mới biết.”

Trước khi mặt quần lót vào, Jordan cúi xuống kết thúc cuộc nói chuyện bằng một nụ hôn. Bàn tay anh vuốt ve sau đầu cậu, tay kia kéo cậu sát lại tiếp xúc với làn da trần của mình.

Lúc hai người tách ra, Alec liếm môi cười: “Ừm, có mùi bạc hà!” Cậu nhìn xuống chiếc điện thoại rồi ngồi lên mép bồn tắm. “Em phải nói chuyện tiếp với Taylor, không thể để chị ấy đợi mãi.” Cậu nhấn nút mở âm rồi đặt điện thoại vào tai. “Chị Taylor, xin lỗi. Chị còn đây không ạ?” Alec đảo mắt. “Chết toi! Em cúp máy mất rồi.”

Cậu ấn nút gọi lại, vừa nhìn Jordan mặc đồ vừa đợi Taylor trả lời.

Lúc Taylor nhắc máy, cậu lập tức xin lỗi. “Xin lỗi, lại là tôi đây. Lúc này tôi lỡ cắt cuộc gọi với chị.”

“À, Tyler, không sao đâu.” Giọng nói vui vẻ bình thường của chị đã thay đổi, trở nên khá dè dặt. Alec hồi hộp lắng nghe, không hiểu sao chị lại đổi giọng như thế.

“Tôi không biết sự thay đổi của show diễn từ thiện, lúc nghe tin tôi giật bắn người. Làm phiền chị lâu quá rồi, tôi cũng nên ngừng lại. Cảm ơn vì chị đã giúp đỡ. Tôi rất cảm kích.”

Nghe chị thở dài, lòng cậu nhúu lại.

“Cậu không nhấn phím tắt âm, Tyler ạ, cậu nhấn phím mở loa.”

Một trận buồn nôn cuộn lên trong bụng Alec. Jordan không nhận ra sự căng thẳng bất ngờ này, anh vẫn đang mặt quần áo, mặt ngoảnh đi.

“Cậu có biết vài phút vừa rồi cậu đã lộ cho tôi bao nhiêu thông tin không? Một cô gái tên Beccy, người mà cậu cực kỳ thân thuộc. Chỉ chừng đó thôi đã đủ đáng một tin vàng rồi. Tôi biết ban tổ chức show từ thiện phải trả khoảng một triệu để mời cậu hát. Tôi biết họ còn phải trả thêm một khoản nữa để chuyển từ hai bài lên sáu bài. Quan trọng nhất là tôi biết mọi chuyện sau lưng cậu. Thêm một bài báo vàng nữa. Tôi biết cậu yêu một người đàn ông tên Jordan, và tôi cũng không thể không nghe thấy tiếng cậu và anh ta hôn nhau. Chuyện đó, Tyler à, có thể thành tin tức bạch kim đấy.”

Lúc Jordan nhận ra làn da tái nhợt của Alec, anh ngừng cài cúc áo và bước lại gần.

Tay cầm điện thoại của cậu đang run lên, giọng ngắt quãng. “Xin chị đừng nói gì cả! Xin chị! Tôi có thể... ưm...” Nước da cậu trở nên trắng bệch, mắt ầng ậng nước, giọng nói tuyệt vọng. Jordan cúi xuống, cố nhìn vào mắt cậu nhưng cậu ngoảnh đi. “... Ừm... trả cho chị. Tôi có thể trả cho chị!”

“Giờ cậu lại khóc đòi trả tiền cho sự yên lặng của tôi.”

Cơn buồn nôn đã lên đến cổ họng Alec.

“Cứ coi như tôi tin rằng tạo quan hệ với cậu sẽ được lợi hơn, tôi sẽ vờ như chưa từng nghe thấy gì hết. Dù cậu đã quên nhắc tôi không thu âm cuộc gọi này, tôi cũng đã làm thế ngay từ đầu. Trừ phi cậu bảo phải thu, tất cả mọi thứ chúng ta nói với nhau đều được giữ bí mật. Về sau, tình yêu à, cậu phải cẩn thận hơn gấp nhiều lần với người của giới truyền thông. Nếu không phải tôi mà là một nhà báo khác nghe được chuyện vừa này, tôi đảm bảo tên cậu sẽ có trên tất cả mặt báo trước khi cậu kịp nhận ra chuyện gì.”

Alec thở ra vài hơi căng thẳng, đứt đoạn, nhưng vẫn không tìm được lời nào để nói.

“Tôi vừa mới dọa cho một trận, hy vọng cậu đã rút ra bài học, giờ tôi có lời đề nghị này được không?”

“Vâng.”

“Nếu cậu muốn trả đũa Frank vì những trò lão đã làm, tôi tin rằng mình có thể giúp cậu.”

18. Chương 18

Toàn bộ sự nghiệp của Alec suýt chút nữa đã bị hủy trong giây lát chỉ đơn giản vì cậu nhấn nhầm phím mở loa thay vì phím tắt âm. Cậu không phải phóng viên và cậu hiểu điều đó. Có một sự khác nhau to lớn giữa việc cố tình thu hút đám đông và vô ý bất cẩn. Lâu nay, xung quanh Alec bao giờ cũng có Frank chỉ đạo kịch bản cùng đám paparazi, cậu đã không thể học được những kỹ năng phòng ngự cơ bản. Lúc lấy lại được bình tĩnh, cậu đề nghị mời Taylor ăn tối để bàn về kế hoạch liên quan đến buổi diễn từ thiện.

Là một tay thành thạo bếp núc, Alec chạy lăng xăng hết khuấy chảo rồi làm bánh tráng miệng. Còn Jordan, kẻ hoàn toàn mù tịt chuyện nấu nướng, bị cậu cho ra làm khách. Lúc chiều anh có ra cửa hàng mua nguyên liệu, và đây đã là giới hạn tối đa Alec cho phép anh giúp cậu chuẩn bị bữa ăn rồi.

“Thấy mà chảy nước miếng.”

Alec đứng thẳng dậy sau khi trút bánh ra khỏi khuôn. “Cái bánh ngon nhất thế giới mà lì.”

“Anh đang nói về cặp mông em cơ.”

Cậu dẹt vào bụng Jordan bằng mu bàn tay. “Anh còn không thôi chọc ngón tay vào đấy thì đến tối chả còn gì đâu.”

“Chọc ngón tay vào đâu cơ? Vào cái bánh hay là...”

“Jordan! Anh làm ơn có ích một chút được không, lại tử lạnh lấy bơ cho em, nhé?”

Jordan thở dài mò về phía tủ lạnh. Lúc mở cửa anh nhìn nhanh qua vai, thấy Alec đang bận rộn, liền thò tay vào túi áo. Anh lôi ra một chiếc hộp nhung đen, bật mở rồi để lên trên lọ bơ. Anh cầm lọ sữa thông thả tiến lại ghế dài.

Alec liếc qua thành lọ. “Không phải sữa, anh yêu, là bơ cơ.”

Jordan chẳng chịu nhúc nhích sữa chữa lỗi lầm. Alec đành phải cầm lấy cái lọ đi lại chỗ tủ lạnh. Cậu đặt nó lên cánh cửa tủ, thò tay sang lấy bơ và cứng người. Miệng cậu ngoác ra từ mang tai trái sang mang tai phải, cậu để yên chiếc hộp nhung đấy mà chạy bổ về phía Jordan, nhảy lên ôm cổ anh, hai chân vòng quanh hông anh và hôn anh tới tấp.

“Jordan! Đẹp quá!”

Anh bước lại chỗ tủ lạnh với Alec vẫn đang đeo dính trên người. “Em có định đeo vào hay không đấy?”

Alec gật gật đầu, tim đập rộn rã. “Đeo chứ!”

“Đêm qua anh đã hỏi em nhưng anh vẫn muốn làm theo kiểu truyền thống.”

Jordan lấy chiếc nhẫn ra – một vòng bạch kim lấp lánh bao quanh viên kim cương rực rỡ đang phản chiếu ánh sáng và màu sắc trong căn phòng này.

“Alec Tyler, em là tình yêu của đời anh và anh muốn được ở bên em đến đầu bạc răng long. Em đồng ý lấy anh chứ?”

Alec lẳng lặng gật đầu khi Jordan cầm lấy bàn tay cậu đang che miệng xuống và đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út. Sau một loạt những cái hôn, Jordan lấy ra một chiếc nhẫn khác từ túi quần jean.

“Giờ đến lượt anh đeo nhẫn cặp với em.”

Sáu giờ mười lăm phút tối, Alec đi đi lại lại trong phòng bếp, hai bàn tay ướt đầm vì căng thẳng. Taylor hẹn cậu lúc sáu rưỡi. Cậu đã gọi trước cho Leanne nhưng chỉ nhận được tin hiệu trả lời cài sẵn. Cậu buộc phải để lại lời nhắn xin lỗi vì không thể gọi cho mẹ vào lúc bảy giờ tối mà đổi lại thành sáng hôm sau.

Bec nhào vào bếp và túm lấy chiếc xắc tay trên ghế dài. “Chào em rě, chị phải biến đây.”

Bị trễ hẹn xem phim với bạn, Bec vội vã lao ra khỏi cửa và đụng phải Taylor.

“Tiếc quá! Chị Taylor, đúng chứ?”

Người phụ nữ vươn tay ra chào cô. “Ừ, hẳn em là Beccy!”

Bec bắt tay chị. “Đúng thế, cô nàng chân to đây! Chị vào đi, Tyler đang ở bên trong.”

Taylor dời bước sang đoạn hành lang hẹp và nhìn Bec nhảy vào ô tô. Đóng lại cánh cửa sau lưng cô, Taylor ngập ngừng đi vào bếp. Đang đứng bên bồn rửa với một chú mèo bự hăng hái quẩn quanh mắt cá chân là một chàng trai không-hề-gothic[1]. Thậm chí trong giây lát Taylor đã hoài nghi rằng tấm lưng trước mắt mình liệu có phải là của Tyler Curtis thật không. Chàng trai đang mặc một chiếc quần jean vải din xanh với chiếc áo sơ mi đỏ vừa vặn và chẳng hề có kiểu tóc đỉnh[2] nào.

“Tyler?”

Cậu quay lại với con dao lạng thịt trên tay.

Taylor giơ hai tay đầu hàng. “Tôi thề là không có ác ý với cậu!”

Cậu nhìn chị, nhìn con dao, rồi vội vàng đặt ‘hung khí’ sang bên. “Ôi! Tôi xin lỗi. Chào chị. Mời vào. Hãy gọi tôi là Alec, tên thật của tôi đây.”

Chị cởi áo khoác và đặt nó vào cánh tay đang đưa ra của cậu. “Beccy để tôi vào.”

Cậu mặc chiếc áo lên giá treo ở hành lang rồi quay trở lại bếp và đi thẳng về phía tủ lạnh.

“Chị ấy đi xem phim. Chị uống gì?”

Lúc cậu mở cửa tủ, Taylor nhận thấy thứ gì đó trên tay cậu nhìn rất giống một chiếc nhẫn cưới.

“Nước cam. Cảm ơn.”

Alec khui vỏ hộp và đổ nước cam vào một chiếc cốc trên giá. Chị đi theo cậu vào phòng. “Anh chàng của cậu đâu rồi?”

Màu đỏ hiện lên trên hai má cậu còn rõ ràng hơn chiếc áo đỏ trên người.

“Đang thay quần áo trên lầu. Anh ấy xuống muộn một tí vì Cục Lông, con mèo của chúng tôi ấy, bày ra một núi lông mèo trên thảm bắt Jordan phải dọn.”

Taylor nhận lấy chiếc ly từ tay cậu. “Nhóc kia là mèo á? Tôi còn tưởng là một chú ngựa con cơ!”

Alec cười ngượng. “Ừ đấy, nên chị có thể tưởng tượng được búi lông nó thải ra bự cỡ nào!”

Alec dẫn chị vào phòng khách. Chị ngồi trên sofa, tò mò với mọi thứ xung quanh. Cuộc hẹn không được ghi âm không có nghĩa là chị cũng kiềm chế được lòng hiếu kỳ của mình. Taylor cực kỳ muốn biết về chiếc nhẫn trên ngón tay cậu, nhưng tạm thời chị phải nuốt ngược câu hỏi vào lòng.

“Cậu cảm thấy thế nào, Alec?”

“Ngoại trừ việc sáng nay suýt lên cơn đau tim thì không tệ.”

Chị nhích tới trước và đặt vào gối cậu. “Đừng bao giờ mang điện thoại theo bên người. Dù cậu đã nhấn tắt âm, chắc gì một ngày đẹp trời nào đó cái phím ấy không bị hỏng. Mà bọn papazari thì chỉ cần như thế thôi, tình yêu ạ. Một phút sơ hở là toàn bộ thế giới sẽ biết hết mọi bí mật của cậu.”

“Tôi đã nhận được bài học rồi.”

“Nhân tiện, tôi nhin không nổi nữa, cho tôi hỏi nhé. Cậu gay hay bi đấy?” Chị cười nhăn nhó như chú mèo Cheshire[3] đang ngồi trước bát sữa.

Alec nhún vai ngượng ngịu. “Gay trăm phần trăm!”

Đứng dậy khỏi bàn café, Alec gặp Jordan ở chân cầu thang, cậu nắm tay anh lại chỗ sofa.

“Đây là vị hôn phu của tôi, Jordan. Jordan, đây là cố vấn truyền thông và nhà thông thái của em, Taylor.”

Họ bắt tay nhau. Taylor quan sát Jordan một lượt từ đầu đến chân. Hai người quả thực là một cặp vô cùng ấn tượng.

“Rất vui được gặp anh, Jordan.” Chị cười hết sức niềm nở. “Và chúc mừng hai người đã đính hôn!”

Ấn tượng đầu tiên của chị khi gặp gỡ Jordan khá phức tạp. Một người đàn ông đẹp trai ngoài sức tưởng tượng, lớn tuổi hơn Alec và vô cùng cảnh giác. Suốt bữa ăn anh nói rất ít, để mặc câu chuyện cho vị hôn phu trẻ tuổi của mình, nhưng chỉ cần anh mở miệng nói câu nào là sẽ đi thẳng vào vấn đề câu ấy. Theo những gì Taylor nhận xét được, hai người quả thực là một cặp rất không hợp, cuộc sống hôn nhân tương lai của họ xem ra khó suôn sẻ. Thậm chí chị còn không nhận thấy bất kỳ cử chỉ thân mật nào giữa hai người.

Sau khi kết thúc bữa tối và bàn ghế đã được dọn sạch sẽ, Taylor xin phép vào nhà vệ sinh.

Ngay khi Taylor vừa biến mất khỏi tầm mắt, Alec bước lại bên Jordan đang đứng lựa CD.

Đợi cho bài hát cất lên, cậu mới mở miệng. “Anh nghĩ chị ấy có thích bữa tối hôm nay không?”

“Một bữa ăn tuyệt vời.” Jordan quay lại và nắm lấy tay cậu. “Anh còn đang mong được thưởng thức món tráng miệng đây.”

Họ nhích lại gần nhau, vòng tay quanh hông đối phương. “Thế anh muốn khi nào thì em mang nó ra?”

“Khi cô ấy về, em yêu, nhiều chuyện cần phải riêng tư chứ.”

Taylor ngừng lại ở đầu cầu thang khi nghe thấy tiếng cười trong phòng khách. Chị cúi xuống lan can để tránh bị nhìn thấy. Lúc này, khi chỉ còn hai người bên nhau, một Jordan lạnh lùng không chút biểu cảm khi nãy đã biến thành một người đàn ông hoàn toàn khác. Chị thấy Alec rút một tay ra khỏi áo vest của Jordan và dẹt vào cánh tay anh.

“Jordan!”

Về ngoài bằng giá của anh hoàn toàn bị phá vỡ bởi nụ cười. “Lần nào anh cũng bước vào chỗ này!”

Họ đang diu nhau chậm chậm trong tiếng nhạc, cho đến lúc đó, nụ cười nghề nghiệp vẫn thường trực trên gương mặt Taylor đã trở thành cái tươi cười từ tận đáy lòng. Chị nhìn Alec lướt người lên vòng tay quanh cổ Jordan. Chị thấy Jordan nhấn chìm Alec vào từng trận cười khúc khích bởi những cái hôn dồn dập bao phủ lấy gương mặt, bờ môi, và quanh cổ cậu. Chị không thể phủ nhận cảm giác kỳ dị trong lòng khi nhìn Tyler Curtis đang trong vòng tay một người đàn ông. Nhưng mặt khác, chị lại cảm nhận rõ ràng tình yêu cuồng nhiệt say đắm giữa hai người họ.

Bữa cơm thân mật kết thúc, Taylor bắt đầu thảo luận về show diễn từ thiện và sự cần thiết phải nghe những thông tin về Frank Brooks. Chị cần đảm bảo khả năng xảy ra sơ suất trong show diễn phải được hạn chế ở mức thấp nhất. Trong lúc Alec nói, Taylor im lặng lắng nghe và giật mình kinh hãi. Chị biết rằng nếu sự thật được phơi bày trước công chúng thì chuyện này sẽ trở thành scandal lớn nhất từ trước đến nay trong làng giải trí. Lúc nghe xong mọi chuyện, hơn bao giờ hết, chị ước gì ngay lập tức được nhìn thấy Frank phải chịu trả giá cho những gì lão đã gây ra. Không còn gì đáng hổ thẹn hơn việc lão bỏ mặc tình trạng sức khỏe của Alec sau những trận động kinh của cậu.

“Alec, người đứng ra tổ chức show từ thiện này là Robert Groves. Kiểu người như ông ta có thể giờ cờ trắng đầu hàng trước một con chuột ba chân đi nặng. Nhớ kỹ, live show từ thiện năm 1985 đã được hơn một tỉ rưỡi người trên thế giới theo dõi. Số tiền huy động lên đến hơn một trăm mười triệu bảng. Groves có xu hướng đánh bóng những show từ thiện của mình. Chỉ cần mời được cậu tham gia, lượng khán giả xem chương trình sẽ cao nhảy vọt. Dù có quảng cáo kiểu gì đi nữa cũng không bằng được việc đưa tên cậu vào danh sách nghệ sĩ biểu diễn; và việc này phi thường có lợi cho Groves. Nếu họ muốn mở rộng số tiền từ thiện huy động được thì thù lao của cậu có cao đến đâu cũng có thể chấp nhận, và con số Frank rút được từ chỗ tiền ấy chỉ như muối bỏ bể. Dựa vào bản tính của của Robert Groves và quyền lực của Tyler Curtis, tôi có đề nghị thế này...”

Cặp mắt vàng của Alec trợn to ra theo từng lời Taylor nói và nụ cười mỉm của Jordan lớn dần. Frank Brook là một kẻ khôn lỏi, và do đó, chỉ cần kế hoạch đi đúng với những gì Taylor đã định, Frank sẽ sa vào vũng lầy tồi tệ nhất mà lão có thể tưởng tượng ra.

Taylor rất hài lòng với đề nghị của mình, chỉ nhún vai. “Cậu thấy sao?”

Jordan trao đổi ánh mắt với Alec và để chị đợi câu trả lời của cậu.

“Chị đúng là thiên tài!”

Taylor lôi một cuốn sổ ra khỏi túi của chị và mở nó trước mặt cậu. “Đây là sổ di động của Robert.”

Alec cầm lấy cuốn sổ rồi nhìn vào trang giấy. “Hơn 9 giờ rồi, giờ gọi có phiền ông ấy không...”

Taylor cười khúc khích, chị lắc lắc đầu. “Không cần lịch sự đến thế đâu! Hãy làm theo kiểu của Curtis đi nào, đập đổ mọi thứ ngáng đường!”

Alec khẽ gật đầu đồng ý rồi nhận điện thoại từ tay Jordan. “Ok. Để em tập trung một chút.”

Ánh mắt cậu đảo xuống dãy số, sang chiếc điện thoại, sang Jordan, đến Taylor rồi vòng trở lại chiếc điện thoại lần nữa. Hít thở vài hơi thật sâu, bấm số, mở chế độ loa ngoài để Jordan và Taylor có thể theo dõi cuộc gọi, và Alec Tyler hoàn toàn biến thành Tyler Curtis.

“Robert Groves?”

“Vâng. Xin hỏi ai đang gọi?”

Alec có một giọng nói rất đặc trưng, phát âm Australian có chút ngọng, rất ít người nghi ngờ nổi người mình đang nói chuyện là ai.

“Tyler Curtis. Tôi và ngài cần nói chuyện.”

Im lặng ở đầu dây bên kia kéo dài đến mức Taylor và Jordan trao đổi với nhau một cái cười nhếch môi. Cuối cùng Groves cũng trả lời, giọng ông ta hết sức căng thẳng. “Tyler! Bất ngờ thật!”

“Chắc chắn rồi. Có biết tại sao tôi gọi không?” Đường như Alec có thể thay đổi nhân cách cực kỳ trơn tru.

“À... vì show từ thiện?”

“Đúng thế.”

Không cần Robert Groves phải có mặt tại đây, ba người đều có thể thấy được ông ta đang toát mồ hôi vì khẩn trương.

“Tôi có thể giúp gì cho cậu?”

Thậm chí kiểu cách của Alec cũng thay đổi, cậu đặt hai chân lên bàn café. “Cũng vui là ngài hỏi vậy, đúng là có việc. Trước tiên, cuộc trò chuyện này chỉ tôi và ngài biết, hiểu chứ?”

“Hiểu.”

“Ngài nghĩ xem nếu mình để lộ ra với bên thứ ba thì sẽ thế nào?”

“Thứ Bảy này cậu sẽ không diễn?”

“Nói đúng đấy! Hôm nay tôi vừa phát hiện ra mình phải diễn sáu bài thay vì hai. Ngài có thể tưởng tượng được tâm trạng của tôi không?”

“Cậu không vui?”

“Là điên tiết! Tôi cực kỳ ác cảm với việc mình bị đem ra trao đổi như một thứ hàng đầu giá. Ngài hiểu chứ?”

“Tôi hiểu.”

“Tốt hơn là nên thế! Nan đề cho ngài đây. Ngài định thả tiền vào túi ai nào? Tôi hay là Frank?”

“Cậu! Chắc chắn là cậu!”

Là ngôi sao quyền lực nhất thế giới, Alec có thể đòi hỏi bất cứ thứ gì cậu muốn và tất cả đều phải phủ phục dưới chân cậu. Cộng thêm hình ảnh gần đây của Curtis trước công chúng, không còn ai dám nghi ngờ trí tuệ của cậu nữa. Alec dựa vào ghế sofa như một ông hoàng và biến Robert Grove thành kẻ hầu hạ đang quỳ gối dâng khay nho lên cho đức vua của mình.

“Ngài trả Frank bao nhiêu để có được sự tham gia của tôi?”

Câu trả lời của Groves lấp bắp vì căng thẳng. “Hai triệu rưỡi.” Alec khựng lại. “Đã chuyển tiền chưa?”

“Chưa. Tôi dự định chuyển vào thứ Sáu.”

Alec khẽ dềnh hắng rồi nhanh chóng biến thân lại thành Curtis. “Nghe này, đây là việc ngài cần làm, Robert. Quên cái thỏa thuận giữa ngài và Frank đi mà hãy làm việc với tôi. Gọi cho Frank, bảo với lão ta rằng ngài sẽ không trả một đồng nào cho đến khi tôi diễn xong.”

“Tôi e là không được. Quản lý của cậu là một tay làm ăn giỏi hoạt. Tôi không thể mạo hiểm được. Nếu làm vậy, ông ta sẽ kéo cậu ra khỏi... Tất cả các hoạt động quảng cáo lúc này đều tập trung vào cậu! Danh tiếng của một nhà tài trợ như tôi sẽ bị hủy hoại hoàn toàn nếu cậu không xuất hiện!”

Alec nhún vai. “Tôi còn giỏi hơn lão ta nhiều! Nếu ngài không nghe lời, tôi sẽ không diễn, hoặc giả tôi diễn xong mà phát hiện ra ngài làm trò sau lưng tôi thì cứ yên tâm là danh tiếng của ngài cũng chẳng còn.”

“Chính xác thì cậu muốn tôi làm gì?”

Cặp mắt màu hổ phách nhìn thẳng vào Jordan, đôi lông mày cong lên.

“Ngài hãy gọi cho Frank, bảo với lão ta rằng ngài sẽ không trả tiền cho đến khi tôi diễn xong vì ngài không dám đảm bảo tôi có xuất hiện hay không. Cứ bảo với lão ta rằng ngài lo sợ, vì theo những gì ngài thấy trên đoạn video của tôi hôm trước, trông tôi hoàn toàn kiệt sức và rất ốm. Nếu Frank dọa sẽ rút tên tôi khỏi show diễn, ngài hãy mặc kệ. Nói cho lão hay rằng dù bản thân ngài muốn tôi có mặt ở đó thì công chúng cũng sẽ hiểu tôi đang không khỏe. Frank sợ mất tiền nên cái gì lão ta cũng đồng ý. Chỉ cần tôi diễn xong, mọi việc đúng theo ý tôi muốn, ngài hãy nuốt lời với Frank. Không được trả tiền cho Frank. Tiền phải thuộc về ngân sách từ thiện.”

Một tiếng hút khí không che giấu được truyền đến từ đầu dây bên kia. “Tyler... không được... nếu tôi làm thế ông ta sẽ giết tôi mất!”

“Ngài nghĩ mình đang nói chuyện với ai hả, Robert? Tôi có thể hủy hoại sự nghiệp của ngài nhanh hơn bất kỳ ai! Theo tôi thấy thì ngài chẳng có nhiều lựa chọn đâu. Chọc tức tôi, tôi rút. Không những rút, tôi sẽ lên tất cả các mặt báo khi giới ở Luân Đôn này mà kết tội ngài và cái công ty tài trợ của ngài. Làm xong, tôi sẽ tiếp tục lên án ngài ở từng thành phố một trên toàn thế giới. Điều này để tránh cho ngài quên đi việc đã đem tôi ra làm một thứ hàng thượng hạng ở nhà bán đấu giá Christie. Nên nhớ ai mới là kẻ bị lợi dụng ở đây. Tôi! Và tôi không hề cảm kích!”

“Cậu muốn tôi khi nào thì gọi cho ông ta?”

Alec mỉm cười. “Ngay bây giờ. Tôi cho ngài nửa giờ, sau đó tôi sẽ gọi lại. Khôn hồn thì đừng giở trò qua mặt tôi!”

[1] Trường phái rock mà Curtis đang chơi

[2] Kiểu đầu đinh nhọn tua tua như gai. Đây chính là kiểu tóc của Curtis khi xuất hiện trước công chúng:))
(ở

[3] Tên chú mèo trong tác phẩm “Alice lạc vào xứ sở thần tiên” của Lewis Carroll

T/N: Bạn Rin đã chết vì ngập trong tim hồng và đánh mất trái tim fan gọn nhỏ bé cho Jordan rồi =))))))

19. Chương 19

“Ngài muốn gì, Groves?”

Frank đang nhắm nháp một ly scotch.

“Tôi sẽ không trả tiền cho ngài cho đến khi nhìn thấy Curtis trên sân khấu vào tối thứ bảy.”

Frank nện ly scotch đánh choang xuống mặt bàn và nhảy dựng lên. “Gì cơ? Chúng ta đã thỏa thuận rồi cơ mà. Tiền phải vào tài khoản của tôi đúng thứ sáu nếu không cậu ta sẽ không diễn!”

Lão nghe được tiếng Robert nuốt nước bọt trước khi bình tĩnh đáp lời. “Trong trường hợp đó tôi cũng đành chịu thôi. Tôi muốn Tyler lên sân khấu, nhưng tôi lại có cảm giác cậu ta chẳng có đủ sức khỏe để biểu diễn. Tôi không thể liều lĩnh thế được.”

Bàn tay Frank vỗ vỗ vào mặt mình và trượt theo hai má giữa những giọt mồ hôi đang đua nhau trào ra như suối. Lão đã hứa sẽ trả tiền cho chủ nợ vào tối thứ sáu. Lão cần tiền. Lão sẽ có cơ may sống sót hơn nếu chỉ xin gia hạn thêm hai mươi bốn giờ trả nợ chứ không phải là một thời hạn mập mờ như thế này. Lão vẫn chưa nghe tin gì từ Alec. Lão chẳng thể biết được rốt cuộc cậu có diễn hay không. Frank chỉ biết rằng lòng thương người mà Alec đang có sẽ chiến thắng cơn gan lì bất thành linh gần đây của cậu. Nếu lão buộc phải chơi một canh bạc nữa, tỷ lệ Alec không giữ lời hứa đến buổi diễn từ thiện vẫn thấp hơn.

Frank tóm lấy chai scotch lên tu ừng ực. Chắt lỏng đổ vào cổ họng, chảy xuống cằm và dọc theo cổ lão. Đầu tiên là Leanne trở mặt, giờ là Robert Groves, miếng giẻ ướt khét tiếng nhất trong giới, cũng đe dọa điều tương tự.

Frank không thể để mất hai triệu.

“Ngay lúc cậu ta bước khỏi sân khấu, tôi muốn tiền phải được chuyển ngay! Nếu không tôi sẽ khiến ngài phải hối hận hơn bao giờ hết! Hai triệu trong tài khoản của tôi vào tối thứ bảy!”

“Được! Thỏa thuận lại như thế nhé. Thứ bảy. Được rồi. Chúc ngủ ngon, ngài Frank.”

Alec đang là người nắm đằng chuôi, dù cậu có nhận thấy điều này hay không. Sự nghiệp của Frank, lối sống của lão, sự tồn tại của lão đã bị trói buộc vào một thằng nhóc mà lão vừa mới mất quyền kiểm soát. Theo hiểu biết của Frank, Alec rõ ràng không có bạn bè nào để nương tựa. Trong lúc điên cuồng tìm kiếm câu trả lời, xem Alec rốt cuộc đã biến mất vào nơi chốn nào, Frank đã dồn ép người tài xế limousine. Thế nhưng thái độ của Isaac vẫn như gỗ đá. Ông ta chỉ báo cáo với Frank rằng mình không biết Alec đã đi đâu và thậm chí cho dù có biết, ông ta cũng chỉ là tài xế của Tyler Curtis và có nhiệm vụ phải giữ bí mật. Lúc Frank đề nghị tiền, lông mày Isaac nhướn lên nhưng ông ta vẫn bình tĩnh trả lời. “Đừng cố mua chuộc tôi, ngài Brooks.”

Mọi con đường Frank chạy đều nhanh chóng biến thành ngõ cụt. Trên tất cả màn hình lớn, trên mọi mặt báo, đề mục và cảnh quay đều nhắc đến Tyler Curtis. Một phát ngôn viên của quỹ quyền góp nghiên cứu về động kinh đã thừa nhận từ hai năm nay quỹ này đều nhận được một nguồn tài trợ khổng lồ từ một nhân vật không biết tên. Tất cả mũi tên đều hướng về Curtis. Đoạn băng của Curtis bác bỏ tất cả tin đồn về việc cậu chơi thuốc được đưa ra, cho thấy một mặt dễ bị tổn thương của Curtis. Bệnh động kinh cho thấy một mặt khác rất ‘người’ của cậu. Cuộc phỏng vấn thân thiện lần trước cho thấy vẻ trí tuệ của cậu. Live show cho thấy một Curtis đầy cảm kích với các fan. Nếu Alec bước lên đỉnh Mount Sinai giương cao biển ‘Mười điều răn dạy của Curtis’, Frank biết rằng thế giới sẽ thuần phục dưới chân cậu.

Lão ực thêm vài ngụm scotch nữa rồi lại quay số.

“Frank đây. Tôi gặp vấn đề. Tôi không thể trả tiền cho ngài trước thứ bảy.”

“Đúng là có vấn đề thật.”

“Chủ nhật. Lần này là chắc chắn.” Lão thở dài nặng nhọc.

“Lại là một cái ‘chắc chắn vào thứ sáu’ nữa đấy hả? Tôi đã rộng lượng vô cùng rồi đấy, Frank. Tôi đã kiên nhẫn hơn mức cần thiết rồi đấy. Tôi muốn ông đồng tai lên mà nghe cho rõ đây. Tôi chẳng quan tâm việc ông nợ cờ bạc. Tôi chẳng quan tâm việc ông phung phí hàng triệu đô, vì chúa, vào tất cả các sòng bạc từ

đây cho đến cực Bắc. Tôi chỉ biết, nếu việc ly dị vợ khiến ông khánh kiệt, ông phải chấp nhận. Tôi đã rất tốt bụng cho ông vay khi ông gõ cửa cầu cứu tôi. Mà tôi lại là một doanh nhân rất rất bận rộn, tất nhiên, rất giàu có. Tôi không tha thứ được khi thấy lòng tốt của mình bị ném trở lại vào mặt mình hết lần này đến lần khác. Tôi chẳng thích cái danh cho vay nặng lãi, nó chỉ làm hạ thấp giá trị nhân ái của tôi thôi. Tôi chỉ coi mình là một nhà hảo tâm giúp đỡ những kẻ quá ngu ngốc chẳng biết lúc nào thì nên giữ đúng thỏa thuận. Nói thế nghĩa là tôi không phải kẻ máu lạnh. Ông có thể trả tôi hai triệu vào thứ bảy.”

Frank ngã người xuống ghế bành, thở phào nhẹ nhõm. “Cảm ơn ngài! Cảm ơn ngài! Chắc chắn tiền sẽ chuyển vào chủ nhật. Ngay khi chuyển xong tôi sẽ gọi thông báo cho ngài. Giờ tôi không quấy rầy buổi tối vui vẻ của ngài nữa.”

“Đừng nhanh thế chứ, Frank.”

Sự nhẹ nhõm lập tức biến thành sợ hãi.

“Lòng hảo tâm của tôi đều có giá trị. Hai triệu trong tài khoản ngân hàng tôi vào chủ nhật. Đối với những khổ tâm của mình, tôi muốn năm trăm ngàn nữa vào tài khoản trước thứ tư. Nếu không, một viên đạn sẽ găm vào não ông trước thứ năm. Ngủ ngon nhé, Frank.”

20. Chương 20

Sáng thứ tư, chiếc điện thoại trong tay Alec đã sẵn sàng cho một cuộc gọi tiếp theo đến chỗ Leanne.

“Chúng ta tiếp tục.” Ngón tay cậu day day thái dương và đôi mày nhíu lại khi Leanne mở miệng. “Là tôi đây. Em ấy có nhà không?”

“Chiều thứ tư nó phải đi tập đá bóng sau giờ học. Con thế nào rồi, con yêu?”

Jordan nhắm mắt lại, lắc đầu. Gương mặt Alec dài ra và cậu cào cào tóc, thất vọng tột độ. “Chuyện quái quỷ gì thế hả? Lần nào tôi gọi bà cũng đều kiểm soát!”

“Đêm qua con bận đầu phải lỗi của mẹ! Nếu mẹ có số của con, mẹ đã gọi để thông báo chuyện Jamie phải tập bóng đến sáu rưỡi mỗi chiều thứ tư rồi.”

“Sao bà không mail cho tôi!”

Lại một lần nữa mẹ bắt đầu gỡ giọng vừa dấm vừa xoa với Alec. Điều này chỉ khiến Alec thêm rối trí và đẩy đồng hồ kiểm-soát-tính-táo của Jordan lên cao hơn.

“Mẹ không có thời gian mà. Con lúc nào cũng ác ý với mẹ, mẹ sẽ không để con ảnh hưởng xấu đến Jamie đâu.”

Alec bắn ra khỏi giường như một con chó săn, dậm bình bịch điên cuồng theo từng cơn run rẩy vì cáu tiết, và giọng nói của cậu chỉ còn kém một nấc so với việc quát tướng lên. Jordan sải bước đến muốn ôm cậu để kiềm chế cơn giận nhưng bị cậu dứt khoát đẩy ra. Đây là lần đầu tiên thái độ của Leanne chuyển từ ngọt ngào sang chỉ trích.

“Sao bà dám lên án tôi sẽ ảnh hưởng xấu đến Jamie hả?”

“Alec, con cáu kỉnh với mẹ, con nói xấu mẹ, mẹ thấy những lo lắng của mình là hợp lý.”

Alec tuột dần xuống tường, cầm cậu mở ngoác ra và hai mắt như bốc hỏa. “Lo lắng của bà là hợp lý á? Tất nhiên rồi, lúc nào mọi chuyện cũng là về bà, đúng không?”

“Cho đến giờ, Alec, con mới là người đòi hỏi ích kỷ và muốn mọi chuyện về phía con.” Lời của mẹ lọt vào tai Jordan nghe cũng ác độc như việc mẹ dấm một cú vào bụng cậu.

“Đồ khốn!”

“Giờ con có thể là Tyler Curtis nhưng không việc gì mẹ phải chấp nhận những lời xỉ vả của con.”

Dùng hết sức kiềm chế những tiếng thở hồng hộc vì giận dữ, Alec hét ầm vào điện thoại to đến mức Jordan phải giật vôi earphone ra khỏi tai. “Tôi chưa bao giờ đòi hỏi việc này vì tôi! Tôi không có bất kỳ người thân nào và giờ tôi có quyền được biết về em trai tôi!”

“Mẹ cũng có quyền được tôn trọng vậy.”

Jordan tưởng rằng Alec không thể hét to hơn được nữa, nhưng cậu đã chứng minh anh hoàn toàn sai lầm. “Bà không có quyền đó! Bà có biết tí gì về những chuyện tôi đã trải qua không? Bà có biết tí gì về những đau khổ của tôi khi bố mất không?”

Leanne thở dài. “Sao con không kể với mẹ? Cứ hét lên với mẹ, một lần giải tỏa hết những áp lực trong lòng con đi.”

Lần này Alec đã gào to tương đương với khi cậu hát.

“Bà chẳng có tí lương tâm nào hết! Tôi chỉ có mỗi mình bố trên đời! Khi tôi mười bảy tuổi, hai người cảnh sát đến bảo với tôi rằng xe của bố đã đâm vào một gốc cây! Tôi đã phải bán hết mọi thứ trong nhà để lo tang sự cho bố!” Tiếng hét giận dữ và thống hận của Alec hòa vào tiếng khóc. “Bố chính là tất cả cuộc sống của tôi! Người yêu tôi, người chăm sóc tôi, người quan tâm tôi! Tôi không thể sống một mình, nhưng tôi đã không còn ai khác. Đến khi nào bà lên cơn động kinh hàng trăm hàng ngàn lần, một mình nằm trên sàn nhà giữa một đồng nôn mửa và đái dầm, cố hết sức để gượng dậy, bà vẫn còn chưa đủ tư cách để nói rằng tôi ích kỷ! Tôi chưa bao giờ mong được nổi tiếng! Tôi sẵn sàng từ bỏ danh tiếng này để tìm một phương thuốc chữa bệnh cho mình! Tôi sẵn sàng bỏ hết tất cả để mang bố lại bên tôi! Bà tưởng làm Tyler Curtis là dễ lắm chắc? Còn kinh khủng hơn một cơn ác mộng! Tôi đã cô độc gần như muốn chết! Tôi chẳng thêm quan tâm đến bà hay cảm nhận của bà, Leanne. Tôi chỉ biết mình có quyền được biết Jamie và em ấy có quyền được biết tôi. Còn muốn tôi nói rõ hơn nữa không?”

Jordan chuẩn bị tinh thần cho một trận công kích nhức nhối nữa từ mụ. Thay vào đó họ nhận được là những lời đường mật. “Không, con yêu, vậy là quá đủ rồi. Nếu mẹ ở đó, mẹ đã ôm con vào lòng.”

“Im đi, Leanne! Giờ tôi phải ra ngoài với bạn và sẽ không trở về trước tối mai. Bảo với Jamie rằng tối mai tôi sẽ gọi và nhất định phải để em ấy nhận máy.”

Trong vòng một giờ họ đã lên đường đến Cotswolds. Khi chiếc xe vừa rời khỏi nội thành lái về miền quê, cặp kính đen của Alec đã hạ xuống và mặt cậu bắt đầu dí sát vào cửa kính.

“Ngôi nhà này biệt lập như vậy, chúng ta lấy chìa khóa chỗ nào?”

“Chủ nhà sống trong làng. Đến chỗ họ lấy chìa khóa và đi khoảng một dặm rưỡi nữa là đến nhà chúng ta.”

“Jordan, bao nhiêu tiền?”

“Anh không nói với em đâu.”

Đầu tiên là nhấn đấm hôn kim cương tuyệt đối không rẻ, giờ là chi phí cho một chuyến qua đêm bên ngoài. Alec cảm thấy áy náy vì cậu chẳng phải bỏ ra tí tiền nào. “Em không ngại nếu chúng ta dùng cửa em...”

“Anh ngại! Tiền của anh tuy không nhiều bằng em nhưng nhất định dư sức cung phụng em.”

Khi nghe vậy, dù trong lòng áy náy, Alec vẫn không thể phủ nhận niềm vui sướng khi được anh cưng chiều. “Anh sẽ mua nhà cho chúng ta, không bàn cãi! Một nơi yên tĩnh và biệt lập, như một lâu đài có hào bao quanh chẳng hạn. Xuống máy cao tốc để em có thể đến cửa chính một cách nhanh nhất!”

Ngôi nhà lợp tranh khiêm tốn giữa một khu vườn rực rỡ sắc hoa, xung quanh chỉ nhìn thấy đồng quê thôn dã. Một phòng bếp, một phòng tắm, một phòng ngủ được bao bọc giữa những bức tường đá âm cúng. Phòng sinh hoạt đặt một lò sưởi, một bộ sofa mềm mại và một chiếc piano tú[1]. Từ mọi góc ngách trong căn nhà, những vết nứt nẻ trên tường đến mỗi một bông hoa ngoài kia đều trở thành đề tài cho Alec tò mò khám phá mãi không thôi. Jordan ngồi trên bậc thềm nhìn Alec hái hết nhánh hoa này đến nhánh hoa khác, đến lúc thành một bó lớn trên tay. Chuyến đi đến Cotswolds này chính xác là những gì Jordan nghĩ Alec đang

cần, là cơ hội cho cậu hít thở không khí trong lành, không phải phải phòng lo sợ bị nhìn thấy, và chỉ có hai người bên nhau.

Bó hoa trong tay Alec càng lúc càng lớn, Jordan sợ rằng đến lúc cả hai rời khỏi, có khi nào khu vườn này sẽ trụi lủi nhờ công của cậu hay không. Alec luồn lách qua những khóm hoa theo từng nhịp bước. Khi đến được chỗ Jordan, cậu giơ bó hoa về phía anh. “Tặng anh đấy, Jordan. Cười thật to và hôn em đi nào.”

“Cảm ơn em! Lại đây, ngồi lên chân anh.”

Bầu trời xanh trong vắt, lốm đốm những vệt mây trắng, thời tiết nhẹ nhàng ảm lên xoa dịu lòng người giữa những cơn gió se se lạnh còn động lại. Ôm Alec trong tay, ngồi giữa một miền quê thanh tĩnh, Jordan cảm thấy không còn hạnh phúc nào hơn. Những cuộc trò chuyện thủ thỉ dài thật dài và những giây phút lặng yên vô cùng dễ chịu.

Jordan chợt để ý đến thời gian, đã một giờ chiều. Cả hai vẫn chưa ăn gì sau bữa sáng.

“Đói không?”

Alec khẽ gật đầu trong ngực anh. “Mình ăn ngoài trời được không?”

“Cách đây không xa là Lower Slaughter[2].”

Mũi Alec lập tức chun lên, cậu tránh ra khỏi ngực anh. “Em không ăn cái gì giết giết mổ mổ đâu.”

Jordan bật cười. “Là một ngôi làng. Đẹp nhất nước Anh đấy nhé.”

Alec nhảy khỏi đùi Jordan và kéo kéo chân anh. “Nếu vậy chúng ta sẽ mang theo bữa trưa vào công viên. Các cặp yêu nhau bình thường đều thế.”

“Em chắc không đấy? Ở đó tuy yên tĩnh nhưng...”

“Em sẽ đeo kính mờ. Đi nào!”

Một khi Alec đã quyết định, không gì có thể lay chuyển được cậu. Họ nhanh chóng leo lên xe, bắt đầu chuyến đi thăm đến Lower Slaughter. Giây phút ngôi làng hiện ra trước mắt, Alec đã lập tức mê mẩn. Mọi người đi lại, chăm chú làm việc của mình, cây cối được bao bọc giữa làn nước trở nên xinh đẹp kỳ dị. Một dòng suối len lỏi giữa lòng thị trấn, men theo dòng chảy của nó là một chiếc cầu đá nhỏ xinh, Alec chỉ vào một nơi rậm rạp cỏ bảo Jordan ngồi xuống. Ánh mặt trời ảm áp phủ lên những cơn gió se se lạnh, mọi ngôn ngữ dường như trở nên không cần thiết. Càng ngồi thật lâu, đắm chìm trong vẻ đẹp của ngôi làng đang say ngủ này, hai người lại càng cảm thấy như đang được dung hòa vào không khí yên bình thanh tịnh nơi đây. Rời xa thật xa những áp lực bên ngoài.

Jordan kết thúc bữa cơm trưa, ngồi nhìn Alec mới giải quyết được một nửa phần ăn của mình. “Em ăn chậm thật.”

Nhặt một mảnh rau diếp ra khỏi áo, Alec vứt nó cho một nàng vịt đang bơi gần đấy, bĩu môi với anh. “Tại anh ăn nhanh quá thì có.”

“Anh vẫn còn đói đây này.”

Alec liếc nhìn anh qua phần đỉnh kính râm trên mắt. “May mà em giàu nên không sợ phải sặt nghiệp vì nuôi anh.”

“Đúng thế, tình yêu, em phải tiếp tục hát để chu cấp cho anh đấy.”

Vừa định mon men đến ôm cậu, Jordan nhận ra một cặp bé gái song sinh cùng bố mẹ đang tiến lại gần.

“Chết tiệt! Có người đang đi về phía này, anh dám chắc bọn họ biết em!”

“Đừng lo, để đó cho em.”

Hai cô bé mười ba tuổi khép nép tránh vào sau lưng nhau, vừa căng thẳng vừa phấn khích khi nhìn thấy thần tượng đang ở trước mặt mình. Chúng nắm chặt tay mẹ, tròn xoe mắt nhìn về phía này và lảo đảo trong miệng. Người mẹ dường như không mấy hy vọng việc một Tyler Curtis khét tiếng cúi kính, nổi danh

với việc không bao giờ ký tặng fan, sẽ đối xử ngoại lệ với hai cô con gái mình. Chị để hai cô bé lại với bố rồi tự mình tiến đến với vẻ lo âu hiện rõ trên mặt.

Chị càng đến gần, Jordan càng hoảng. Alec, ngược lại, vẫn tiếp tục thoải mái cho vịt ăn.

Người phụ nữ chưa kịp mở miệng thì Alec đã ngẩng đầu lên, mỉm cười. “Chị muốn tôi ký tặng phải không?”

Nụ cười ảm áp và thân thiết của cậu xóa tan nỗi lo lâu trong lòng chị, chị nhẹ nhàng thở ra. “Đúng vậy.”

Alec đặt bữa trưa sang một bên và đứng dậy. “Hai em tên gì?”

“Brenda và Sara.”

Chị đưa cho cậu một quyển sổ và một cây bút. Cậu cầm lấy rồi gọi cặp song sinh. “Brenda, Sara, nhắc mình lại đây đi!”

Hai cô bé thét lên chạy tới, dính chặt lấy nhau, nhưng không dám lại quá gần, chỉ ôm nhau nhảy loi choi cả lên. Chúng phấn khích đến nỗi suýt khóc khi chiếc kính râm trên mặt Alec được bỏ xuống.

“Xin lỗi, Tyler, bọn trẻ không giỏi kiểm chế lắm.”

Cậu bật cười, bắt đầu viết lên sổ. “Tôi cũng không!”

Jordan để ý điệu bộ của cậu khi nói chuyện, quả nhiên là một người nổi tiếng.

“Tôi phải thú nhận, Tyler, lúc này tôi không muốn lại đây cho lắm.”

“Tôi hiểu mà. Mấy con vịt này háu ăn kinh khủng!”

Người mẹ bật cười, Jordan cười, và ông bố đang tiến lại từ đằng xa, cũng cười theo.

Alec giang hai tay hướng về phía cặp sinh đôi.

“Được rồi, hai em, vì hai em mà anh phải bỏ dở bữa trưa, ít nhất cũng đền cho anh một cái ôm chứ.”

Ông bố tách hai cô bé ra, đẩy cô chị lên phía trước. Cô bé vòng tay qua hông cậu, cả người run lên như gặp phải địa chấn. Bố mẹ kéo cô bé trở lại và đẩy cô em lên thay.

Cô bé ôm chặt cậu, run run hỏi. “Chúng ta chụp ảnh được không anh? Nhé?”

“Được chứ! Trông anh có ổn không?”

Cặp song sinh hét lên. Alec đứng vào giữa, ôm lấy eo hai người. Ông bố nhanh chóng chỉnh chỉnh máy ảnh, chụp một tấm. Alec hôn lên má hai cô bé và bắt tay bố mẹ.

Người mẹ đặt hai tay lên tay cậu. “Cảm ơn cậu, cậu thật tuyệt vời.”

“Không có gì. Chúc chị một ngày vui vẻ.”

Chị cười với cậu, bắt đầu đi về phía xa. “Cậu cũng thế nhé, tình yêu.”

Thời gian còn lại của buổi chiều, Alec và Jordan dạo quanh Lower Slaughter, ngắm phong cảnh, đi dọc theo những con đường nhỏ lượn quanh trung tâm làng đến những nơi xa nhất và đẹp nhất. Đã đến lúc họ lên xe quay trở lại ngôi nhà nhỏ, ngồi cạnh lò sưởi tí tách, ăn tối và tận hưởng thời gian riêng tư của mình.

Ngọn lửa bập bùng giữ cho căn phòng không quá tối để phải dùng đến ánh đèn chói mắt. Alec đưa một chiếc đĩa cho Jordan, hai người ngồi trên nền gạch.

Jordan chỉ chỉ chiếc nĩa trong tay mình về phía cây đàn piano. “Ăn tối xong anh sẽ đàn.”

Lông mày Alec nhướn lên. “Sao không nghe anh bảo mình biết chơi piano?”

“Anh có biết đâu. Đẳng nào anh cũng sẽ chơi cho em nghe. Anh sẽ hát nữa.”

“Á!”

Jordan lắc đầu. “Không cần cảm thán! Anh không phân biệt được ngũ âm.”

“Vậy để em đàn cho anh. Bài em tự sáng tác ấy. Nếu anh thích.”

“Thích chứ!”

Sau bữa tối, Alec ngồi chỉnh phím cho chiếc piano, Jordan bật công tắc đèn.

“Được rồi anh yêu, em thấy mà.” Cậu mở nắp hộp đàn trong lúc Jordan bước đến sau lưng cậu.

“Cái đàn này gần như bỏ không lâu rồi, nếu em nghe thấy tiếng gì kinh khủng thì không phải lỗi của anh đâu đấy.” Những ngón tay cậu dạo lên phím đàn từ trái sang phải. Cậu nhìn thật chăm chú. “Em chỉnh rồi, rất ổn! Chiếc piano này đẹp tuyệt, chắc chắn âm thanh sẽ rất hay.”

Ngoại trừ lúc cùng Bec đến tham dự đại nhạc hội của cậu, Jordan chưa bao giờ nghe cậu hát, và chắc chắn chưa một người nào từng nghe những bài cậu tự sáng tác.

Alec đặt tay lên phím đàn. Những nốt nhạc chậm chậm, nhẹ nhàng vang lên, giai điệu làm Jordan mê mẩn. Alec bắt đầu hát với một chất giọng cũng khê khàng, êm ái như thế, cho đến khi những ngón tay cậu dần dần nhịp mạnh xuống phím đàn, đoạn điệp khúc cất lên mạnh mẽ, những lời hát dần thoát khỏi sự ngọt ngào trong sáng ban đầu.

“Xin ôm em, khiến em hào hển.

Nung nấu, thiêu đốt cơ thể này, để em tan thành tro bụi trong tay anh.

Mang thân xác em lên thiên đường, và để linh hồn em ở lại mặt đất.

Trói chặt em, âu yếm em.

Em trong sáng và vấy bẩn, em thánh thiện và nhục dục.

Dần dần bị em đầu độc, chậm rãi uống cạn em.”

Mạch máu của Jordan rần rật chảy với tốc độ gấp đôi và tim anh nảy lên với nhịp đập gấp ba, cảm xúc của anh giằng giết giữa một bên là kích thích mãnh liệt khi nghe thấy lời bài hát, khi nhìn Alec nhắm mắt cất giọng ca và chuyển động của những ngón tay cậu nhẹ nhàng lướt trên phím đàn; một bên lại ghen tị sâu sắc với kẻ được nhắc đến trong lời bài hát.

“Đẩy em vào hoan lạc, trói em vào tội lỗi.

Đừng để em trốn thoát, hãy bắt em lại.

Chìm trong men rượu thần thánh, để em trở thành thiêng liêng.

Và rồi thiêu em trong hỏa ngục, mãi mãi bị vấy bẩn.”

Ngón tay Jordan vô thức bấu chặt lấy vai Alec. Từng dòng nhạc khiến phím đàn nảy lên, giọng hát của Alec trở nên sắc nhọn. Máu trong người Jordan rần rật chảy, đôi mắt xanh dương mở to hơn nữa. Alec thả lỏng phím đàn, thả lỏng cao độ và bài hát dần dần kết thúc trong những tiếng gần như thì thào.

Alec rời tay khỏi bàn phím, quay lại, nhìn Jordan như đang trông đợi lời nhận xét của anh. Jordan đặng hắng trong cổ họng, vuốt dọc cánh tay Alec, đến lúc này anh mới mở miệng. “Ồi!”

“Anh thích không?” Alec đóng nắp đàn piano.

“Rất thích! Anh vừa hưng phấn lại vừa ghen tị.”

Alec xoay người trên ghế, ngược lên nhìn anh. “Ghen tị? Tại sao?”

“Với kẻ được em nhắc đến trong bài hát!”

Alec cười nghiêng ngả, cậu nắm lấy tay Jordan. “Đừng ngốc thế! Em viết bài này đêm qua, khi anh ngủ.”

Cơn ghen trong lòng Jordan phút chốc biến thành một nụ cười trù.

Alec nắm lấy nịt quần jean của Jordan, nhẹ nhàng kéo anh lại bên mình. “Em viết bài này để tặng anh. Là viết về anh.”

Nước mắt từ đầu bông trào ra khỏi mi Jordan, anh giật mình muốn đưa tay lên che lại nhưng không kịp. Alec kéo chiếc áo phông của anh lên, hôn vào bụng anh, những thớ cơ cứng lại dưới làn môi cậu. Đôi mắt

vẫn bị cánh tay che lại, xúc cảm truyền đến từ đầu lưỡi Alec đang lướt vào rốn anh trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết. Những ngón tay trái của Jordan bắt đầu di chuyển từ mái tóc nâu đen dọc xuống sườn mặt Alec, tay phải của anh rời bỏ hai mắt và mân mê cổ cậu. Jordan quỳ xuống. Miệng hai người dính chặt lấy nhau, say sưa quỵn rũ đối phương, lưỡi cuốn lưỡi, môi chạm môi. Alec khẽ mở hai chân ra, vòng quanh hông Jordan. Sự khác biệt về thể trọng dễ dàng khiến hai người tạo thành một tư thế hoàn hảo để có thể bức bách gắn chặt hông vào đối phương.

Alec cởi áo phông của Jordan qua đầu anh, áo cậu nhanh chóng cũng bị tháo cúc và bay đến nằm cạnh chiếc áo phông. Alec đặt tay lên ngực Jordan, đẩy nhẹ anh nằm xuống sàn. Cậu cười lên người anh, hai chân vòng bên hông và đè lên xương chậu anh. Màn khiêu khích chủ động của Alec khuấy đảo dự vọng trong người Jordan. Cậu cúi xuống liếm dọc bên thân anh, khiến Jordan gần như chịu không nổi. Lưỡi cậu lướt trên làn da nhạy cảm của anh, kích thích cao độ, làn môi ẩm ướt và hơi thở nóng ấm của cậu phả lên người anh cùng những tiếng rên rỉ trong cổ họng. Alec hoàn toàn nắm quyền chủ động, Jordan còn hơn cả chờ đợi được khi cậu làm thế. Lưỡi cậu bắt lấy môi trên của anh, chui vào khoang miệng, kéo theo một nụ hôn thật sâu, đến mức Jordan có cảm giác rằng Alec đã hòa tan vào cơ thể mình.

Nụ hôn kết thúc và Alec ngồi dậy, cặp mắt màu hổ phách nhìn xuống Jordan, đầu ngón tay cào nhẹ lên ngực anh. Cậu bắt đầu nhún người lên xuống quanh xương chậu Jordan với cùng một nhịp chuyển động chậm rãi như vừa rồi đã lướt trên phỉm đàn. Adrenalin của Jordan tăng cao ào ạt. Bàn tay anh nắm chặt lấy hông cậu, hơi thở hào hển của anh càng lúc càng gấp. Alec lùi về xa hơn, lòng bàn tay đặt hai bên gối Jordan, lấy tay làm điểm tựa và tăng thêm lực ép cho từng lần thúc đẩy.

“Lạy chúa, Alec! Em còn tiếp tục thì anh sẽ xuất trước khi em kịp cởi quần anh mất!”

Không có câu trả lời nào từ cậu, chỉ có nụ cười khẽ nhếch lên ở khóe miệng và hàng mi dài khẽ chớp. Rõ ràng là cậu đang cố tình khiêu khích anh, dùng ánh mắt và biểu hiện kích thích nhất để kêu gọi anh.

Đột nhiên, những chuyển động của Alec ngừng lại. Biểu hiện của cậu vẫn không thay đổi; giọng nói khàn khàn và đôi mắt hổ phách quét ra những tia nhìn mãnh liệt giữa hai hàng mi dài rậm. “Có thể em nên dừng lại. Có thể em nên làm thế này mới đúng.”

Hông cậu cứng lại, nhún xuống và bắt đầu chuyển động thành vòng tròn.

Thắt lưng Jordan nảy lên và đầu anh bật về phía sau. “Anh không đùa đâu, cục cưng, anh sẽ xuất mất nếu em tiếp tục làm thế!”

Alec ngừng lại, cúi xuống, vòng hai tay ra sau vai anh và hạ thấp đầu đến mức mặt cậu chỉ còn cách mặt Jordan vài centimet. “Vậy thì em sẽ thử cởi quần jean của anh và làm thế xem sao.”

Bộ mặt *** đáng của Alec chưa bao giờ được thể hiện ra trước đây ngoại trừ những ranh giới an toàn trên sân khấu. Jordan không thể không thừa nhận, như thế này thật nóng bỏng, thật khiêu gợi và thật Curtis. Alec bỏ trên hai tay và hai chân, lùi dần cơ thể về phía sau cho đến khi chạm phải lưng quần của Jordan và bắt đầu mở khuy cài. Cậu kéo quần anh xuống đến mắt cá chân, cởi giày, vớ, và ném tất cả sang bên. Rồi, để mặc Jordan nằm trần trụi trên nền nhà, Alec bình thần bước lại bàn café, cầm lấy ví da của anh. Cậu lôi ra chiếc bao cao su nằm phía sau thẻ tín dụng ra và vít lại chiếc ví lên mặt thảm. Jordan nghĩ tất cả những gì Alec cần lúc này là một CD âm ỉ của Curtis làm nền và khung cảnh sẽ được tạo dựng...

Alec đá bay giày và vớ của mình, cởi khóa quần jean trong lúc vẫn ngậm chiếc bao cao su giữa hai hàm răng. Cậu đứng nhìn xuống Jordan, không khó khăn để nhận ra Jordan đang cố che giấu những cơn rung mình cảnh giác.

Giật chiếc bao cao su ra khỏi hàm răng, Alec bước lại gần một bước và hướng mũi chân về phía Jordan. “Biết em đang nghĩ gì không?”

Cậu di di bàn chân mình lên đùi anh, cúi đầu xuống, khóe môi cong lên. Jordan không thể trả lời, anh lắc đầu.

“Không à? Tốt, vì em lại biết rõ anh đang nghĩ gì.” Alec cởi quần jean của mình, quỳ xuống, tròng chiếc bao cao su vào cho Jordan như thể cậu đã làm cả trăm lần. Bàn tay cậu dờ lên bụng anh, rồi đến ngực. “Anh đang nghĩ là, một Tyler Curtis *** đáng cũng không tệ chút nào.”

Một chân nữa gấp xuống và bây giờ cậu hoàn toàn bò trên mặt đất. Alec nhập vai câu dẫn một cách hoàn hảo. Bàn tay Jordan vòng qua hông cậu, đói khát kéo cậu xuống chìm vào một nụ hôn cuồng dã và trắng trợn.

Jordan tưởng tượng đến một chiếc quần da thuộc có gắn những trang sức kỳ dị và đám gai nhọn tua tủa, đôi giày boots cổ cao và một gương mặt trang điểm theo kiểu gothic. Một tiếng rên rỉ tràn ngập ham muốn bật ra từ miệng anh cũng như từ miệng Alec. Cậu nhắm lại đôi mắt màu hổ phách, há miệng thở dốc. Đến khi mở ra, ánh nhìn của cậu đã trở nên mờ mịt, cậu bắt đầu đẩy thân mình lên xuống nhẹ nhàng. Hai tay cậu vòng quanh cánh tay Jordan trong khi anh vẫn siết chặt lấy phần eo của cậu.

Lúc Alec mở miệng, giọng của cậu đã trở nên khàn đục mà du dương. “Đến lúc em phải làm thế này rồi.”

Cậu buông tay Jordan ra, lùi lại, chống hay tay gần đầu gối anh. Bàn tay Jordan trượt từ eo Alec xuống đùi cậu. Alec thuận theo, dụng lực ở tay và nhấn hông xuống thật mạnh, lập tức thanh âm rên rỉ nơi yết hầu cậu bị át đi bởi tiếng gầm của Jordan. Cậu tiếp tục nhấn mạnh xuống, hàm răng cắn chặt và đôi mắt màu hổ phách như bốc hỏa. Điều này hoàn toàn khác với những lần cả hai bên nhau trong tiếng những lời thì thầm khe khẽ và những cuộc yêu đương dịu dàng lúc trước. Đây là thứ *** thô bạo, mạnh mẽ, đẩy Jordan đến điên cuồng.

“Trời đất ơi, Alec!”

Alec cúi đầu xuống, hàm răng vẫn cắn chặt, từ trong miệng cậu bật ra tiếng cười nhạo tục tĩu. “Anh có thể gọi em là Tyler.” Cậu ép xuống thật mạnh đến mức Jordan tưởng chừng hai người đã khoan một cái lỗ trên sàn nhà. “Một ngày nào đó...” Cậu ngừng lại một chút, kiềm lại tiếng rên rỉ, rồi tiếp tục. “... có thể em sẽ... làm anh ở phía sau limo.”

Ngón tay Jordan bầu vào đùi Alec.

“Có thể chúng ta sẽ vằn nhau trên máy bay riêng của em. Anh thích chứ, Jordan?”

Jordan gật đầu điên dại, không thể bật ra tiếng trả lời.

“Đúng thế. Em biết là anh sẽ thích mà.” Alec chợt thở ra nặng nhọc, hơi ngừng lại trong giây lát, rồi nheo nheo mắt lại. “Suýt nữa! Chúng ta không muốn kết thúc quá sớm phải không, anh yêu?”

Lần này đầu Jordan lại lắc điên dại.

Alec cúi xuống, hai tay vờn quanh ngực Jordan rồi lướt xuống bụng anh. “Em có đủ chặt cho anh không?”

Mắt Jordan trợn to ra. Alec đã hoàn toàn biến thành ngôi sao khiêu *** Curtis với những lời lẽ kích thích trắng trợn. Nhân cách này xuất phát từ đâu, Jordan không biết, nhưng chắc chắn là anh không hề phản nản.

Adrenalin của Jordan bắt đầu kiểm soát trở lại, lần này anh không thể để mình vào vai bị động thêm nữa. Anh ngồi bật ngồi, một tay đặt sau cổ Alec, tay kia đặt ở hông lưng cậu. Những ngón tay Alec nắm chặt mái tóc của Jordan, tay kia của cậu thì cầu lấy vai anh. Bàn tay Jordan trượt từ hông lưng cậu, xuống mông và chen vào giữa hai đùi.

Giữa những nụ hôn nóng bỏng và cuồng dại, Jordan đặt một câu lệnh vào tai Alec. “Vòng hai chân em quanh hông anh!”

Alec làm như được bảo, khẽ đẩy người lại phía sau và rời khỏi Jordan để điều chỉnh tư thế của hai chân. Cậu chỉ kịp bắt chéo quanh hông Jordan và khóa hai cổ chân lại thì đã bị nhấc lên khỏi sàn nhà, vừa định ôm lấy Jordan để không phải trượt xuống, anh đã nhanh chóng giải quyết vấn đề bằng cách đẩy mạnh cậu vào tường. Ngón tay Alec nắm trên tóc Jordan càng chặt, cậu bật ra tiếng thở hỗn hển khi Jordan tiến vào cơ thể cậu lần thứ hai. Lưng Alec nện từng hồi lên tường, làm nỗ lực hôn nhau của hai người gần như hoàn toàn thất bại. Với giọng gầm gừ của Jordan và những tiếng rên rỉ của Alec, ngôi nhà nhỏ gần như rung lên bởi cuộc làm tình cuồng nhiệt này. Jordan nghe thấy Alec hít một hơi thật sâu, lưng cậu cong lên khỏi tường, và cả hai người cùng nhau xuất ra.

Cơ thể Alec mềm nhũn, hơi thở dần dần đều đặn và run rẩy, trọng lượng toàn bộ cơ thể cậu phủ xuống người Jordan. Anh vẫn chưa nói lời nào, Alec khẽ đằng hắng trong cổ họng và đặt môi mình bên tai anh.

“Grừ!”

[1] Đàn piano với dây bố trí thẳng đứng.

[2] Lower Slaughter là một ngôi làng nổi tiếng ở vùng quê Gloucestershire, quận Cotswold, vương quốc Anh, nằm khoảng 4 dặm về phía tây nam của thị trấn Stold On The Wold. Ngôi làng có lịch sử hơn 1000 năm, nổi tiếng xinh đẹp, là một địa danh du lịch đắt đỏ. Chữ “Slaughter” trong tên làng có nghĩa là Lò Mổ, đã khiến Alec hiểu lầm

21. Chương 21

Alec thở dài nhìn ra ngoài cửa kính xe. “Trở về với thực tại.”

Jordan vào nhà[1] mang túi xách lên lầu. Trên sofa, Cục Long nằm dài ra trên bụng Bec, còn cô đang nghe nhạc bằng mp3. Alec len lén lại gần giật lấy một chiếc tai nghe, làm cô giật mình, suýt chút nữa đã hất văng con mèo hoe vàng bự chẳng.

Cậu gãi gãi dưới cằm nó rồi khẽ hôn lên khuôn mặt mèo đầy lông. “Chào Cục Long, mày nhớ tao chứ?”

Bec nhú mồm, tắt phụt máy nghe nhạc. “Được lắm, làm chị hết cả hồn mà lại đi an ủi con mèo chết tiệt!”

Một bàn tay của Alec vươn đến, cũng gãi gãi dưới cằm rồi hôn lên má cô. “Chào Beccy, chị có nhớ em không?”

Lúc này cô mới chịu mỉm cười, Alec cũng cười lại. “Đêm điên tình của em thế nào, thích chứ?” Cậu dời chân cô sang một bên để ngồi xuống, ngay lập tức, hai chân Bec gác lên đùi cậu.

“Rất thích, cảm ơn chị.” Cậu đặt lên ống chân trần của cô.

“Chị có muốn cùng em đến show diễn thứ bảy này không?”

Bec ngo ngoáy tìm một tư thế ngồi thoải mái, nhưng hai chân vẫn không rời khỏi đùi cậu.

“Thật không? Đi theo em phía sau hậu trường à?”

“Đại loại thế. Chị khép đùi lại đi đã, em thấy hết cả rồi.”

Cô gập vội hai chân lại với nhau. “Ai bảo em nhìn?”

“Không thể không nhìn, chị ngồi cứ như đang sinh con vậy!”

Alec đặt tay lên hai chân đã khép lại chỉnh tề của Bec. Cô mở tròn mắt thích thú, nghĩ đến việc mình sẽ trở thành một người trong đoàn hậu trường của Tyler Curtis. “Ôi chúa ơi! Em có định dẫn Jordan theo không?”

Cậu đặt hai cánh tay trên gối cô, bàn tay thả dọc xuống dưới. “Sao có thể để anh ấy ở lại được. Chắc chắn Jordan phải đi cùng em rồi!”

“Nếu bọn họ nghĩ ngờ anh ấy là bạn trai em thì sao?”

“Sẽ không đâu! Chị Taylor cũng đi cùng với chúng ta. Mà Beccy này, chị nên cạo lông chân đi thôi.”

Cô đẩy cậu sang bên, rút chân về đặt xuống sàn rồi quay sang giật gấu quần cậu. “Để xem chân em rậm lông cỡ nào, đồ ranh mãnh!” Nói rồi, cô kéo gấu quần jean của Alec lên cao, tròn mắt nhìn. “Sao chân em nhẵn nhụi thế?”

“Các vũ công đều waxing[2] cả.”

Cô thả ống quần xuống như cũ. “Em làm Brazilian wax[3] sao?”

Alec nghếch mặt ra, bật cười khúc khích. “Không!”

“Chị có đấy. Muốn xem không?”

“Không!”

Jordan đang đứng ở đầu cầu thang, nghe vậy thì phì cười. Anh lắc lắc đầu bước xuống, khoe miệng càng lúc càng cong lên.

Alec biết, việc thể hiện ra mặt *** đáng của Curtis vào đêm qua đã làm cho thái độ then thùng hiện giờ của cậu càng buồn cười hơn. Sự thật là, chỉ cần ở riêng với Jordan trong một không gian riêng tư và hoàn toàn thả lỏng, cậu sẽ học được mọi thứ với tốc độ nhanh như tên bắn, chẳng kém gì tốc độ học nhạc và khiêu vũ thiên tài của mình. Nhưng ngoại trừ những lúc ấy, đối với Alec, *** và *** là hai vấn đề không thể đem ra nhìn ngó hay thảo luận.

“Đừng khoe khoang vùng Brazilian của em với hôn phu của anh nữa!”

Jordan ngồi phịch xuống ghế bành. Bec và Alec vẫn đang trêu chọc nhau, chợt cô ngừng lại, quay sang ném một cái gối đệm vào người anh.

“Mẹ gọi đấy, bà hỏi sao từ thứ sáu đến giờ anh không liên lạc.”

Alec cứng người, Jordan lại tỏ vẻ không có việc gì.

“Thế em trả lời sao?”

“Em bảo anh đang cùng Tyler Curtis qua đêm bên ngoài, bao giờ về sẽ gọi lại cho mẹ.”

Jordan gật đầu. “Thật ra thì em nói gì?”

“Nói anh là đồ khốn và bảo mẹ tập làm quen với việc anh lúc nào cũng làm ngơ mọi người đi.”

“Tốt lắm. Cảm ơn em.”

Cô dựa ngửa vào sofa. “Không có gì. Tối nay ăn pizza nhé?”

Jordan cầm tờ báo lên và bắt đầu đọc. “Được thôi, nếu em trả phần của mình.”

“Hết tiền rồi. Năn nỉ mẹ cho một ít tiền mặt nhưng bà không chịu. Đến trạm ATM in sao kê, nó bảo tài khoản em đã thiếu chi hai mươi bảng! Rồi cái của quỹ ấy còn lấy thêm của em ba mươi bảng tiền phí thiếu chi! Anh cho em mượn năm mươi bảng được không? Chỉ đến lúc em gấp bố thôi.”

Ánh nhìn của Alec dời từ chỗ Jordan sang Bec.

“Vụ ATM của em vui nhỉ, Rebecca, không có tiền nạp vào thì sẽ chẳng có tiền cho em rút ra đâu. Anh sẽ không cho em mượn năm mươi bảng, anh vẫn đang đợi em trả tiền nhà.”

Cô rút chân khỏi người Alec và giận dỗi đứng dậy. “Em ghét anh, Jordan!” Nói rồi bỏ chạy xồng xộc lên lầu.

Nửa giờ đã trôi qua, Bec vẫn giấu mình trong phòng, Jordan vẫn điềm nhiên đọc báo, Alec im lặng xem chương trình TV.

Chương trình kết thúc, Alec đứng dậy vươn vai. “Em đi vệ sinh.”

“Ừa, em yêu.” Jordan trả lời, vẫn chưa ngẩng đầu lên khỏi tờ báo.

Alec sè sè lên lầu, băng qua phòng vệ sinh đến gõ cửa phòng Bec. “Nếu là Jordan thì cút đi!”

“Em đây.”

“Em thì được.”

Alec bước vào và đóng cửa lại. Cậu lôi ví ra khỏi túi áo khoác, rút lấy hai tờ tiền một trăm bảng. Thấy Bec không chịu nhận, cậu dúi chúng vào bàn tay cô rồi khép những ngón tay lại. “Bí mật nho nhỏ giữa chúng ta.”

Cô lắc đầu nguây nguẩy, trả chúng về tay cậu. “Alec! Không được đâu... là hai trăm bảng anh đấy!”

“Em biết, vậy nên nếu chị nói với Jordan, anh ấy sẽ giết em!”

Cậu lấy ra năm mươi bảng nữa. “Đền bù cho chị vì đã bỏ ra số tiền cắt cổ để được chụp ảnh với em.” Cậu nháy mắt, hôn lên má cô rồi bước ra ngoài.

Cả ngày còn lại, Alec và Jordan nằm ườn trên sofa xem TV, cùng với Bec đang vô cùng hưng phấn. Lúc bụng cô ùng ục kêu gào đòi bữa tối, Alec đề nghị trả tiền pizza và nhất quyết không cho ai phản đối. Jordan cuối cùng phải nhượng bộ, chưa đầy nửa giờ sau, ba người đã ngồi quây quần bên hộp pizza bụi xự trên thảm. Jordan không biết tại sao cô em mình lại đột nhiên hưng phấn như thế, nhưng anh cũng chẳng buồn hỏi làm gì.

Ăn xong, Jordan gói đăm giấy lại và mang thùng rác bên ngoài, anh không muốn một lát nữa căn nhà sẽ bốc mùi pizza. Bec đứng lên trước, chìa tay nâng Alec dậy, vòng tay cô ôm cậu thật chặt.

“Cảm ơn em nhiều lắm. Em chị là chàng trai ngọt ngào nhất thế giới.”

Cậu cũng ôm chặt lấy cô. “Em sẽ chuyển thêm một ít vào tài khoản cho chị. Chị không thể sống với túi tiền trống rỗng được.”

Cô nhích người ra một tí để nhìn vào mắt cậu. “Thật sao? Em làm vậy vì chị sao?”

“Vâng, nhưng chị phải hứa là sẽ không tiêu sạch chúng vào một cơn shopping điên cuồng. Hãy trả tiền hóa đơn và mọi thứ khác.”

Một bàn tay gờ lên vuốt ve má cậu. “Chị hứa. Ôi, em không biết là chị muốn được ăn sạch em đến mức nào đâu.”

Cậu giả vờ đẩy cô một cái. “Beccy!”

“Chị cũng chỉ là người thôi mà!”

Cậu lắc đầu cười to, cầm hai ly rượu dưới sàn lên trong khi cô lục lọi hộp CD. Cô lôi ra một đĩa CD của Tyler Curis và gờ lên.

“Chị bật cái này lên và em hát cho chị nhé?”

Không nghe cậu trả lời, cô quay lại, chiếc đĩa CD lập tức vọt khỏi tay. Alec đang đứng, một tay vươn ra phía trước, cả người lắc đảo.

Cô vội vã chạy lại, nắm lấy khuỷu tay cậu. “Ôi lạy chúa tôi! Em không sao chứ? Em đang ốm phải không?”

Cô gào tên Jordan. Alec ngã người sang một bên, sàn nhà chao đảo dưới chân cậu thành những đợt sóng nhấp nhô dữ dội, bốn bức tường xung quanh cũng bắt đầu phập phồng như những sinh mệnh sống đang tự mình hít thở.

Dù Alec đã trải qua tình cảnh này cả trăm ngàn lần, lần nào cũng vô cùng thống khổ. Cậu sẽ sớm mất thăng bằng, sẽ nghiêng ngả như say rượu. Cậu biết mình phải nằm xuống. Cậu biết mình phải làm điều đó trước khi cơn động kinh xuất hiện và vật ngã cậu. Cậu cố gắng khuyê hai gối xuống sàn, cả căn phòng trước mắt xoay tròn như đang cuốn vào một trận lốc xoáy. Cơn buồn nôn quặn lên trong bụng, ào lên ngực, và khi bắt đầu ọe ra thảm, Alec đã không còn giữ được thăng bằng nữa, cậu nhắm mắt lại, chuẩn bị để mặt mình rơi vào giữa vũng nôn.

Jordan đẩy Bec ngã sang một bên trong nỗ lực điên cuồng để bắt lấy người cậu. Một cánh tay anh đỡ dưới hông cậu, tay còn lại giữ lấy cằm, cố gắng nâng mặt Alec lên tránh khỏi vũng bừa bộn trên thảm.

“Bắt đầu khi nào?”

“Vừa mới đây! Khoảng mười giây trước!”

Dù thị giác đã hoàn toàn méo mó và mọi nỗ lực thanh tỉnh đều thất bại, Alec vẫn nghe được tiếng thở dồn dập hoảng loạn của Bec và cảm nhận được vòng tay của Jordan quanh hông. Cậu biết mình đang ốm, cậu biết mình đã mất hết mặt mũi, và có lẽ, cậu sẽ mất cả Jordan. Nhưng bây giờ, tất cả những gì cậu nghe thấy là giọng nói dịu dàng của anh. “Nằm xuống nào, em yêu, nghiêng người lại. Không sao hết, có anh ở đây.”

Với sự giúp đỡ của Jordan, Alec chật vật nằm xuống, đầu cậu được đặt trên một chiếc đệm mềm, phải đến khi bên má cậu cảm nhận được sự tiếp xúc, cậu mới biết mình đang nằm trên thứ gì. Cậu thở hổn hển khó nhọc giữa từng đợt nức nở và những cơn ho do phản xạ của trận nôn mửa vẫn còn đang trào ra từ miệng. Trong cơn hoảng loạn, mất phương hướng và đau đớn khôn cùng, đầu Alec tuột xuống khỏi đệm, khiến mọi việc trở nên càng tệ hơn.

Thời gian đang gây sức ép, Jordan biết mình chỉ có vài giây để cố định đầu Alec về chỗ cũ và làm sạch chất nôn trong miệng cậu. Tất cả phải vô cùng cẩn thận và bình tĩnh.

Nhẹ nhàng dùng lực, anh đỡ lấy đầu Alec, vẫn đang thở dốc hổn hển và nôn.

“Em yêu? Nào, mở miệng ra, ngoan.”

Alec không còn đủ thanh tỉnh để phản ứng, Jordan đành phải cẩn thận ép cậu mở miệng ra và luồn hai ngón tay vào. Phải làm thật nhanh, thật gọn trước khi cơn động kinh hoàn toàn chiếm được thần trí cậu, bởi lúc đó ngón tay anh sẽ bị cắn đến tận xương. Nhanh chóng làm sạch miệng Alec, Jordan gỡ những ngón tay ra khỏi tay cậu, nếu không cậu hoàn toàn có thể bẻ gãy chúng.

“Anh ở ngay đây, em yêu, anh không đi đâu hết.”

Alec bật ra một tiếng rít cao vút và cơ thể cậu cứng lại. Bec gào lên khóc, Jordan chợt cảm thấy như một trận sét vừa đánh xuống người, trước mắt anh là hình ảnh Alec đang nằm co quắp cứng đờ, hoàn toàn như một xác chết. Cậu không thở, cậu không cử động, sự vô tri vô giác của cậu đối lập nghiệt ngã với cơn run rẩy kinh hoàng đang bao trùm cơ thể Jordan. Bec lại hét lên lần nữa khi cơn động kinh bắt đầu.

Với cơ thể người yêu đang co giật dữ dội và cô em gái đã gần như cuồng loạn, Jordan hét vào mặt cô. “Vi chúa, Rebecca, im miệng ngay!”

Bị tiếng thét khủng khiếp của Jordan đánh tỉnh, cô vội vàng chạy lại bên cạnh anh, ôm lấy vai anh. Dù đã trông thấy cảnh này trên TV nhưng phải đến khi chứng kiến tận mắt mới cảm nhận được nỗi kinh hoàng lớn đến mức nào. Hai phút sau, cơn động kinh kết thúc. Jordan cảm thấy hai phút này dài như vô tận. Anh rút một nắm khăn giấy ra khỏi chiếc hộp Bec đang đưa đến trước mặt. Mặt cô xanh mét như tàu lá, và anh biết, mặt anh e rằng cũng không hơn.

“Em lấy khăn giúp anh được không?”

Bec chạy vụt đi và nhanh chóng trở lại với khăn lau, khăn mặt và một thau nhỏ đựng nước ấm. Ánh mắt cô di chuyển từ chỗ đũng quần jean bị ướt trên người Alec đến bãi nôn vừa rồi trên thảm.

“Sao cậu ấy lại ốm? Lần trước cậu ấy không thế.”

Jordan thay chiếc đệm bẩn dưới đầu Alec bằng một chiếc đệm sạch. “Hắn là vì cậu ấy vừa ăn xong. Bầu không khí gây cảm giác buồn nôn.”

Cô nắm lấy một bàn tay Alec. “Đừng giận em, Jordy, em hỏi điều này chỉ vì em yêu anh. Anh... đã chuẩn bị để đương đầu với mọi chuyện chưa? Cậu ấy sẽ như vậy trong suốt quãng đời còn lại.”

Jordan nhắm nghiền hai mắt. “Những gì anh phải chịu, chẳng là gì so với nỗi đau Alec đang trải qua.”

Bec không hỏi gì thêm nữa, cô đề nghị lau dọn nhà dưới trong khi Jordan bế Alec lên lầu.

Quần áo bẩn của Alec đã được thay bằng một bộ pijama sạch sẽ. Những lời an ủi và dỗ dành khe khẽ của Jordan dần làm dịu đi nước mắt cậu, đợi đến khi thuốc hoàn toàn phát huy tác dụng, Jordan mới nằm xuống bên cạnh người yêu, nhẹ ôm lấy cậu, vỗ về Alec vào một giấc ngủ sâu.

Jordan hiểu rằng mọi chuyện cần phải được giải quyết càng sớm càng tốt. Alec nhất định phải được điều trị. Ba lần động kinh liên tiếp trong sáu ngày, nỗi sợ hãi của Jordan thật sự đã lên đến đỉnh điểm.

Bec ngập ngừng nhìn vào cánh cửa phòng ngủ đang khép hờ. “Cậu ấy sao rồi?”

“Đang ngủ.”

Cô bước vào phòng, lại gần và cúi xuống bên cạnh giường. Ngón tay cô khẽ vuốt ve sườn mặt Alec. Cô nói bằng một giọng trầm thì. “Mười một rưỡi rồi. Em đi ngủ đây. Có việc gì cần, anh cứ đánh thức em.”

Jordan mỉm cười biết ơn cô, vòng tay anh siết chặt quanh hông Alec. “Anh biết rồi. Cảm ơn em.”

Cô vỗ về hai chân của anh trai, gật đầu. “Ngủ ngon, Jordy.” Rồi cúi xuống đặt một nụ hôn lên đôi má Alec. “Ngủ ngon, tình yêu.”

Hai giờ sáng, Jordan vẫn còn thức. Giữa mọi thứ đang ngổn ngang trong đầu, Leanne là vấn đề khiến anh lo lắng nhất. Hôm nay Alec đã hứa sẽ gọi, nhưng cậu đang ốm. Đây sẽ là một cái cớ hoàn hảo để Leanne tha hồ trì hoãn cuộc gặp mặt giữa Alec và em trai. Jordan không thể tự mình can dự vào đời tư của cậu, nhưng anh cũng không thể để mặc mọi thứ như thế này. Alec đã bỏ qua một lần gọi với Leanne vào buổi tối hôm cậu mời Taylor đến nhà, kết quả là thái độ của mẹ quay ngoắt 180 độ dù cậu đã để lại lời nhắn giải thích.

Jordan leo ra khỏi giường. Trên chiếc bàn cạnh chỗ Jordan nằm vẫn luôn đặt sẵn điện thoại, để phòng trường hợp nửa đêm Alec không khỏe. Anh nhấc nó lên, rồi giật lấy tờ giấy ghi số điện thoại của Leanne dán trên laptop của cậu mang sang phòng khác. Anh sẽ gọi với tư cách người đại diện của Alec để thông báo rằng cậu tạm thời không thể gọi cho mẹ. Ngoài ra, anh sẽ không nói thêm điều gì khác. Giữa màn đêm yên tĩnh, âm thanh đều đều của tổng đài vang lên bên tai. “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đã không còn sử dụng.”

Tim Jordan hẫng đi một nhịp, anh lập tức gọi lại, mong rằng vừa rồi mình chỉ nhấn nhầm số. “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đã không còn sử dụng.” Mọi chuyện đang diễn ra theo chiều hướng vô cùng kỳ quặc. Mẹ tiếp cận cậu, cho cậu biết mình có một người em trai, sau đó trì hoãn hết lần này đến lần khác, từ đầu đến cuối không hề mở miệng xin tiền, cuối cùng lại hủy số điện thoại liên lạc. Lần gọi điện trước Alec đã tỏ ra rất giận dữ, nhưng cũng không thể khiến mẹ làm đến mức này. Jordan cố gắng tự nhủ rằng số thuê bao bị cắt chỉ vì hóa đơn chưa được thanh toán, nhưng dù nghe ngược nghe xuôi thế nào, lý do này cũng không hề thuyết phục.

Anh trở lại phòng, vừa nhìn Alec đang chìm sâu trong giấc ngủ vừa suy nghĩ xem mình phải làm gì tiếp theo. Anh đặt điện thoại xuống và mở notebook lên. Trong lúc đợi máy khởi động, anh tìm giấy và bút. Alec vẫn đang ngủ rất sâu, sau khi lên cơn động kinh người bệnh đều sẽ lâm vào trạng thái này. Nhìn màn hình notebook, Jordan bắt đầu tìm cách lần theo mọi dấu vết của Leanne trong khả năng có thể, nhưng tận sâu trong thâm tâm, anh vẫn mong mình sẽ không tìm thấy điều gì. Ngay từ đầu mẹ đã kẻ khó lường, anh không thể biết được mẹ đang có những âm mưu quỷ quái nào trong đầu.

Jordan bắt đầu bằng thao tác đơn giản nhất, gõ tên “Leanne Tyler” vào hộp thoại tìm kiếm của Google. Hơn năm trăm ngàn kết quả được hiển thị, nhưng chẳng có cái nào liên quan đến mẹ của Alec. Leanne Tyler cũng giống như Alec, đều không có tên đệm, do đó anh không thể thu hẹp phạm vi tìm kiếm. Jordan lại gõ từ khóa “Hồ sơ lý lịch cư dân Australian”. Anh chọn kết quả đầu tiên. Trang web yêu cầu phải thanh toán online 90 dollar Úc để được truy cập. Jordan với lấy ví tiền, rút thẻ tín dụng ra. Sau khi hoàn tất thanh toán, anh nhận được một mã khóa để truy cập vào các hồ sơ, từ tên tuổi đến địa chỉ liên lạc. Anh đã có tên, số điện thoại và nơi ở hiện tại của mẹ, bang Victoria, Úc. Anh gõ những thông tin này vào. Màn hình hiển thị kết quả đã được thay thế và lời đề nghị anh lựa chọn một cái tên khác – Leanne Silverton, hoàn toàn phù hợp với số điện thoại vừa rồi. Nhấp vào đường link dẫn đến hồ sơ của Leanne Silverton, Jordan nhìn thấy một tấm ảnh nằm bên góc trái màn hình. Anh cúi lại gần hơn để đọc thông tin bên dưới, tất cả đều là thông tin cơ bản. Leanne trong ảnh là một người đàn bà vô cùng xinh đẹp, với đôi vai gầy mảnh khảnh, mái tóc nâu tối và một đôi mắt xanh trong suốt như pha lê.

Jordan vẫn cho rằng Alec giống bố nhiều hơn, nhưng nhìn bức hình này, anh phải thừa nhận rằng cậu vẫn có những đường nét mềm mại được di truyền từ mẹ. Bên cạnh dòng thông tin cơ bản là link đến những thông tin cụ thể khác. Jordan nhấp chuột vào dòng “năm sinh, năm mất, tình trạng hôn nhân”. Trang web từ từ hiển thị. Leanne đã tái hôn vào năm thứ hai sau khi ly dị Seth Tyler, với một người đàn ông tên là Bryan Silverton. Cuộc hôn nhân kéo dài bốn năm. Jordan tiếp tục với dòng “tài sản”. Dù Leanne không có tài sản nào được liệt kê, nhưng rõ ràng là mẹ chưa hề phá sản hay điều gì tương tự. Anh bỏ qua “lược sử

kinh doanh” và chọn dòng “quan hệ thân thuộc”, với hy vọng rằng sẽ tìm được thông tin về Jamie. Danh sách người thân bắt đầu với tên của bố mẹ Leanne, đến hai người chị gái, cuối cùng là hai người con trai. Alec Tyler đầu tiên, Jamie Silverton thứ hai. Jordan nheo nheo mắt. Rõ ràng Leanne đã nói với Alec rằng cậu em Jamie vẫn luôn phấn khích vì trong tên mình và tên của người anh trai thần tượng nổi tiếng có cùng chữ “Tyler”. Nhưng nếu Jamie mang họ Silverton thì lời mẹ nói hoàn toàn là giả dối. Jordan thử nhấp vào link tên của Alec, tò mò muốn biết xem liệu có những thông tin nào có thể dễ dàng suy ra lai lịch của thần tượng Curtis hiện nay hay không. Khi trang web tải xong, màn hình chỉ hiện thị dòng chữ “thông tin bị từ chối”. Jordan thở ra một hơi nhẹ nhõm. Ít nhất Alec sẽ không bị tìm ra chỉ bằng một vài đồng phí thanh toán online. Anh quay trở lại với dòng link tên của Jamie. Lần này màn hình lại hiển thị dòng thông báo “không cung cấp thông tin trẻ vị thành niên”.

Jordan lại gõ tên của Bryan Silverton và bắt đầu tìm kiếm theo trình tự giống như với Leanne. Bryan Silverton là một công dân bình thường, không có lịch sử phạm tội, tình trạng tài chính ổn định. Ông ta có hai người con gái, một mười sáu tuổi và một mười ba tuổi với người vợ đầu tiên. Tay Jordan bật khởi bàn phím để đưa lên che miệng. Bryan Silverton đã giành quyền được nuôi dưỡng con trai kế – Jamie Silverton – vào sáu năm trước. Đột nhiên tất cả những nghi ngờ về Leanne đều được giải thích. Nếu mẹ ta không sống cùng với Jamie thì rõ ràng những lúc Alec gọi đến Jamie không thể có mặt. Mọi lời mẹ nói đều là lừa gạt, đúng như những gì Jordan đã nghi ngờ. Bây giờ, cách duy nhất để biết sự thật và giúp Alec gặp được em trai mình, chính là liên lạc với Bryan Silverton. Nhưng điều này cũng không giúp sáng tỏ được lý do tại sao Leanne lại đột nhiên gọi đến, bày trò dối gạt, và sau đó hoàn toàn cắt liên lạc.

[1] Terrace house: một căn hộ trong dãy căn hộ liên kết, loại kiến trúc nhà ở thường thấy ở các đô thị.

[2] Waxing: một biện pháp tẩy lông.

[3] Brazilian wax: một loại hình waxing dành cho vùng mặc bikini, trong đó toàn bộ lông mu và lông khu vực xung quanh đều được làm sạch, hay nói cách khác, phần dưới của cơ thể sẽ hoàn toàn trơn nhẵn từ trong ra ngoài.

P/S: Mình yêu Jordan ;_____;

22. Chương 22

Bec bọc một tấm chăn quanh chân Alec, cúi điều khiển TV vào tay rồi vỗ yêu lên trán cậu. “Nào em yêu! Nghỉ ngơi đi, chị sẽ làm bữa sáng cho em.”

Từ lúc Alec tỉnh dậy, cô đã bắt đầu làm rộn cả lên, bất kể cậu có ra sức thuyết phục cô bao nhiêu lần rằng mình rất khỏe và không cần phải nằm cả ngày trên sofa. Chuyện xảy ra đêm qua khiến cậu cảm thấy vô cùng hổ thẹn, nhưng khi tỉnh dậy trong vòng tay ấm áp và vững chãi của Jordan, tất cả xấu hổ cùng lo âu đều biến mất như phép màu. Chương trình dạy nấu ăn buổi sáng sắp kết thúc, Alec nhìn người đầu bếp trên TV bắt đầu bày biện các món lên bàn, cùng lúc, Bec đã quay trở lại hai ổ bánh nướng và một tách café. Jordan xuất hiện ở cầu thang.

Jordan ngồi xuống, đặt hai chân Alec lên đùi mình. Cuộc trò chuyện bỗng chốc ngừng lại khi ba người nhìn thấy bản tin sáng đưa tin về Tyler Curtis. Cầm Jordan và Alec gần như ngoác ra, còn mắt Bec thì trợn lên sững sờ. Người phóng viên bắt đầu với nụ cười không-thể-tin-nổi trên môi. “Thông tin vô cùng bất ngờ, chiều thứ tư vừa rồi, thần tượng Tyler Curtis đã vô tình bị thu vào máy quay của một du khách tại làng Lower Slaughter.” Màn hình TV chiếu lên một cảnh phim hơi rung trong lúc phát thanh viên tiếp tục bài nói của mình. “Mặc thường phục, không trang điểm gothic, vừa vui vẻ ký tên cho hai cô bé tuổi teen vừa cười nói thân thiện với bố mẹ hai em. Tyler còn chụp hình và ôm hôn các em trước khi chia tay.”

Đoạn phim kết thúc, nụ cười của người phóng viên nở rộ, kèm theo một đôi mày nhướng cao đến tóc mai và lời bình luận hài hước. “Mặt trời đã mọc ở phương tây!”

Jordan và Alec nhìn nhau câm nín, mãi đến khi Alec lên tiếng phá vỡ im lặng. “Ít ra họ cũng không đưa anh lên bản tin. Kéo bố mẹ anh sẽ ngất vì choáng mất!”

Gương mặt Jordan lộ ra vẻ áy náy. “Lẽ ra anh phải lường trước được việc này. Nơi đó là một địa điểm tham quan, khách du lịch cầm theo máy ảnh và camera đi khắp nơi.”

Alec ưỡn ưỡn ngóng chân vào bụng anh. “Cưng à, em không thể dàn dựng một cảnh phim tốt hơn vậy được đâu! Nhìn xem, em làm mọi việc trong lúc không hề hay biết gì cả, quá tuyệt còn gì! Nếu người ta gắn cánh rồi đội vòng thiên thần cho Curtis thì cũng đến thế là cùng!”

Lúc sắp đến giờ ăn trưa, Bec cuối cùng cũng chịu đi tắm rửa thay quần áo, còn lại Jordan và Alec ngồi với nhau.

Jordan hạ âm lượng của TV xuống rồi hít một hơi thật sâu. “Em yêu, anh có một vài tin xấu.”

Alec xụ mặt. “Tin gì xấu?”

Trong lúc Jordan kể lại toàn bộ kết quả anh đã tìm hiểu về Leanne, tâm trạng của Alec chuyển biến không ngừng, từ kinh sợ, sang giận dữ, đến thần thờ, rồi cuối cùng bình tĩnh trở lại. Cũng như Jordan, cậu hiểu rằng lúc này cách duy nhất để biết tin về Jamie là liên lạc với Bryan Silverton, và, cũng như Jordan, cậu trăm ngàn lần không thể đoán được rốt cuộc Leanne đang giở trò gì.

Alec cắn móng tay suy nghĩ. Cậu nhào ra khỏi sofa, luồn những ngón tay mình vào tay Jordan.

“Quan tòa đã trao quyền giám hộ cho một người cha không có quan hệ huyết thống như Silverton, chứng tỏ Leanne nhất định đã gây ra chuyện gì đó vô cùng khủng khiếp.”

Jordan gật đầu, rồi lại nhún vai. “Trừ phi bà ta từ chối quyền nuôi dưỡng. Vứt bỏ Jamie như đã từng vứt bỏ em.”

“Vậy tấm ảnh bà ta chụp với Jamie thì sao?” Một bước tiến nhưng đến chín bước lùi.

“Không sai. Nghĩa là bà ta vẫn có quyền thăm nom. Nhưng điều này cũng không có nghĩa bà ta chưa từ bỏ quyền nuôi dưỡng Jamie. Có thể bà ta chỉ muốn một mối quan hệ xa cách như vậy mà thôi. Nói trắng ra, bà ta đâu phải là một người mẹ tốt đẹp gì, đúng không?”

Alec khe khẽ lắc đầu rồi leo lên đùi Jordan. “Vậy tại sao bà ta cắt điện thoại? Nếu bà ta không muốn nói chuyện với em, chỉ cần giập máy khi em gọi đến là được.”

“Đêm qua anh không ngủ để suy nghĩ về việc này. Nhưng chẳng ra được manh mối nào.”

Ngón tay Alec luồn vào tóc Jordan, cậu cúi xuống hôn anh rồi di ngón tay dọc theo cổ anh. “Anh nên ngủ đi. Trông anh mệt mỏi lắm.”

“Không đâu, cưng à, chuyện nhỏ này không quan trọng bằng việc đưa em đến bác sĩ. Em không thể cứ một tuần lại động kinh vài lần như đêm qua được.”

Ngón tay Alec cuốn lấy một lọn tóc của Jordan. “Em định thứ hai tới sẽ đi, sau khi buổi diễn từ thiện kết thúc. Em... em không biết mình phải làm gì nữa. Có lẽ em nên gọi đến một chuyên khoa thần kinh nhờ tư vấn.” Cậu leo xuống khỏi đùi anh, đứng dậy và dang hai tay ra. “Đi nào, anh cần phải ngủ. Đẳng nào bây giờ cũng quá muộn để gọi cho Bryan ở Australia rồi.”

Nắm lấy bàn tay cậu đang đưa ra, Jordan đuổi người đứng thẳng dậy.

“Em có đến sáu bài phải hát vào đêm mai, vậy mà bây giờ vẫn chưa chuẩn bị gì cả.”

Cậu kéo tay Jordan rời khỏi sofa và đi về phía cầu thang. “Em mượn máy tính của anh được chứ?”

“Tất nhiên rồi. Em có muốn tập luyện bên cạnh anh, trong phòng của chúng ta không?”

Cả hai nắm tay nhau lên lầu hai. “Rất sẵn lòng.”

Mang theo một bụng nghi ngờ và lo lắng, Jordan mệt mỏi đặt người xuống nệm và thiếp đi chỉ một lát sau đó. Alec ngồi bên cạnh anh với chiếc laptop đặt trên đùi đang tải hộp thư điện tử của cậu. Cậu hy vọng sẽ nhận được mail của Leanne hay bất kỳ một manh mối nào khác, nhưng chẳng có gì cả. Ngược lại, cậu thấy mail của Frank gửi từ hôm qua. Cậu nín thở vào xem. Lão viết như sau. “Nếu mày không có mặt trên sân khấu vào tối thứ sáu thì cứ liệu hồn, tao sẽ lùng bắt và chặt đầu mày để trang trí lên tường nhà tao! Đề phòng mày quên, tao đã lên lịch cho mày xuất hiện lúc 10 giờ, mày phải hát mấy bài sau đây...”

Alec viết nhanh tên bài hát lên sổ tay, cười khẩy. “Cảm ơn nhé, Frank! Lão đã cứu tôi một bàn thua trông thấy đấy.”

Cậu đặt bút xuống, tiếp tục đọc những lời lảm nhảm có thể đoán trước được của Frank đến hết thư rồi chán nản thở dài. Cậu nhấn vào biểu tượng trả lời, bắt đầu gõ. “Cảm ơn lão đã chuẩn bị danh sách bài hát cho tôi. Mấy hôm nay tôi bận lang thang quanh mấy ngôi làng cổ ở Anh nên chẳng có thời gian nghĩ đến việc hát hò. Tôi cũng định mua quà lưu niệm cho lão, nhưng lại bận ký tặng và ôm hôn fan nên quên mất. Biết sao được, làm người nổi tiếng lảm nhảm thế này. Tôi không quên buổi diễn từ thiện đâu, vẫn nhớ mình sẽ xuất hiện lúc 10 giờ mà. Chắc hôm ấy tôi sẽ gặp lão ở đó, nhưng tôi thấy không cần thiết. Thân mến, Alec.”

Cậu cười một mình, định gửi thư đi, nghĩ thế nào lại viết thêm. “P/S: Nếu lão chặt được đầu tôi để làm vật trang trí treo tường thì đảm bảo với lão, đó là sẽ là món hàng siêu giá trị đấy. Còn một chuyện nữa... tôi muốn nói... chà, gì nhỉ... đúng rồi! Tôi nhớ rồi... là CON MẸ MÀY!” Cậu nhấn vội nút gửi thư trước khi kịp đổi ý.

Nhìn vào danh sách sáu bài hát, Alec gạch bỏ một bài. Có bảy thành viên trong ban nhạc cùng đi tour với cậu, và nhờ ơn Frank, cậu chưa bao giờ có cơ hội được trò chuyện với họ. Cậu biết tên của cả bảy người nhưng không hề có chi tiết liên lạc. Cậu thử tìm nhanh trên danh bạ online, không mấy hy vọng sẽ có tên họ, và thực tế chứng minh, cậu đúng. Cậu cố lục lọi trong trí nhớ của mình, những thứ đã nghe được ở hậu đài, rằng hình như một trong hai tay trống có một cô em gái tên là Eliza, đang sống ở Somerset. Alec gõ từ khóa “Eliza Sheriff” và nhận được hai kết quả. Cậu vội lấy điện thoại gần bên chân và gọi cho người đầu tiên. Cô gái lập tức nghe máy.

“Xin chào! Có phải Eliza đấy không?”

Cô xác nhận đúng và cậu tiếp tục hỏi có phải cô có một người anh trai tên Stephen không. Khi nghe được đối phương phủ định, cậu lịch sự kết thúc cuộc gọi. “Xin lỗi đã làm phiền.” Cuộc đối thoại càng ngắn, khả năng bị nhận ra giọng nói càng thấp. Cậu tiếp tục quay số, lần này, đối phương cũng lập tức nghe máy.

“Xin chào! Có phải Eliza đấy không?”

Cô gái xác nhận, và cậu lại hỏi về Stephen lần nữa. Khi cô bảo mình có một người anh tên Stephen, Alec cười toe toét, không ngờ mọi việc lại dễ dàng đến vậy.

“Tôi đang tìm số điện thoại của Stephen, số di động càng tốt. Em giúp tôi chứ, em gái?”

Cô gái trả lời bằng một giọng gần như thì thào. “Có phải... có phải là... là anh... là anh đúng không?”

Alec biết rằng chất giọng vô cùng đặc biệt của mình khó mà nhầm lẫn đi đâu được.

“Ồ, em nhận ra tôi rồi đấy! Là Tyler đây. Tôi không có số điện thoại của Stephen và tôi cần phải liên lạc với anh ấy trước ngày mai.”

“Ôi Chúa ơi! Em sẽ cho anh số di động anh ấy ngay!”

Cậu ghi nhanh số điện thoại vào sổ tay. “Tuyệt lắm! Cảm ơn em, Eliza.”

Cô bật ra một câu hỏi khó khăn. “Anh... khỏe chứ? Anh đã ổn hơn chưa?”

Nụ cười giãn rộng trên gương mặt cậu. “Khỏe hơn nhiều rồi, cảm ơn em đã quan tâm, tình yêu.”

“Tốt quá! Ừm, rất vui được gặp anh. Giữ sức khỏe, anh nhé?”

Nụ cười của cậu kéo từ mang tai trái sang mang tai phải. “Tôi biết. Em cũng vậy. Cảm ơn em lần nữa.”

Cậu cúp máy bằng một cái nhún vai hạnh phúc. Xem ra chứng động kinh không hề đẩy mọi người ra xa cậu, ngược lại, Alec càng nhận được nhiều sự quan tâm hơn. Cậu bấm số của Stephen, cúi xuống hôn lên gương mặt đang ngủ của Jordan trong lúc đợi kết nối. Khi đầu dây bên kia trả lời, cậu ngồi thẳng người dậy và tựa lưng vào gối.

“Chào Stephen, là tôi, Tyler Curtis đây. Anh khỏe không?” Trước nay chưa một thành viên nào trong ban nhạc nhận được một cuộc gọi thân thiện như thế này từ cậu.

“Ồ, ừ khỏe! Tôi giúp gì được cho cậu, Tyler?”

Alec có thể cảm nhận rõ ràng thái độ đề phòng của Stephen. “Tôi gọi để bàn về buổi diễn tối mai. Tôi muốn bỏ một bài ra khỏi danh sách. Anh có viết đấy không?”

Cậu nghe tiếng động loạt soạt ở đầu dây bên kia. “Rồi, cậu nói đi.”

“Anh có thể nhắc lại thứ tự sáu bài cho tôi không?”

Stephen đọc ra tên sáu bài hát, trùng khớp với danh sách trong thư của Frank.

“Được rồi, tôi bỏ bài cuối. Tôi biết thay đổi kế hoạch vào phút chót là làm khó anh, nhưng tôi thật sự cần anh giúp.”

“Không sao. Cậu cứ nói.”

“Tôi hy vọng các anh không cảm thấy mình bị bỏ rơi, vì tôi dự định sẽ không để các anh chơi hết sáu bài. Ngoài ra, chúng ta sẽ bắt đầu từ tám giờ, không phải mười giờ.”

Stephen yên lặng trong giây lát.

“Cậu chắc không đấy? Cậu đã thông báo sẽ có mặt lúc mười giờ.”

“Tôi đã giở trò bịp! Đây là bí mật không thể nói, chỉ tôi và các anh biết. Được chứ?”

Cũng như mọi người, Stephen hoàn toàn không hiểu lý do tại sao Tyler Curtis lại đột nhiên thân thiện như thế. Nghe cậu nói trên điện thoại cứ như thể hai người là bạn bè lâu năm vậy.

“Được. Tốt thôi. Tôi sẽ lo liệu.”

“Cừ lắm. Cảm ơn anh.”

Alec không nhìn thấy vẻ giật mình ngạc nhiên trên gương mặt Stephen, nhưng cậu cũng tưởng tượng ra được. “Một chuyện nữa, xin lỗi đã làm phiền, nhưng tôi cần một chiếc Grand Piano hoặc Baby Grand[1]. Anh giúp tôi được chứ?”

“Cậu có cần người chơi không?”

“Không sao, cái này tôi tự lo.”

“Vậy coi như xong. Gì nữa không?”

“Chừng ấy thôi! Cảm ơn rất nhiều, Stephen, tôi thực sự biết ơn anh. À, dù thế nào cũng đừng cho Frank biết chuyện này nhé. Nếu lão nói gì với anh, hoặc bất kỳ ai trong số các anh, cứ bảo là kế hoạch vẫn như cũ và mọi người không hề biết tin gì về tôi nhé.”

“Không vấn đề. Đẳng nào cũng chả ai ưa nổi lão ấy! Nhân tiện, tôi có nhìn thấy cậu ở Lower Slaughter, trông rất tốt, nhưng cậu thật sự ổn đấy chứ?”

Lại một lời quan tâm nữa đến sức khỏe của mình, Alec thực sự cảm động. “Tốt hơn nhiều rồi. Cảm ơn anh.”

Jordan ngủ say trong suốt năm giờ tiếp theo, tất cả thời gian ấy Alec đều ở bên cạnh anh. Cậu ngồi gặm một cuốn tiểu thuyết nhưng chẳng được chữ nào vào đầu, bởi tâm trí cậu còn đang lờn vờn đủ thứ chuyện khác. Thần kinh cậu căng thẳng khi nghĩ đến buổi diễn tối mai. Dù đã biết danh sách bài hát, đều là những bài quen thuộc và không cần thời gian tập luyện, nhưng đây là lần đầu tiên cậu xuất hiện trước khán giả kể từ sau cuộc họp báo lần trước, bụng cậu vẫn còn nhộn nhạo vì lo lắng. Nếu ngừng nghĩ đến buổi diễn thì chuyện về Leanne, về Jamie, Bryan Silverton lại kéo đến giày vò tâm trí cậu. Vấn đề quan trọng nhất

là phải gọi cho vị cha dưỡng của Jamie như thế nào, giới thiệu về bản thân ra sao. Dù thái độ hiện nay của Tyler Curtis đã hoàn toàn đổi khác và khiến mọi người vô cùng bất ngờ, nhưng quá khứ hai năm với những tin đồn hư hỏng vẫn còn đó. Alec biết, nếu đặt mình vào vị trí của Bryan, chắc chắn cậu sẽ từ chối đề nghị được gặp Jamie của Tyler Curtis, ít nhất cho đến khi cậu tin tưởng được thiện chí của đối phương. Nếu là vậy, nếu Alec phải tỏ ra thiện chí, cậu sẵn sàng làm mọi việc để thể hiện.

Jordan tỉnh giấc lúc năm rưỡi chiều, anh cùng cậu thảo luận mãi về việc phải làm sao để liên lạc với Bryan, rồi phải dùng thái độ gì để được gặp Jamie. Cuộc nói chuyện tạm ngừng vào bữa tối và lại tiếp tục khi đồng hồ điểm bảy giờ ba mươi sáng theo giờ Australian. Đi qua đi lại quanh phòng ngủ với chiếc điện thoại trên tay, cuối cùng, Alec cũng hạ được quyết tâm gọi. Khi nghe thấy chương trình trả lời tự động ở đầu dây bên kia, hai vai Alec muốn sụp xuống. Cậu cúp máy, không để lại lời nhắn nào.

Alec nhún vai, giải thích cho sự nghi ngờ đang hiện diện trong đôi mắt xanh dương vẫn luôn nhìn về phía cậu. “Trả lời tự động. Xem ra ông ấy đi vắng vài ngày.”

Nỗi thất vọng truyền sang cho cả Jordan. “Ông ta bảo khi nào sẽ trở lại?”

“Chiều chủ nhật. Em có nên nhắn lại không?”

“Chỉ cần lời nhắn không quá lộ liễu, anh nghĩ là được. Em cũng có thể để lại số di động của anh.”

Alec gật đầu, lại tiếp tục bấm số. Lần này, cậu đợi sau tiếng bíp và bắt đầu. “Ừm... xin chào. Tôi là Alec Tyler. Tôi gọi vì...” Cậu ấp úng, không tìm được lời nào để tiếp tục. “Thực ra tôi chỉ mới biết về Jamie vài ngày trước. Tôi phát hiện thằng bé không ở cùng với Leanne mà ở với bác. Bà ta đã hủy thuê bao điện thoại. Ừm... Tôi thực sự muốn biết về em trai mình. Nếu có thể, mong bác làm ơn liên lạc lại với tôi. Tôi sẽ rất, rất biết ơn bác.”

Cậu để lại số di động của Jordan, nói lời cảm tạ, và ngắt máy.

Ba rưỡi sáng, để không làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của Jordan, Alec lặng lẽ rời phòng đi xuống tầng dưới. Cậu hâm một cốc sữa bằng lò vi ba rồi ôm lấy nó ngồi xuống sàn nhà, trong bóng tối bao trùm của căn phòng sinh hoạt. Chợt nghe thấy tiếng bước chân sẽ rẽ phía cầu thang, cậu bắt đầu tự trách bản thân vì đã đánh thức Jordan dậy.

“Em không sao chứ?” Giọng nói thì thầm đằng sau cậu thuộc về Bec.

Cậu cũng khe khẽ trả lời. “Ừ, em không ngủ được. Em làm chị tỉnh sao?”

“Không, chị xuống uống nước. Em cần một người để tâm sự không?”

Dù cậu lắc đầu, cô vẫn ngồi xuống đối diện cậu. Đèn vẫn tắt và xung quanh họ bao vây bởi bóng tối.

“Chị biết mình chẳng được tích sự gì cả, nhưng lắng nghe là nghề của chị.”

Cậu cười. “Em không muốn trở lại thế giới ấy, Beccy.”

Cô nắm lấy hai bàn tay cậu và nhích lại thật gần, cho đến khi gối của họ chạm nhau. “Em không muốn nghĩ hắt dấy chứ, tình yêu?” Bec cố gắng kiềm nén giọng nói của mình.

“Em không biết mình muốn gì nữa. Em chưa từng nghĩ mình sẽ trở thành một người nổi tiếng. Nhiều người yêu ánh đèn sân khấu. Em thì không. Em cảm thấy thật khó khăn.”

Cô siết lấy tay cậu. “Sẽ có rất nhiều người buồn tiếc nếu em nghĩ. Cả chị nữa.”

“Em không muốn nghĩ, vấn đề là ở đó. Em chỉ muốn thoát ly khỏi mọi thứ. Em muốn được rời khỏi sân khấu, về nhà, ở bên Jordan và làm những việc của người bình thường. Thứ tư vừa rồi em đã rất hạnh phúc. Không tính đến việc bị ghi hình, hôm ấy chỉ có em và Jordan bên nhau, hoàn toàn bình lặng. Tất cả những cảm giác ấy, em thực sự không muốn buông tay. Đã có quá nhiều chuyện xảy ra một lúc. Đầu là vấn đề cá nhân. Em có cảm giác, chỉ cần thêm một việc không hay nữa thôi, em sẽ nổ tung mất. Như thể mọi thứ em có, mọi cảm xúc của em, đều chỉ có thể dựa vào Jordan. Anh ấy là điểm tựa duy nhất giữa cơn lốc xoáy đang vây quanh em. Khi mọi thứ trở nên tồi tệ, chỉ cần anh ấy nói không sao, em sẽ không sao. Nhưng

điểm lặng của em, Beccy ạ, lại quá, quá mức tuyệt vời, không thể nào ở yên một chỗ chỉ để che mưa chắn gió cho em.”

Một tay Bec rời khỏi tay Alec, những ngón tay vươn đến vuốt ve sườn mặt cậu. “Em biết chị nghĩ gì không? Chị nghĩ, em nên nghỉ ngơi một thời gian. Tất cả người hâm mộ sẽ đợi em. Em còn cách nào khác sao?”

Cậu lắc đầu.

“Chị yêu em. Chị biết chính xác tại sao Jordan gục ngã trước em.”

Những lời này hoàn toàn bất ngờ, bỗng chốc xoa dịu trái tim cậu, khiến cậu bỏ xuống tấm khăn phòng ngự của mình. “Em cũng yêu chị, Beccy, tuy chị hơi điên cuồng một tí, nhưng em yêu chị.”

“Chị không biết làm sao em lại yêu nổi Jordan nữa!” Bec nói một câu hết sức điển hình của các cô em gái, kèm theo một nụ cười.

Cô vỗ vỗ lên chân cậu. “Chị bảo, lên giường chợp mắt một tí đi. Không phải chị không thích ngồi đây nói chuyện với em, mà là giữa chị và em lúc này, em bốc mùi tình ghê quá!”

[1] Đàn piano cánh, là loại piano cao cấp, hộp gỗ, ba chân, kiểu cổ điển.

23. Chương 23

Alec và Jordan đến khách sạn bằng xe hơi của anh, trong khi Bec đi với Taylor. Vẫn dùng biện pháp như hôm đào tẩu, nhưng lần này là theo thứ tự ngược lại, Jordan hộ tống cậu đi đến giữa hành lang. Ngay tại vị trí này, Alec chạy nước rút lại chỗ cầu thang rồi biến mất. Cậu nhảy vọt qua chín bậc thang, nhanh chóng mở cửa tầng trên cùng và nhìn trộm vào trong. Ngoài một phụ nữ đứng tuổi đang đợi thang máy, tiền sảnh hoàn toàn vắng người. Alec nhón gót chạy thật nhanh về phòng, quẹt thẻ, và mở cửa vào.

Cậu rút di động ra khỏi túi để gọi Jordan.

“Em vào phòng rồi. Anh đang ở cùng Taylor và Bec phải không?” Mọi việc cho đến lúc này vẫn thuận lợi và Alec có thể thả lỏng. “Nhớ gọi em trước khi đến cửa nhé.”

Cậu ngắt máy, với lấy điện thoại của khách sạn và gọi trực tiếp cho bảo vệ.

“Là tôi, Tyler Curtis đây. Từ thứ hai đến giờ có lần nào chìa khóa phòng được giao cho quản lý của tôi không?”

Gary xác nhận có, nhưng cũng khẳng định rằng chìa khóa đã được lấy lại khỏi tay Frank.

“Tuyệt đối không được giao chìa khóa phòng tôi cho ông ta trong bất cứ trường hợp nào, hiểu chứ?”

Đầu dây bên kia lên tiếng xin lỗi và hứa hẹn sẽ không sai phạm.

“Nếu có vấn đề gì liên quan đến sức khỏe của tôi, hãy gọi thẳng cho cấp cứu.”

Di động đổ chuông, cậu bước ra mở cửa cho Jordan, Bec và Taylor vào phòng. Biết mình đã tránh được Frank và hiện tại đang có ba người ủng hộ bên cạnh, tâm lý của Alec thả lỏng đi không ít. Dù bây giờ Frank có phát hiện ra cậu đang ở trong phòng, lão cũng không có cách nào vào được, và mặc cho lão có gõ cửa bao nhiêu lần đi nữa cũng đừng mong cậu sẽ mở. Nếu lão giở trò, cậu sẵn sàng gọi bảo vệ, mọi việc đến lúc này vẫn đang theo kế hoạch, chỉ còn đợi vào limousine nữa là xong.

Jordan và Taylor ngồi lại sofa trong khi Bec mất tròn mắt dẹt dẹt dạo quanh căn phòng sang trọng này. Để ứng phó được nhanh nhất nếu có việc xảy ra ngoài ý muốn, Alec đi thay quần áo trước cho buổi diễn. Cậu đứng giữa phòng tắm lớn lát đá cẩm thạch, nguyên rửa một bên khuyen mảy đeo mãi không vào. Sau một vài cố gắng, cuối cùng nó cũng chịu an phận. Cậu bước lại chỗ ngăn kéo gần bồn rửa và lôi ra toàn bộ trang sức cần đeo. Rồi cậu lượn vào phòng ngủ, mở tủ quần áo và chọn bộ cánh cho đêm nay. Chiếc quần jean được cởi ra, thay vào đó là chiếc quần da thuộc ông cao và trơn bóng. Tiếp theo, cậu mang vào một đôi boots cao đến đầu gối với những chiếc khuyen bạc lấp lánh dính bên ngoài. Cậu chọn một chiếc áo đen bó sát người

may kèm với đai lưng và một đám khóa cài được dính từ ngoài vào đến giữa ngực. Hai bên cổ tay và cổ áo cũng được mắc khóa, kiểu giống với một chiếc strait-jacket[1]. Trong tất cả trang phục của Curtis, Alec rất ghét cái này, bởi đám khóa gài kiểu tội phạm của nó không lẫn đi đâu được. Nếu áp dụng với Jordan, nhất định sẽ có nhiều trò vui để xem.

Bec í ới gọi cậu ngoài cửa phòng ngủ. “Này, Alec?”

“Chị vào đi, em xong rồi.”

Cô bước vào trong, tránh xa phòng tắm. “Chúng ta có phải trả tiền dịch vụ phòng không?”

“Có chứ, cái ấy đâu được miễn phí, Beccy!”

Khi cậu bước ra khỏi phòng tắm, ánh mắt cô rời khỏi tờ thực đơn và hai má cô đỏ ửng lên. Cô đã quen với một Alec mặc thường phục, giờ trông thấy cậu diện bộ cánh Curtis như thế này, máu trong người cô như muốn bốc ra ngoài. Tyler Curtis với kiểu đầu đinh, ăn mặc và trang điểm gothic quả thực khiến người ngây ngất.

“Chị định bảo em trả tiền cho mọi người sao?”

Cô không trả lời. Cô ngây ra như phỗng với tờ thực đơn trên tay. Cậu nhẹ nhàng bước lại, nín cười nhìn vẻ mặt chết ngất trước thần tượng của cô, ý định trêu ghẹo cô một trận. Cậu giật tờ thực đơn khỏi tay Bec, ném nó sang bên, rồi nhân lúc cô đang ngẩn ra vì bất ngờ, cậu ôm lấy hông cô và ném thẳng lên giường. Lúc cậu leo lên nệm, cười ngang người Bec và khóa chặt hai tay cô lên đầu, cô bật ra một tràng cười kích động, tiếng cười càng lúc càng lớn khi tay cậu nghịch ngợm cù không ngừng lên cổ cô. Alec buông Bec ra rồi leo xuống khỏi giường.

Cô ngồi dậy vuốt thẳng mái tóc. “Em là đồ ma mãnh!”

“Tất nhiên rồi! Em sẽ trả tiền dịch vụ, thưa cô nàng tóc đỏ ngốc nghếch! Xuống khỏi giường em đi, kéo chị sẽ khiến nó bốc mùi con gái đấy.”

Lúc Bec ra khỏi phòng ngủ, miệng vẫn còn cười khúc khích, hai mắt Jordan lướt qua cô rồi dừng lại trên người Alec. Đường như miệng anh cũng bị nhấn phím câm in hệt Bec lúc này, nhưng Alec nghĩ nguyên nhân của anh hoàn toàn khác. Sực nhớ ra mình đã quên mang thuốc, Alec nhón gót một cái rồi biến mất vào phòng.

Taylor ném một chiếc nệm về phía Jordan. “Chàng trai! Vẫn chưa khép miệng kia!” Miệng anh lập tức ngậm lại.

“Tôi không trách anh đâu, chiếc quần kia khiến cậu ấy trông hấp dẫn chết được, đúng không? Mà tôi cũng thừa nhận, chưa từng thấy cặp mông nào đẹp như thế.”

So với thái độ kín đáo lần đầu gặp mặt, lúc này Jordan đã thân thiện hơn nhiều khi ở cạnh Taylor, anh nhướn mày, cười tự mãn. “Chị đang nói về vị hôn phu của tôi đấy!”

“Vâng vâng, tôi biết, anh là tên khốn may mắn!”

Hình ảnh khêu gợi của Alec vào đêm đã ngoại vẫn còn rõ mồn một trong đầu Jordan, và lúc này nhìn Alec ăn mặc như vậy, Jordan thật muốn cậu diễn lại đêm ấy một lần nữa. Lúc Alec bước ra ngoài và ngồi lên đùi Jordan, đầu ngón tay anh bắt đầu luồn vào dưới cặp quần của cậu, cho đến lúc tiếng gõ cửa vang lên.

Alec bước lại phía cửa, trước khi mở cậu bất chợt ngừng lại.

“Ai đấy?”

“Phục vụ phòng.”

“Mật khẩu?” Đây là trò Alec nghĩ ra để không phải tự tay mời Frank vào phòng.

“Cục Lông.”

Cậu bật cười, mở cửa.

Mang ly vào bếp để rót đồ uống, Jordan tranh thủ ngay cơ hội được riêng tư với người yêu. Anh nhìn Alec đang khom người tìm tòi bên trong tủ lạnh, bước đến đặt tay lên hông cậu và ép mình vào sát vào cậu.

“Em hy vọng đó là anh, Jordan!”

Alec lôi một chai cola và một hộp nước ép cam ra khỏi tủ lạnh, quay người lại.

“Nhìn em gợi tình quá đi mất! Giá như chỉ có anh và em, anh đã làm ngay những việc nên làm rồi.”

Chai cola và hộp nước ép được đặt lên quầy. Alec chống hai tay, nhún người trên đôi boots gothic và quay lại ngồi xuống mặt quầy. Cậu vẫn tựa hai tay ra sau lưng như cũ, vòng hai chân quanh hông Jordan và khiêu khích kéo anh về phía mình.

“Việc nên làm để sau cũng được, giờ anh có thể hôn em trước.”

Taylor chống nạnh, nhìn sang Bec. “Khách sạn lớn thế này mà phục vụ không biết đếm à! Chúng ta thiếu một cái nữa!”

Chị đặt dao xuống bên cạnh đĩa và hướng về phía bếp, đột nhiên, chị khựng lại ngay cửa, phân vân xem mình có nên tạt một gáo nước lạnh về phía hai người kia hay không. Hai chân Alec đang vòng quanh hông Jordan, hai bàn chân khóa lại với nhau. Hai tay Jordan thì đang bận bịu tìm cách chen vào giữa đám khóa gài chẳng chặt trên áo cậu, trong lúc tay cậu bấu chặt sau đầu anh. Taylor không còn phân biệt được lưỡi của người nào với người nào nữa.

“E hèm!”

Alec nhảy xuống khỏi quầy, cầm lấy chai cola và hộp nước ép như thể làm vậy sẽ khiến Taylor quên mất những gì mình vừa thấy.

“Tôi muốn tìm một cái nữa, nhưng xem ra hai người đang tìm một trận mây mưa.[2]”

Chị bật cười, Jordan cũng cười theo, chỉ có Alec là trợn to mắt, đôi con ngươi màu hổ phách giãn rộng.

“Chúng tôi không có làm... chuyện đó.”

Chị nháy mắt, bước đến vỗ vỗ vào phần lưng giữa hai vai cậu. “Không sao, tôi biết hai người thực sự không định vật nhau ra như một cặp đôi khát trong lúc chúng tôi vẫn đang ở phòng bên cạnh.”

Cầm Alec gần như rút ra và mắt cậu không thể trợn to hơn được nữa. “Taylor! Như thế thật... khiếm nhã!”

Jordan đưa chiếc nĩa cho chị, chị nhận lấy và gõ gõ lên đôi mào Alec. “Cậu quả là một người thú vị! Đi nào, thức ăn nguội cả bây giờ.”

Nửa buổi chiều còn lại, họ ngồi cùng nhau, vừa tán gẫu vừa xem tin tức về buổi diễn từ thiện trên TV. Khoảng bốn giờ Alec bắt đầu căng thẳng, đến năm giờ cậu đã đi tới đi lui khắp phòng, và đến bảy giờ thì cơ thể cậu run lên từng chập. Cậu ôm chặt cái túi nhỏ đựng đồ cá nhân trước ngực.

Taylor ló đầu ra khỏi cửa, nhìn xung quanh một lượt. “Không có ai.”

Alec và Jordan ra ngoài trước, đi thẳng về phía cầu thang. Bec theo sau họ, Taylor ở lại đóng cửa và ra cuối cùng. Khi cả bốn đã đến cuối cầu thang, Alec ngừng lại để gọi Isaac trong lúc Taylor canh chừng bên ngoài. Khi chiếc limousine xuất hiện, Isaac đỗ nó lại gần cửa cầu thang nhất có thể. Taylor mở cửa xe, của cầu thang, và bốn người nối đuôi nhau vào xe. Chiếc limousine lập tức phóng đi.

Rời xa khỏi khách sạn và các fan, Alec gõ vào vách ngăn cá nhân giữa ghế trước và ghế sau limousine. Vách ngăn hạ xuống, Alec vòng tay quanh cổ Isaac trong một cái ôm thân mật.

“Chào bác!”

Isaac vẫn nhìn đường đi, nhưng một tay ông rời khỏi vô-lăng và khẽ vỗ lên cánh tay Alec. “Chào cháu!”

Nói rồi, Isaac tiếp tục chăm chú lái xe và Alec ngồi trở lại bên Jordan.

Cả quãng đường Alec chỉ bầu chặt lấy tay Jordan, trong khi Bec liên tục uống champagne trên quầy bar mini.

“Limo sẽ thả chúng ta xuống đâu? Chẳng phải chỗ nào cũng đầy fan cả sao?”

Alec nhìn ra ngoài cửa kính xe màu đen và lắc đầu. “Có khu vực riêng dành cho nghệ sĩ ra vào.”

Bec bĩu môi, tiu ngửu cụp tai. “Đáng ghét! Không có fan la hét thì làm siêu sao để làm gì?”

“Có thể có người ở khu vực ấy. Còn tùy thuộc vào ban tổ chức. Beccy, chị còn uống nữa thì sẽ say đấy!”

Cô lấy một chai champagne nữa ra khỏi tủ lạnh là mở nắp. “Chị biết từ lượng của mình mà. Lúc chúng ta vào trong đó thì sao?” Cô đặt cái ly sang bên và uống trực tiếp từ chai.

“Sẽ có người dẫn chúng ta đến phòng thay đồ. Bec, đừng uống nữa!”

“Sao chứ?”

Jordan nhoài người sang giắt lấy chai rượu từ tay cô. “Vì Alec không muốn có một con sâu rượu kèo nhèo bên cạnh mình.”

Vách ngăn giữa xe hạ xuống lần nữa, Isaac chen vào.

“Một đám đông đang tụ tập gần cổng, có thể hơi khó khăn một chút.”

Alec gật đầu rồi thở dài một hơi. “Hơi khó khăn một chút nghĩa là sẽ có người nhào vào xe chúng ta.”

Bec vỗ tay hào hứng. “Tuyệt quá!”

“Không đâu, sẽ đáng sợ lắm đấy.”

Isaac gọi vào bộ đàm không dây được kết nối với điện thoại của mình. “Đưa Tyler Curtis vào trong.”

Chiếc xe chỉ tiến vào thêm vài mét là đã ngập giữa đám người đang đập ầm ĩ vào cửa kính. Họ không biết bên trong là ai, nhưng họ sẵn sàng liều mạng để dí sát mặt mình vào kính hông nhìn cho rõ. Alec giắt nãy người mỗi khi có kẻ dùng tay đập mạnh vào cửa xe, cho đến lúc chiếc limousine thoát khỏi đám đông và tiến vào khu vực riêng. Cánh cửa đóng lại sau lưng ngăn cách họ và đám fan phấn khích đang vây quanh hàng rào với hy vọng được nhìn thấy thần tượng của mình. Khu vực bên trong được chiếu đèn sáng rực như ban ngày.

Isaac đỗ lại sau một chuỗi dài những chiếc limousine, xoay người khỏi ghế và nhìn ra ngoài. “Xem ra họ đã sắp xếp fan và ký giả ở ngoài hàng rào. Mọi người sẽ phải đi bộ một đoạn đến cửa.”

Alec hít vào một hơi sâu, điều chỉnh nhịp thở. Bàn tay cậu siết chặt lấy tay Jordan. “Được rồi, ừm, mọi người ra ngoài trước bên phía cửa của Bec, ừm, em sẽ ra theo.”

Tất cả gật đầu. Alec di di hai tay dọc theo đùi Jordan, hôn anh, rồi ba người bước ra khỏi limousine.

Isaac xoay người trên ghế ngồi. “Alec, cho bác một phút được không?”

Cậu nhoài người qua vách ngăn, vòng một cánh tay quanh cổ Isaac. “Anh ấy rất yêu cháu.”

Môi Isaac bĩu ra. “Cậu ta nên thế. Đêm nay hãy hết mình vào nhé.”

Alec mở cửa xe, đợi vài giây để trấn tĩnh bản thân, và bước ra ngoài.

Đám đông đang tụ tập xô đẩy bên ngoài hàng rào rất dữ dội khiến Alec có cảm giác rằng chẳng mấy chốc nó sẽ bẹp dúm. Từ một Alec đang run lên vì căng thẳng, cậu từ từ chuyển sang một Tyler Curtis đầy tự tin. Cậu giơ cả hai tay lên vẫy chào đám đông. Cố ý nắm lấy tay cậu để đổi lại ánh nhìn đầy ghen tị của các fan girl bên ngoài, Bec uốn ngược đi ở một bên Alec, trong lúc Taylor và Jordan bước phía bên kia của cậu.

Cả bốn người cùng qua cửa lớn và giáp mặt một vài vệ sĩ đeo bộ đàm với gương mặt dữ tợn. Alec ngập ngừng dừng lại khi nhìn thấy quá nhiều người đang tập trung phía trước. Khu vực này lẽ ra phải được bảo vệ, nhưng tình hình trước mắt hoàn toàn ngược lại. Hai vệ sĩ đứng hai bên Alec, ba người còn lại được mang khỏi lối đi trong nháy mắt.

“Cúi thấp đầu, ngài Curtis, chúng ta đi qua càng nhanh càng tốt.”

Cậu cúi đầu xuống. Làm vậy không phải để tránh máy quay mà để giữ khoảng cách an toàn khi bị người tiếp cận quá gần. Cậu núp vào một tay vệ sĩ lực lưỡng. Cánh tay anh ta vòng qua vai Alec và họ bắt đầu di chuyển. Hầu hết đám đông đang đứng sau dải băng ngăn cách đều có thể dễ dàng nhảy qua khỏi nó vào giây phút Tyler Curtis xuất hiện. Năm cô gái nhào tới trước và bị bảo vệ đẩy ngược lại. Một cô ngã xuống đất nhưng không hề bỏ cuộc, cô ta nắm lấy cổ chân Alec khiến cậu trượt ngã. Sau khi được vệ sĩ đỡ lại, cậu bị đẩy tới trước nhanh hơn. Đám đông điên cuồng đến mức Alec không thể tin rằng, từ này đến giờ đã chẳng hề có khoảng cách nào an toàn hơn để bảo vệ cậu hay tất cả những nghệ sĩ khác khỏi cơn cuồng phong xung quanh này.

Họ vượt qua cửa thứ nhất, đến một cửa nữa và bước vào một hội trường yên tĩnh. Vệ sĩ buông tay ra để Alec sửa sang lại quần áo của mình.

“Kính khủng quá! Khu vực riêng sao lại thành ra như vậy?”

Giật mình khi nghe Tyler Curtis nói chuyện với mình, thậm chí còn ngạc nhiên hơn nữa khi giọng cậu không hề tỏ ra giận dữ hay cáu bẳn, tay vệ sĩ nhún vai trả lời. “Tôi không chắc lắm, chúng tôi cũng không vui tí nào.”

“Biết mà! Từ phòng thay đồ của tôi đến sân khấu cũng vậy sao?” Tay vệ sĩ cao đến mức Alec chỉ đứng đến khuỷu tay anh ta là hết cỡ.

“Từ đây đến sân khấu có bảo vệ. Chỉ có nghệ sĩ mới được ra vào khu vực này nhưng ngài sẽ thấy ký giả và nhân viên hậu trường nữa.”

Họ dừng lại trước một cánh cửa với dòng chữ “Tyler Curtis” được in giữa một ngôi sao vàng. Alec chỉ vào nó. “Thật ngốc.”

Đám vệ sĩ nhìn nhau khó hiểu. Bec hỏi. “Sao thế?”

“Đây là show từ thiện mà! Phí tiền chuẩn bị thứ này cho từng người làm gì?”

Tay vệ sĩ cao bẫy foot tìm cách nói chen vào. “Không ai khác có cả.”

“Anh đùa tôi đấy à? Chỉ mình tôi có? Tôi thấy mình giống thằng đàn quá!”

Alec đỏ mặt vì sự phô trương này. Taylor đẩy cửa cho mọi người cùng vào.

Ngay lúc cánh cửa phòng thay đồ đóng lại, họ nghe thấy hai vệ sĩ cười với nhau và một người nói. “Chẳng biết thằng nhóc đó gần đây ăn nhầm thứ gì nhưng cậu ta hoàn toàn không còn là một thằng khốn nữa!”

[1] Một chiếc strait-jacket trông như thế này:

Kiểu áo này bắt nguồn từ áo khóa người dành cho tội nhân phạm tội đặc biệt nghiêm trọng.

[2] Ở đây Taylor chơi chữ. Chị nói: “I’m looking for a fork, it seems you two are looking for a ***!” Chữ “fork” (cái nĩa) gần đồng âm với chữ “***” (làm tình).

P/S: (lại) một câu: Jordan, anh thật đáng yêu =))))))

Btw, mình thích đoạn muổng nĩa.

24. Chương 24

Ánh đèn đỏ chẳng ngang sân khấu hiện lên dòng chữ “Tyler Curtis”, làm bùng nổ một tràng vỗ tay như sấm, từng lớp sóng fan hâm mộ cuộn cuộn đẩy về phía trước, ép vào dải phân cách bảo vệ. Khi hình ảnh Alec hiện ra, trong tư thế của vị thần đứng đầu đỉnh Everest, đám đông bắt đầu vỡ òa. Bec kêu thét lên trong cánh gà, Jordan gần như nín thở. Ánh đèn soi rõ quanh thân Alec, biến người trở nên cuồng loạn, và

cậu mạnh mẽ cất lên lời ca đầu tiên, khuấy đảo mọi fan hâm mộ bên dưới. Bất kể Alec có kịp chuẩn bị cho buổi diễn hay không, mọi việc vẫn luôn như thế, phần biểu diễn của cậu vẫn luôn hoàn hảo. Cậu không hát sai một từ, không nhảy lỡ một nhịp; không có bất cứ sai sót nào. Jordan cảm thấy tràn đầy tự hào, dù Alec là người anh yêu, là bạn đời tương lai, anh vẫn cảm nhận được niềm kính phục của tất cả mọi người đang đứng đây. Cậu là đại biểu tuyệt vời của tạo hóa và không ai có thể phản bác.

Jordan liên tục dời mắt khỏi sân khấu để nhìn về phía một trong những màn hình lớn. Hai bài hát đã kết thúc và Alec đang bắt đầu bài thứ ba. Cậu càng biểu diễn, Jordan càng cảm nhận sâu sắc rằng tất cả bây giờ đều là Curtis. Không có nụ cười nào trước ống kính, chỉ có những cái liếc mắt khiêu gợi và nhạo báng. Không bị ảnh hưởng bởi đám đông, không một lời trò chuyện thân thiện. Nếu bất kỳ một nam nghệ sĩ nào thể hiện phong thái này đều sẽ trông vô cùng lỗ lã, nhưng riêng Alec, riêng cậu, lại khiến tạo hình Curtis trở nên quyến rũ một trăm phần trăm. Nguyên nhân có thể vì cậu đã không còn là trai tân nữa, Jordan không biết, anh chỉ biết lúc này Alec lại đang biến một trăm phần trăm gợi cảm thành hai trăm phần trăm, khiến tất cả các cô gái ở đây đều phải thở hổn hển mà lau nước miếng nhỏ xuống cằm. Nhìn biểu cảm trên mặt các anh chàng, dường như bọn họ đang phải đấu tranh nội tâm dữ dội để không nhào lên phía trước. Bài biểu diễn của Alec quá tuyệt vời, Jordan thật sự không biết bằng cách nào mà cậu có thể nhập vai Curtis suôn sẻ đến vậy. Khi bài hát thứ tư kết thúc, Alec tiếp tục bài thứ năm, là một trong những bài hát có ca từ bạo liệt nhất của cậu, tràn ngập những ám chỉ về ***. Alec cất lên từng lời ca bằng phong thái khiêu khích tột bậc của Curtis.

Jordan nhìn lên màn hình và khẽ lắc đầu, lẩm bẩm. “Em đang làm gì thế, em yêu?”

Kết thúc bài hát thứ năm, Alec đứng giữa sân khấu, hai tay giơ lên; tư thế của một anh chàng trên đỉnh cao đắm mình giữa những tiếng hoan hô và những lời ca tụng. Biểu cảm im lặng của Jordan trở thành một mảnh đối nghịch với khung cảnh vỗ tay gào thét của biển người chung quanh.

Cuối cùng Alec cũng hạ tay xuống, thông thả tiến về phía người quay phim, giơ ngón trỏ trước ống kính, cúi xuống thật gần, và cái nhếch mép ngạo nghễ trên gương mặt giãn ra thành một nụ cười. “À há! Mọi người đều nghĩ hai giờ nữa tôi mới xuất hiện chứ gì? Tôi biết mà!”

Đôi mày đang nhíu lại của Jordan giãn ra. Anh mỉm cười.

Đám đông gào lên đáp trả và vỗ tay như điên. Alec quay trở lại sân khấu trong lúc các thành viên của ban nhạc lùi về sau cánh gà. Cậu khoanh tay trước ngực, đưa microphone lên môi.

“Nghĩ đây là một show từ thiện, tôi cảm thấy mình cũng nên đóng góp bằng cách giảm chi phí biểu diễn xuống mức thấp nhất. Vậy nên tôi dành để ban nhạc của mình rời sân khấu.” Cậu quay sang hai bên cánh gà và nhún vai. “Nếu không thì họ sẽ ghét tôi mất. Mà nhân tiện, các bạn thích trang phục của tôi chứ?” Alec nhìn nhìn bản thân rồi liếc mắt về phía camera, hấp háy mi như khiêu khích. “Tôi đặc biệt mặc nó đấy! Grrr!” Jordan phá lên cười.

“Tôi tự nhủ, ‘Ê này Tyler, nếu mày cắt giảm chi phí bằng cách cho lui ban nhạc, vậy mày tính làm trò gì để vui lòng những cô cậu đáng yêu này đây?’ Và các bạn biết tôi đã nghĩ ra ý tưởng gì không?” Cậu dừng lại trước mặt một cô gái đang chen đến trước sân khấu. “Em đoán xem.”

Cậu đưa microphone ra, cô gái nắm lấy tay cậu, cố gắng trả lời giữa những giọt nước mắt phấn khích.

“Thoát y!”

Alec lắc đầu. “Tiếc quá, sai mất rồi. Em thì sao? Đoán thử xem.” Cậu lại chuyển microphone cho một cô gái khác và cô nàng gào thét.

“Em không biết!”

Alec gật đầu, cười toe toét. “Trả lời đúng! Em không biết. Vì nếu em biết thì tôi đã xử em từ lâu rồi.” Cậu lại thông thả quay về giữa sân khấu. “Tôi mất mấy ngày để suy nghĩ xem mình phải làm gì.”

Lại khoanh tay trước ngực, đưa microphone lên môi, tầm mắt Alec dừng lại trên người một cô gái ở hàng đầu tiên, sau đó lại lướt nhìn quanh khán đài.

“Làm như hôm thứ hai, ngất xỉu và đái dầm? Chắc, vừa rở tiền lại bắt mắt, nhưng tôi không nghĩ các bạn sẽ muốn xem lại cảnh đó.”

Cậu nhắc đến cơn động kinh của mình trong cuộc họp báo bằng thái độ hài hước, khiến đám đông gào lên ủng hộ. Đôi mắt hổ phách liếc nhanh lên màn hình lớn rồi lại dời xuống chỗ cô gái lúc này. Bị đám đông trước sân khấu chen ép, cô biến thành một miếng sandwich kẹp giữa một nhóm những anh chàng vô cùng cao lớn. Thân hình nhỏ bé của cô gần như đã chìm vào giữa đám người, không ai để ý đến. Jordan nhận ra sự lo lắng trong mắt Alec càng lúc càng rõ rệt mỗi lần nhìn về phía cô.

Cậu buông hai tay xuống và tiến về phía trước, càng lại gần, đám đông càng xô đẩy cô gái dữ dội hơn.

“Này các bạn, đừng đẩy cô gái trẻ này về phía trước nữa chứ?”

Mọi người lập tức nhận ra thái độ đùa cợt của Tyler Curtis đã thay đổi, kể cả các phóng viên cũng ngạc nhiên, còn cậu lúc này chỉ một mực quan tâm đến cô gái đang bị chen ép. Những anh chàng xung quanh dời chân ra một tí. Thân hình bé nhỏ của cô lọt thỏm giữa đám người, mặt bị đẩy về phía sân khấu.

Alec cao giọng buông ra một câu lệnh bén nhọn. “Tránh khỏi cô gái ngay!”

Cơn giận dữ quen thuộc của Curtis suốt hai năm qua ngay lập tức phát huy tác dụng. Những anh chàng lùi nhanh về phía sau, nhường chỗ cho Alec tiến tới. Chiếc microphone để khá xa miệng cậu, không khuếch tán được những lời cậu đang nói. “Tình yêu, nắm lấy tay tôi nào.”

Cô gái đỏ mặt nắm lấy bàn tay đang đưa ra. “Các anh bạn, giúp cô gái lên đi.”

Họ nhanh chóng làm theo lời cậu, và chỉ vài giây sau cô gái trẻ đã tự do. Lúc này, khi đã được giải thoát khỏi nguy cơ bị đè bẹp, cô gái mới bắt đầu run rẩy, hiển nhiên là vì quá mức căng thẳng khi đứng trên sân khấu với thần tượng trước hàng tỉ người xem trên toàn thế giới.

Alec dẫn cô gái lại nơi cậu đang đứng, tâm trạng cũng đã hòa hoãn trở lại. Tiếp tục là một người thân thiện dễ mến, vừa đưa microphone lên miệng vừa sửa lại cặp kính bị lệch của cô.

“Để tôi chỉnh lại kính nào, em phải nhìn rõ tôi mới được! Tên em là gì?”

Cô ngưng ngưng mỉm cười, trả lời bằng một giọng run rẩy. “Sandy ạ.” Giọng lại còn nhỏ hơn nữa khi cô nói lời cảm ơn cậu.

Alec lắc đầu cười khanh khách. “Ồi không, đừng cảm ơn tôi chứ, Sandy. Đó là cách tôi của gái đấy, tôi sẽ đợi đến lúc họ phải chọn hoặc tôi hoặc là chết!”

Cậu cười nhăn nhó trước ống kính, khiến đám đông phải ôm bụng, còn cánh nhà báo thì ngán hết cả người.

“Ở lại với tôi, Sandy, đợi tôi nói xong vấn đề lúc này sẽ quay lại cứu em với tư cách là chàng hiệp sĩ quần da thuộc chói sáng trong mộng của em!”

Cậu để cô gái đứng trước mặt mình, vòng một tay ôm lấy hông cô. Cô bé nhỏ đến mức cậu có thể vượt qua đỉnh đầu cô nhìn xuống khán giả.

“Trở lại việc tôi nói xem phải làm thế nào để cắt giảm chi phí biểu diễn.”

Giả vờ như đang nhớ lại, Alec cúi đầu xuống, vùi vào cổ Sandy và hít một hơi thật sâu. Cô run run hai vai, lớn tiếng bật cười, một rặng mây đỏ hồng phủ lên đôi má bầu bĩnh của cô.

“Ồi Sandy, em có mùi như nụ hoa đầu tiên của mùa xuân, khiến tôi muốn hái quá đi mất!” Sandy che lại đôi gò má nóng cháy của mình.

Alec mở to mắt hơn nữa, nói thật lớn để át được tiếng cười dưới khán đài. “Tôi bảo là muốn ‘hái’ đấy nhé!” Cậu siết chặt cánh tay đang vòng quanh hông cô, ghì mạnh lưng cô về phía mình.

“Đêm nay hơi lạnh, cứ thoải mái hưởng thụ hơi ấm của tôi đi, Sandy.”

Cậu dám cá bây giờ Sandy đang xấu hổ đến tột bậc, đồng thời cũng sung sướng đến tột bậc khi được trải qua giây phút thân mật với thần tượng Tyler Curtis.

Alec lại nháy mắt với ông kính. “Tôi sáttttt gái lắm đấy nhé! Nhìn tôi biểu diễn chiêu bài tán tỉnh của Curtis đây. Cô em sẽ không kháng cự nổi sức quyến rũ của tôi đâu, đóa hồng trinh nguyên này sẽ dâng hiến đôi môi mình cho tôi thôi.”

Đám đông hét lớn hơn, thậm chí giẫm chân vì phấn khích.

“Mọi người đều biết bản lĩnh của gái nhà nghề của Curtis tài tình đến cỡ nào. Để tôi chứng minh cho mà xem.” Cậu bước đến bên cạnh, xoay lưng lại phía cô. “Cho em cảm nhận hông tôi đây, Sandy.”

Fan hâm mộ của Curtis phần đông đều là nữ; những anh chàng dù mua CD của cậu cũng sẽ không thừa nhận chuyện đó, nhưng Alec lại khiến toàn bộ nam giới trong khán đài phải bật cười to như tất cả các cô nàng xung quanh.

Sandy do dự, cười khúc khích. Alec liếc nhìn cô qua vai. “Nào, Sandy, ôm chặt đi chứ, tôi biết em muốn mà.”

Cô cười đến chảy nước mắt, từ đằng sau ôm lấy cậu thật chặt.

Alec lại liếc nhìn cô, nhếch một bên lông mày. “Cứng như đá, phải không?” Cô gật đầu, hai tay che lấy gương mặt đỏ bừng bừng.

Alec quay lại, gỡ một bàn tay cô ra. “Giờ hãy cảm nhận một nơi cứng như đá khác...”

Cậu hạ thấp tay xuống, khiến đám đông muốn điên cuồng. Cầm Sandy ngoác ra và cô thét lên bối rối. Alec đặt tay cô ngay phía trên dây lưng của mình.

“... cơ bụng tôi.”

Giữ nguyên bàn tay cô trên bụng, cậu nhếch môi tự mãn, khiến cô bật cười khanh khách.

“Em có bạn trai chưa, Sandy?”

Cô lắc đầu.

“Chưa á? Một cô gái xinh đẹp như em mà chưa quen ai sao?”

Cô gật đầu, đột nhiên cảm thấy mình thực sự xinh đẹp như lời cậu nói.

“Giả sử em có bạn trai rồi, liệu em có từ chối một nụ hôn mười giây với tôi không?”

Lại một tiếng thét lớn và cái lắc đầu nguầy nguậy thay cho câu trả lời.

Alec cười khì khì vào ông kính. “Tôi biết mà.”

Cậu bài bản đẩy cô ngưỡng ra sau cho đến lúc hai người đối diện nhau và sườn mặt hướng về phía khán giả. Cánh tay vẫn ôm lấy hông cô, cậu khẽ cúi thấp đầu xuống. Cầm cô hơi nhướng lên, cả người run rẩy trong tay cậu, hoàn toàn theo bản năng. Cô biết rằng mọi cô gái trên trên giới đều đang ganh tị với mình vào giây phút này. Tyler Curtis khiến cô cảm thấy mình như một ngôi sao nhỏ đang tỏa sáng trong một thước phim lộng lẫy và ảo tưởng. Một cách đầy khiêu khích, Alec chậm chậm cúi xuống, gần hơn, gần hơn, cho đến lúc môi hai người sắp chạm vào nhau. Đám đông reo hò dữ dội, tiếng hoan hô, tiếng huýt sáo vang lên không ngừng.

Alec đột ngột tách ra và khẽ điểm lên mũi cô. “Chờ một giây thôi, bông hoa nhỏ!”

Cậu khẽ xoay hông để nghiêng mặt sang bên, đưa tay lên miệng, hà một hơi thật mạnh vào lòng bàn tay, ngửi ngửi, khẽ gật đầu rồi quay lại đối diện với cô trong tiếng cười đến khàn đặc của khán giả.

Cậu nhìn xoáy vào mắt cô, ánh nhìn xuyên qua tròng kính thật dày vào tận đáy mắt, rồi, cậu kéo cô thật mạnh về phía mình, khóa môi hai người lại trong một nụ hôn kéo dài vài giây mà cô vĩnh viễn sẽ không quên trong suốt quãng đời còn lại.

Khi Alec kết thúc nụ hôn, Sandy dựa hẳn vào người cậu, nước mắt ràn rụa trên đôi má và tiếng cười nức nở hạnh phúc vang vào không trung.

Alec xoay người đứng song song với cô, vẫn ôm lấy vòng eo đối phương và hướng về phía đám đông cười ranh mãnh. “Ai dám trách cô gái này vì đã bị tôi hấp dẫn nào? Tôi nóng bỏng đến độ chính tôi còn thấy hưng phấn đấy!”

Sự thể hiện táo bạo và phóng đảng của Curtis trên sân diễn hay trước mặt giới truyền thông hoàn toàn không có điểm nào ăn nhập với tính cách ngoài đời thật của Alec. Đặt cậu lên sân khấu trong vai Tyler Curtis, ngay lập tức, tất cả những rụt rè e thẹn, những bất an và tự ti của cậu bỗng nhiên biến mất. Và hơn hết thảy, tài năng ca hát cùng vũ đạo của cậu càng xuất chúng hơn so với tài diễn xuất điêu luyện này.

Vẫn ôm Sandy trong vòng tay, Alec lại kéo chủ đề về với ý tưởng của bài hát cuối. “Quyển rũ phụ nữ trên sân khấu không phải là thứ tôi định làm để cắt giảm chi phí cho buổi diễn từ thiện này đâu. Đêm nay tôi đã nhận rất nhiều từ các bạn, và bây giờ, lần đầu tiên trong sự nghiệp của mình, tôi sẽ hát một ca khúc do chính mình sáng tác.”

Không chỉ đám đông phát cuồng lên khi nghe tuyên bố, giới truyền thông sau cánh gà cũng vô cùng hứng khởi với tin tức này. Alec khẽ phát tay, hai nhân viên hậu đài lập tức mang ra một chiếc Baby Grand đặt giữa sân khấu.

“Và tôi sẽ đàn bằng chiếc dương cầm này!”

Không một ai biết Tyler Curtis có thể chơi nhạc cụ. Trong suốt một tuần qua, cậu đã khiến đám đông phải há hốc đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác.

“Tôi phải thừa nhận, hát bài do mình tự sáng tác quả là căng thẳng. Để làm dịu không khí, tôi muốn đề nghị ban tổ chức để Sandy ngồi cạnh tôi và làm nguồn cảm hứng cho tôi.” Cậu nắm tay Sandy đi về phía chiếc piano. “Các quý ngài tốt bụng đã chuẩn bị piano cho tôi, các ngài giúp kê thêm một chiếc ghế cho quý cô đáng yêu này nhé?”

Một nhân viên hậu đài nhanh chóng mang ra chiếc ghế đẩu, đặt cạnh cây dương cầm rồi lui vào trong. “Cảm ơn! Ngồi đi nào, bông hoa nhỏ, cố gắng đừng để sự tồn tại của tôi lấn át em nhé.”

Cậu nhả nhẹn nhường cô ngồi xuống trước. “Thả lỏng, chuẩn bị lóa mắt nhìn những ngón tay tôi lướt trên bàn phím như...” Cậu ngừng lại, nhìn cô ôm miệng cười khúc khích, rồi vẫy vẫy bàn tay trái. “... ờ, như đang nhảy múa.”

Nói rồi, cậu bước lại chỗ ngồi. “Nhẹ nhàng với tôi thôi nhé mọi người! Sẵn sàng chưa, Sandy?”

Cô gật đầu, nở một nụ cười rạng rỡ trên gương mặt.

“Nói em yêu tôi đi, Sandy, tôi sẽ chơi hay hơn nhiều khi biết mình được yêu.”

Không chỉ Sandy đáp ứng lại yêu cầu của Alec, toàn bộ khán đài đều dậy lên tiếng hoan hô nhiệt liệt.

Alec giơ hai tay lên cao. “Ôi! Tôi cũng yêu các bạn! Không nhiều bằng các bạn yêu tôi nhưng vẫn chấp nhận được chứ nhỉ!” Cậu khẽ chỉnh lại microphone. “Được rồi, bắt đầu nào, hãy để tôi tập trung như một nhà soạn nhạc tận tụy và nghiêm túc.”

Những ngón tay cậu đặt lên bàn phím, và khi chúng bắt đầu lướt đi, dường như không một người nào trong đám đông có thể thở nổi. Mọi người trong cánh gà và các ký giả trao nhau biểu tình ngơ ngẩn, những ánh mắt nhìn như thôi miên trước những ngón tay cậu đang lả lướt khiêu vũ trên bàn phím với tiếng nhạc ngọt ngào sâu lắng đang vang vọng. Những lời nhạc cuốn hút và ám ảnh, cậu hát lên như tiếng gọi từ sâu thẳm đáy lòng. Cảm xúc của người nghe bị bài hát dẫn dắt, chìm sâu và quần quýt lấy sức lan tỏa mạnh mẽ của nó từ lúc phím nhạc đầu tiên vang lên cho đến lúc phím nhạc cuối cùng biến mất vào không trung. Khoảng im lặng dài trải khắp khán đài khi bài hát kết thúc khiến Alec cảm thấy như đã đi qua một đời người. Khi tâm trí của mọi người dần dần quay trở lại, tiếng vỗ tay như sấm vùi lấp toàn bộ không gian. Sự hoan nghênh bùng nổ vào phút cuối cùng này khiến Alec tin rằng Tyler Curtis, trong chính bàn tay cậu, sẽ còn tỏa sáng và tỏa sáng hơn nữa so với khuôn khổ nghẹt thở của Frank Brooks trước đây.

Đã không còn đường quay lại. Cậu đứng lên, rời khỏi phím dương cầm, nhẹ cúi đầu trước đám đông và thốt lên một lời cảm ơn khiêm nhường, rồi, nắm tay Sandy rời khỏi sân khấu.

Alec bị bao vây giữa một vòng ủng hộ và hoan nghênh nhiệt liệt của mọi người trong cánh gà. Từ ký giả, nhà sản xuất, đồng nghiệp, nhân viên hậu đài, đến thành viên ban nhạc và bạn bè của họ. Cậu đặt Sandy vào tay nhân viên hậu đài, cho cô một cái ôm chặt và một nụ hôn, rồi bước vào trong. Bec lao ra từ giữa đám đông và ôm chặt lấy cậu; camera nháy sáng liên tục, ký giả chen lấn đòi phát biểu. Bec vẫn nắm chặt tay Alec không buông, và cậu quay sang ôm lấy Taylor.

Jordan đứng nhìn từ một khoảng cách hơi xa, khổ sở dâng lên trong lòng. Lúc này, lẽ ra anh mới là người nên tay trong tay với Alec nhất, nhưng anh phải tự mình lùi ra xa, nhìn cậu bị vây quanh bởi những ký giả đang gào thét câu hỏi từ khắp mọi nơi.

Alec cố hết sức để hợp tác, vừa xoay sở rời xa sân khấu vừa ký tên liên tục lên những tờ giấy được nhét vào tay cậu. Chỉ trong vòng một tuần, Tyler Curtis đã từ một thần tượng hư hỏng và xấu tính nhất làng giải trí trở thành một trong những thần tượng thân thiện và dễ gần nhất trong nghề. Mọi người chen chúc khắp các lối đi. Ai cũng muốn biết được nguyên nhân.

Jordan nhìn cảnh tượng này, đột nhiên, anh cảm thấy choáng ngợp và sợ hãi. Một tuần bên nhau của họ vô cùng yên lặng và riêng tư; đã khiến anh dễ dàng quên đi sự thật rằng Alec chính là ngôi sao sáng giá nhất của làng giải trí. Jordan cảm thấy mất mát khi nhìn Alec bị vây quanh giữa một đám người, ngoại trừ anh. Anh chỉ có thể đứng gần lối ra vào ở cầu thang, lặng lẽ ngắm Alec của anh đang làm Curtis của mọi người.

Alec chậm chậm rẽ lối giữa đoàn ký giả, những ánh đèn flash nhá lên khắp nơi. Jordan nhìn thấy cậu đang hướng về phía anh, nhưng dòng người ào ã vây chen khiến cậu không thể tiến tới. Alec giật khỏi nắm tay đang siết chặt của Bec và giang tay ra. Jordan hơi ngần ngại một chút, nhìn xung quanh, rồi bước về phía cậu. Vòng tay Alec ôm quanh cổ anh, anh đặt tay lên hông cậu, và họ siết chặt lấy cơ thể đối phương trong vài giây ngắn ngủi.

Mọi người đã trông thấy Tyler Curtis đi cùng với hai cô gái xinh đẹp và một anh chàng bảnh trai. Tất cả đều tập trung vào cô gái tóc đỏ đẹp rực rỡ vẫn khẳng khẳng nắm lấy bàn tay cậu.

Alec khẽ môi vào sát bên tai Jordan. “Em yêu anh.”

Không khí hân hoan tràn ngập phòng khách sạn. Trong lúc Taylor và Bec rót champagne cho bản thân, Alec và Jordan quấn lấy nhau giữa những cái ôm và những nụ hôn triền miên, hoàn toàn bỏ quên hai người còn lại đang vẫn liên tục chạm cốc. Mọi việc đã diễn ra suôn sẻ ngoài sức tưởng tượng, Frank đã không còn đất diễn. Cho dù bây giờ lão có đột nhiên xuất hiện, hay đập cửa ầm ỉ bên ngoài phòng thì cũng chẳng còn ý nghĩa gì. Lão đã không thể thay đổi sự việc được nữa. Chẳng chóng thì chầy, lão sẽ nhận được cuộc gọi từ chối chi trả của Robert Groves, Alec thực sự tò mò muốn xem thử bản mặt lão lúc ấy sẽ như thế nào.

Đĩa CD đã hết lại quay vòng từ đầu, Bec đã uống cạn rồi lại rót đầy ly. Cô nhảy ra khỏi bàn café và hét lên với âm vực cao nhất. “Ly này mừng Alec!”

Họ lại cạn ly, khiến Alec khê khàng đỏ mặt.

“Ly này cho Jordan và Alec! Chúc hai người mãi mãi hạnh phúc!”

Alec tham gia vào cùng với Bec lúc cô bắt đầu nhảy quanh bàn và trực tiếp cầm chai champagne lên tu thẳng.

Taylor nắm lấy tay cậu, lắc đầu. “Ngày mai cô ấy sẽ bị đau đầu nghiêm trọng!”

Bec túm lấy thứ giống với microphone ở gần nhất, là một cái chân nến, và hát thật to theo giai điệu của CD. Alec ngạc nhiên nhìn cô, khê nhượng mảy. Không giống anh trai, Bec có một giọng hát thực sự thiên phú. Kết thúc bài hát, cô ném cái chân nến đi và bắt đầu nhảy nhót. Alec tiến lại, lôi kéo sự chú ý của cô. “Này, Beccy!”

Cô gào lên đáp trả. “Gì nào?”

“Chị hát hay lắm!”

Cô nhún lên nhún xuống, gật gật đầu theo điệu nhạc. “Chị biết!”

“Chúng ta nói chuyện được không?”

“Về việc gì?”

Cậu bật cười, nắm lấy cằm Bec để ngăn cô đừng lắc lư nữa. “Về chị!”

“Ôi chúa ơi! Chủ đề ưa thích nha!”

Cô giật ra khỏi bàn tay cậu, tiếp tục nhún nhảy, khiến Alec phải lắc đầu từ bỏ. Chẳng thể bàn bạc về sự nghiệp âm nhạc nghiêm túc với một Beccy đang say bí tỉ như thế này.

Cậu đập khế lên vai Taylor. “Xin lỗi vì đã chen ngang, nhưng chị cho tôi xin lại anh chàng của mình nhé?”

Taylor lập tức giao Jordan ra, không cự tuyệt nửa lời. Chị bước sang bên và nhìn hai người khiêu vũ trong vòng tay nhau, giữa những tiếng cười, những nụ hôn, và thật nhiều tiếng cười hơn nữa.

Điện thoại di động rung lên, chị rút nó ra khỏi túi áo khoác. Nghĩ là điện thoại của tổng biên tập về chuyện liên quan đến Curtis, chị bèn bỏ lại một cặp Jordan và Alec đang dính môi vào nhau, một Bec đang nhảy điên cuồng để vào phòng nhạc cụ. Chị đóng cửa phòng và kiểm tra màn hình. Không phải tổng biên tập, là đồng nghiệp của chị gọi đến.

“Chào cậu Sharon! Xin lỗi cậu nhé, ở đây hơi ồn, mọi người đang có một bữa tiệc nhỏ!”

“Tin tức động trời nhất từ trước đến nay của Tyler Curtis, hoàn toàn chiếm lĩnh mặt báo!”

Taylor gật đầu đồng tình. “Cậu ấy quá tuyệt, đúng không? Chiếm trọn trái tim người xem!”

“Tớ không nói chuyện đó.”

“Ý cậu là sao?”

Khi người đồng nghiệp giải thích, Taylor đổ phịch xuống chiếc piano, hai bàn tay che mặt. Chị để mặc Sharon kể xong chi tiết sự việc rồi chờ dẫn trả lời bằng một giọng thều thào kinh hoàng. “Ôi... lạy chúa... tôi!”

Đằng sau cánh cửa phòng, âm nhạc và những tiếng cười rộn rã đánh mạnh vào không gian tăm tối đang vây quanh chị. Taylor run rẩy đứng dậy, tựa vào chiếc piano để giữ thăng bằng. Chị cố gắng hít một hơi thật sâu rồi bước ra cửa. Hai chân chị cứng nhắc tiến về phía trước cho đến lúc chạm vào đầu đĩa CD. Chị nhấn nút dừng khiến ba người còn lại quay sang nhìn.

Chị tiến lại chỗ Alec, bàn tay vuốt ve dọc theo cánh tay cậu, rồi xoa lên má cậu. “Tình yêu, chị đã dặn em phải để ý khi gọi điện như thế nào?” Taylor thật sự yêu quý Alec, chị không muốn mình sẽ là người trực tiếp tổn thương cậu. “Từng... lời một... lúc em trò chuyện với mẹ... đã bị bán cho báo chí rồi. Tất cả các cuộc gọi, em yêu à.”

Alec ngã phịch vào lòng Jordan trên đôi chân lão đạo.

“Về bố em, về quan hệ giữa em và Leanne, về ý định đưa em vào trại mồ côi của bà ta, tất cả. Kể cả một câu em nói ‘Ít nhất Jamie không phải gay hay động kinh, thì cũng đã hơn em được hai điểm rồi.’ Khi chị nói những lời này, em yêu, các bản sao đều đã được phát trên TV rồi.”

T/N: *cười* Lâu không gặp, cho mình ôm mọi người cái nào *ôm ôm* Đây là một chương cao trào, vừa tốt độ phấn khích vừa tốt độ căng thẳng, đến cuối chương lại vô cùng bất ngờ. *ôm tim* Mình yêu Alec quá, mình yêu Jordan quá. Mình ganh tị với Sandy quá. Mình ghét Leanne quá. *lại ôm tim*

Spoil Mọi người chuẩn bị thuốc trợ tim và khăn giấy cho chương sau nhé.”

25. Chương 25

Giống như vừa bị ai đó tắt phụt một cái công tắc nào đấy bên trong, Alec ngồi dại ra nhìn chăm chăm vào khoảng không. Bec đã hoàn toàn tỉnh rượu, còn nhanh hơn cả khi bị tạt một gáo nước lạnh vào mặt. Cô ngồi cạnh Alec với bàn tay xoa thành vòng tròn trên lưng cậu, sợ hãi nhìn đôi mắt trống rỗng vô hồn và cơ thể bất động của cậu. Trong phòng ngủ, Taylor đang xem bản tin. Ngồi cạnh chị là Jordan. Mọi lời đối thoại giữa Alec và Leanne đều nghe được rõ ràng, thậm chí còn có phụ đề chạy dưới màn hình để minh họa. Chẳng còn lời nào để nói. Jordan ngồi phịch trên giường, hai tay ôm đầu. Khuynh hướng *** của Alec, cơn thịnh nộ của cậu với mẹ, nỗi đau khi cậu mất cha, sự nghẹt thở vì danh tiếng, khát khao được gặp em trai, sự giận dữ và bất lực trước căn bệnh động kinh, những giọt nước mắt, những lời kêu gào của cậu, tất cả, đều bị phơi bày.

Taylor đặt một tay lên chân Jordan. “Việc bà ta làm là phạm pháp. Alec có thể kiện.”

Với Jordan, tất cả đều đã bị hủy hoại. Chẳng hình phạt nào có thể bù đắp lại những thứ Leanne đã ăn cắp và bán đi. “Với điều kiện phải tìm thấy bà ta, Taylor.”

Anh rời khỏi TV và bước vào phòng khách nơi Bec đang ngồi với đôi mày dán chặt vào nhau.

“Không có gì hết, Jordy! Cậu ấy không nói, không khóc, không cử động, không gì hết! Mình phải gọi bác sĩ thôi.”

Jordan bước lại gần Alec, nắm lấy tay cậu. “Em yêu? Nói chuyện với anh được không?” Taylor đang đứng cách đấy không xa. “Tôi đồng ý với Bec. Alec đang shock nặng, chúng ta cần gọi bác sĩ. Tôi có một vài số điện thoại có thể tin cậy.” Jordan gật đầu, cúi xuống hôn lên đôi môi đã không còn đáp lại nụ hôn của anh được nữa.

Ngay lúc Taylor vừa lấy di động ra, chuông điện thoại của Jordan reo vang. Cuộc gọi lúc nửa đêm từ một số hoàn toàn xa lạ.

Taylor nắm cổ tay anh. “Nếu là giới báo chí, cúp điện thoại ngay! Anh có thể bị truy ra rất dễ dàng!”

Jordan ngồi xuống bàn café, lia mắt nhìn về phía Alec và đặt điện thoại vào tai. “A lô?”

“Tôi là Bryan Silverton. Alec phải không?”

Jordan lắc đầu với Taylor để ra hiệu cuộc gọi không phải của đám paparazzi và luồn những ngón tay mình vào tay Alec. “Bryan! Cảm ơn bác đã gọi lại! Tôi là Jordan, không phải Alec.”

Cặp mắt màu hổ phách dời bỏ vị trí vẫn nhìn trừng trừng vào khoảng không, chậm chậm nâng lên.

“Bạn trai Alec, đúng không? Tôi vừa xem TV nên liền gọi đến. Tôi đã kiểm tra hộp thoại và nhận được tin nhắn của Alec, rồi sau đó... ừm... nhìn thấy tin tức.” Bryan nói bằng một giọng chân thành và cảm thông.

“Cậu ấy bị đả kích khá nặng. Hiện tại không thể nghe điện thoại. Tôi xin lỗi.”

Bàn tay Alec rời khỏi đùi mình và vươn ra.

Jordan nắm lấy chúng, hôn lên những ngón tay cậu. “Chờ đã nào, em yêu. Anh sẽ hỏi chuyện Jamie cho em. Ngoan.” Rồi đặt điện thoại vào tai lần nữa. “Xin lỗi bác, Bryan.”

“Không sao. Chỉ e là tôi không mấy ngạc nhiên với những chuyện Leanne đã làm. Bà ta là một kẻ đầy oán hận. Chẳng hiểu tại sao bà ta lại oán Alec khi thấy cậu bé nổi tiếng và giàu có trong lúc bà ta đang nghèo túng. Những việc bà ta đã làm, tôi tin chắc chắn bà ta sẽ gặp báo ứng.” Bryan càng nói, Jordan càng cảm thấy thả lỏng với ông.

“Bà ta bị tước quyền nuôi dưỡng Jamie hay từ bỏ nó?”

Lần đầu tiên kể từ lúc nghe được tin tức trên TV, Alec mở miệng. “Để em nói chuyện với Jamie.”

“Được rồi, em yêu, anh sẽ hỏi Bryan.”

“Bà ta từ bỏ quyền nuôi dưỡng. Gặp gỡ kẻ khác, bỏ đi và vứt thẳng bé lại. Người đàn bà đó chẳng thèm đếm xỉa gì đến chính cốt nhục của mình. Việc bà ta đã gây ra cho Alec, bằng cách lợi dụng Jamie, là tội ác

kinh khủng nhất. Bà ta lợi dụng tất cả mọi người, Jordan ạ. Đến lúc không còn giá trị nữa thì vứt bỏ. Sau chuyện này, tôi tin rằng bà ta thực sự là ác quỷ. Tôi không rõ cậu kết luận thế nào, nhưng tôi dám khẳng định bà ta đã mang Jamie ra để đánh lạc hướng Alec.”

Jordan gật đầu, thở dài nặng nề. “Jamie có biết anh trai mình là Alec không? Nếu Alec được nói chuyện với cậu bé, nếu có Jamie bên cạnh, sẽ giúp được Alec rất nhiều.”

Đầu dây bên kia ngừng lại thật lâu. “Tôi ước gì mình có thể, Jordan. Jamie đã mất bảy tháng trước rồi.”

Jordan có cảm giác như một đoàn xe tải vừa đâm sầm vào trung khu thần kinh của anh. “Không! Ôi Chúa ơi, không!” Anh siết chặt tay Alec, không kiềm được nước mắt đang trào khỏi mi.

“Viêm màng não cấp tính. Vậy nên tôi mới nói bà ta là ác quỷ. Dùng chính đứa con trai đã mất của mình, con trai của tôi, để hãm hại đứa con còn sống. Tôi thật muốn bà ta rữa xác dưới địa ngục. Bây giờ việc duy nhất tôi có thể làm là giúp đỡ Alec khi cậu bé cần tôi. Vài hôm nữa, nếu cậu bé muốn gọi cho tôi để nói về Jamie, tôi luôn sẵn lòng. Cậu bé vẫn có quyền được biết về em trai mình. Xin lỗi, Jordan. Tôi thực sự, thực sự xin lỗi. Mong cậu hãy gửi lời chúc phúc đến Alec giúp tôi.”

Sau vài lời chào hỏi lịch sự, cuộc gọi kết thúc. Ánh mắt chờ mong của Alec chuyển thành khổ sở và nghi ngờ khi thấy Jordan cúp máy mà không để cậu gặp Jamie.

Jordan dời khỏi bàn café, quỳ xuống, nắm chặt hai bàn tay cậu. “Jamie không có ở đó, em yêu.” Anh không biết phải nói gì hay làm gì để xóa đi nỗi đau trong mắt Alec.

“Thằng bé đâu? Em muốn nói chuyện với nó.”

“Trước hết chúng ta phải đưa em đến bác sĩ.”

“Không! Em muốn nói chuyện với Jamie.”

Jordan nhìn sang Taylor. “Chị gọi bác sĩ giúp tôi được không?”

Alec giãy ra khỏi bàn tay của Jordan, đâm thùm thụp lên vai anh và gào thét. “Em không muốn gặp bác sĩ! Gọi lại cho thằng bé ngay! Gọi ngay! Làm ngay đi!”

Jordan ôm chặt hông Alec để ngăn cậu giãy giụa, anh cố gắng mềm giọng xuống để xoa dịu tiếng gào thét của cậu. “Em, ngoan, thằng bé không có ở đó!”

Nếu Jordan không chịu nói sự thật với cậu, Alec nhất định sẽ lên cơn kích động. Nếu anh nói thật, trái tim đã bị thương tổn của Alec sẽ hoàn toàn tan nát. Cơn động kinh của cậu, có thể, nhất định sẽ, ập đến vì stress. Jordan lâm vào tình huống tiến thoái lưỡng nan.

Vẫn ôm chặt hông Alec, anh cố gắng dỗ dành cậu lần nữa. “Anh không gọi cho Jamie được, thằng bé không có ở đó.”

“Vậy em muốn nói chuyện với Bryan! Gọi cho ông ta ngay!”

“Anh không thể.”

Alec giãy ra khỏi người anh và nhào đến chụp lấy chiếc điện thoại trên bàn. “Tốt thôi! Em có số của ông ta, em tự gọi!”

Jordan càng cố gắng gỡ điện thoại ra khỏi tay cậu, Alec càng phản kháng dữ dội hơn. “Tránh ra! Em có quyền nói chuyện với Bryan! Anh không được phép cản em!”

Bec và Taylor đứng một bên, không dám chen vào vì sợ sẽ khiến cơn giận dữ của Alec càng bốc cao hơn. Cậu la hét, cậu kêu gào, kiên quyết giật lấy điện thoại từ tay Jordan, nhấn phím gọi. Khi móng tay Alec cào thành đường dài trên mu bàn tay Jordan, anh thôi không giành giật điện thoại nữa, mà quay sang ôm lấy cậu. Ôm thật chặt, khóa kín cậu trong vòng tay, giọng nói chỉ vừa đủ nghe giữa những tiếng thét gào của Alec.

“Mẹ em đã nói dối, cưng à. Bà ta nói dối. Jamie đã mất vào năm ngoái.”

Tiếng hút khí truyền đến từ Taylor và Bec. Trong vòng tay Jordan, Alec mềm oặt xuống như một con búp bê bằng bông. Tiếng kêu gào im bật và cơn giãy giụa ngừng lại. Khi Jordan cố gắng nâng cậu lên khỏi sàn nhà, Alec đột nhiên vươn hai tay ra sau và bước lùi lại, thều thào.

“Em phải đi khỏi đây.” Cậu từ chối bàn tay Jordan đang đưa tới.

“Chúng ta sẽ cùng đi, em yêu. Chúng ta cùng đi. Chỉ anh và em.”

Alec lắc đầu. “Không. Ngay bây giờ. Em phải đi khỏi đây. Ngay bây giờ!”

Rồi đột nhiên, không hề có dấu hiệu nào báo trước, Alec nhào người lao ra phía cửa trước khi Jordan, Bec và Taylor kịp giữ cậu lại.

Cậu chạy xuống hội trường tầng 9, hướng về thang máy nhanh như một con báo Gepa và chỉ bị bắt lại khi tốc độ thang máy chậm hơn cậu. Jordan chỉ kịp chụp được tay Alec nhờ vào chiếc khóa gài trên tay áo. Cửa thang máy đã mở, Alec nhào vào trong, cố gắng đẩy Jordan ra ngoài, nhưng không thể. Lúc Bec và Taylor chạy đến, cửa thang máy đã đóng lại. Alec liên tục nhấn nút xuống tầng trệt và đẩy tay Jordan ra khỏi bàn phím.

“Alec, ký giả đang bao vây khách sạn, tình yêu à, anh xin em.”

“Em phải đi khỏi đây!”

Jordan cố gắng nhấn vào bất cứ nút nào để ngăn không cho thang máy dừng lại ở tầng trệt, nhưng Alec liên tục nhấn trở lại.

“Dừng xuống đó! Xuống đó em sẽ không thể thoát khỏi đây!”

Màn hình thang máy hiển thị tầng số 2, và đang lao nhanh xuống tầng 1. “Chết tiệt! Alec, dừng yêu, tránh ra nào!”

Máu trào ra trên mu bàn tay Jordan và chảy xuống ngón tay anh. Những vết cào rất sâu nhưng anh hoàn toàn không để ý. Thang máy đã xuống đến tầng một. Tim Jordan như bắn ra khỏi ***g ngực rồi rơi thẳng xuống bụng. Đã đến tầng trệt, cửa mở, và bất chấp nỗ lực điên cuồng của Jordan, Alec vẫn giẫy ra khỏi vòng tay anh chạy vào sảnh lớn.

Như một bầy kiến đói bầu quanh xác chết, đám paparazzi ủa lại, nhá đèn flash và gào thét câu hỏi. Bị ánh đèn chớp và tiếng la hét cản đường, Alec không thể chạy được nữa. Cậu đưa tay lên ôm đầu, gập người lại và bắt đầu gào lên khe khẽ, âm thanh càng lúc càng lớn, đến tột đỉnh, và cả khách sạn như rung chuyển vì tiếng thét đau đớn của cậu. Xô đám nhà báo và ký giả đang ngáng đường, Jordan cố hết sức ngăn Alec khỏi tầm nhìn của họ. Alec không chịu chuyển động, vẫn bấu cứng tại chỗ, hai tay ôm đầu.

An ninh được gọi đến. Trong tiếng còi hú inh ỏi và chỉ trong vài giây đồng hồ, đội bảo vệ đã đẩy những phóng viên ra xa và quây lại thành một vòng tròn quanh Alec, ngăn không cho đám người ủa tới. Trong lúc Jordan nỗ lực tuyệt vọng để kéo cậu về phía thang máy, Alec đột nhiên gào lên kích động. Hai tay cậu buông xuống, đầu ngửa ra sau và bắt đầu hét lên từng đợt thảm thiết đến khi ngạt thở, lại dừng lại, lại tiếp tục một đợt gào thét khác. Nếu muốn Alec nghe thấy anh, Jordan phải hét lớn hơn cậu. Làm thế có nghĩa là anh cũng để đám phóng viên nghe được mọi thứ.

“Alec? Để anh mang em đi khỏi đây!”

Bên khước mắt, Jordan nhìn thấy Bec và Taylor đang đẩy đám phóng viên để chen vào hàng rào bảo vệ. Bất chấp nỗi bi thống đang diễn ra trước mắt, đám ký giả vẫn liên tục đặt câu hỏi như thể Jordan và Alec chẳng có việc gì hay ho hơn là ở đây mà trả lời bọn họ. Jordan cố gắng một lần nữa, lần này Alec đã không còn kháng cự anh. Một tay anh vòng quanh hông, tay kia đỡ sau đầu cậu, cố không để camera quay được gương mặt cậu.

“Đúng rồi, em ngoan, để anh giúp em.”

Khi đám phóng viên bắt đầu hét tên Frank và ào ào đặt câu hỏi, Jordan giật bắn người giận dữ và quay lại, đối diện với lão lần đầu tiên.

Anh buông một tay đang đỡ đầu Alec ra, hung hăng chĩa về phía lão. “Dám lại gần cậu ấy, Frank, liệu hồn tôi sẽ bẻ gãy cổ ông!”

Cái tên của Frank tuyệt đối là thứ có thể hủy hoại toàn bộ nỗ lực này giờ của Jordan. Alec lại bắt đầu giãy ra khỏi tay anh, ôm lấy hai bên đầu, lắc đầu kịch liệt và gào thét inh tai.

“Tránh xa ra khỏi tôi!”

Vẫn khốn nạn như cũ, Frank hét lại về phía cậu. Jordan có thể ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên hơi thở và quần áo lão. “Mẹ nó, Tyler, mày bình tĩnh lại cho tao!”

Jordan xoay người sang, quả đấm sắt của anh táng thẳng vào mũi lão, làm Frank ngã vật xuống sàn nhà.

Alec vẫn giậm chân bình bịch, ôm đầu, hét về phía quản lý của mình, nước mắt ào ạt tuôn ra phủ lấy gương mặt cậu như lũ cuốn. “Để tôi yên! Không được mắng tôi nữa! Không được đánh tôi nữa! Không được giam cầm tôi nữa! Tôi đã cố gắng hết sức! Lúc nào cũng cố gắng! Nhưng chưa bao giờ là đủ!”

Microphone giường cao thu lấy mọi lời nói và máy ảnh nhá sáng liên tục bắt lấy mọi chuyển động.

Jordan vút Frank vào tay bảo vệ rồi quay về phía Alec. “Lão sẽ không dám động vào em nữa đâu, em yêu, anh hứa.”

Đầu gối Alec khụy xuống và cậu gục người trên sánh. Biểu hiện trên gương mặt cậu tan vỡ, cơ thể cậu đang run lên, và tiếng kêu khóc vang lên không dứt. Đám phóng viên đang từ nháo nhào chen lấn để có tin tức về scandal mới nhất của Curtis đã trở thành lặng im khiếp sợ khi chứng kiến cảnh thần tượng trẻ tuổi Tyler Curtis vỡ tan thành ngàn mảnh ngay trước mắt họ. Những câu hỏi im bật và những gương mặt trở nên nghiêm túc.

“Em chỉ làm những điều đúng đắn! Em chỉ muốn nói chuyện với Jamie. Vậy mà thằng bé đã chết rồi.”

Chỉ vài giờ trước cậu vừa khiến thế giới phải lặng người bởi màn biểu diễn được hoan nghênh nhiệt liệt tại show từ thiện, giây phút này cậu lại khiến thế giới lặng người trước nỗi đau của mình.

“Anh biết, em yêu. Anh biết mà. Em không đáng bị như thế.”

“Tại sao tất cả những người em yêu đều rời bỏ em?”

Jordan khum cằm của Alec trong lòng bàn tay. “Anh sẽ không bao giờ rời bỏ em. Hãy tin anh, em yêu, anh sẽ không bao giờ, không đời nào, rời bỏ em.”

Taylor và Bec ôm nhau khóc. Trong lúc Jordan cố gắng dỗ dành để Alec cho phép anh mang cậu ra khỏi nơi đông người, Alec vẫn liên tục lùi lại.

“Ngoan, em yêu, để anh dẫn em lên lầu.” Không có lời hồi đáp nào, chỉ có những cơn run rẩy.

“Alec? Xin em đấy?”

Alec vươn một tay ra cho Jordan nhưng không bắt được tay anh. Cậu lão đảo sang bên cạnh, cố gắng giữ thăng bằng, đôi boot dưới chân trượt trên sàn nhà. Jordan biết hình ảnh này đại biểu cho cái gì, anh biết Alec sắp sửa xảy ra chuyện gì.

Anh ngửa đầu lên trời mà thét lớn. “Không! Còn chuyện gì có thể xảy ra nữa?”

Anh cởi vớ áo khoác ra và cuộn lại, đặt trên sàn, rồi quay sang hét lớn bảo mọi người gọi cấp cứu. Đường như toàn bộ đám đông đều rút điện thoại ra cùng lúc. Cố gắng khụy hai chân Alec xuống, Jordan giúp cậu nằm nghiêng một bên và gối đầu lên chiếc áo.

Anh cúi xuống thật gần, thì thầm vào tai cậu. “Không sao hết, em yêu, có anh ở đây.” Chưa đầy ba phút sau, hai chiếc xe cấp cứu hú còi inh ỏi trên đường phố London lúc nửa đêm. Cánh nhà báo dạt ra hai bên để nhường đường cho bốn nhân viên y tế chạy vội đến chỗ Alec đang co giật dữ dội.

“Bắt đầu từ lúc nào?”

Băng-ca được mang đến, những túi cấp cứu liên tục được mở ra. Cuống cuồng lên và không muốn rời khỏi Alec, Jordan điên cuồng trả lời. “Hơn ba phút trước! Bình thường chỉ xảy ra hai phút!”

Nhân viên cấp cứu bảo Jordan tránh sang bên, Bec vội vàng nhào đến kéo tay anh. Một người đang đỡ sau đầu Alec, một người quỳ gối bên cạnh cậu, và hai người khác chuyển ống thuốc. Không có chỗ nào cho Jordan chen vào.

Ba phút kéo dài lên bốn phút. Bốn phút kéo lên bốn phút rưỡi và nỗi lo sợ của mọi người đã bị đẩy lên cao độ. Người đàn ông đang đỡ đầu Alec, khoảng tứ tuần, trên thẻ tên ghi chữ Stuart, đặt tay lên đôi mày Alec và liên tục nhìn đồng hồ. Bốn phút rưỡi tiếp tục kéo lên năm phút và cuối cùng tất cả nhân viên cấp cứu đều hành động cùng lúc.

Stuart hét lớn với đồng nghiệp. “Cậu ấy giảm oxy-huyết rồi!”

Khi ống thở được luồn vào mũi Alec, nỗi sợ hãi của Jordan đã lên đến cực hạn và toàn bộ đám nhà báo đều đông cứng. Với tình trạng co giật dữ dội của Alec, đội cấp cứu không thể mạo hiểm đưa cậu lên cán mà phải giữ yên vị trí trên sàn nhà. Jordan cố gắng đứng gần cậu hết mức, chỉ cần không ảnh hưởng đến công tác cứu hộ, nước mắt ràn rụa trên gương mặt, Bec và Taylor liên tục trấn an anh. Nhân viên cấp cứu nhanh nhẹn cắt hai bên ống tay áo Alec để luồn ống truyền vào cánh tay cậu. Mặt nạ oxy phủ lên mũi cậu, nước da Alec càng lúc càng tái nhợt, khiến mọi người xung quanh nín thở lo sợ. Tin tức trực tiếp vẫn đang truyền đi mọi việc ở đây.

Năm phút kéo dài lên bảy phút. Stuart bơm đầy một ống kim tiêm và tiêm vào tĩnh mạch cậu. Một nhân viên khác truyền ống máu vào cánh tay còn lại của Alec. Bảy phút kéo dài lên mười phút. Mọi nỗ lực của đội cấp cứu đều không thể ngăn được cơn co giật.

Stuart gật đầu với đồng nghiệp. “Đi thôi.”

Trong phòng đợi cá nhân, Jordan, Bec và Taylor ngồi một chỗ cau mày. Từ lúc họ vào đây vẫn chưa thấy một bác sĩ hay y tá nào đến thông báo tình trạng của Alec cho họ. Chiếc TV gắn tường đang mở phim truyện rồi tin tức. Hết lần này đến lần khác, họ bị buộc phải nhớ lại cơn ác mộng kinh hoàng vẫn chưa bao giờ kết thúc, dù họ có thay đổi qua bao nhiêu tình cảnh đi chăng nữa.

Bác sĩ Shelton đứng cuối giường bệnh, khẽ gật đầu với nhân viên gây mê. “Một giờ. Hãy đặt cậu ấy vào trạng thái hôn mê.”

T/N: Thuốc trợ tim và khăn giấy. Mình không đùa nhé ;___;

Btw, (lại) câu cũ: Jordan, you’ve stolen my heart... ;___;

26. Chương 26

Tin tức về những việc xảy ra với Tyler Curtis xôn xao khắp thế giới, từ những cuộn băng ghi âm cuộc gọi, đến hình ảnh cậu suy sụp tột độ và cảnh tượng hải hùng của ngôi sao trẻ tuổi náo động tại sảnh lớn khách sạn. Não bộ của cậu rơi vào trạng thái co giật liên tục và bác sĩ buộc phải gây mê cường chế để ngăn lại.

Tyler Curtis đang ở bờ vực sinh tử. Mọi người đứng cạnh sập báo đọc tin tức, lắc đầu, sững sờ đến độ chẳng thể bình luận được gì với người bên cạnh. Không chỉ có các fan trung thành của cậu kêu khóc. Lần đầu tiên công chúng được chứng kiến hình ảnh thật của thần tượng đằng sau sân khấu. Họ nhìn thấy quá khứ của cậu, họ cảm nhận được nỗi đau vô hạn của cậu. Bí ẩn về sự thay đổi chóng mặt của cậu cuối cùng đã sáng tỏ. Từ những lời buộc tội thương tâm đến những tiếng cầu xin đau khổ của cậu với quản lý, từng mảnh ghép đã dần dần hoàn thiện lại với nhau.

Debra Brooks, vợ của Franks, người được hưởng phần từ ngôi sao trẻ, đã lên tiếng xác nhận toàn bộ câu chuyện bẩn thỉu này. Cậu bé Alec Tyler mười bảy tuổi bị ép phải ký hợp đồng và sau đó liên tục bị cưỡng chế phải trở thành một Tyler Curtis như kịch bản Frank đã dựng nên. Dư luận biết được cậu bị đẩy lên khấu, bị ép vào phòng thu, bị đưa ra trước ống kính, vắt kiệt sức lao động và sau đó bị quẳng vào một

phòng khách sạn không người trong lúc Frank hưởng lợi từ danh tiếng của cậu. Cậu đã bị bạo hành tinh thần, bị sỉ nhục, bị cô lập để có thể tạo nên hình ảnh Curtis thần thoại, bị khước từ trị liệu y học, và bị bạo hành thân thể bởi những hành động đe dọa và bạo lực. Thậm chí những người từng khinh miệt thần tượng Tyler Curtis cũng trở nên xúc động. Hơn hết thấy, có một sự thật rằng Tyler Curtis chưa từng khiến các fan thất vọng bởi bất kỳ một bài biểu diễn tệ hại hay một CD kém chất lượng nào. Cậu đã cống hiến hết mình cho đến khi hoàn toàn kiệt lực.

Chuyện này trở thành scandal âm ỉ nhất làng giải trí từ trước đến nay, đến mức toàn bộ báo chí và dư luận đều muốn chặt đầu Frank Brooks mà đặt bên cạnh đầu Leanne. Trong ánh mắt công chúng và giới âm nhạc, những đoạn ghi âm điện thoại chỉ chứng minh được một điều duy nhất.

Rằng Leanne Silverton đã ám hại chính con trai mình, sau khi đá văng đứa trẻ tám tuổi đang bệnh tật, mười hai năm sau mù trở lại và táng cho cậu đòn chí mạng cuối cùng. Mọi người biết được những lời dối trá bệnh hoạn, biết được con đường hèn hạ và bỉ ổi mẹ đã dùng để dẫn dụ Curtis với lời hứa cho cậu được nói chuyện với người em trai đã mất từ bảy tháng trước. Như giọt nước tràn ly, Tyler Curtis vỡ tan thành ngàn mảnh ngay trước mắt dư luận. Khuynh hướng giới tính của cậu đã không còn là vấn đề. Việc cậu có được một người yêu chân thành, một vị hôn phu, việc anh có mặt bên cạnh cậu đã trở thành niềm an ủi duy nhất trong mắt mọi người.

Frank Brooks ngồi một mình trong phòng khách sạn, nhìn chăm chăm TV và điện thoại trên đùi. Mọi thứ đã sụp đổ xung quanh lão, tin tức từ bệnh viện đưa đến càng lúc càng tệ hơn. Jordan Braxton đã giao thuốc của Alec cho bác sĩ và mọi việc sẽ lập tức sáng tỏ. Frank Brooks vẫn định kỳ tráo đổi biệt dược của cậu với được đồng dạng[1]. Tạo thành một hỗn hợp gây hại. Cộng thêm việc không để Alec uống thuốc đúng giờ, không để cậu ăn ngủ và nghỉ ngơi có nề nếp, đồng thời liên tục tạo áp lực bức cậu căng thẳng đến tối đa, không nghi ngờ gì, Frank rất có thể sẽ là đồng thủ phạm ký tên trên giấy chứng tử của Tyler Curtis. Đây là toàn bộ kết quả điều tra của Trung tâm Trị liệu động kinh. Cho đến lúc nồng độ huyết thanh miễn dịch tăng lại đến mức cần thiết, bác sĩ tuyên bố Tyler Curtis vẫn tiếp tục bị đặt trong tình trạng thực vật.

Tối thứ hai, khi mọi người ngồi quanh TV như thường lệ, tin tức được đưa lên. Tyler Curtis lại bắt đầu lên cơn co giật khi vẫn đang hôn mê. Bác sĩ buộc phải đưa tình trạng hôn mê sâu của cậu xuống sâu hơn nữa. Trên màn hình là biển người đang xếp hàng, tay cầm nến vây quanh bệnh viện, cũng như mọi người trên toàn thế giới, thức đêm cầu nguyện cho cậu. Thái độ mà Frank cho rằng sẽ hủy hoại hình tượng Curtis, ngược lại, đang củng cố hơn vị trí của cậu trong lòng mọi người. Cậu đã trở thành đứa con cưng của làng giải trí mà cả thế giới đều đang nguyện cầu bình an.

Veronica và Nick Braxton bước vào cửa nhà của hai con và phát hiện đứa con gái bất kham của họ đang khóc nức nở, hai mắt sưng đỏ, gương mặt hờn sầu, mệt mỏi và đau buồn. Cô kể lại mọi chuyện cho bố mẹ, việc Jordan và Alec gặp nhau như thế nào, thừa nhận rằng đây là một mối tình sét đánh, nhưng hai người thật sự thật sự yêu nhau. Thật khó khăn khi chứng kiến cuộc sống đơn giản thường ngày của Jordan bị khoe ra trước mắt bàn dân thiên hạ. Hai người đều biết những chuyện dư luận đã biết, dù không có ác ý nào với Alec. Cậu đang cần được yêu thương và ủng hộ, và họ biết, con trai họ sẽ cho cậu điều này.

Chiều thứ tư, bác sĩ chuyên khoa thần kinh và bác sĩ gây mê của Alec đứng bên giường bệnh thảo luận biện pháp tiếp theo. Alec đang ở trạng thái gần như thực vật, ngoại trừ những rung động liên tục đằng sau mí mắt khép chặt của cậu. Trông thì như vô hại, nhưng chỉ cần nhìn vào điện não đồ, có thể thấy não bộ của cậu lại kích khởi lần nữa.

Bác sĩ Shelton nhìn chăm chăm hồ sơ bệnh án rồi thở dài. “Trao đổi chất bão hòa. Tôi không thể thêm vào bất cứ thứ gì, nó sẽ giết cậu ấy.”

Bác sĩ Benson, bác sĩ gây mê, nhìn lên giường và dùng mắt tại gương mặt Alec. “Sâu hơn nữa sao?”

“Phải vậy thôi.”

Trong lúc Benson làm việc, Shelton ngồi bên cạnh đọc lại lại hồ sơ bệnh án lần nữa. Ông đọc đi đọc lại cả trăm lần, hy vọng có thể nảy ra được ý tưởng nào đó. Không hề có nguyên nhân nổi trội nào gây ra chứng

co giật hiện tại của cậu, ngoại trừ tiền sử động kinh bất kiểm soát và việc không được điều trị y khoa tử tế. Cơ co giật lẽ ra đã dừng lại, nhưng không. Họ đã thử mọi cách, dùng mọi loại thuốc có thể dùng để đưa não bộ của cậu vào trạng thái nghỉ, đến mức hệ trao đổi chất của Alec trở nên bão hòa và không thể nhận thêm bất cứ được vật nào nữa.

Shelton lại nhìn về phía bảng điện não đồ. Cơ co giật đã ngừng, mi mắt Alec đã nằm yên trở lại. “Đến mức này thôi. Tôi không thể đưa cậu ấy vào hôn mê sâu hơn được nữa.”

Shelton để hồ sơ xuống chân Alec và đặt tay lên đôi mày cậu. “Được rồi, cậu trai trẻ, đừng co giật nữa nhé, đủ là đủ.”

Ông vuốt ve dọc cánh tay cậu, đứng lên, và đặt lại hồ sơ xuống cuối giường bệnh.

Bác sĩ Benson tháo kính ra, lau lau hai mắt. “Tình trạng không tốt lắm nhỉ?”

Shelton lắc đầu nặng nề. “Không. Chẳng tốt chút nào.”

Người phát ngôn của bệnh viện đưa đến tin tức, và, từ thành phố này sang thành phố khác, từ nước này sang nước khác, người người phải trào nước mắt. Tyler Curtis không hề có dấu hiệu khả quan, tình trạng của cậu tệ đi từng ngày, và cơn hôn mê đã được đặt ở độ sâu tối đa.

Trong phòng điều trị đặc biệt, Alec luôn được giám sát 24/24. Y tá trực ban liên tục theo dõi điện não đồ và ghi lại thống kê. Jordan hiểu rằng sự có mặt của họ là cần thiết, nhưng anh ước gì mình được ở riêng với Alec. Anh đã cạn kiệt mọi sức lực và cảm xúc, chỉ dám ngủ chợp chờn vài giờ đứt đoạn, đầu gối lên nệm bên cạnh bàn tay Alec.

Ngoại trừ máy hô hấp đang hiển thị nhịp tim của cậu, cả cơ thể cậu như không hề sống. Jordan nhìn đồng hồ trên tường – đã ba giờ sáng. Anh hướng mắt về phía cô y tá rồi nhanh chóng quay đi. Cổ họng và ngực anh như siết lại, bóp nghẹt trái tim anh. Đầu anh giờ đang quay mòng mòng và đau như búa bổ. Anh chỉ rời khỏi giường Alec duy nhất khi vào phòng vệ sinh hoặc tắm rửa thay quần áo.

Lại hai mươi bốn giờ trôi qua. Đã là trưa thứ năm. Sau khi bác sĩ đặt trạng thái hôn mê xuống sâu hơn, điện não đồ của Alec không hiển thị dấu hiệu co giật nữa. Bác sĩ Shelton và bác sĩ Benson quyết định thả lỏng dần dần mức hôn mê, từng bước một, từ từ đưa cậu tỉnh lại. Sau hai mươi bốn giờ đầu tiên, nếu cậu không tiếp tục co giật, họ sẽ thả lỏng trạng thái mỗi hai mươi bốn giờ sau đó. Đám đông bên ngoài bệnh viện tập trung ngày càng ngày càng đông với hàng ngàn cây nến trên tay. Những gương mặt nhòe nước mắt và đau buồn khi nghe tin cơn co giật của Tyler Curtis đã xuất hiện trở lại ngay khi trạng thái hôn mê vừa được thả lỏng. Vì vậy, các bác sĩ buộc phải đưa cậu vào trạng thái cũ cho đến lúc điện não đồ quay về bình thường.

Sáng thứ bảy, trên tất cả mặt báo đều là tin tức Tyler Curtis đã hôn mê tròn một tuần. Người phát ngôn của bệnh viện khi thì đưa tin tốt, lúc sau lại mang về tin xấu. Cứ mỗi lần bác sĩ thả lỏng trạng thái hôn mê, cơn co giật của Alec sẽ trở lại. Bên ngoài bệnh viện, khi ánh mặt trời chìm xuống, một biển nến lại sáng lên và những lời hát cầu nguyện vang lên.

Đội điều trị lại đến kiểm tra định kỳ. Trên gương mặt các bác sĩ, nỗi thất vọng hiện lên mỗi khi họ bước vào phòng bệnh của Alec. Jordan cố gắng kìm nước mắt trong cuộc kiểm tra. Không phải anh xấu hổ khi khóc, mà anh muốn mình phải mạnh mẽ vì Alec. Anh biết người bị hôn mê đôi khi vẫn nghe được mọi thứ xung quanh. Khi anh hỏi một y tá, cô ta bảo rằng nếu là hôn mê cường chế thì không được. Nhưng không điều gì có thể ngăn, hay sẽ ngăn được niềm tin của Jordan rằng Alec vẫn luôn cảm nhận được sự tồn tại của anh ngay cạnh cậu.

Bàn tay phải nắm chặt những ngón tay xương gầy của Alec, bàn tay trái anh vuốt ve dọc theo gương mặt cậu.

Anh bắt đầu nói, nhưng nghẹn lời, và nuốt khan trong cổ họng. Lúc lấy lại bình tĩnh, anh cố gắng lần nữa. Bất kể y tá có nghe được hay không, có những điều anh cần phải nói.

Anh khẽ gạt mớ tóc đen của Alec khỏi đôi mày cậu và cúi xuống. “Alec? Anh không biết em có nghe được không. Nhưng anh nghĩ là có.”

Cô y tá khẽ liếc sang rồi lập tức dời ánh mắt đi.

Bàn tay Jordan rời khỏi má Alec, lướt qua cằm, lại quay về giữa đôi mày cậu. “Ước gì em có thể thấy mọi người đang thấp nển. Tất cả đều đang cầu nguyện cho em.”

Giọng anh nghẹn lại. “Cưng à, anh biết em mệt mỏi. Anh biết em đã cố gắng hết sức mình, nhưng anh cần em phải cố gắng hơn nữa. Anh sẽ không bao giờ buộc em làm điều gì em không thích, hay không thể, nhưng anh muốn cầu xin em.”

Nước mắt lăn dài trên đôi gò má Jordan và rơi xuống gương mặt Alec. Anh gạt chúng đi, cùng lúc đó, cô y tá cũng quay sang nơi khác với đôi mắt ầng ậng nước.

Jordan nắm chặt tay Alec, hôn lên má cậu, rồi tiếp tục. “Chúng ta có rất nhiều thứ phải làm, tình yêu của anh. Chúng ta còn dự định kết hôn, em nhớ không? Phải cùng nhau mua nhà, cùng gối đầu bên nhau mỗi đêm.”

Anh ngừng lại để hít thở vài hơi khó khăn. Cô y tá trẻ rút một tờ khăn giấy trong túi ra và kín đáo lau nước mắt.

“Đừng rời bỏ anh, Alec. Anh biết... Anh biết em nhớ bố. Và... có thể... có thể em muốn đến bên ông ấy. Anh biết em muốn gặp Jamie. Em yêu, anh đang cầu xin em hãy ở lại với anh.”

Jordan nâng một bàn tay Alec lên và hôn lên những đầu ngón tay cậu. “Em là tình yêu duy nhất của anh. Nếu em ở lại, anh sẽ không cho phép bất cứ ai tổn thương em lần nữa. Thề có Chúa, anh sẽ yêu em đến ngày anh chết, anh sẽ làm mọi thứ, sẽ khiến em không bao giờ hối hận đã ở lại bên anh.” Anh nghe thấy tiếng sụt sịt của cô y tá nhưng vẫn lờ đi. “Nhưng nếu như vậy là yêu cầu quá nhiều, em yêu, nếu em đã quá mệt mỏi để đấu tranh thêm nữa...”

Anh nấc nghẹn giữa những tiếng thở và những giọt nước mắt, còn cô y tá đã ôm mặt. “... vậy thì anh sẽ không ép em ở lại. Em đã đau khổ quá lâu, anh biết. Em đã chiến đấu với những cơn co giật từ khi còn bé, và anh biết em giận dữ, em kiệt quệ. Anh muốn em biết rằng, nếu anh mất em lần này, anh sẽ không bao giờ yêu ai được nữa. Anh sẽ đeo chiếc nhẫn này trên tay cho đến ngày người ta chôn xác anh bên cạnh em.”

“Nên anh sẽ không ép em, anh quá yêu em nên không thể cưỡng cầu em bất cứ chuyện gì, anh chỉ cầu xin em. Anh muốn thấy ánh mắt thật đẹp của em sẽ lại nhìn anh như trước. Anh muốn thấy em cười, anh muốn nghe những tiếng khúc khích lạ tai của em. Anh muốn có em bên cạnh. Lúc nào lúc nào cũng có em bên cạnh. Anh muốn đứng trước mặt em để tuyên thệ sẽ yêu em và khiến em hạnh phúc suốt đời. Làm ơn, anh van xin em, hãy cho anh cơ hội. Đừng bỏ anh mà đi, cưng à. Đừng bỏ anh.”

Chiều thứ hai, Taylor mang quần áo đến cho Jordan chứ không phải Bec. Chị đặt chiếc túi nhỏ lên sàn nhà, cúi xuống hôn đôi mày Alec và kéo ghế lại ngồi cạnh Jordan. Chị vòng tay sang ôm lấy vai anh, im lặng. Đây là lần đầu tiên chị gặp lại Jordan từ lúc Alec vào viện.

“Sao rồi, tình yêu?”

Quầng thâm trên mắt anh hằn sâu và hàm râu vẫn chưa cạo. Anh né tránh câu hỏi của chị.

“Tôi hy vọng không làm mẹ kinh động. Tôi không nghĩ mình có thể...”

“Bà ấy sẽ hiểu mà.”

Jordan luôn là một anh chàng mạnh mẽ và tài năng. Nhưng khi chị quét đôi mắt nâu tối sang nhìn anh, chị nghĩ trông anh bây giờ thật kiệt sức và sẵn sàng gục ngã.

“Hôm nay anh ăn gì chưa?”

Anh lắc đầu.

Chị buông vai anh ra, đặt lên sau gáy. “Jordan, anh cần phải ăn. Một chút thôi cũng được.”

“Tôi không thể.”

Đôi mắt anh rời khỏi gương mặt Alec và anh gật đầu về hướng cửa sổ. “Vào ban đêm, tôi nghe được tiếng họ hát. Nếu nhìn ra ngoài, tôi còn trông thấy nền.” Hai vai anh run lên, nước mắt bất chợt không kiềm được trào khỏi mi.

Taylor quay sang ôm lấy anh, để anh dựa vào vòng tay chị. Nước mắt cũng lăn dài trên mặt chị. “Mọi người đều đang cầu nguyện, Jordan, tôi không tin rằng Chúa sẽ phớt lờ từng ấy người đang cầu nguyện.”

Chị liếc nhìn sang Alec, rồi khẽ vuốt ve lên xuống cánh tay Jordan. Anh đã không còn nói được tiếng nào, chẳng thể làm được gì ngoài việc chôn trong vòng tay chị, sức cùng lực kiệt với nỗi đau quặn lòng. Alec trước mắt thật nhỏ bé, thật vô vọng. Mái tóc đen tương phản mãnh liệt với màu gối trắng và làn da tái nhợt xanh xao của cậu.

Chị nghiêng má gối lên đầu Jordan và nói bằng một giọng gần như thầm thì.

“Tôi nghe được nguồn thông tin trong ngành và từ những người bạn thân. Cảnh sát bảo rằng đang thu thập chứng cứ xác thực để truy tố Frank.”

Jordan cười khẩy, quay đi và lau lau mặt. “Chứng cứ xác thực? Alec đang trên bờ sinh tử, họ còn muốn chứng cứ xác thực nào nữa?”

Rút một tờ khăn giấy ra khỏi túi, chị đưa cho anh và trả lời nhẹ nhàng. “Việc cảnh sát trì hoãn một thời gian không có gì bất thường cả, Jordan ạ. Mục tiêu cuối cùng của họ là bắt giam Frank, nên họ sẽ bịt tất cả mọi lối thoát. Họ cần phải chứng minh Alec không hề biết việc thuốc của cậu ấy đã bị tráo đổi, đây mới là trọng điểm.”

“Chả nhẽ Alec còn không đủ tư cách tố cáo?”

Chị lờ đi hận ý trong giọng nói của anh, chị biết anh không nhằm vào chị, anh chỉ đang quá mệt mỏi vì stress và mất ngủ.

“Chính xác là thế, Jordan ạ. Họ cần phải gặp Alec khi cậu ấy đã tỉnh. Cậu ấy sẽ tỉnh, tôi biết cậu ấy sẽ tỉnh. Frank đã đặt mạng sống của Alec vào nguy hiểm và suýt giết chết cậu ấy. Tôi cũng biết, chỉ cần Alec tố cáo Frank vì những việc hắn đã làm, cảnh sát chỉ còn chực nhảy vào thộp cổ hắn thôi. Không nhìn thấy Frank bên ngoài khách sạn. Hắn đang sợ thót tim, thậm chí còn chưa từng rời khỏi phòng.”

Sáng thứ ba, bệnh viện lại truyền ra tin tức trạng thái hôn mê của Tyler Curtis sẽ được nói lỏng lần nữa. Người hâm mộ trên toàn thế giới chờ đợi trong cái nắng đổ lửa, trong tuyết rơi lạnh giá hay trong làn mưa trút nước. Không gì có thể ngăn được những lời cầu nguyện.

Vào lúc hai giờ chiều thứ ba, người phát ngôn của bệnh viện bước ra và thông báo trước màn hình trực tiếp.

“Giữa trưa ngày hôm nay, bác sĩ của Tyler Curtis đã nói lỏng trạng thái hôn mê của bệnh nhân. Hai giờ sau, Tyler Curtis vẫn không xuất hiện co giật.”

Tiếng hò reo nhẹ nhõm phát ra từ biển người đang tập trung bên ngoài bệnh viện, âm thanh xuyên thấu vào trong phòng nơi Jordan đang ngồi nắm chặt tay Alec.

“Nếu Tyler Curtis tiếp tục duy trì trạng thái ổn định trong vòng hai mươi hai giờ tới, chúng tôi sẽ tiếp tục nói lỏng hôn mê. Bệnh nhân vẫn chưa qua khỏi tình trạng nguy hiểm, nhưng đây là dấu hiệu tốt.”

Nửa đêm, bác sĩ tiếp tục nói lỏng thêm lần nữa. Sáng thứ tư, người dân London tỉnh dậy với tin tức Tyler Curtis duy trì trạng thái ổn định và kéo dài đến nửa ngày. Mọi người lại chờ đợi hai mươi giờ tiếp theo, đếm từng phút và cầu nguyện cho cậu.

Bác sĩ Shelton tiến hành chậm rãi, mỗi lần chỉ nói lỏng một phần rất nhỏ.

Vào sáng chủ nhật, Tyler Curtis đã hôn mê cưỡng chế tròn mười bốn ngày mười lăm đêm. Xung quanh bệnh viện đã trở thành pháo đài của các fan hâm mộ đến cầu nguyện cho cậu. Cả thế giới dõi theo tin tức. Bác sĩ thần kinh và bác sĩ gây mê dần dần đưa cậu ra khỏi trạng thái hôn mê và tỉnh lại. Tin tức mới nhất

giăng đầy mặt báo tuyên bố rằng Curtis đã được tháo máy trợ oxy và đã tự thở được một mình. Ngay cả phát thanh viên cũng không kiềm được nụ cười trên môi.

Giữa trưa ngày chủ nhật, bác sĩ Shelton và bác sĩ Benson đứng hai bên giường bệnh Alec chờ đợi. Jordan ngồi trên ghế, vẫn nắm chặt tay cậu. Ba giờ chiều, người phát ngôn viên quen thuộc lại từ bệnh viện bước ra.

“Giữa trưa ngày hôm nay, bác sĩ đã đưa Tyler Curtis ra khỏi trạng thái hôn mê. Tyler đã tỉnh.”

Thế giới như rời khỏi trục bởi tiếng hoan hô, những giọt nước mắt hạnh phúc và niềm hân hoan vui sướng.

[1] Khi một loại thuốc xuất hiện trên thị trường với tên hiệu và bản quyền đã đăng ký thì được gọi là BD – Brand Name Drug (biệt dược). Tuy nhiên theo quy định của Cơ quan Bản Quyền và Thương hiệu Hoa Kỳ, bản quyền thuốc chỉ có thời hạn 17 năm. Hết thời hạn đó, các công ty khác được quyền sao chép công thức và tạo ra loại thuốc tương tự, gọi là GD – Generic Drug (được đồng dạng). Vì không phải tốn phí nghiên cứu và thử nghiệm nên giá thành của GD rẻ hơn rất nhiều lần so với BD. Về mặt chất lượng, GD cũng được FDA (Viện Kiểm nghiệm Thực phẩm và Dược phẩm Hoa Kỳ) kiểm định và giám sát nghiêm ngặt như BD, chỉ có khác là một số thành phần phụ của GD được phép thay đổi so với BD. Do đó khi sử dụng, một số trường hợp mẫn cảm với thuốc sẽ xảy ra tác dụng phụ.

T/N: Is there anyone who support me? I need your support T^T. I'm dead tired after this chapter.

Btw, Jordan, I love you so so much. T^T

27. Chương 27

Luật nhân quả là một thứ đầy quyền uy, và Frank Brooks đang bị cuốn vào vòng xoay của nó. Hiện tại lão không thể rời khỏi phòng khách sạn, phải sống chui sống nhủi như phạm nhân bị giam cầm, như Alec đã từng gánh chịu. Nếu dám chường mặt ra đường trước công chúng đang giận dữ, lão sẽ bị hành hình không cần thẩm vấn. Nếu rời khỏi ốc đảo an toàn này nửa bước, bọn chủ nợ sẽ vạ rơi cổ lão. Lão đã mất sạch mọi thứ, hay nên nói là – mọi thứ lão có vốn đều là của Tyler Curtis. Hợp đồng không thể kiểm chân cậu được nữa, vứt bỏ nó cũng được, xé nó đi cũng xong, Alec đã hoàn toàn tự do. Cậu có sức mạnh hùng hậu của công chúng sau lưng và không một mảnh giấy nào có thể chống lại cơn cuồng nộ ấy.

Chín ngày đã trôi qua kể từ lúc thế giới ăn mừng tin Tyler Curtis tỉnh lại. Không hôm nào báo chí không cập nhật tình trạng của cậu nhờ vào những thông tin được cung cấp bởi người bạn Taylor Manson. Dư luận đang cầu nguyện cho sự hồi phục của cậu. Các báo cáo xác nhận rằng Curtis đã lâm vào tình trạng shock thần kinh nghiêm trọng, khả năng phục hồi là vô cùng khó khăn và lâu dài. Và thay vì để tin đồn tiếp tục lan truyền trên phố, họ chọn biện pháp công khai tình hình thực tế của Tyler. Để mọi người biết rằng cậu đang phải đấu tranh với bệnh tật. Khán giả xem đi xem lại live show của cậu, tua đi tua lại tiết mục ở buổi diễn từ thiện, phát tới phát lui đoạn phỏng vấn của cậu với Taylor Manson. Trên màn hình, mọi người thấy cậu vui vẻ, thấy cậu tươi cười, thấy cậu hoạt náo. Thấy cậu như một hình tượng bất di bất dịch mà không ai nghĩ rằng có thể sụp đổ. Nhưng những tin tức lúc này lại mang đến sự thật hoàn toàn trái ngược. Sau một vài câu nói mơ hồ thốt ra lúc vừa tỉnh dậy, đến nay Tyler Curtis vẫn chưa mở miệng thêm lần nào. Những lời cầu nguyện chân thành vang lên, không chỉ hướng về phía Curtis mà hướng cả về phía Jordan, người vẫn luôn một mực canh giữ bên cậu. Braxton đã trở thành tòa tháp sức mạnh mà công chúng nguyện cầu cho thần tượng của mình, sự ủng hộ của họ tràn ngập trên các website, blog và fan mail.

Tất cả những điều này chồng chất thành một tòa rắc rối đồ sộ đè lên lưng Frank. Chỉ cần ra khỏi đây một bước, đời lão coi như sẽ đi tong. Mà đằng nào nó cũng đã đi tong. Cuộc hôn nhân kết thúc bằng một chữ ký cuối cùng trên giấy sau khi Debra thừa nhận việc khước từ trị liệu của lão đối với Alec. Bà ta lấy đi một nửa tài sản, hay đúng hơn là cái gọi là tài sản – bởi từ lâu nó đã chẳng còn gì. Bị ghi vào sổ đen, bị đuổi như đuổi tà và bị khinh miệt bởi toàn bộ làng giải trí, sự nghiệp của Frank lặn ra chết và hoàn toàn bị thiêu rụi. Lúc Alec mở cửa bước ra ngoài là lúc bàn tay nhân quả tóm lấy lão và lôi bước vào trong. Mọi

lối thoát của Frank đều bị ngăn lại bởi một họng súng chĩa thẳng vào đầu. Và bí ẩn duy nhất lúc này chỉ còn là: họng súng nào sẽ nổ trước.

28. Chương 28

Vì là ca điều trị đặc biệt, Alec được chuyển sang một phòng bệnh riêng nằm trong số những phân khu yên tĩnh nhất của bệnh viện. Giường cũng được đặt thêm một chiếc cho Jordan, nhưng anh hầu như không ngủ ở chỗ nào ngoại trừ vị trí bên cạnh cậu. Anh chẳng thể yên lòng trước sự trấn an của bác sĩ Pam Fiealding, chuyên gia tâm thần học nội trú tại bệnh viện, khi chứng kiến Alec ngày càng chui sâu vào vỏ kén của mình. Không nhìn thấy bất kỳ dấu hiệu khả quan nào nơi cậu, chính anh đã tự mình trải qua hàng giờ thảo luận với bác sĩ trị liệu tâm lý. Anh cần phải biết Alec bị đả kích ở đâu, rằng liệu có biện pháp nào anh vẫn chưa thử nhằm khiến cậu mở lòng. Anh kể với Pam Fielding mọi điều mình biết về quá khứ của Alec và lắng nghe từng lời của bà.

Theo phân tích của chuyên gia tâm lý, Alec đã có triệu chứng trầm cảm lâm sàng từ rất lâu, trước cả cái chết của người cha. Jordan ngỡ ngàng phát hiện ra rằng tình trạng khép mình hiện tại cũng như cách hành xử và tâm lý bất an của Alec đã có mầm mống từ thuở ấu thơ. Là một thiên tài nhỏ tuổi, cậu đã từng gánh chịu rất nhiều sức ép khi phải đứng ngang hàng với những ca sĩ nhạc sĩ ở tuổi tác hàng cha anh mình. Rồi khi chứng động kinh kéo đến, sau đó là sự phản bội của người mẹ, nỗi tuyệt vọng trong tâm hồn cậu ngày càng sâu sắc. Tình trạng này kéo dài đến tận lúc vào trung học, nơi cậu luôn bị cô lập và hắt hủi.

Khi Seth Tyler qua đời, Alec không chỉ mất đi người cha, cậu mất nhà và mọi tài sản đang có. Ngay sau đó, Frank Brook nhảy vào cuộc đời cậu. Không kịp có thời gian để đau buồn, Alec đã bị nhấn chìm vào một địa ngục khác. Dần dà, cậu mất đi hết thấy niềm tin rằng mình có thể thoát khỏi cuộc sống khủng khiếp đó, thậm chí ngay cả sức lực để vùng vẫy thoát ra cũng không còn. Bác sĩ đồng ý với Jordan: Alec vô cùng nhạy cảm đối với việc bị bỏ rơi. Để thu hút sự chú ý của người khác và giữ họ lại bên mình, Alec sẵn sàng cho đi và hy sinh tất cả. Trong công việc cũng vậy, dù bị bức ép đến mức nào, thậm chí bất chấp bệnh tật và kiệt sức, cậu vẫn sẽ cố gắng, nhất định không dám nghỉ ngơi vì sợ làm các fan thất vọng.

Tất cả những đau khổ tột bậc đã dồn nén và tích tụ từ khi còn bé đến giờ, chính là nguyên nhân của nỗi căm lạnh ngày hôm nay trong Alec. Sự phản bội của Leanne, cùng với cái chết của đứa em trai chỉ mới biết đến vài ngày, đã đem đến cho cậu nỗi đau quá sức chịu đựng. Dù trong mắt Jordan, Alec chỉ giống như đang lịm đi dưới tác dụng của thuốc gây mê, nhưng anh biết, cậu vẫn đang dần xây đắp tường thành cho vương quốc cô độc của riêng mình. Và khi vương quốc ấy xây xong, sẽ chẳng còn cách nào cứu vãn.

Suốt buổi sáng, giữa phòng bệnh tĩnh lặng với Alec đang say ngủ cạnh bên, Jordan đã vắt kiệt mọi suy nghĩ để tìm cách đưa Alec quay trở lại với thế giới bên ngoài. Bệnh viện đã ra giới hạn chỉ một thân nhân duy nhất được đến thăm bệnh, nhưng Jordan cảm thấy họ đang sai lầm. Làm vậy sẽ chỉ khiến Alec càng khắc sâu cảm giác bị bỏ rơi hơn mà thôi. Thay vì để cậu được riêng tư, lẽ ra họ nên làm ngược lại.

Sáng hôm sau, Jordan lần lượt làm xong tất cả thủ tục quen thuộc cho một ngày của Alec. Tắm rửa, thay quần áo, cho cậu ăn và đặt cậu lên giường bệnh, tiếp tục một ngày nữa lặng im một mình. Đợi đến lúc cậu chìm vào giấc ngủ, như thường lệ, cho đến vài giờ sau cậu sẽ không tỉnh lại, Jordan bắt đầu cảm lấy điện thoại. Bác sĩ Fiealding đã đồng ý gia tăng số người đến thăm bệnh. Đầu tiên anh gọi cho Bec, sau khi giải thích mọi việc với cô, anh bắt đầu thuyết phục mẹ. Cả hai cùng đồng ý chiều nay sẽ đến thăm Alec. Tuy nhiên, Nick Braxton lại từ chối. Không giống với vợ, việc con trai ông dính dáng đến Tyler Curtis vẫn là sự thật rất khó chấp nhận. Jordan cũng không định thuyết phục bố. Bởi anh biết, chỉ cần một chút thái độ bài xích thôi, Alec sẽ lập tức cảm nhận được ngay. Vậy nên anh gọi cho Taylor, chị cũng đồng ý chiều nay sẽ đến.

Nhìn gương mặt say ngủ của Alec, Jordan nhấn nút gọi y tá. Anh hỏi mượn một cuốn danh bạ. Vài phút sau, nữ y tá quay trở lại và giao nó cho anh. Jordan dùng điện thoại của bệnh viện để quay số.

“Xin chào, cho phép tôi gặp ông Isaac Welsh. Tài xế limousine.”

“Xin được hỏi ai gọi đây ạ?”

“Jordan Braxton.”

Nữ tiếp tân bảo Jordan giữ máy. Chưa đầy một phút sau, Isaac đã cầm ống nghe.

“Vâng, thưa ngài Braxton?”

“Chào Isaac, hy vọng tôi không làm phiền bác.”

“Không sao thưa ngài, tôi có thể giúp gì cho ngài?” Ông nói bằng văn phạm giao tiếp chuẩn và không có định dùng ngôn ngữ thân mật.

“Tôi gọi để xin sự giúp đỡ của bác.”

“Vâng thưa ngài?” Câu trả lời của Isaac là của một tài xế limousine đã qua huấn luyện bài bản.

“Xin cứ gọi tôi là Jordan. Tôi đang cố gắng liên lạc với những ai có quan hệ thân thiết với Alec. Bác có thể đến bệnh viện không, bất cứ lúc nào bác rảnh, đến thăm cậu ấy một lát, được chứ?”

Isaac ngập ngừng giây lát trước khi trả lời. “Bao giờ thì tiện?”

“Hôm nay, nếu bác có thời gian.”

“Tôi tan ca lúc 5 giờ, sau đó sẽ đến thẳng bệnh viện.”

Jordan gật đầu. “Thật tốt quá, cảm ơn bác, Isaac.”

Anh đặt lại ống nghe và nắm tay Alec. Isaac Welsh trong mắt Jordan là một người có thái độ nghiêm túc với công việc, lời lẽ qua điện thoại của ông rất lịch sự và khách sáo. Nói cách khác, khi lái xe cho Alec ông sẽ luôn luôn giữ thái độ cung kính và chừng mực. Jordan tự hỏi có khi nào Alec đã hiểu sai thái độ tôn trọng của Isaac hay không, liệu cái ôm cậu dành cho ông vào đêm diễn hôm trước có được ông chân thành chấp nhận hay chỉ đơn thuần là phép lịch sự.

Vài giờ sau, hai vị khách đầu tiên đã đến: Bec và Veronica. Ngay từ đầu Alec vẫn nằm trên giường, nhìn vô định quanh phòng. Jordan muốn tập trung toàn bộ mối quan hệ xung quanh cậu, từ vị hôn phu, đến em gái, mẹ, đợi khi Taylor đến sẽ là bạn bè. Khoảng giữa chiều, sự nhộn nhịp trong phòng đã bắt đầu có những ảnh hưởng khá tinh tế đối với thái độ khép mình của Alec. Ánh mắt cậu đảo lần lượt từ người này sang người khác, lắng nghe cuộc trò chuyện, và dù không lên tiếng trả lời, cậu vẫn có phản ứng mỗi khi được hỏi đến. Veronica tỏ ra thoải mái trong việc có những tiếp xúc thân mật với cậu, bà nắm tay Alec và khẽ vuốt ve gương mặt cậu. Jordan, Bec và Taylor cũng làm theo bà. Mọi việc tiếp diễn như thế đến nửa chiều, khi Alec đã ngủ thiếp đi. Thay vì dồn dập tất cả vào một lần, Jordan cảm thấy tốt nhất nên để cho sự việc tiến triển tự nhiên, ngày hôm sau mọi người sẽ quay lại và tiếp tục.

Trước năm giờ, sự căng thẳng của Jordan vì cuộc viếng thăm của Isaac bắt đầu tăng lên. Alec vẫn chưa tỉnh, còn đang ngủ rất sâu. Năm giờ ba mươi phút, Isaac bước vào phòng bệnh cùng với y tá trưởng. Ông vẫn đang mặc đồng phục của khách sạn, và, theo những gì Jordan nhận thấy, ông có sự kiên định truyền thống của một công dân Anh quốc. Hai người chào hỏi vài câu trước khi Jordan lấy chiếc ghế bên cạnh Alec mời ông ngồi, bản thân anh ngồi ở vị trí đối diện.

“Cậu ấy đã ngủ được vài tiếng rồi, bác Isaac, chắc sẽ dậy ngay thôi.”

Hai tay Isaac vẫn đặt ngay ngắn trên đùi, hoàn toàn kiệm lời. Ông sẽ không mở miệng trước, hoặc rất ít, và chưa một lần quên dùng đến văn phong trang trọng. Sau vài lần cố gắng khơi mào cho cuộc hội thoại, Jordan bỏ cuộc, vớ lấy cuốn tạp chí. Anh vốn chưa bao giờ là người cởi mở với người lạ, và họ cứ ngồi yên lặng như thế.

Khoảng nửa giờ sau, Alec trở mình thức giấc. Cậu vẫn chưa nhận thấy sự có mặt của Isaac, chỉ dõi theo Jordan khi anh rời khỏi ghế, nắm tay mình và lắng nghe lời anh. “Mọi người nhờ anh nhắc lại rằng tất cả đều yêu em, ngày mai họ sẽ lại đến gặp em. Vì em ngủ nên không ai muốn làm ồn để đánh thức em cả.” Anh hôn lên môi cậu, nụ hôn vẫn không được đáp lại. “Có người đến thăm em này.”

Alec quay đầu sang bên, đôi mắt hổ phách của cậu lập tức dính chặt vào Isaac như nam châm dính sắt.

Isaac cúi xuống từ trên ghế, một tay nắm lấy tay Alec, tay kia đặt lên trán cậu. “Chào nhóc. Nghe nói cháu không chịu nói năng gì với ai cả?”

Thái độ nghiêm túc bị đẩy sang một bên, Issac đã biến thành một người hoàn toàn khác. Ánh mắt của Alec lượn vòng trên gương mặt ông. Càng quan sát, Jordan càng cảm thấy hứng thú. Có một mối liên hệ mạnh mẽ giữa hai người họ, mạnh mẽ hơn cả những gì Jordan đã dự liệu. Nghe có vẻ hơi quái gở khi một tài xế limousine ngoài năm mươi và một ngôi sao nhạc rock chỉ vừa bước qua khỏi tuổi teen, lại có với nhau một tình bạn gắn bó chỉ bằng chút thời gian tiếp xúc vô cùng eo hẹp.

Họ nhìn sâu vào mắt đối phương. Alec chưa bao giờ kể tại sao và thế nào mà cậu và Issac lại có thể thân thiết với nhau đến thế, thực sự khiến lòng hiếu kỳ của Jordan dâng trào. Từng lời Issac nói, không chỉ Alec, Jordan cũng chăm chú lắng nghe.

“Bác cứ một mình lo lắng cho cháu mãi.” Issac cúi xuống gần hơn, ngón tay vẫn xoa khắp trên gương mặt Alec. “Lúc Jordan gọi, bác đang ở trong phòng nhân viên, mọi người ở đó đều đang cầu nguyện cho cháu mau bình phục.” Ông cười, bàn tay lướt qua trán cậu. “Cháu có nhớ ngày đầu tiên chúng ta nói chuyện với nhau không? Đó cũng là lần đầu Frank để cháu lại một mình trong xe với bác. Cháu cứ ngồi đấy, im thin thít như hạt thóc, đến gần một tiếng rưỡi đồng hồ sau, đột nhiên cháu nói...” Nụ cười của Issac càng nở rộng hơn. “Cháu đã hí mắt theo dõi, thứ gì đó bắt đầu với ‘Bác’ ”

Jordan len lén cười. Quả nhiên, đây là kiểu bắt chuyện của Alec. Issac liếc về phía anh, cười nhẹ, rồi tiếp tục quay sang Alec.

“Bác đã lừa cháu đi. Đẳng nào thì bác cũng đã định sẽ không bao giờ nói chuyện với cháu. Thế nhưng vài phút sau, bác nhìn qua gương và thấy cháu đang ngồi lọt thỏm giữa băng ghế sau, mặt mày ủ dột. Thế là bác tự nhủ, ‘Này, trả lời thằng bé đi chứ!’ Cháu biết không, Alec? Trả lời cháu vào ngày hôm ấy chính là quyết định tuyệt vời nhất bác từng làm.”

Ông siết chặt bàn tay cậu. “Thực sự là thế. Công việc của bác, cháu thấy đấy, tiếp xúc với rất nhiều hạng người, thái độ của họ sẽ thay đổi chỉ sau một thời gian ngắn. Nhưng cháu thì sao? Ngày nào cháu cũng kiếm cách nói hoặc làm điều gì đấy gây ngạc nhiên cho bác. Còn nhớ vài tháng trước, bác đã từng có một ngày vô cùng u ám. Ngồi trong xe với cháu, đợi Brooks đến, bác đã cố gắng trò chuyện làm sao để cháu không nhận ra rằng bác đang buồn. Nhưng cháu lại nói, ‘Cháu rất giỏi lắng nghe, nếu bác muốn, hãy tâm sự với cháu đi.’ Đến tận hôm nay bác cũng không hiểu tại sao mình lại tỏ lòng với cháu. Như thế là thái độ làm việc thiếu chuyên nghiệp, công tư lẫn lộn, chưa kể bác chẳng hề biết gì về con người cháu. Nhưng bác đã nói, hôm ấy chính là ngày tưởng niệm mười tám năm ngày mất của con trai bác.”

Jordan cúi đầu xuống, khẽ gật. Mối tương liên thường thấy.

“Thế là cháu rời khỏi ghế, vòng tay quanh cổ bác, không nói lời nào. Cháu không cần phải nói, vậy là đã quá đủ rồi.” Ngón tay Isaac di di trên cằm cậu. “Đôi khi con người ta cảm thấy quá đau đớn và không tìm được lời nào để nói, nhưng không sao cả. Cháu hãy nghỉ ngơi, chỉ cần đừng để sự nghỉ ngơi ấy nuốt chửng mình. Nhìn xem, từ lúc gặp bác đến giờ, cháu đã đi được quãng đường xa cỡ nào? Cháu yêu một người đàn ông sẵn sàng dâng trái tim cho cháu. Cháu có những người bạn đối với cháu bằng lòng nhiệt thành. Bác yêu cháu. Bác biết cháu đã mất mát quá nhiều, những gì cháu mất còn nhiều hơn những gì cháu có. Nhưng đừng đóng cửa một mình lâu quá, bác và mọi người nhớ cháu biết bao nhiêu.”

Bốn ngày tiếp theo vẫn lặp lại y như vậy. Buổi sáng và ban đêm là thời gian Jordan một mình trông Alec. Toàn bộ thời gian ban ngày, Bec và Veronica sẽ ở đấy. Taylor sẽ cố gắng thu xếp công việc để đến với cậu càng nhiều càng tốt. Và cứ năm giờ ba mươi phút mỗi chiều, Isaac sẽ ở bên cạnh giường Alec. Mỗi ngày, lại một chút đổi thay, tuy rất nhỏ nhưng Jordan vẫn nhìn thấy được. Alec đã chịu nhìn vào mắt mọi người, lắng nghe những lời trò chuyện, và thỉnh thoảng lại có những động tác nho nhỏ cho thấy rằng cậu đang phản ứng. Jordan đã nhìn thấy một tia sáng lọt qua giữa đám mây mù. Vào ngày thứ tư, khi ánh đèn phòng bệnh tắt đi, Jordan nhắm mắt lại nằm xuống bên cạnh cậu. Có làn hơi nào ẩm ướt khẽ vụt qua môi anh, để lại cảm giác về đôi môi cậu. Vào giây phút ấy, thế giới vụn vỡ của Alec đã bắt đầu liền lại từng từng mảnh ghép.

[cont]

T/N: Mình đã quay lại Gửi lời chào mọi người nhé

29. Chương 29

Chiều thứ sáu, tròn hai mươi tám ngày kể từ khi nhập viện, cuối cùng Alec đã có thể rời khỏi giường bệnh và bắt đầu tập luyện hồi sức. Với vòng tay Jordan vững vàng đặt bên hông, cậu cũng vịn vào hông anh và đi bộ từ từ quanh phòng, cứ mỗi năm phút một giờ. Trong những câu nói của cậu không hề có bất cứ thứ gì liên quan đến Leanne, Jamie hay Frank. Jordan cũng không dă động, anh sẽ đợi đến lúc Alec sẵn sàng.

Năm phút vận động đã hết, Jordan đặt Alec tựa lưng vào gối, mở laptop lên.

“Xích qua nào, em yêu, xem nhà của chúng ta lần nữa nhé.”

Jordan mở một trang web đã được lưu vào thư mục Favorites. Trên màn hình hiện ra hình ảnh một ngôi nhà theo phong cách cổ điển, tám phòng ngủ, được thiết kế theo xu hướng gothic của thế kỷ mười tám. Hai người vốn không dự định chọn gothic, nhưng khi vừa nhìn thấy nó, trái tim họ đã lập tức rung động. Một lối đi riêng dẫn đến cổng chính, hàng rào cao bao bọc xung quanh, khoảng cách đến nhà chính vừa đủ xa để ngăn ngừa mọi quấy nhiễu bên ngoài, nhưng cũng vừa đủ gần để ngôi nhà không trở nên biệt lập. Ôm quanh nhà là khu vườn lớn rậm bóng cây, được chăm sóc cẩn thận để không trở thành một rừng hoang um tùm. Một phòng ngủ có thể cải tạo lại thành phòng làm việc của Jordan, một phòng khác thành sàn tập nhảy và một phòng nữa thành phòng thu cá nhân của Alec. Chỉ dựa trên ảnh chụp, họ đã quyết định mua căn nhà vào ngày sáng hôm đó. Như Alec đã nói, dẫu có phải sửa chữa gì thì bọn họ vẫn đủ tiền để trả.

Cuộc nói chuyện về nhà cửa bị gián đoạn khi bác sĩ riêng của cậu vào phòng với bệnh án kẹp dưới cánh tay. Alec chỉ có thể trò chuyện thoải mái với Jordan, về phần những người khác, kể cả bác sĩ, cậu đều phải rất cố gắng mới nói được. Mức độ hồi phục này đã là thần tốc, bởi chỉ cần nhìn vào cậu là có thể biết được cậu đã phải đấu tranh dữ dội như thế nào. Tiến sĩ Shelton tin rằng đã đến lúc cho cậu xuất viện. Khi Jordan nhắc đến việc mua nhà và nói rằng hợp đồng sẽ được ký vào thứ Tư, bác sĩ đã đồng ý để cậu chuyển đến nhà mới vào hôm đó. Được ở cùng người yêu giữa một ngôi làng yên tĩnh nơi ngoại ô London sẽ là điều kiện tuyệt vời cho quá trình trị liệu của Alec. Quá trình này sẽ cần đến sự có mặt của tiến sĩ Shelton, ngoài ra chứng động kinh của cậu cũng sẽ do ông chủ trị. Mỗi tuần ông sẽ đến nhà một hoặc hai lần để giúp cậu hồi phục. Sau khi bàn bạc mọi thứ, thời gian xuất viện của Alec đã được ấn định ngay vào sáng mai.

Thay vì giữ kín thời gian và địa điểm, Alec nghĩ tốt nhất nên để Taylor đưa tin cho giới truyền thông. Đồng thời tuyên bố rằng cậu sẽ không có bất cứ bình luận hay trả lời bất cứ câu hỏi nào. Dẫu vậy, vẫn không thể ngăn được giới thông tấn đặt câu hỏi và đám paparazzi chực chờ để săn đón những hình ảnh đầu tiên của Tyler Curtis kể từ đêm Thứ Bảy định mệnh ấy.

Alec tựa tay lên vai Jordan, gối đầu trên ngực anh. Thi thoảng cậu vẫn nghe được tiếng bước chân của những nhân viên đang bận rộn ngoài hội trường.

“Vẫn chưa có tin tức gì của Frank.” Cuối cùng chủ đề đã được nhắc đến.

“Anh đoán lão cũng chẳng dám nói gì. Có phủ nhận sự thật được đâu.”

“Vẫn lạ lắm, anh không thấy sao? Chưa ai nhìn thấy lão rời khách sạn.”

Chẳng biết đang giả trò gì nữa.”

“Chắc đang nhốt mình tự đọc điều ước.”

Alec tựa mình ngồi dậy, Jordan cũng di chuyển theo. Khi anh đã an vị, vòng tay Alec quấn quanh cổ anh, hai chân xen kẽ giữa chân anh, và ngồi cách ra một khoảng để có thể nhìn thẳng vào đôi mắt xanh của người yêu. Jordan khum gối lại, tạo thành điểm tựa cho cậu dựa lưng một cách thoải mái.

“Anh nghĩ Leanne đã rời Australia chưa?”

“Rồi cưng ạ. Bà ta hẳn đã cuốn gói từ sớm.”

Alec chậm chậm gật đầu. “Ngay khi chúng ta dọn đến nhà mới, em sẽ khởi kiện.”

Nghe được điều này quả là đáng ngạc nhiên và vui mừng. “Em sẵn sàng rồi sao?”

Cậu nhún vai, lắc đầu, rồi lại nhún vai. “Em nghĩ sẽ chẳng bao giờ mình sẵn sàng cho việc ấy. Nhưng không thể trốn tránh. Vì em và vì Jamie, em phải làm. Có lẽ sẽ mất thời gian khá lâu mới bắt được bà ta, nhưng em muốn bà ta nhất định phải vào tù. Em không để mình bị đá vòng quanh nữa đâu, Jordan. Không bao giờ nữa.”

“Frank thì sao?”

Bất kể bên phía cảnh sát muốn gặp Alec như thế nào, các bác sĩ điều trị vẫn làm theo nguyện vọng của cậu, để cậu được một mình yên tĩnh và từ chối mọi câu hỏi.

“Chuyện đó, em phải suy nghĩ thêm đã.”

Mọi tiếng động nhỏ nhất phát ra từ bên ngoài cửa phòng khách sạn đều khiến kẻ trong phòng giật mình sợ hãi. Chỉ cần một giây lơ là, món nợ của Frank sẽ được trả bằng chính mạng sống của lão. Khi cánh cửa phòng rung lên dưới những cú nện thùm thụp liên hồi, những viên đá trong chiếc cốc đựng Whiskey của Frank cũng muốn nảy lên khỏi mép cốc. Lão ngồi trong im lặng, thầm khẩn cầu cho những người ngoài kia biến mất. Lời cầu nguyện của lão không được nghe thấy. Một giọng nói xuyên qua cánh cửa gỗ, vang vọng vào khoảng thời gian ít ỏi còn lại từ mạng sống đang ngùn ngụt bốc hơi của lão.

“Ngài Brooks, tôi là Gary Phelps, bảo an khách sạn. Vui lòng mở cửa, nếu không chúng tôi buộc phải sử dụng chìa khóa an ninh của khách sạn để vào phòng.”

Cái cầm hai ngón của Frank giáng vào ngực. Nếu Gary muốn vào phòng, anh ta sẽ dẫn theo người và sẽ không cho lão một bộ mặt thân thiện. Và chính xác Gary đã làm như thế, với bốn bảo vệ lực lưỡng vây quanh.

Từ cửa phòng, Gary trực tiếp tiến vào sảnh. Đôi mắt xám của anh ta quét qua đồng hồ bừa bộn trên sàn và chiếc mũi nhọn chun lại khi ngửi thấy thứ mùi ôi thiu nhàn nhạt vương vất quanh phòng.

“Ngài Brooks, vui lòng thu dọn và trả phòng.”

Đôi mắt nâu như mắt heo đỏ lên khẩn thiết. “Tôi sẽ thanh toán tiền vào thứ sáu.”

Gary không may may suy chuyển.

“Tôi chắc chắn ngài đã biết tin cậu Curtis sẽ quay lại khách sạn vào đầu giờ chiều ngày mai. Cậu Curtis là khách hàng quan trọng của chúng tôi, và sự thoải mái của cậu ấy là nhiệm vụ hàng đầu của tôi. Do đó, cho dù ngài có trả tiền phòng, mà tôi vô cùng nghi ngờ ngài sẽ không làm, thì cậu Curtis cũng sẽ cảm thấy không thoải mái khi có mặt ngài ở đây. Vui lòng thu dọn hành lý, tôi mong ngài sẽ tự mình trả phòng thay vì bị cưỡng ép rời đi. Đồng thời, tôi cũng xin thông báo với ngài, nếu nợ của ngài không được thanh toán trong vòng một tuần, chúng tôi sẽ khởi kiện.”

Trong sợ hãi, tuyệt vọng và giận dữ, Frank Brooks đã nói chuyện với ly rượu Scotch của lão thay vì với Gary. “Ít ra cũng phải đợi đến sáng mai để

tôi tìm được chỗ khác đã!”

Gary lắc đầu, chỉ tay cho các bảo vệ vào phòng ngủ và cốc cần đáp lại.

“Khách sạn của tôi không phải nơi tị nạn, ngài Brooks.” Anh ta giật lấy ly Scotch từ tay Frank. “Và chiếc cốc này, cùng với thứ bên trong, thuộc về tôi.”

Thời gian và địa điểm Tyler Curtis sẽ xuất viện là chủ đề mà tất cả các phương tiện truyền thông đang nhắc đến. Ai đó đã để lộ tin tức Frank Brooks rời khỏi khách sạn, và toàn bộ chi tiết sau đó đã được một người dường như là nhân viên khách sạn kể lại. Không hề có bất cứ nghi thức nào, lão đã bị đập thẳng ra đường phố Luân Đôn, theo đúng nghĩa đen, với bốn mươi ba pound trong túi và một chiếc vali bên cạnh. Chật vật thoát khỏi sự lôi kéo điên cuồng của ký giả để leo vào taxi, lão đã biến mất khỏi một trong những khách sạn sang trọng nhất nước Anh để lẫn vào một câu lạc bộ đêm rẻ tiền nhất, nơi có thể cho lão ngủ lại một đêm. Nhưng nếu Frank cho rằng đời lão chỉ đến thế là cùng, thì lão đã mắc một sai lầm nghiêm trọng.

Công chúng đang ngồi xem sự trả giá của tay quản lý suýt nữa đã trở thành nguyên nhân gây ra cái chết cho ngôi sao trẻ của hân. Nhìn lão khó khăn leo vào taxi, chống lại hàng tá camera và microphone đang chĩa vào người, râu chưa cạo, bộ dạng nhếch nhác, mọi người đang theo dõi tin tức cũng phải mỉm cười hả hê. Khi Tyler Curits lần đầu tiên xuất hiện trở lại, cảm xúc của công chúng trở nên phức tạp. Nhìn cậu giống như một bản sao nhợt nhạt của thần tượng trẻ, quần jean đen, áo thun đen, và một chiếc áo khoác đen cổ điển. Không trang sức cầu kỳ trên tai, hông hay tay. Cậu chỉ đeo một chiếc nhẫn đính hôn trên bàn tay trái. Bị oanh tạc bởi ánh đèn flash và những ký giả đang gào thét đặt câu hỏi, dòng người dõi theo bước chân cậu tiến vào limousine với sự trợ giúp của các bảo an, không hề ngẩng mặt lên hay hé răng nửa lời. Chẳng ai muốn làm ảnh hưởng đến sức khỏe của cậu, nhưng những tay paparazi vẫn mong có được những bức ảnh đắt giá nhất. Chúng sẽ làm tăng lượng báo bán ra và đẩy cao rating. Tất cả đều muốn nhìn thấy hình ảnh của tay sát gái khét tiếng một thời thân thiết bên vợ hôn phu của mình. Và họ đã không làm mọi người thất vọng. Suốt một đường từ cửa ra của bệnh viện đến limousine, Jordan Braxton và Alec Tyler đều tay trong tay.

Frank đã được thấy những gì đám đông nhìn thấy; có khác là lão xem qua một màn hình TV xách tay với tín hiệu chập chờn trong căn phòng bé tẹo phía trên một câu lạc bộ. Lão biết không một tay quản lý nào có thể không hét lên với bản hợp đồng có chữ ký của Tyler Curtis trên tay. Lão cũng biết bất cứ hợp đồng nào được đưa ra để mời gọi Tyler Curtis vào lúc này đều trải sẵn một con đường lát kim cương cho cậu. Sau khi nghe và nhìn Alec trình bày ca khúc do chính cậu sáng tác tại buổi diễn từ thiện, Frank bắt đầu ý thức được một cơ hội khác đã bị bỏ lỡ. Lão vẫn biết Alec thích tự sáng tác, nhưng luôn từ chối không cho cậu diễn. Nếu lão cho phép Alec thể hiện quá nhiều, sức mạnh của Curtis sẽ tăng thêm khôn lường. Frank nắm trong tay một trong số hiếm hoi những siêu sao thực thụ của làng giải trí, nhưng lại chỉ dám để Alec thể hiện một phần nhỏ tài năng mà cậu sở hữu. Nếu nói đến nghệ thuật giải trí, không điều gì là Alec không thể làm, nhưng Frank đã ém chặt tất cả bằng cách kiểm soát cậu. Alec chính là thiên tài theo mọi định nghĩa. Frank biết điều đó. Lão vẫn luôn biết điều đó. Lão sẽ không bao giờ nghiệm ra được rằng thiên tài thực sự không thể bị giam cầm, vì thiên tài thực sự sẽ tự tỏa sáng trong mọi hoàn cảnh.

Frank để mặc chiếc TV mất tín hiệu với màn hình xám trắng, tiếng động rè rè xuyên phá căn phòng im lặng. Mùi hôi thối bốc ra từ cơ thể đã đến mức lão không thể chịu đựng được nữa. Lão lôi một bộ quần áo ra khỏi vali và bước vào căn phòng tắm chật hẹp với vòi sen, bồn tắm và bồn cầu gần như dính sát vào với nhau. Lão dội nước nóng lên người để xua đi mùi cơ thể, ước gì dòng nước đó cũng gột sạch luôn những rắc rối của mình. Trèo càng cao ngã càng đau. Thành ngữ mà lão quá hiểu. Tài khoản ngân hàng càng nhiều đồng nghĩa với số nợ càng tăng. Cậu này dành cho những người vừa mất tất cả. Máu cờ bạc đã ở trong người lão từ rất lâu trước khi gặp Alec, và thay vì đổ hết tiền bạc vào trường đua ngựa như lúc trước, lão đã mang đổ chúng vào những sòng bạc trên khắp thế giới. Bằng khả năng của Internet, lão chẳng cần phải đặt mông đến cái sòng bạc tận đâu đâu nào đó mà vẫn đốt được tiền ở đó ngon lành. Alec đối với lão cho đến giờ chính là nguồn thu nhập đều đặn khách xù đã bị tuột khỏi tay. Tỷ lệ phân chia của lão đã leo thang đến bốn mươi phần trăm, con số mà không một tay quản lý nào dám đòi hỏi, nhưng chừng ấy vẫn chưa đủ để bù đắp cho lượng giấy bạc khổng lồ mà lão đã đốt. Tiền lãi vay nợ tăng lên theo từng ngày. Và Frank hoàn toàn phá sản.

Lão tắt vòi sen, bước lên nền gạch nhỏ xíu trên sàn phòng, lau khô người bằng chiếc khăn tắm đầy mùi băng phiến và tròng vào bộ quần áo bốc mùi rượu. Vứt lại bộ đồ bẩn trên sàn phòng tắm, lão tắt điện, mở cửa bước vào gian phòng hơi ẩm ướt chật chội.

“Chào Frank.”

Toàn bộ sức mạnh rút khỏi cơ thể Frank như thủy triều và lão ngã oặt lên bậc cửa. Mặc một bộ vest thủy thủ màu đen, ngồi trên chiếc ghế dựa duy nhất trong phòng, là người đàn ông Frank vẫn đang lẫn trốn. Cao lớn, điển trai, trung tuần, hân hoàn toàn có thể khiến người ta nhầm tưởng mình là một thương nhân chân chính tuân thủ pháp luật. Một khẩu súng yên lặng nằm trên đùi hân.

Hân chỉ về phía giường. “Ngồi đi. Lão tìm được chỗ tốt nhĩ. Tôi đặc biệt ấn tượng với phong cách trang trí retro thập niên chín mươi đấy.”

Không một sự vờ vĩnh nào có thể che giấu nỗi sợ của Frank. Hai chân lão bước về phía giường một cách vô thức. Lão ngồi xuống, mắt dính chặt vào khẩu súng với nỗi im lặng kinh hoàng.

Người đàn ông nở nụ cười, khoe hàm răng trắng đều tăm tắp. “Tôi biết lão đang nghĩ gì, Frank. Rằng làm thế quái nào mà tôi tìm được lão giữa cái khu ổ chuột này.” Đôi chân dài duỗi ra, hai chiếc giày da nhẵn bóng phản chiếu ánh sáng mờ nhạt của căn phòng. “Thực ra thì dễ lắm. Dễ hơn ăn kẹo, làm một người thích chơi trốn tìm như tôi mất cả hứng thú.” Tay phải hắn đặt lên khẩu súng.

“Bọn paparazi phiền nhiễu! Lúc nào cũng chụp ảnh quay phim. Cảnh quay đẹp lắm, Frank. Không chỉ mình lão trông thật hạnh phúc, cả tài xế taxi

cũng ăn ảnh gớm. Lúc lão gắng sức nhét cái mông béo của mình vào xe, người ta chụp được nhiều ảnh đẹp của hắn lắm đấy. Điều tra một chút là ra tên của tài xế, nhét thêm vài dolla, cộng với Bob, cậu của lão, là ra ngay chỗ này.”

Lúc hắn đứng lên, Frank giật mình thon thót. Mỉm cười, hắn thông thả bước đến chỗ tấm rèm mỏng manh đang che phủ cái cửa sổ vuông bé tí. Hắn hạ rèm xuống, lướt mắt qua những dấu in chìm trên giấy dán tường, những bức tranh treo tường rề tiền phủ đầy bụi, chiếc TV đáng thương, và tấm thảm trải sàn xơ xác. Hắn thở dài khi đôi mắt xanh nhạt của mình dừng lại trên người Frank.

“Còn một điều nữa chắc lão cũng đang thắc mắc, đó là tại sao tôi lại tự mình đến đây và làm sao tôi vào được phòng. Thứ nhất, tôi vào phòng vì dường như chẳng còn mấy ai trên đất nước này, hay bất cứ nước nào tôi có thể kể, dành nhiều sự trung thành cho lão. Năm mươi pao là đủ để họ nhắm mắt làm ngơ.” Hắn lôi ra chùm chìa khóa từ trong túi áo khoác đen và giơ lên. “Đầu tư không đến nỗi nào. Một trăm pao và tất cả mọi người ở đây đều trở thành những kẻ mù-câm-diếc.”

Lúc hắn cười, máu trong cơ thể Frank lạnh đi.

“Thứ hai, tôi đích thân tới đây là vì có vài việc tôi muốn tự tay giải quyết.” Hắn bước lại gần, Frank giật lùi ra xa. “Thường thì tôi ít khi thừa nhận mình làm sai lầm, Frank, căn bản là vì tôi chẳng bao giờ sai cả. Tuy nhiên, vẫn có những lúc, như lúc này, tôi sẽ nhận sai.” Hắn dùng tay trái phủi phủi chiếc ghế dựa trước khi ngồi xuống. “Rằng cái thằng nhóc bệnh hoạn khốn nạn lão từng quản lý hóa ra lại chẳng hề bệnh hoạn khốn nạn một tí nào.” Hắn mở mắt lớn hơn và khe khẽ gật đầu. “Và nếu có điều gì khiến tôi vô cùng, vô cùng, vô cùng khó chịu thì, Franklin, là việc chứng kiến một ai đó đàn áp người không có khả năng phản kháng.”

Hắn giơ tay, cầm khẩu súng lên, khiến Frank co giật từng hồi.

“Tôi biết lão sắp phun những thứ gì, vậy nên tôi sẽ bịt mồm lão trước. Không, tôi chẳng phải hạ người đó, Frank ạ. Ví dụ, tôi sẽ không cho một cô hầu bàn vay một triệu bảng Anh khi trong tài khoản của cô ta chỉ còn năm bảng. Đó là loại giao dịch thấp kém. Chỉ khiến tôi bị hạ xuống cùng một tầng lớp với lão. Tôi chỉ cho những kẻ nào có tài sản trả nợ vay mà thôi. Còn việc những kẻ đó sẽ tiêu khối tài sản ấy vào đâu, ồ, lão biết đấy, tôi không quan tâm.” Tựa khuỷu tay lên chỗ vịn của ghế, và tì cằm vào lòng bàn tay, hắn gõ nhẹ ngón giữa của mình lên cò súng. “Nhưng Alec Tyler? Frank! Thôi nào. Lấy một đứa trẻ mồ côi mười bảy tuổi làm nguồn trả nợ cho mình? Hành động đó khiến toàn bộ giao dịch của tôi tuột xuống cấp bậc thấp nhất.”

Hắn ngừng lại, khe khẽ hắng khi Frank không dám ngẩng đầu lên nhìn hắn. Lại một nụ cười rộ khoe hàm răng trắng đều. “Vì lý do đó, Frank, tôi sẽ không giết lão.”

Nước mắt dâng lên quanh khóe mắt Frank. Lão nắm lấy tay người đàn ông và giữ chặt bằng cả hai tay. “Cảm ơn ngài! Tôi sẽ tìm cách trả tiền cho ngài.”

Hắn rút tay mình ra khỏi tay Frank. “Tôi sẽ không bao giờ thấy lại số tiền đó nữa, lão biết quá rõ rằng tôi không thể. Lão đã tự nhảy vào hòng súng. Xin lỗi, này giờ chơi chữ.”

Sự nhẹ nhõm ngắn ngủi ngay lập tức bị thay thế bằng nỗi sợ hãi tột độ trước đó. Người đàn ông nhắc mình khỏi ghế với khẩu súng trên tay. Hắn ra hiệu cho Frank ngồi vào mép giường. Vâng lời, Frank kéo lê thân mình ngồi xuống nệm như đang kéo một thỏi chì sáu foot. Hắn đứng ngay cạnh Frank, tay trái đặt lên vai lão, tay phải đẩy nòng súng xuống vị trí giữa lưng Frank.

“Một gã đàn ông đi lợi dụng một đứa trẻ, bởi xét về mặt pháp luật thì mười bảy tuổi vẫn là một đứa trẻ, là hành động thấp hèn nhất. Bây giờ tôi bóp cò, đạn sẽ xuyên qua một trong những đốt sống lưng của lão, cắt

đứt dây cột sống, và lão sẽ không bao giờ đi lại được nữa. Với một kẻ hèn kém như lão, tôi nghĩ hình phạt này là đích đáng. Lão có thể mất máu mà chết nếu không được phát hiện kịp thời. Yên tâm, tôi sẽ không để điều đó xảy ra.”

Tay hắn siết chặt vai Frank và nòng súng gõ gõ lên lưng lão. “Lại nữa...” Mồ hôi nhỏ giọt trên xương sống Frank. “Điều tôi thực sự nghĩ là thế này. Một gã xấu xa lợi dụng một đứa trẻ mồ côi với điều kiện sức khỏe nghiêm trọng, hừ, chừng ấy đã quá đủ để tôi bực mình!!!! Frank, đó là hành động hèn kém nhất lão từng làm, biết không? Như đã nói, tôi là một người hảo tâm. Tôi không chèn ép kẻ yếu. Tôi thích những cuộc chơi công bằng. Alec Tyler lại hoàn toàn không phải là một đối thủ cân sức. Lão có thể chối rằng Alec Tyler đã không còn là trẻ em về mặt luật pháp bởi vào ngày ký hợp đồng thằng bé đã đủ mười tám tuổi. À, nên nói thêm là bị ép buộc phải ký. Vấn đề nằm ở độ tuổi trưởng thành được công nhận, đúng không? Thế thì nên nói thêm là ở một số nơi trên thế giới, bao gồm cả nơi tôi sinh ra, độ tuổi trưởng thành hợp pháp là hai mươi một tuổi. Do đó, trong mắt tôi, Alec Tyler vẫn là một đứa trẻ. Một đứa trẻ đã suýt bị giết vì lão thậm chí còn không cho phép nó dùng thuốc và trị liệu y tế. Càng nghĩ càng điên. Tôi không thích bạo hành trẻ em và lão thì lại là kẻ bạo hành. Quăng lão vào tù, Frank, rồi lão sẽ thấy loại tội phạm này bị đôn tập thế... hoặc hơn.”

Hắn cúi xuống, không hề giảm áp lực từ nòng súng lên lưng Frank.

“Tôi là một doanh nhân và tôi không bao giờ làm điều gì miễn phí. Nếu tôi cho mượn tiền, nghĩa là nó phải được hoàn trả, hoặc là lãnh hậu quả. Nếu tôi, hay một trong những nhân viên của tôi, xuyên một viên đạn vào đầu kẻ khác hay làm việc dưới danh nghĩa một ai khác, thì sẽ tốn rất nhiều tiền. Tôi không giàu có nhờ phân phát từ thiện. Tuy nhiên, đêm nay là ngoại lệ. Thay mặt Alec Tyler, người thậm chí còn không biết đến dịch vụ miễn phí này, tôi sẽ chịu toàn bộ chi phí. Coi như là một hòn đá trúng hai con chim đi. Tôi đòi lại nợ của mình, và Alec Tyler đòi được oán.”

Họng súng đè mạnh vào lưng Frank.

“Đúng, lợi dụng trẻ em như lão đã làm là vô cùng hèn kém, Frank. Còn hơn cả hèn kém.”

Ừm, mình đã trở lại, và ăn hại hơn xưa...

30. Chương 30

Cuối cùng đã được riêng tư. Không còn bác sĩ hay y tá hằng đêm đi lại túc trực trên hành lang, căn phòng ngủ bây giờ là ốc đảo bình yên với ánh lửa ấm áp từ lò sưởi và thế giới riêng tĩnh tại của hai người. Ngọn lửa bập bùng tỏa chiếu khắp phòng, đủ sáng để Alec và Jordan nhìn được xung quanh, lại đủ tối để tắt cả chím trong êm dịu. Bàn tay và những ngón tay họ du di trên từng đường nét của cơ thể đối phương, mặt đối mặt, và rớt vào tai nhau những lời thì thầm.

Tay Jordan vịn khê trên thắt lưng của Alec để cả hai dựa sát vào nhau hơn. Cảm giác da thịt tiếp xúc với da thịt khiến những ký ức trong bệnh viện từ từ tản đi, và những rung động lúc này tưởng chừng tinh tế hơn cả thuở ban đầu. Là cảm giác mà Jordan chẳng thể tin rằng mình sẽ được trải qua thêm lần nữa. Anh khát khao được hòa làm một với Alec hơn bao giờ hết, anh muốn dùng tất cả thời gian để ái ân với cậu, thật chậm rãi, thật dịu dàng, tận hưởng từng khoảnh khắc một.

Anh tìm thấy bờ môi Alec, bao trùm lấy nó và để bàn tay lướt đi trên đùi cậu. Miệng Alec hé mở nhẹ nhàng, mời gọi đầu lưỡi của Jordan bằng tiếng rên khe khẽ và hai tay bấu chặt lấy lưng anh. Jordan điều chỉnh tư thế, một tay ve vuốt sau gáy, một tay mê mải lướt dọc theo cánh tay xuống đùi cậu. Lại tiếp tục du ngoạn từ đùi trong đến bụng, rồi vòng ra sau lưng. Anh cảm nhận được Alec trần trọc dưới thân mình, lưng khê uốn cong lên và hông bắt giắc đẩy nhẹ vào người anh. Hai chân cậu mở rộng, đầu gối co lại và quăn quanh chân Jordan. Ham muốn cứ dồn dập lên từ những âu yếm nhàn nhã như có như không đến những cơn trớn đầy gợi tình và những tiếng thở dốc nặng nhọc.

Jordan gom hết tất cả ý chí còn sót lại để rời môi khỏi Alec, nhìn chăm chú vào đôi mắt vàng hổ phách đang tự hỏi của người yêu. “Em thật sự sẵn sàng chứ?”

Bàn tay Alec mơn man theo cằm anh, qua bờ má, và luồn vào tóc anh. “Em không sao, tình yêu, em sẽ không gục ngã đâu.”

Giật mình khỏi cơn mơ màng khi nghe thấy tiếng điện thoại đang rung lên, Alec nhìn đồng hồ, quờ quạng lên chiếc bàn cạnh giường để tìm kiếm.

Cậu nheo đôi mắt còn chưa tỉnh ngủ nhìn vào màn hình, “Là Taylor.” Bèn chống tay ngồi dậy trả lời. “A lô?”

“Alec, xin lỗi tình yêu, chị đánh thức cậu phải không?”

Nghe giọng cậu, chị biết mình đoán đúng.

“Ừm. Một chút.”

“Tin tức vừa mới đưa, nên chị muốn báo cho cậu biết trước khi cậu nhìn thấy trên TV.”

Nghĩ đến lần trước khi Taylor nhận được tin tức nội bộ, thì toàn bộ thông cáo đã phủ sóng khắp thế giới và hậu quả là hơn nửa tháng hôn mê, Alec hít sâu một hơi, rùng mình ớn lạnh.

“Ôi không, lại gì nữa? Có phải về em không?”

“Không, là về Frank.”

Khi Taylor chấm dứt câu chuyện, bàn tay Alec vẫn đang ôm miệng. Cậu giật chân ra, ném điện thoại xuống bên cạnh Jordan và rời phòng trong vội vã.

Jordan cầm lấy điện thoại, là người tiếp theo được thông báo và cũng theo cậu rời phòng. Alec đang ngồi co gối trên sofa, hai tay ôm mặt. Jordan cúp điện thoại sau khi hứa sẽ liên lạc lại, cực lực lắc đầu, cảm thấy bụng mình quặn lên. Tin tức về Frank Brooks, với những gì đã xảy ra trong căn phòng của câu lạc bộ tồi tàn đó, quá ly kỳ và khủng khiếp. Jordan lo lắng những ảnh hưởng xấu sẽ xảy ra với Alec.

Anh ngồi xuống bên cạnh Alec, bàn tay vuốt dọc giữa hai vai cậu. Anh cảm thấy cơ thể cậu run lên bần bật và anh hãy tưởng rằng cậu đang khóc.

“Em sao rồi?”

Cơ run rẩy dưới tay anh càng dữ dội hơn, sau đó là từng tiếng cười dài, Alec bỏ tay ra khỏi mặt, để lộ hai gò má ướt nhẹp nước mắt.

“Tại sao em lại cười? Chuyện này có gì hay ho? Em không nên cười mới phải!”

Rồi Alec cứ thế cười hình hịch như điên. Âm thanh ấy khiến Jordan bất chợt cười theo. Cả hai vẫn còn trần truồng sau khi vội vã rời giường, Alec nhìn xuống giữa hai chân, lấy tay che đi bộ phận cần che rồi tiếp tục với cơn cười vật vã.

“Ôi Chúa ơi! Jordan! Thế này thì đau bụng chết mất!”

Alec gặm bánh mì, hững hờ nhìn tin tức 9 giờ sáng, không một chút xót thương nào dành cho người đàn ông suýt chút nữa đã giết chết cậu.

Lại bùng nổ một cơn cười nữa, Alec gọi với ra từ bếp. “Này, anh yêu? Biết gì không?”

Jordan xuất hiện, hai tay mang hai ly cà phê và nụ cười ngoác tới mang tai. Alec vẫn cứ khúc khích mãi từ lúc tỉnh lại đến giờ.

“Họ đang nói chuyện với thám tử, hẳn ta nói...” Làm mặt nghiêm túc, Alec lặp lại những gì vừa nghe. “Chúng tôi cảm thấy vụ việc rất đáng ngờ.” Lại bật cười lần nữa, chỉ chỉ miếng bánh mì trên tay về phía màn hình. “Chính xác là cái gì đáng ngờ chứ? Xác suất một ngày nào đó bị ba viên đạn găm vào người mà chẳng biết nó từ đâu ra à?” Lại gặm một miếng đầy bánh mì nữa và lần này thì chỉ có thể cười nghẹn. “Chả có nhẽ em phải gửi hoa và thiệp chia buồn tới hẳn chắc!”

Sau nhiều tuần lễ khủng hoảng và đau đớn, vụ hành hung tàn bạo xảy ra với Frank Brooks bỗng khiến tâm trạng Jordan và Alec nguôi ngoai. Rõ ràng đó là một tin tức khủng khiếp, cả hai lại cảm thấy như được giải thoát. Kể đã bắn Frank Brooks vẫn là một bí ẩn. Báo cáo của cảnh sát rất mơ hồ, nhân viên câu lạc bộ vào thời điểm xảy ra vụ án đều khai rằng họ không nhìn thấy hay nghe thấy bất cứ điều gì. Sau nhiều giờ phẫu thuật, Frank Brooks rốt cuộc cũng tỉnh lại trong trạng thái thừa sống thiếu chết, nhưng hẳn nhất quyết ngậm miệng. Cái tên của người đàn ông bóp cò súng đã định trước sẽ đi theo Frank xuống mồ.

Cảnh sát chỉ biết được một thứ duy nhất. Tất cả là do một tay xã hội đen chuyên nghiệp gây ra.

Ba viên đạn dành cho Frank trở thành thuốc an thần cực kỳ hiệu quả với Alec. Một cuộc gọi đến từ Issac, giờ đã thêm vào tiền tố “bác”, càng khiến tâm trạng cậu sáng sủa hơn. Lời đề nghị ông rời khỏi khách sạn để trở thành tài xế riêng cho cậu nhanh chóng được chấp nhận. Đơn xin thôi việc của Issac đặt trên bàn Gary chỉ trong vòng nửa giờ sau đó.

Vì mối liên hệ quá gần với Tyler Curtis, Bec không còn lựa chọn nào hơn ngoài rời bỏ công việc trợ lý kinh doanh hiện tại, cùng lúc với đơn xin nghỉ của Jordan. Paparazzi bám đuôi gia đình Braxton chẳng kém gì việc săn lùng Alec. Mọi người tạm thời chuyển vào ở khách sạn trước đây của Alec, bên dưới phòng riêng của cậu hai tầng, hoàn toàn theo ý nguyện của Bec về cuộc sống thượng lưu trong mơ. Phòng bên cạnh là của Veronica và Nick. Ngôi nhà của họ ở London bị bỏ không, Cục Lông và bể cá nhiệt đới đã được chuyển đến biệt thự của Jordan và Alec từ trước, nội thất thì chứa vào nhà kho.

Cuộc bàn luận dài hơi về dự định tương lai của Bec chỉ dịu xuống khi Alec chấp nhận thỏa hiệp. Cậu vốn muốn mua cho cô một ngôi nhà riêng, nhưng Jordan hiển nhiên không đồng ý trước lời đề nghị hào phóng đó. Anh biết quá rõ khả năng kiểm soát tài chính vô cùng khủng khiếp của cô em gái, trong khi Alec thì lại sẵn sàng cho đi mọi thứ, cuối cùng, cả hai chấp nhận nhường nhau một bước. Alec vẫn sẽ mua nhà, nhưng giấy tờ đứng tên cậu chứ không phải tên Bec. Và vị trí ngôi nhà nhất định phải ở cùng khu với hai người. Hạnh phúc tột độ vì sắp có nhà miễn phí của Bec biến thành cái gật đầu ủ rũ khi cô nghe được tin.

Tuy nhiên, khi Alec chỉ cho cô căn phòng ngủ sẽ được cải tạo thành studio cá nhân của mình, và đề nghị cô hợp tác thu âm, Bec bất ngờ đồng ý trở thành ca sĩ nhạc pop bằng mọi giá.

Ngoại trừ quần áo và nhạc cụ, những thứ còn lại trong phòng khách sạn trước kia không có gì thuộc về Alec. Thứ Tư hôm đó, đàn piano đã được chuyển đi trước, tiếp theo là toàn bộ nhạc cụ, quần áo của Tyler Curtis thì được đóng gói thành từng thùng. Nội thất của biệt thự đã được đặt mua và chuyển đến từ trước qua trang mua sắm online. Sau những tuần lễ kinh hoàng, mọi việc bắt đầu chạy theo một đường thẳng, và đến Thứ Tư, rốt cuộc họ đã tìm được nơi chốn bình yên xứng đáng được hưởng của riêng mình.

Chiều thứ ba, Alec tần ngần giữa căn phòng nhỏ bên cạnh sảnh lớn khách sạn nơi đội ngũ paparazzi đang chờ đợi. Với cậu mà nói, mở hợp báo vào lúc này thật sự là ngoài ý muốn và ngược nhu cầu. Nhưng cậu biết, có những thứ cậu phải tự mình truyền đạt. Đã có quá nhiều người thành tâm cầu nguyện và chúc phúc cho cậu. Alec cảm thấy ít nhất mình cần phải đáp lại họ, dù chỉ là một chút.

Cậu liếc nhìn bản thân trong gương, nhúu mày. “Taylor à, trông tôi ghê quá đi.”

“Chỉ hơi phờ phạc thôi, ghê đâu mà ghê.” Chị cười, tét tét má cậu. “Tôi còn chưa thấy có ai hôn mê mà đẹp như cậu đâu.”

Jordan bật cười, nắm lấy tay cậu. “Chị ấy đứng đấy, lúc đó em đẹp lắm cơ.”

Thế là Alec bỏ cuộc. “Thôi được rồi, anh yêu, chúc em may mắn đi.”

Một cái ôm vững chãi và một nụ hôn, rồi Alec bắt đầu nắm tay Taylor ra ngoài. Từ bây giờ chị sẽ là người ở bên cạnh cậu, còn Jordan lui về hậu trường tránh khỏi vòng vây của paparazzi.

Giây phút Alec bước vào sảnh lớn, không gian bùng nổ trong tiếng camera chớp tách. Cậu hơi nghiêng đầu, tránh bị chói vào mắt và bước về phía bàn, đợi Taylor đã yên vị bên cạnh mới kéo ghế ra ngồi. Cậu đặt một mảnh giấy nhỏ trước mặt mình.

Taylor mở lời trước. “Hy vọng các vị không gián đoạn bài phát biểu sau đây của Tyler Curtis. Ngoài ra, chúng tôi sẽ không trả lời bất cứ câu hỏi nào.”

Bên dưới nổi lên tiếng xì xào thất vọng.

Taylor giơ một tay ngăn lại. “Với tư cách là nhà báo như các bạn, đồng thời cũng là một người bạn của Tyler, tôi mong mọi người tôn trọng ý định của cậu ấy.”

Thật sự không thể chối cãi rằng dáng vẻ của Tyler Curtis hiện tại cách hai chữ “bình thường khỏe mạnh” còn quá xa. Lặng yên bao trùm khi Alec khẽ dang hắng trong cổ họng và bắt đầu đọc bằng một giọng mệt mỏi thậm chí có phần yếu ớt. Việc phải chuẩn bị cho cuộc họp báo thực sự đã vắt kiệt chút sức lực chỉ vừa mới phục hồi của cậu. Lo lắng và căng thẳng khiến cậu kiệt quệ dễ dàng và nhanh chóng hơn bao giờ hết.

“Đầu tiên, tôi muốn cảm ơn tất cả mọi người vì những lời cầu nguyện và chúc phúc chân thành mà các bạn đã dành cho tôi. Khi nhìn thấy biển nền bên ngoài bệnh viện, tôi đã vô cùng xúc động trước những yêu thương và quan tâm đó. Thực sự xúc động. Hãng đĩa vẫn phát hành CD và VCD của buổi biểu diễn vừa rồi như đã dự định. Tuy nhiên, kế hoạch cho single tiếp theo sẽ bị hủy bỏ. Tôi vẫn chưa ký lại hợp đồng với nhà quản lý nào, và tạm thời cũng không có ý định này trong thời gian tới. Với những gì Frank Brooks đã làm, mối liên hệ giữa tôi và ông ta đã chấm hết. Tôi tin rằng từ bây giờ trở đi, ông ta sẽ sớm nhận ra mình vừa đánh mất điều gì trong đời.”

Căn phòng bật lên tiếng cười và tiếng camera vội vã chụp lấy khoảnh khắc nhếch môi kinh điển của Tyler Curtis. Các tay săn tin nhận ra khiếu hài hước duyên dáng mà Tyler Curtis từng thể hiện vài tuần trước khi hôn mê vẫn chưa hề biến mất.

Alec nhìn nhanh sang Taylor, trao đổi với chị một nụ cười, rồi tiếp tục. “Đối với sự nghiệp hiện tại của mình, tôi quyết định tạm thời nghỉ ngơi.”

Tất cả đều đoán được điều này, nhưng không ai tin được.

“Thời gian nghỉ ngơi phụ thuộc vào tình hình sức khỏe và tốc độ hồi phục của tôi. Các bạn cũng thấy đấy, diện áo jacket vào xong lại ngã lăn ra thì không đẹp cho lắm nhỉ?”

Bút loạt soạt lướt trên giấy giữa trận trận tiếng cười ái mộ. Việc Alec có thể cười được trước những chuyện đã xảy ra khiến họ thật sự khâm phục.

“Nếu không lên sân khấu, tôi cũng không thể nào mặc quần da áo jacket mà đi loanh quanh được, do đó toàn bộ phục trang trước đây của tôi sẽ được đem ra bán đấu giá. Tiền thu được sẽ quyên góp toàn bộ cho Quỹ nghiên cứu động kinh. Tôi vẫn chưa ấn định ngày cho buổi đấu giá, nên các bạn sẽ được thông báo sau. Tôi muốn lui về sống một cách bình thản và chậm rãi. Tôi muốn biết đến khi nào thì mình mới có thể gặp các bạn, biểu diễn trở lại, thu âm trở lại, khi tôi có thể làm tất cả với khả năng tốt nhất của mình. Nhưng hiện tại, tôi vẫn chưa thể xác định. Tôi 20 tuổi và hoàn toàn kiệt sức. Tôi biết thế giới giải trí là một nơi khắc nghiệt, nhưng hy vọng các bạn sẽ không quên tôi.”

“Tôi sẽ rời London nhưng vẫn ở tại phạm vi Anh quốc. Jordan và tôi sẽ tổ chức kết hôn, nhưng chúng tôi xin được giữ kín thời gian và địa điểm. Một lần nữa, cảm ơn tất cả mọi người vì những lời động viên và quan tâm. Hy vọng các bạn hãy sống thật tốt, vì cuộc đời này rất ngắn ngủi. Xin các bạn, hãy cho tôi một không gian để nghỉ ngơi và bình phục. Với tất cả lòng thành. Tôi sẽ gặp lại các bạn sau một hoặc vài năm tới.”

31. Chương 31

Hai tháng sau đó.

“Cậu đứng xem yên nào, đừng ngo ngoáy nữa được không?”

Taylor đứng trước mặt Alec, sau lưng chị là tấm gương lớn cao hơn thân người và chị không hề có ý định tránh ra khỏi tầm nhìn của cậu trước khi thắt xong caravat thật hoàn mỹ.

“Em căng thẳng quá!”

Diện một bộ Âu phục màu đen tuyệt đẹp được đặt may riêng, sơ mi đen, áo vest satin tím theo phong cách hoàng gia, cùng với caravat tím đồng bộ, trông Alec đẹp đến rục rịch và thuần khiết. Khó khăn lắm cậu mới quen được với việc phải tách ra khỏi Jordan, người đang thay quần áo ở phòng bên cạnh cùng bố mẹ, bởi ngay từ sáng sớm việc đầu tiên mọi người làm chính là kéo đôi uyên ương này ra khỏi tầm mắt nhau.

“Căng thẳng gì chứ? Cậu sắp cưới người đàn ông trong mơ của mình còn gì.”

“Em làm sao căng thẳng khi cưới Jordan, em chỉ hãi khi nghĩ đến 53 người sắp chứng kiến hôn lễ thôi! Mà Bec đâu?”

Bên phía Jordan là người bạn thanh mai trúc mã thân thiết nhất từ Australia và người anh họ cùng lớn lên từ bé. Bên Alec là Bec và Taylor, trong bộ váy tím đơn giản, thanh nhã mà sang trọng.

“Chắc lại đang ngắm vuốt trước gương trong phòng tắm rồi.”

“Chị ấy lẽ ra phải ở cạnh động viên em chứ!”

Taylor nhún vai. “Cậu biết Bec quá còn gì! Nào nào, xong rồi đây.”

“Cảm ơn chị.”

Cậu rời khỏi chiếc gương, đan hai tay vào nhau và định ngồi xuống giường. Vừa khom gối xuống, Taylor đã vỗ vỗ tay, la lên cảnh cáo. “Không được ngồi, cậu sẽ dính đầy lông mèo mất.”

“Nhưng còn một tiếng nữa đến mới giờ làm lễ! Chả nhẽ em phải đứng suốt sao?”

“Phải!”

Cửa phòng ngủ mở ra, Bec thông thả bước vào trong trạng thái xinh đẹp nhất, ấy là theo như cô nghĩ. Mái tóc đỏ được búi cao và buộc lại bằng chiếc nơ đơn giản, cùng một kiểu với Taylor. Cô biến mất lúc Alec chưa kịp thay đồ xong và bây giờ thì đường hoàng quay trở lại phát huy công lực âm ỉ vốn có của mình.

“Ôi lạy Chúa tôi! Alec, em hấp dẫn quá đi mất, ôi không đùa đâu trông em gợi tình điên lên được! Ôi Jordan mà trông thấy thế nào cũng ăn tươi nuốt sống em ngay trước mắt mọi người ngay!”

Alec nhún vai với Taylor. “Đấy chị xem, bắt chị ấy ăn mặc như quý cô thì được, nhưng không thể bắt chị ấy cư xử nhã nhặn đâu!”

Bị mẹ và dì xoay như chong chóng, cuối cùng Jordan cũng mặc xong bộ Âu phục giống hệt với Alec. Hai phù rể của anh diện vest đen, sơ mi tím và caravat đen. Rượu sâm panh đã được rót đầy hai bên lối đi, chỉ còn đợi anh tiến vào sảnh đường.

Veronica lùi lại sau lưng con trai, che miệng khóc. “Con tôi đẹp trai quá!”

Nước mắt ầng ậng trên mi bà, khiến Jordan và Nick nhìn nhau nhướn mày. Sau hai tháng tiếp xúc và hiểu được con người thật của chàng-rể-tương-lai, những nghi ngại trong lòng Nick đã hoàn toàn tan biến.

“Cảm ơn mẹ, nào nào, đừng khóc nữa!”

Veronica bỏ nhào lấy Jordan in hệt như mấy phút trước Taylor lao đến giữ chặt Alec không cho cậu ngồi lên giường.

“Ôi không không không! Lông mèo!”

Chiếc lều cưới ngoài trời màu trắng lớn bao bọc sảnh đường, che đi mọi con mắt tò mò và sẽ được gỡ ra khi buổi tuyên thệ kết thúc. Hình ảnh bạt trắng dưới ánh mặt trời vốn rất đẹp, nhưng khi những ngọn nến được thắp lên, tất cả càng như chìm vào một miền không gian khác, huyền ảo mà êm dịu. Những chiếc ghế

trắng được xếp uyển chuyển, đôi mắt và quây quanh bức giảng kính, đơn giản, thanh lịch, không màu mè phức tạp, không lối đi ở giữa, mang lại cảm giác nam tính, mạnh mẽ mà ấm áp. Jordan và Alec muốn hôn lễ càng đơn giản càng tốt, chỉ cần tập trung vào phần tuyên thệ là đã đủ. Tất cả khách mời đều được yêu cầu giữ kín thời gian và địa điểm, các công ty tổ chức sự kiện cũng phải ký hợp đồng với điều khoản giữ bí mật. Giới truyền thông hoàn toàn không hay biết về buổi lễ. Năm giờ chiều, lúc hoàng hôn buông xuống, mặt trời lui về phía xa, Jordan và Alec sẽ thành hôn.

Khách trẻ thì thắm háo hức, người lớn tuổi hơn lặng im hiếu kỳ. Từ những thân bằng quyến thuộc đã cất công bay từ Australia sang đến những bạn bè đang sống ở UK, đều được gửi tận tay chi phí đi lại. Alec trả toàn bộ hóa đơn. Cô dì, chú bác, bằng hữu, ông bà nội ngoại của Jordan chiếm hầu hết danh sách khách mời.

Những người duy nhất nhận được thiệp mừng bên phía Alec là Taylor, Isaac và Bryan Silverton. Cả quản gia và người làm vườn mới vào làm trong biệt thự của họ.

Veronica nhìn đồng hồ, sửa sang lại quần áo cho con trai lần cuối. Vài phút trước khi buổi lễ bắt đầu, Jordan và Alec sẽ được nhìn thấy nhau sau một ngày dài chia tách, nắm tay nhau bước vào lễ đường. Đi đầu là Damien, phù rể chính và Brendan, phù rể phụ, sóng vai cùng Bec và Taylor thành hai cặp. Khi phù dâu phù rể đã đứng vào vị trí của mình trước bức tuyên thệ, Jordan và Alec sẽ theo sau.

“Con nghĩ Alec chắc đang căng thẳng lắm. Em ấy nhất định đang cảm thấy mình là trung tâm của mọi ánh mắt.”

Veronica khoát tay con trai. “Chỉ cần thằng bé nhìn thấy con, nó sẽ quên hết mọi thứ xung quanh thôi.”

Những tiếng ồn ào bắt đầu lan khắp lễ đường khi hai nhân vật chính xuất hiện ở hai bên lối vào. Jordan xoay người lại, Alec cũng vội vã ngừng chân, họ nhìn nhau như thể hai mắt đã dính chặt trên người đối phương. Jordan bước lên một bước và chìa tay ra. Alec nắm lấy, bàn tay cậu run lên nhẹ.

“Alec Tyler, trông em thật tuyệt trần!”

Nhìn Jordan trong bộ lễ phục thanh lịch và tao nhã, toàn bộ hơi thở của Alec trở nên đứt đoạn. “Anh trông... rất... em không tin nổi mắt mình nữa rồi...”

Jordan cúi xuống, và cảm Alec nâng lên như một phản xạ bản năng, ngay lúc đó, Bec bỏ nhào vào đẩy họ sang hai bên, chặn đứng nụ hôn sắp sửa xảy ra.

“Không được hôn trước khi linh mục cho phép! Sẽ đem lại điềm chẳng lành!”

Theo sau đó những lời chào hỏi và những cái bắt tay. Khi tất cả đã xong xuôi, Veronica và Nick bước xuống chỗ ngồi đầu tiên, ngay hàng ghế đầu, Damien và Bec cùng với Brendan và Taylor cũng lần lượt theo xuống, chỉ còn lại Jordan và Alec trước bức kính. Cả hai đứng thẳng người, liên tục liếc nhìn nhau cười mủm mủm, thật ra là đang cố hết sức kiềm chế để không lao vào mà hôn đối phương.

Jordan lên tiếng trước. “Hồi hộp không?”

Năm ngón tay họ đan vào nhau và siết thật chặt.

“Ừm. Một cách hạnh phúc. Còn anh, hồi hộp không?”

“Có. Một cách hạnh phúc.” Jordan hôn lên mu bàn tay cậu. “Chúng ta kết hôn nào!”

Đối diện nhau, nắm chặt tay nhau, những tiếng hít thở và lời thì thầm của đám đông dường như không còn nghe được. Trong mắt Jordan và Alec lúc này chỉ còn nhìn thấy đối phương, âm thanh sang sảng của linh mục, Sonia, bắt đầu vang lên, khiến toàn sảnh đường chìm vào im lặng. Sonia đọc một bài thơ do chính Jordan và Alec chọn, sau đó bắt đầu buổi tuyên thệ. Bỗng có vài tiếng cười khẽ cất lên từ hàng ghế khách mời, Jordan và Sonia cũng bật cười theo. Alec không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cậu nhìn quanh quất và chợt phát hiện ra đáp án. Đứng bên cạnh cậu là cô nhóc bốn tuổi, con gái ông anh họ người Anh của Jordan, bé con mặc một bộ váy hồng, đi đôi giày trắng và buộc một chiếc nơ trắng quanh mái tóc đen dài. Bé đã nhìn dính vào Alec từ lúc hôn lễ bắt đầu và cuối cùng nhảy khỏi ghế chạy đến chỗ cậu.

Mẹ bé không phản ứng kịp, đành ngồi yên tại chỗ không dám phá ngang buổi lễ, hy vọng rằng Tamara sẽ không đến gần bức kính quá. Nhưng hiện tại thì cô bé đã đứng ngay cạnh Alec, hai mắt nâu mở to tròn xoe và đôi tay mũm mĩm vậy không ngừng khi thấy Alec nhìn xuống. Tiếng cười dường như lớn hơn, mọi người đều đang đợi xem Alec sẽ phản ứng thế nào với vị fan hâm mộ tí hon này. Cậu mở miệng, làm khẩu hình hai chữ “xin chào”. Tamara phấn khích đáp lại lời chào của cậu. Bec nắm lấy một tay bé, dường như đang chuẩn bị bạo phát.

Suy nghĩ thật nhanh, Alec thò tay lấy chiếc nhẫn cưới của Jordan ra khỏi túi và đặt vào tay bé. “Con đứng đây giữ cái này cho chú nhé, quan trọng lắm đấy.”

Bé con nhận chiếc nhẫn, giữ thật kỹ trong một bàn tay mũm mĩm và cười toe toét. Bàn tay mũm mĩm còn lại nắm lấy góc áo vest của cậu và nín chặt. Bé con sẽ không đi đâu cả.

Những tiếng vỗ tay vang lên khi mọi người nhìn thấy phản ứng nhanh nhẹn của Alec, và buổi lễ lại tiếp tục.

Nước trong đôi mắt cậu ầng ậng dâng lên trước khi Jordan kịp đọc lời thề. Nhìn đôi mắt long lanh của cậu, Jordan cũng ngấn lệ theo.

“Alec, anh nguyện thề, cả cuộc đời này sẽ luôn ở bên em, bằng tình yêu, tình bạn, cổ vũ em, mang lại cho em nơi chốn an toàn và niềm hạnh phúc mà em đáng được hưởng; Em, nhất định, là người xinh đẹp nhất cõi trần này. Là sinh linh hiếm hoi được Chúa ban tặng cả vẻ ngoài thiên thần và tâm hồn thánh khiết. Anh tự hào thay khi Chúa tạo ra một con người tuyệt vời như em và trao cho anh cơ hội được trân trọng yêu thương con người đó.” Alec giơ một tay lên gạt nước mắt với những ngón tay run rẩy không thể nào kiềm chế.

“Vì niềm vinh hạnh đó, anh sẽ luôn cảm kích, anh sẽ luôn tạ ơn Chúa với mỗi đêm được ngủ cạnh em, mỗi sáng thức dậy cùng em, và mỗi ngày được ở bên em.”

Jordan lấy nhẫn cưới ra khỏi túi, bàn tay trái của Alec run rẩy đưa sang, chiếc nhẫn nhẹ nhàng đẩy vào ngón tay cậu.

“Anh sẽ mãi yêu em, Alec. Cả đời này.”

Sonia mỉm cười nhìn sang Alec. Cậu khẽ hắng giọng và cất tiếng.

“Jordan, em nguyện thề, cả cuộc đời này sẽ luôn ở bên anh, bằng tình yêu, tình bạn, cổ vũ anh, mang lại cho anh nơi chốn an toàn và niềm hạnh phúc mà anh đáng được hưởng; Anh đã bước vào cuộc đời em, khiến em khuyu gối, trong cả trăm ngàn giấc mơ mỗi đêm, em vẫn không thể tưởng tượng ra sẽ có một người đàn ông tuyệt vời đến vậy. Anh là nhịp đập nơi trái tim này, giúp em duy trì sự sống, là sức mạnh nơi đôi chân này, giúp em bước về phía trước, dù cuộc đời đưa chúng ta đến đâu, chỉ cần bước bên anh, đó sẽ là con đường đúng đắn.”

Lúc Jordan chậm rãi gạt đi nước mắt, Alec xòe một bàn tay trước mặt Tamara và cô nhóc trịnh trọng đưa chiếc nhẫn sang cho cậu, cậu cầm lấy nó, đeo vào tay anh.

“Em sẽ mãi yêu anh, Jordan. Cả đời này.”

Sonia ra hiệu ký giấy chứng nhận kết hôn, một người đàn ông bước lên bục kính và trải tờ giấy ra trước mặt họ. Jordan ký trước, đến Alec, cuối cùng là Damien và Taylor ký dưới tư cách người làm chứng. Khi tất cả chữ ký đã đầy đủ, Jordan và Alec trở lại vị trí trước bục tuyên thệ.

Sonia mỉm cười hiền hậu. “Sau tuyên xưng, thệ ước, trao nhẫn, ký chứng nhận, ta tuyên bố, các con đã là vợ chồng. Hai bên có thể hôn nhau!”

Họ không cần phải tuyên bố đến lần thứ hai, cả sảnh đường bắt đầu vang lên tiếng vỗ tay và dần dần biến thành tiếng cổ vũ huyết sáo khi Jordan gần như chìm Alec vào vòng tay anh.

Sảnh đường bắt đầu bùng nổ. Những dải băng lụa treo đầy bốn bức màn và trần lều. Nến tím lung linh khắp lối. Khăn ăn tím, ghế dựa trắng, đĩa trắng, ly thủy tinh, dao nĩa bạc, sang trọng, thanh nhã mà đẹp mắt. Một vị nhiếp ảnh gia chạy lảng vảng khắp nơi, toàn bộ khung cảnh đều được ông thu vào ống kính. Không cần những nghi thức hay những bài phát biểu rườm rà, mọi người vui vẻ ăn mừng cho đến món cuối. Khi bàn ăn được dọn đi, âm nhạc bắt đầu nổi lên và buổi tiệc mở màn! Tay trong tay, Jordan và Alec nhảy

điều đầu tiên, mọi người hào hứng theo sau. Bec và Taylor cũng tham gia và trước khi Alec kịp nhận ra, một hàng dài các cô gái trẻ với ánh mắt lấp lánh và tâm trạng hào hứng đang kiên nhẫn đợi đến lượt mình được nhảy với thần tượng Tyler Curtis.

DJ đột nhiên cất tiếng. “Xin lỗi các bạn! Tôi lấy làm tiếc phải mời các bạn quay về chỗ ngồi, tiết mục tiếp theo sắp bắt đầu!” Mọi người bắt đầu lịch kịch tán đi, “Ngoại trừ cậu, Alec, cậu đứng yên ở đây nào.”

Alec ngơ ngác quay lại và bắt gặp nụ cười trên môi DJ. Mọi con mắt đổ dồn vào cậu. Belinda chen đến bế con gái về chỗ ngồi, nhóc con Tamara lắc đầu nguây nguây, cô đành phải hứa một lát sau sẽ cho bé lên với Alec. Jordan thần thần bí bí vác một chiếc ghế ra đặt ngay giữa sàn nhảy, đẩy Alec ngồi xuống và cầm lấy micro từ tay DJ. Khi anh giới thiệu cậu với quan khách, Alec tưởng mặt mình sắp cháy đến nơi.

“Không hiểu sao mà phu quân của tôi nhìn giống giống nghệ sĩ ấy nhỉ.” Tiếng cười khúc khích nổi lên bốn phía.

“Chả hiểu ai đã khiến em ấy tưởng lầm như vậy nữa.”

Tiếng cười càng lớn hơn, khiến mặt Alec càng đỏ hơn. Jordan lại vẫn tỉnh bơ.

“Vấn đề là, em ấy không hề biết, mà giờ thì sắp biết rồi, rằng tôi tài năng hơn em ấy rất rất nhiều trong mấy khoản sáng tác hát hò cơ. Tôi giấu nghề kỹ lắm. Bởi em ấy mà biết mình kém tài hơn tôi thì chả chịu cưới tôi đâu.” Alec chôn mặt vào giữa hai tay.

Jordan choàng tay lên vai cậu và kéo cậu lại gần. “Đừng khóc, em yêu à, yên tâm đi vẫn còn vài mớng chịu mua CD của em mà.”

Khách quan đã bắt đầu cười ngặt nghẽo.

“Tôi thấy, còn dịp nào thể hiện tài năng tốt hơn là trong lễ cưới của chúng tôi chứ? Thông điệp tình yêu sẽ được gửi đến vị phu quân mới qua một bài hát tuyệt vời.” Anh hôn lên một bàn tay cậu. “Sẵn sàng chưa?”

Alec lắc đầu, mặt đỏ rực, che miệng cười rúc rích.

“Ai cho em che mắt? Anh sáng tác bài này cực khổ lắm đấy!”

Cậu đành bấu tay xuống đùi, người run lên bần bật. Jordan gật đầu với DJ và âm nhạc, mà chả biết có phải âm nhạc hay không, bắt đầu. Nói thật ra thì đó là một tràng âm sắc kỳ cục và vô cùng khủng khiếp phát ra từ computer khiến người nghe bật ngửa trước khi Jordan kịp cất giọng. Đợi khi anh cất giọng, cả sảnh đường đã cười đến co giật. Ngũ âm của anh hoàn toàn vụn vẹo và thật sự có thể chấn diếc bất kỳ lỗ tai nào.

“Anh từng nghĩ mắt em là hàng lởm, anh còn nghĩ em là tay bợm đời.”

Alec cười đến ngặt nghẽo trên ghế, hai tay ôm chặt lấy bụng.

“Nhưng một ngày tim anh bỗng rung rinh, nhất là khi hai chúng ta làm tttt...”

Jordan kéo chữ “T” ra thật dài khiến cằm Alec rớt xuống và đôi mắt vàng trợn to. “...tất cả mọi việc cùng nhau và thấy nhau tri kỷ.”

Cả sảnh đường cười vật vã.

“Giờ mới hay em tuyệt đến thế nào, cuộc đời anh nay có em bước vào, anh sẵn sàng vượt muôn ngàn biển rộng, chỉ cần tay em đặt lên m...”

Anh dừng lại lần nữa, nháy mắt với Alec và cười sung sướng khi thấy hai má cậu cháy phừng phừng, “...mảnh tim anh mênh mông.”

“Em nóng bỏng trong quần da áo khoác, khiến anh muốn được cùng em hoan lạc, và thật may vì anh đã hành động, xé bỏ đi...”

Alec gần như ngã ra khỏi ghế và mặt cậu tưởng chừng cháy khét đến nơi. Mọi người xung quanh đã cười muốn đứt gân.

Vậy mà, từ đầu đến cuối, gương mặt Jordan vẫn nghiêm nghị đến chết.

“...mọi chiếc đuôi vẫn hằng đeo bám em.”

“Anh yêu sao bờ môi em gợi cảm, anh yêu sao giọng nói em ngọt ngào... Velother Raptorths!”

Ca khúc tỏ tình vô cùng vận xoắn và mất mặt, nhưng với Alec, có lẽ đây là bản tình ca đẹp nhất.

“Velother Raptorths của em êm tai nhất...”

Jordan quỳ một gối và nắm lấy tay Alec. “Và bây giờ cần kết thúc đi thôi...” Anh ra hiệu cho DJ ngừng nhạc, thì thầm với cậu lời kết bài.

“Anh yêu em, Alec Tyler.”

Alec ôm choàng lấy Jordan và hôn anh cuồng nhiệt, trong tiếng huýt sáo của đám đông.

Bữa tiệc kéo dài đến nửa đêm, ai nấy đều còn rất sung sức, ngoại trừ Tamara. Alec, Jordan, Isaac, Bryan, Bec, Taylor và Belinda quây quần quanh bàn, Tamara ngủ ngon lành trên tay Alec, hai tay vẫn còn vòng quanh cổ cậu. Jordan thì thầm vào tai phu quân, cậu gật đầu, hai người đứng dậy nắm tay nhau đến chỗ DJ, lúc Jordan cầm lấy micro và dang hắng, mọi con mắt bắt đầu trợn lên.

“Ày, đừng lo, tôi không hát nữa đâu!” Anh ngừng một lát để tiếng cười lắng xuống. “Tôi muốn gửi lời cảm ơn đến tất cả mọi người đã chia sẻ với chúng tôi niềm vui hôm nay. Tiệc mừng vẫn kéo dài đến sáng, hoan nghênh tất cả các bạn tiếp tục vui hết mình. Riêng hai chúng tôi đành cáo lỗi từ lúc này.”

Tiếng huýt sáo nổi lên bốn phía khiến Alec chỉ có thể gục mặt xuống cười trừ.

“Một lần nữa, cảm ơn mọi người vì đã có mặt, khiến đêm nay trở thành kỷ niệm đẹp nhất của chúng tôi. Đêm an lành!”

Cửa phòng ngủ đóng lại, những tiếng cười nói từ sảnh đường vẫn còn vang vọng, Jordan khum mặt Alec vào hai tay. “Xin chào phu quân của anh!”

Alec cười toe toét. “Xin chào anh xã của em!”

Jordan tìm đến tay cậu, dẫn người đến trước giường và đặt cậu ngồi vào trong lòng mình. “Có phải chỉ mình anh thấy vậy không? Hay đây thật sự là cảm giác tuyệt vời nhất thế giới?”

Bàn tay trái Alec móc vào caravat của Jordan, những ngón tay thon dài nơi lỏng nút thắt. “Không chỉ mình anh đâu. Em thậm chí còn không diễn tả nổi niềm sung sướng lúc này. Jordan. Tất cả dường như quá bình yên và hạnh phúc. Như lẽ ra phải thế.”

Chiếc caravat đã được cởi ra, bay thẳng xuống sàn. Ngón tay Alec bắt đầu cởi bỏ nút áo vest của Jordan.

“Tất cả thật sự bình yên và hạnh phúc. Từ bây giờ trở đi, sẽ là như thế.”

Đứng dậy, cuốn lấy Alec trong vòng tay, Jordan xoay một vòng và đẩy cậu xuống giường, đầu đặt trên gối, giày và vớ cậu được anh cởi ra, rồi đến của chính anh. “Đêm nay em đẹp lắm, dù anh biết em vẫn luôn đẹp như thế, nhưng đêm nay anh tưởng nghẹt thở vì em, ôi Alec, anh đúng là gã đàn ông may mắn nhất quả đất.”

Caravat của Alec cũng chịu chung số phận với Jordan khi đôi môi họ tìm đến nhau trong nụ hôn mềm mại mà chậm rãi. Những ngón tay lướt đi đầy khơi gợi trên khuy áo, trên khóa quần của đối phương. Tiếp xúc da thịt ngày một tăng lên khi quần áo ngày càng ít đi. Bàn tay Alec ve vuốt trên bờ vai Jordan, kéo dọc xuống, đến cẳng tay, cánh tay. Sức nặng của cơ thể Jordan khiến cậu vừa an tâm vừa kích động. Xúc cảm như được nhân lên gấp ngàn lần, qua những lời thề nguyện đến bây giờ vẫn rõ ràng trong tâm trí, qua khát khao muốn được hòa làm một với đối phương, từng tác từng tác da thịt như kêu gào đòi hỏi. Tri giác bây giờ chỉ còn là ước muốn không hề kiềm chế được khám phá tất cả mọi thứ của nhau, chia sẻ mọi niềm vui và khoái lạc. Họ để bàn tay và những ngón tay mình dạo trên cơ thể đối phương, tìm đến những nơi vẫn luôn đem lại xúc cảm, và đêm nay chúng như được phủ thêm một tầng hài hòa tinh tế đến tận cùng.

Họ không cần phải vội vàng cuồn cuộn. Thay vào đó, họ cảm nhận đối phương bằng những vuốt ve gợi cảm và dịu dàng, để bờ môi chơi với ngón tay, để những giao tiếp vốn chẳng cần lời, mọi điều muốn nói đều đã được thể hiện bằng những phương cách mà ngôn từ chẳng thể truyền tải được.

Đó là sự kết hợp sâu sắc nhất từ thể xác, đến trái tim, đến linh hồn, len lỏi qua nhau đến từng hơi thở và tràn vào sự sống của nhau. Họ khao khát nhau như vẫn hằng khao khát, giây phút này lại càng thêm mãnh liệt. Họ bắt đầu lại một lần nữa, đi lên chuyển hành trình không có điểm dừng, không có gì chia tách được. Không sức mạnh nào vượt lên xúc cảm họ đang có, không gắn kết nào chặt chẽ hơn thân thể họ đang cuốn lấy nhau, sức mạnh khiến một đôi uyên ương trường cửu, cũng là sức mạnh khiến tự thân mỗi người ngày một hoàn thiện. Hai người, nghĩa là sự kết hợp của hai nguồn sinh lực. Không thể tách rời, không thể đánh bại.

T/N: Tamara đáng yêu quá, Jordan dữ dội quá, “ca khúc” hải hùng quá, và... chương này ôi chao nhiều hường phần quá:v

32. Chương 32

Mười một tháng sau.

“Jordan à, cuộc đời em chưa bao giờ căng thẳng như lúc này cả.”

Dời tay ra khỏi hông Alec, Jordan đặt chúng lên vai anh xã nhà mình và kéo cậu ra khỏi gương. “Được rồi, lại đây nào.”

Những ngón tay run rẩy của cậu mãi không chịu hợp tác, Jordan đành phải giành lấy việc đeo khuyên mào cho cậu.

“Anh cũng không nghĩ mình từng thấy em căng thẳng như thế này đâu. Hít thở sâu nào, kéo em xuống luôn trước khi limousine đến đây.”

“Nhìn em ổn chứ?”

Trong gương là hình ảnh Tyler Curtis với một tạo hình hoàn toàn khác. Tủ quần áo tuyển màu đen mà Frank Brooks luôn luôn ép cậu mặc nay đã không còn nữa. Thay vào đó, những trang phục với màu sắc tươi sáng và trẻ trung vốn dùng để chuẩn bị cho buổi debut của cậu bây giờ tha hồ được trưng dụng. Quần vẫn là quần da bó như trước, nhưng ống quần đã rộng rãi hơn với những sọc dọc đen và xám xen kẽ, giữa chất gothic lại điểm thêm chút phong cách retro, chúng ôm gọn lấy đôi chân cậu, từ hông kéo xuống đến mắt cá chân, nhẹ nhàng bó lại trong đôi giày khóa cổ cao sáng màu. Sơ mi xám vừa vặn, nổi bật với họa tiết đồ từ trung tâm xuống đến gần mép áo, cổ áo và tay áo viền đen. Một chiếc jacket khoác bên ngoài theo kiểu thủy thủ với hàng khóa kéo trên túi, tô điểm cho chiếc sơ mi xám bên trong. Và cuối cùng, chiếc thắt lưng đính tán nhẹ nhàng làm nốt nhiệm vụ của mình.

Kiểu đầu đặc trưng của Curtis giờ không còn ngắn tua tủa như trước nữa, tóc cậu bây giờ đã dài hơn rất nhiều, những nếp vuốt như được truyền thêm một tầng sinh khí mới. Vài điểm highlight màu xanh tối phân bố hài hòa trên bề mặt tóc theo những nếp vuốt ngược ra sau, không phải theo kiểu đầu đinh thông dụng bất di bất dịch của Tyler Curtis từ trước đến giờ. Hiện tại, cậu vẫn mang phong cách gothic nhưng đậm chất cá nhân và style vô cùng cá tính. Đôi mắt vàng hổ phách đã trở thành thương hiệu, cậu không còn bước ra ngoài đám đông với nổi e dè vì màu mắt ấy nữa. Hơn một năm qua Alec càng ngày càng tự tin. Vào chính bản thân cậu, vào công việc mà cậu đang làm. Cậu hoàn toàn thả lỏng với con người thật của mình và chẳng ngại ngần thể hiện ra. Quần áo và trang phục không còn bó buộc trong khuôn khổ của Tyler Curtis, từ những chiếc quần jean cổ điển đến những chiếc áo sơ mi thoải mái, thời trang của cậu ngày càng đi gần hơn với màu sắc của chính Alec Tyler. Phong cách thẩm mỹ độc đáo này giờ là của một nghệ sĩ thực thụ và một chàng trai trẻ thông minh tài năng.

Cài xong khuyên mào, Jordan dời tay ra phía sau đầu cậu và dìu Alec vào một nụ hôn cuồng nhiệt hồng hoa đi căng thẳng. Hôm nay Jordan ăn mặc rất trang trọng, bộ vest đen thủy thủ và caravat đỏ ton sur ton với họa tiết trên sơ mi Alec.

“Cùng à, thật ra thì quần áo em đang mặc cũng không khác với phong cách ngày thường là mấy đâu.”

Anh nắm tay Alec, lướt qua chiếc gương lớn trong phòng tắm và kéo cậu vào phòng ngủ.

“Không tốt à?”

Jordan lắc đầu, trợn mắt. “Sao lại không! Em mặc quần bó bao giờ cũng tuyệt vời hết, em yêu! Anh cực lực ủng hộ! Niềm vui lớn của đời anh chính là mỗi ngày được chứng kiến em rời phòng tắm trong những bộ trang phục khác nhau và tha hồ tư tưởng đến hình ảnh mình cởi chúng ra...”

Alec đặt ngón trỏ lên miệng anh, cười khế. “Suyt! Con bé nghe thấy bây giờ!”

Bỏ anh lại trong phòng ngủ tự mang giày, cậu đi loanh quanh trong đại sảnh, lượm lặt những cuốn sách vương vãi và xếp gọn chúng vào một chiếc túi nhỏ. Cậu còn thêm vào một bọc kẹo và hai chai nước trái cây.

Xong việc, cậu chống hai tay lên hông, đặt chiếc túi xuống sô pha. “Chú đã bảo con điều gì về bút màu và nội thất nào?”

Tamara chớp mắt. “Không được vẽ lên ạ.”

“Đúng thế! Nào, cất hết đi, đến giờ rồi!” Những chiếc bút màu được xếp vào hộp, rồi chiếc hộp được cất gọn vào túi.

“Alec?”

“Sao vậy?”

“Giày con đau.”

“Sắc đẹp đồng nghĩa với đau đớn. Bao giờ con lớn, con sẽ hiểu. Nào, vào toilet trước đã.”

Tiếng gõ cửa vang lên gián đoạn cuộc trò chuyện, Alec trông thấy Jordan bước ra khỏi phòng ngủ đi mở cửa. Tamara lập tức nhảy khỏi sô pha tới chỗ Bec.

“Tamara! Toilet! Con phải đi ngay!”

“Con không cần!”

Bé cô bé bước về hướng phòng tắm, Alec vẫy vẫy một tay lên chào Bec rồi tiếp tục, “Con cố đi đi, lát nữa lên xe chú không muốn con khóc đòi đi tè đâu.”

Tamara, năm tuổi, luôn được làm mọi việc theo ý thích, nhưng bé hiểu rất rõ rằng cãi nhau với Alec là không có khả năng.

“Con không tè đâu, con không biết tự kéo vớ lên mà!”

Alec đảo mắt, đẩy cô nhóc vào phòng tắm. “Ôi Chúa ơi! Thôi được rồi, con cứ vào đó đi, bao giờ xong thì ra đây chú kéo vớ cho con. Nhanh lên nào.”

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Alec trong lễ cưới, Tamara đã dính lấy cậu không buông. Mỗi cuối tuần thứ hai trong tháng, Jordan lại chở cô bé đến nhà chơi và ở lại, gần như bé đã thành con gái nuôi của hai người. Chú thỏ pony được tặng hôm Giáng Sinh đã thành đồ chơi yêu thích, những cuối tuần được đến nhà hai người được khoanh tròn lên lịch đếm từng ngày. Những kỳ nghỉ ở trường là thời gian ưa thích của bé, bởi bé sẽ được ở chơi lâu hơn mà chẳng hề vội mẹ. Và bây giờ thì, bé đang ở Los Angeles, trong một khách sạn năm sao, chẳng hề biết mình sắp sửa xuất hiện trên thảm đỏ lần đầu tiên trong đời. Dù rất thích Jordan nhưng Alec mới là thần tượng tuyệt đối của bé cơ.

Nghe thấy tiếng xả nước trong toilet và nhìn Tamara bước ra ngoài với đôi vớ tuột ở mắt cá chân, Alec lập tức chạy đến sửa lại cho bé.

“Con đi chưa?”

“Rồi ạ.”

Điệp vụ kéo vớ hoàn thành, Alec nắm lấy tay nhóc con.

“Nào, khi chúng ta đến nơi và bước ra khỏi xe, con không được buông tay chú đâu đấy. Ở đó có rất nhiều người nên nếu con chạy đi là chú không tìm được đâu. Dính chặt vào chú như keo ấy, hiểu chứ?”

Bất kể những khó khăn gặp phải trong việc làm bố trẻ con bán thời gian, sự có mặt của Tamara vẫn là điểm nghỉ cần thiết giúp Alec giải phóng đầu óc khỏi những lo âu về buổi trao giải và hai đề cử đêm nay. Thắng hay thua, cũng đều là lần đầu tiên cậu trở lại sân khấu sau hơn một năm vắng bóng, dù cậu không trực tiếp hát nhưng vẫn phải ngồi sau chiếc piano và trình diễn trước một dàn toàn sao hạng A. Tyler Curtis trở lại cuộc chơi một cách hoàn toàn bất ngờ và khiến đám đông chẳng thể nói thêm được điều gì. Nếu chiến thắng cả hai hạng mục, cậu sẽ khiến toàn thể nền công nghiệp giải trí bùng nổ. Là nghệ sĩ trẻ tuổi nhất đêm nay nhận được đến hai đề cử, mọi người đều trông mong Tyler Curtis sẽ làm nên thành tích rạng rỡ.

Nổi bật như một trái ổi cay đỏ rực trong bộ váy dài ôm sát và mái tóc bồng bênh thậm chí còn đỏ hơn lúc trước, nổi căng thẳng của Bec chẳng kém Alec một chút nào. Bất gặp ánh mắt cậu nhìn sang khi đang cố gắng kiểm tra lại bản thân lần nữa trong chiếc gương lớn trên tường, Bec chớp mắt.

“Trông em lộng lẫy quá! Chị thì sao, có lộng lẫy không?”

Tamara đã nhanh nhẩu trả lời thay cậu. Trong bốn người hôm nay, xem ra bé con là nhân vật duy nhất chẳng có chút căng thẳng nào.

“Cô đẹp lắm ạ! Con thì sao, có đẹp không?”

Bec cúi xuống buộc lại nơ cho bé, nhóc con đang mặc bộ váy tím nhạt phối nơ hồng, trông chẳng khác nào một nghệ sĩ năm tuổi thực thụ.

“Xinh lắm! Hai ta là những cô nàng đẹp nhất đêm nay nha!”

Tiếng gõ cửa vang lên làm Alec khẽ giật mình.

Tay trái cậu bấu chặt lấy tay Jordan, tay phải che miệng, oằn người xuống thều thào qua những kẽ ngón tay. “Em muốn bệnh quá.”

Tamara hớn hở chạy ra mở cửa. Đứng bên ngoài là một người đàn ông mặc đồng phục khách sạn, anh ta mỉm cười với bé con rồi cung kính nói. “Bất cứ khi nào ngài sẵn sàng, ngài Curtis.”

Thay vì bị chen ép giữa một rừng ký giả và fan hâm mộ, chiếc limousine đã được sắp xếp đỗ ở cửa sau khách sạn, tại lối đi dành riêng cho nhân viên. Cửa đã được mở sẵn, Bec leo lên trước, theo sau là Tamara, đến Alec, và Jordan cuối cùng.

Lúc cánh cửa đóng lại đằng sau họ, Issac trở về chỗ ngồi và bắt đầu lái xe đến khu vực trao giải. Khoảng cách càng gần, căng thẳng của Alec lại càng tăng cao. Theo lời đồn đại của báo chí và giới truyền thông, khả năng Tyler Curtis đoạt giải ở cả hai hạng mục đêm nay là vô cùng lớn, kể cả những nghệ sĩ còn lại trong danh sách đề cử cũng đã gờ tay đầu hàng. Giới giải trí và toàn thể fan hâm mộ đều háo hức trông chờ giây phút được nhìn thấy Tyler Curtis phát biểu cảm tưởng khi nhận giải, nhưng quan trọng hơn hết, họ càng mong được nhìn thấy sự xuất hiện của chính bản thân cậu. Tất cả đều muốn trở thành người đầu tiên chứng kiến thần tượng Tyler Curtis trở lại sau hơn một năm trời vắng bóng và lọt vào danh sách ký giả may mắn được phỏng vấn cậu trên thảm đỏ.

Sau mười lăm phút, chiếc limousine từ từ tiến vào giữa một hàng dài những chiếc xe sang trọng. Alec bấu cứng lấy đùi Jordan, cảm giác máu trong người mình đã hoàn toàn lạnh đi.

“Ôi chúa ơi, đến nơi rồi! Em muốn về nhà quá!”

Choàng một tay lên vai Alec, Jordan nhích lại gần cậu. “Nếu cái này có thể khiến em thấy đỡ hơn, thì, thật ra anh cũng đang căng thẳng bỏ mẹ đây!”

Tay nhét chocolate vào miệng hết miếng này đến miếng khác, chân đu đưa một cách hạnh phúc, Tamara chen vào. “Jordan, không được chửi thề!”

Alec giành lại hộp chocolate từ tay bé con và nhét vào tủ lạnh. “Con ăn như lợn ấy!” Nói rồi, cậu rút mảnh khăn giấy từ chiếc hộp gần đó sang lau miệng và hai tay cho bé. “Há mồm ra chú xem nào?”

Nhóc con cười nhả răng, khoe ra hai hàm răng dính đầy chocolate. Và chúng là thứ tiếp theo bị cậu lau đi.

“Tủ lạnh đầy đồ ăn đâu có nghĩa là con được phép ăn tất chứ!”

Cậu ném khăn giấy vào sọt rác, đặt lại tay lên đùi Jordan, đảo mắt. “Lại khiến em nhớ đến nguyên nhân chúng ta quyết định có con.”

Liếc sang Tamara, Jordan nhún vai. “Thì em có rồi đấy.”

Anh vùi mặt vào cổ Alec, hôn khắp lượt từ cổ, đến tai, ra sau gáy cậu. Sự im lặng bất thường của Bec cho biết cô cũng đang căng thẳng. Hôm nay cô đã trải qua hàng giờ với những chuyên gia trang điểm và stylist đỉnh nhất, nổi háo hức ban đầu dần dần chuyển thành căng cứng thần kinh khi thời gian càng lúc càng đến gần buổi lễ. Ngay cả Tamara cũng nhận được ưu đãi như một ngôi sao nhỏ, các stylist đã bỏ công rất nhiều với mái tóc đen dài của bé. Khi chiếc limousine tiếp cận mỗi lúc một gần với thảm đỏ, nỗi căng thẳng của mọi người, ngoại trừ Tamara, càng dâng lên đỉnh điểm. Qua cửa sổ ngăn giữa khoang lái và chỗ ngồi phía sau limousine, Isaac bình tĩnh thông báo rằng họ sẽ là người tiếp theo bước xuống.

Ngón tay của Alec gần như khoan thẳng vào đùi Jordan. “Ồi không!”

“Em sẽ không sao đâu, cưng à.”

Chiếc limousine ngay phía trước họ đã mở cửa, nghệ sĩ trên xe bước xuống và nó dần dần chuyển bánh về phía xa. Ban tổ chức đã thiết kế một chiếu nghỉ ngay bên cạnh thảm đỏ, nhân viên ở đó lập tức chạy đến mở cửa chiếc tiếp theo, chính là xe của họ. Giây phút Bec bước ra khỏi xe, ký giả và đám đông vỡ òa lên kích động. Nếu Bec Braxton có mặt trên limo nghĩa là Tyler Curtis cũng đang ở bên trong. Tamara bước ra sau, nhóc con vẫy tay hào hứng như thể vị khách mà mọi người trông đợi chính là nhóc. Sự xuất hiện của Jordan tiếp theo đó khiến đám đông càng thêm điên loạn. Và khi Alec chỉ mới đặt được một chân ra ngoài, tất cả đã òa lên như ong vỡ tổ. Chiếc limosine vừa rời đi, cậu đã bật xong chế độ “Tyler Curtis”, mỉm cười như không hề có chút căng thẳng nào, như một năm qua vẫn chưa từng vắng mặt. Mọi người gần như điên cuồng. Ký giả nhào nhào chen lấn để được đặt câu hỏi với cậu và các fan hâm mộ ở khu vực phía sau cuống lên tìm một góc để nhìn. Mọi người đều háo hức muốn nhìn tận mắt thần tượng mà họ vẫn luôn trông đợi trở lại hoàn toàn khỏe mạnh. Không một người nào có thể thể hiện phong cách retro, gothic, rock một cách tràn đầy cảm hứng và độc đáo như Alec. Hình ảnh của cậu khiến tất cả điên cuồng. Tyler Curtis đêm nay thật nóng bỏng, gợi cảm và rực rỡ hơn bao giờ hết.

Một nữ ký giả chen chúc giữa rừng người để tìm đến vị trí gần nhất bên cạnh cậu. Tạm thời tách ra khỏi Jordan, Alec hít một hơi sâu và cúi xuống trước microphone cùng với Tamara vẫn đang được cậu bế trên tay. Gần như có thể nghe thấy tiếng gào thét và vỗ tay bao trùm khắp nơi, Alec cúi đến gần hơn để bắt lấy từng từ.

Những nụ cười hứng khởi truyền từ gương mặt ký giả này đến ký giả khác. “Tyler Curtis! Hãy nhìn đám đông mà xem!”

Cậu gật đầu, vẫy tay với các fan trong khu vực đang đứng, gây ra một tràng sấm sét cổ vũ to hơn nữa.

“Tôi biết! Họ thật tuyệt vời, phải không?”

“Trông cậu rực rỡ như cổ tích! Hình ảnh mới rất tuyệt! Cho hỏi stylist nào đã giúp cậu đêm nay?”

“Là tôi! Tự mình gài đến từng cái khuy giày và mọi thứ! Ồi, khoan đã nào, chúng là khóa giày cơ!” Từ hai bên, từ phía trên, rồi phía dưới, những chiếc camera nháy lên liên tục bắt lấy từng hình ảnh. “Quý cô bé nhỏ xinh đẹp trong tay cậu là ai đây?”

Nhóc con cúi xuống và nắm lấy chiếc microphone. “Tamara ạ!”

“Xin chào Tamara! Đêm nay ai mặc áo đẹp cho cháu thế?” Cô bé chỉ vào Alec. “Chú ạ!”

Nữ ký giả bật cười, đứng thẳng lên và tiếp tục đặt hết mọi chú ý vào Alec. “Hai đề cử, mọi người đều tin rằng cậu vô cùng xứng đáng, cảm giác của cậu thế nào?”

Nắm lấy bàn tay Jordan khi nhận ra anh đã tiến lại gần hơn, Alec đợi đến khi anh hoàn toàn yên vị bên cạnh cậu mới trả lời. “Thật ra tôi đang vô cùng căng thẳng, giành được giải thưởng là việc mà tất cả mọi người đều mong muốn. Tôi chỉ có thể chờ đợi!”

Ký giả nở nụ cười thật tươi với Jordan. “Jordan, thật vui khi được nhìn thấy anh! Trông anh hết như một hoàng tử trong mơ!”

Mỉm cười, anh nhìn về phía Alec, một bên lông mày nhếch lên. Tung hứng nghệ sĩ và người nhà của lên mây là việc thường thấy nhất ở Hollywood hiện nay.

“Dường như cuộc sống hôn nhân khiến hai người càng thêm rạn rỡ!”

Cái nhếch môi của Jordan bật lên thành tiếng cười khe khẽ. “Đúng là như vậy thật.”

“Anh tin tưởng vào chiến thắng của Tyler chứ?”

“Tất nhiên rồi.”

Nữ ký giả tiếp tục lớn gan với một câu hỏi đầy tính cá nhân. “Sức khỏe của anh thế nào?”

“Tôi rất tốt, cảm ơn cô.”

Alec lùi lại một bước để báo hiệu buổi phỏng vấn đã hết thúc, nữ ký giả lập tức nhận ra điều đó, đành ngoan ngoãn gật đầu. Cô ta hiển nhiên biết mình đã vượt qua giới hạn, chỉ có thể âm thầm nhận lệnh.

“Cảm ơn cậu, Tyler. Trông cậu rất tuyệt vời, chúc cậu may mắn trong buổi lễ hôm nay.”

“Cảm ơn cô. Bảo trọng.”

Vẫy tay lần cuối với đám đông, cả bốn người bước nhanh về phía lối vào, càng lúc càng xa những âm thanh ồn ã bên ngoài.

Lịch sự chào hỏi một vài nghệ sĩ chưa từng quen biết nhưng vẫn tỏ ra thái độ như đã thân thiết với cậu từ lâu, Alec nắm chặt tay Jordan và dẫn cả bốn vào ghế ngồi theo hướng dẫn của nhân viên.

“Ôi không! Ngay mặt tiền! Ngượng chết đi được!”

Vừa ngồi xuống, Tamara đã quyết định rời bỏ chiếc ghế và leo lên đùi Alec. Jordan ngồi ngay bên phải cậu còn Bec chọn chiếc ghế Tamara đã bỏ qua. Xung quanh đều là những gương mặt nổi tiếng, khiến nỗi sợ hãi của Bec càng tăng lên tột độ.

Cô siết chặt tay Alec và thì thầm vào tai cậu. “Chị sẽ làm hỏng mọi thứ mất, chị thề đấy!”

Cậu cũng thì thầm đáp lại. “Họ có đèn chiếu trước sân khấu mà. Lúc lên đó chị sẽ không nhìn thấy gì đâu. Tốt nhất là cứ tưởng tượng chị đang hát một mình trong phòng trống vậy. Tin em đi, em cũng sợ chết khiếp như chị thôi.”

Toàn bộ khu vực đều kín chỗ ngồi. Những tiếng trò chuyện xôn xao dần trở thành tiếng thì thầm khe khẽ khi âm thanh tuyên bố lễ trao giải bắt đầu vang lên.

T/N: Cố lên, còn 1 chương nữa thôi...

33. Chương 33

Một chiếc mic đứng, một cây đàn piano cánh, Bec và Alec. Những tiếng vỗ tay rào rào chào đón hai người, sau đó khán đài chìm vào lặng yên và chờ đợi. Alec có thể nhìn thấy và cảm nhận những ngón tay mình run rẩy trên phím đàn. Chờ đợi cho họ là dàn nhạc giao hưởng, ẩn trong bóng tối bên ngoài khu vực đèn chiếu của sân khấu.

Tiếng piano vang lên dẫn đường cho giọng ca của Bec. Giây phút ngón tay Alec chạm vào phím đàn, nỗi lo âu này giờ tan biến, và cậu dần dần chìm vào trong âm nhạc. Đôi mắt nhắm lại, chất rock nhẹ nhàng vẫn thường thấy trong những màn biểu diễn của cậu xuất hiện, những nốt nhạc của Alec bao trùm lên khán đài và len lỏi vào từng góc ngách trong tâm trí người nghe. Bec không để lỡ một nốt nào, chất giọng của cô ăn ý hoàn hảo với giai điệu bài hát. Cô không có kỹ thuật tuyệt vời như Alec, cô không có sức mạnh bùng nổ như cậu, nhưng cô đang hát bằng giọng nữ mê ly uyển chuyển với một bài hát đầy sức mê hoặc. Giữa đoạn

điệp khúc, dàn nhạc giao hưởng bắt đầu tấu lên, bắt lấy tâm trí của người nghe bằng điệu vũ của violin và sáo gỗ, bằng những tiếng thánh thót chạm lên toàn bộ năm giác quan, khiến mọi người ngây ngất và để cho tâm hồn cùng cảm xúc của mình hòa làm một với âm nhạc. Bài hát tiến đến cao trào trong tiếng piano mạnh mẽ, tiếng dàn nhạc dồn dập, tiếng hát vút cao và đám đông hoàn toàn bị mê hoặc trước những gì đang diễn ra trên sân khấu. Phần biểu diễn kết thúc trong những lời hoan hô cổ vũ vang dội không ngớt bao trùm khắp khán phòng.

Vẫn ngồi yên bên chiếc đàn, Alec để ánh sáng sân khấu soi rọi Bec. Đây không chỉ là giây phút của cậu, đây cũng chính là giây phút của cô. Lần đầu tiên biểu diễn trước công chúng, trước mặt những nghệ sĩ hàng đầu trong giới, và cô đã thành công. Sau khi cúi chào hai lần, cô tiến đến bên cạnh piano, nắm lấy bàn tay Alec và giơ lên không trung. Tiếng hô hào bùng nổ.

Nỗ lực trở lại ghế ngồi một cách thản nhiên nhất, Alec đặt mình xuống bên cạnh Jordan và bàn tay họ ***g vào nhau, trao nhau một nụ hôn và một cái ôm thân mật. Jordan quay sang chúc mừng em gái bằng một cái ôm siết nữa, trong khi Tamara bầu chặt lấy cổ Alec lú ra lú rú không ngừng. Khi tất cả những lời chúc mừng dịu đi, vòng tay Jordan vẫn nắm chặt đôi vai Alec, anh thì thầm vào tai cậu. “Em thật tuyệt vời. Anh rất yêu em.”

Alec cũng quay sang thì thầm đáp trả. “Em yêu anh.”

Hai ngôi sao tên tuổi của Hollywood sống vai nhau tiến lên sân khấu khiến mọi sự chú ý đổ dồn vào họ. Alec hít một hơi sâu, run rẩy từ đầu đến chân. Bec lướt qua Tamara và nắm lấy bàn tay còn lại của cậu.

Dường như mọi người đều đang nín thở cùng họ. “Đề cử cho giải thưởng Nhạc Phim Hay Nhất bao gồm...”

Ba cái tên được xướng lên trước Alec, và gương mặt của các nghệ sĩ hiện lên trên màn hình lớn. Với mỗi lần xướng tên, Alec lại vỗ tay theo một cách lịch sự. Tên cậu được gọi cuối cùng và cậu tưởng tim mình như ngừng đập trong ***g ngực.

“Đề cử thứ năm...” Đợi tiếng vỗ tay của đám đông dần dần dịu đi, nữ minh tinh nhìn vào kết quả và nở một nụ cười với nam minh tinh bên cạnh. “... Tyler Curtis với ‘Khát khao và Trừng phạt.’”

Âm thanh lúc phong bì ghi tên người thắng cuộc được xé mở như tiếng cửa đập thẳng vào tai Alec. Cậu nhũn ra từ đầu đến chân, Jordan bên cạnh cảm thấy một ngọn lửa pha lẫn giữa căng thẳng và phấn khích âm ỉ cháy trong anh.

Khi chiếc thẻ tên được lấy ra khỏi phong bì, nữ minh tinh nhìn vào dòng chữ trên đó, liếc về phía camera và cười thật tươi, “... xem ra đêm nay đã có người làm nên lịch sử!”

Alec lao đảo về phía Jordan và gần như đập hai tay lên mặt. “Tyler Curtis với ‘Khát khao và Trừng phạt.’”

Bên tai cậu bây giờ là tiếng hoan hô như sấm, cậu cảm nhận được vòng tay Jordan siết chặt, những cảm xúc tăng tăng lớp lớp đang bùng nổ choáng ngập tâm trí cậu. Ở tuổi hai mốt, cậu là nhà soạn nhạc trẻ nhất giành được giải Oscar cho hạng mục Nhạc phim hay nhất. Cậu không biết mình nên khóc, nên cười, nên hét lớn hay nên im lặng. Hít một hơi thật sâu để giúp mình đứng vững, cậu bước qua khoảng cách ngắn ngủi từ chỗ ngồi đến sân khấu để tiến lên bục với giải thưởng và những lời chúc mừng đang chờ đợi.

Nữ minh tinh trao trao tượng vàng cho cậu kèm theo cái ôm hôn và bắt tay, chiếc mic đứng được nhường chỗ cho cậu.

Đợi tiếng huýt sáo và vỗ tay của đám đông dần dần dịu đi cũng giống như đợt sấm sét giữa một ngày hè nắng nóng. Cuối cùng cậu đành phải giơ một tay lên để ra hiệu cho mọi người im lặng. Đám đông lập tức yên ắng như tờ.

Cậu lắc lắc đầu, nhìn vào bức tượng Oscar. Cậu có thể cảm thấy nước mắt đang ầng ậng trong mi và làm nhòe đi tầm mắt, cậu khẽ hắng giọng, gần như run rẩy. “Có quá nhiều thứ đang xoay vòng trong tâm trí tôi vào lúc này và tôi không biết liệu mình có thể diễn tả thành lời hay không. Tôi viết bản nhạc này từ hơn hai năm trước, chưa bao giờ nghĩ đến một ngày nó sẽ được dùng vào một bộ phim và tất nhiên không thể tưởng tượng nổi đến việc giành giải Oscar với nó. Tôi thật sự xúc động. Tôi sẽ không để các bạn phải chán ngán với một bài phát biểu dài dằng dặc, tôi chỉ xin phép được cảm ơn những người quan trọng nhất. Quản lý mới của tôi, Richard White, người không bao giờ bỏ buộc tôi!”

Không ai ngồi nữa – Mọi người đều đứng lên, lắng nghe từng lời một.

“Những người đã luôn ủng hộ giúp đỡ tôi trong quãng thời gian hồi phục, cảm ơn các bạn rất nhiều. Em chồng yêu quý của tôi, Rebecca Braxton, để có thể mang chất giọng mê hoặc của mình ra thể hiện ca khúc này, đã phải vượt qua rất nhiều khắc nghiệt với tính cách hoang dã của cô ấy!”

Những tiếng cười vang lên và rất nhiều đôi mắt đổ lên người Bec.

“Bố và mẹ chồng tôi, con cảm ơn hai người, vì tất cả. Chú Issac, cảm ơn chú vì mọi thứ. Tamara...” Cậu gơ tay lên vẫy và nhóc con vẫy lại. “... Cảm ơn con vì đã luôn là chính mình!”

Tiếng cười càng lớn hơn nữa.

“Jordan là người đã khuyến khích tôi đưa bản nhạc này cho Richard xem và thuyết phục tôi rằng nó hoàn toàn đủ khả năng. Lúc Richard nhìn thấy nó, anh ấy đã đề nghị tôi giấu tên và gửi đi với tựa đề Khát khao và Trừng phạt, và Jordan hoàn toàn ủng hộ. Cảm ơn anh, anh yêu, vì đã là âm nhạc của em, vùng đất an toàn của em, động lực của em, và trái tim em. Dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, có anh làm chồng bên cạnh em là niềm hạnh phúc lớn nhất. Em yêu anh.” Cậu gơ hai tay lên không trung và vẫy về phía các fan ở khu vực đang đứng. “Và cảm ơn tất cả các bạn, tôi yêu mọi người rất rất nhiều.”

Cậu bước khỏi khán đài trong tiếng vỗ tay như sấm.

Bị giữ lại phía sau sân khấu với bài phỏng vấn dành cho người thắng cuộc, Alec trả lời các câu hỏi và cười với thợ chụp ảnh, nhưng trong lòng lại chỉ muốn nhanh chóng trở về với chỗ ngồi bên cạnh Jordan trước khi mục tuyên bố giải thưởng “Ca khúc trong phim hay nhất” bắt đầu. Càng bị kẹt lâu trong bài phỏng vấn, hy vọng trở về chỗ ngồi kịp lúc càng mong manh. Tất cả những đôi tay vươn đến đều chỉ để kéo cậu sang một chiếc microphone khác, và những nghệ sĩ cậu chỉ nhìn thấy trên mặt báo vui vẻ tạo dáng chụp hình cùng cậu. Đã rất lâu rồi cậu mới lại bị vây giữa một cuộc phỏng vấn chụp hình và giao lưu trực tiếp với fan, cậu phải cố gắng hết mình để mỉm cười với mọi người, giữ bình tĩnh và phong độ nhất có thể để chen ra khỏi đám đông đang không ngừng phấn khích.

Bên trái cậu, một người đàn ông với cặp hồ sơ trên tay và ánh mắt sắc sảo nhẹ nhàng nắm lấy khuỷu tay cậu. “Cậu là người được đề cử tiếp theo, Tyler, xin hãy ở lại bên khán đài.”

Thất vọng vì không được ở nơi mình mong muốn, Alec đành phải nghe theo và đi vòng ra phía sau khán đài. Hai minh tinh khác đang đứng trên bục trao thưởng.

“Đề cử cho Ca khúc trong phim hay nhất bao gồm...”

Ba đề cử được công bố và gương mặt nghệ sĩ lại được chiếu trên màn hình lớn. Alec hít một hơi sâu bình tĩnh, khẽ gõ gõ giày tới lui trên nền thảm. Vẫn là những tiếng vỗ tay lịch sự vang lên theo từng cái tên được xướng. “Tyler Curtis với ‘Ngày đèn tội!’”

Để đáp lại tiếng cổ vũ bên tai, Alec vẫy tay chào với những chiếc camera đang chĩa vào mặt cậu. Phong bì được xé mở, tiếng hút khí vang lên giữa đám đông, và tên người đoạt giải được công bố.

“Một lần nữa giành chiến thắng! Tyler Curtis với ‘Ngày đèn tội!’”

Cảm giác mình là một con cá đã bị quăng khỏi mặt nước, bước đi giữa hàng hàng người đang reo hò cổ vũ, Alec nhận tượng vàng Oscar với thật nhiều nụ hôn và bắt tay hơn nữa.

Khi lướt qua chỗ ngồi, cậu gửi một nụ hôn tới Jordan và vẫy tay với Bec. “Lên đây với em nào, Beccy.”

Không cần phải được hỏi hai lần, cô cẩn thận bước lên từng bậc thang. Cô giang tay ra và cả hai trao nhau một cái ôm thật chặt.

Alec đặt tượng vàng Oscar vào tay cô và nói trước microphone. “Tôi sẽ chỉ nói cảm ơn các bạn thật nhiều, và lần này tôi muốn nhường bài phát biểu cho Bec.”

Bec tiến lên bục, tượng Oscar trong tay và nụ cười rực rỡ trên mặt. Bài phát biểu của cô hiển nhiên không hề theo quy tắc thông thường.

“Một năm trước tôi thắng một buổi bốc thăm qua radio để được đi gặp con người này...” Cô chỉ ngón tay vào Alec. “... Ở buổi hòa nhạc của cậu ấy và rồi đến tiệc mừng với các fan. Lúc đó tôi những tưởng tất cả mộng ước của mình đều sắp thành hiện thực, và rằng mình sắp được bước vào phòng khách sạn với cậu ấy, leo lên giường cậu ấy!”

Alec cúi xuống che đi gương mặt đỏ bừng trong khi tất cả mọi người, kể cả Jordan, đều bật cười.

“Thật không may, số phận đã trêu ngươi tôi, cuối cùng người leo lên giường cậu ấy là anh trai tôi! À khoan để tôi đính chính kéo cậu ấy gõ bẻ đầu tôi mất, cậu ấy có những tiêu chuẩn đạo đức rất cao nên đêm đó họ hoàn toàn không làm gì cả ngoại trừ...” Cô vờ ngón tay thành vòng tròn. “...hôn nhau. Cậu ấy muốn tôi nhất định phải biết chuyện đó vì cậu ấy không muốn mình bị nghĩ là một người dễ dãi! Ôi trời đất ơi! Tôi lại muốn cậu ấy là người dễ dãi, nhưng mà là dễ dãi với tôi cơ!”

Đến nước này thì bàn tay Alec đã che kín hết mặt và Bec khiến mọi người cười nghiêng ngả.

“Ôi, tôi có rất là nhiều ký ức bá cháy lúc thu âm bài hát này. Ký ức kiểu, ‘Làm lại! Chị hát nhạt quá!’, ‘Lại lần nữa, chị hát the thé quá’, ‘Chị không được phép ngủ khi chưa thu âm xong!’” Cô thở dài rồi gật gật đầu.

“Vây đấy. Nhưng tôi cảm thấy giây phút tuyệt vời nhất là khi tôi và Tyler cùng nghe lại bản thu âm hoàn chỉnh cuối cùng và nhận ra rằng thái độ chuyên nghiệp đến gay gắt của cậu ấy mới chính là chìa khóa thành công.”

Cô vươn tay về phía sau, kéo Alec đến trước mặt và để cậu đứng cạnh bức trao giải. “Một năm trước tôi thắng hai vé đến buổi hòa nhạc của Tyler Curtis với hy vọng trần trề sẽ được cùng cậu ấy ***. Chuyện đó đã không xảy ra. Tôi đã có được kết quả tốt hơn rất nhiều lần. Tyler và tôi hoàn toàn trái ngược, nhưng không sao cả, cậu ấy là người bạn thân nhất của tôi trên thế giới này và...” Cô nâng cằm Alec trong tay. “Chị yêu em, quý nhỏ đáng yêu!”

Trong một căn hộ cho thuê rẻ tiền ở rìa ngoại ô Melbourne, Frank Brooks nhìn Alec bước đi với hai giải thưởng Oscars và tên tuổi được ghi danh trong lịch sử. Sau khi xuất viện lão từng phải ngồi tù một thời gian ngắn, sau đó lại nhanh chóng được thả. Sự ngu ngốc của lão vừa là cứu cánh cho lão khỏi những song sắt nhà tù, lại vừa là hình phạt cho lão khi được thả tự do. Thời điểm đó Alec vẫn đang ốm và hoàn toàn chưa chuẩn bị tinh thần cho một vụ kiện tụng được dự kiến là sẽ vô cùng dài hơi và nằm ngoài sức chịu đựng đối với tình hình sức khỏe khi ấy của cậu. Do đó, cậu đã không dám đơn lên tòa.

Nhưng điều đó không có nghĩa là cậu hào phóng với lão, Frank hiểu rất rõ điều đó. Việc cậu cho phép lão được tự do cũng đồng nghĩa với việc cậu đã khiến cả thế giới giận dữ và không thể tha thứ cho lão. Công chúng tin rằng việc Alec thả tự do cho Frank là kết quả của sự kiệt sức hoàn toàn nơi cậu sau tất cả những gì lão đã làm, nhưng thật ra đó lại là một dự tính từ trước. Cuộc đời bên ngoài song sắt nhà tù của Frank nói trắng ra chính là một nhà tù khác hà khắc hơn nhiều lần. Hai mươi mốt tuổi, tương lai của Alec rực rỡ đến chói mắt. Bốn lăm tuổi, tương lai của Frank chỉ còn cô độc và lụi tàn.

Trong một phòng giam khác, Leanne Silvertown cũng đang trải qua bài học đau đớn tương tự Frank. Cố gắng vui đập Alec, dù bằng cách nào đi nữa, cũng sẽ chẳng đem lại thành công cho bất cứ ai ngoài chính cậu. Mụ chỉ trốn chui trốn nhủi được hai tuần và nhanh chóng bị bắt về quy án. Chẳng hề có chút hối cải nào, mụ vẫn leo lẻo rằng mình vô cùng cần rút lương tâm và hy vọng được kỳ kèo giảm án.

Có hai thứ mà cả mụ lẫn Frank đều chưa bao giờ nghĩ rằng Alec có thể làm được: đó là khả năng đấu tranh mạnh mẽ và con tim yêu thương nơi cậu. Chỉ có một mình, cậu vẫn luôn tiến bước và hy vọng, dù đến gần bờ vực sụp đổ như thế nào, cậu vẫn luôn ngẩng cao đầu, chưa bao giờ, chưa bao giờ ngừng tranh đấu ngoi lên khỏi mặt nước đầy sóng dữ. Và rồi khi có Jordan bên cạnh cùng tình yêu của anh, khi anh chấp nhận tất cả con người cậu, nỗi đau của cậu, tuyệt vọng của cậu, và phần nộ chất chông trong tâm hồn cậu. Cậu đã tự cho phép bản thân mình buông xuống, để thời gian chữa lành mọi thứ, biết rằng Jordan sẽ không bao giờ rời xa và khiến cậu đau khổ. Trên tất cả, tình yêu này, sự tin tưởng tự tận con tim này, đã cứu rỗi linh hồn Alec và đưa cậu trở lại với thế giới. Để đòi lại tất cả. Hồi sinh, và chinh phục.

HẾT

T/N: À thì... bốn năm... quá dài cho một cuộc tình T_T Nhưng dù sao thì cũng đã kết thúc rồi. Cảm ơn tất cả các bạn, dù ít dù nhiều, đã theo dõi câu chuyện đến tận giờ phút này.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-tai-sinh-cua-curtis>